

САЙМЪН ТОЙН

Автор на **Sanctus**

КЛЮЧЪТ

ТРИЛЪР

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Бестселър на „Сънди Таймс“

САЙМЪН ТОЙН КЛЮЧЪТ

Превод: Милко Стоименов

chitanka.info

Веднага след излизането си „Sanctus“ се превръща в световен бестселър.

Досега книгата е преведена на 27 езика и издадена в 40 страни.

ключът

В древния турски град Руин американската журналистка Лив Адамсен лежи неподвижно в изолационното отделение на местната болница и се взира в стени, бели и празни като паметта ѝ. Тя знае, че е проникнала в прочутата Цитадела в сърцето на Руин, но не си спомня нищо, освен мрака, който я е обгърнал там. Нещо необикновено се е настанило в съзнанието ѝ. Шепне ѝ, че тя е ключът. Ключът към какво?

За Дух, наемник, който действа в Сирийската пустиня, Лив е единствената, която може да разкрие една от най-големите тайни на човечеството. За братството, което обитава Цитаделата — прокълнато през последните дни и седмици от страшна болест — Лив е единствената, която може да осигури спасението на монасите. А за влиятелна клика заговорници от Ватикана Лив представлява смъртна заплаха за бъдещето на католическата църква.

Преследвана от континент на континент, уловена във вихъра на събития, които трудно могат да бъдат обяснени, Лив Адамсен се обръща за помощ към единствения човек, на когото може да се довери — служителя в благотворителна фондация Гейбриъл Ман. Дватама заедно ще направят смайващо откритие. Откритие, което ще промени света завинаги...

На Рокси
(можеш да я прочетеш, когато станеш на единайсет)

I

*И внезапно биде шум от
небето,*

като че идеше силен вятър...

*И всички се изпълниха с Дух
Свети,*

*и наченаха да говорят на други
езици...*

Деян.

2:2-4

1.

Ал Хилах, провинция Бабил, Централен Ирак

Пустинният воин се взираше през жуления от пясъка прозорец, очила скриваха очите му, а куфията^[1] — останалата част от лицето. Всичко наоколо бе избеляло до цвета на кост — къщите, камъните, дори хората.

Воинът наблюдаваше мъжа, който влачеше крака по отсрещния тротоар, увил плътно около лицето си собствената си куфия, за да се предпази от носените от вятъра песъчинки. Минувачите бяха рядкост в тази част на града и това бе съвсем естествено, при положение че слънцето се бе издигнало високо в небето и температурата надхвърляше петдесет градуса. Въпреки това трябваше да действат бързо.

От вътрешността на сградата, останала зад гърба му, долетя приглушен удар, последван от слаб стон. Пустинният воин не откъсваше поглед от минувача, за да провери дали не е чул нещо, но онзи продължаваше да върви невъзмутимо, като се стараяше да се придържа към тясната ивица сянка, хвърляна от фасадата, надупчена от автоматни откоси и шрапнели от гранати. Воинът проследи минувача, докато той не изчезна сред маранята, и насочи вниманието си към помещението.

Канцеларията зад гърба му бе част от автосервиз, разположен в покрайнините на града. Вонеше на масло, пот и евтини цигари. На едната стена бе окачена снимка в рамка, от която собственикът на сервиза сякаш оглеждаше самодоволно купищата книжа и резервни части около себе си. Стаята бе достатъчно голяма, за да побере бюро и два стола, и достатъчно малка, за да може обемистият климатик да поддържа поносима температура. Но само когато работеше. В момента бе изключен. И в помещението бе горещо като в пещ.

От месеци градът страдаше от режим на тока, една от многобройните трудности, които жителите му трябваше да преодолеят в името на своето освобождение. Хората вече говореха за управлението на Саддам като за доброто старо време. Вярно, понякога някой

изчезваше безследно, но поне лампите светеха. Удивително колко бързо забравяха миналото. Той обаче не забравяше нищо. По времето на Саддам също бе извън закона. Извън закона остана и по време на сегашната окупация. Не дължеше вярност никому, освен на самата земя и самата страна.

Ново стенание, причинено от силна болка, го върна в настоящето. Започна да изпразва чекмеджетата, да отваря шкафовете с надеждата да открие камъка, който търсеше, и да изчезне в пустинята преди по улицата да мине някой патрул. Но човекът, който притежаваше камъка, очевидно знаеше цената му. Тук нямаше и следа от него.

Свали снимката от стената. Гъсти черни мустаци като онези, които носеше Саддам Хюсеин, върху затлъстяло лице, превърнато в безформена маса плът. Бяла дишдаша^[2], силно опъната на корема. Ръце, прегърнали две свенливо усмихнати момичета, които за нещастие бяха наследили чертите на баща си. Тримата се бяха подпрели на паркирания бял джип. Мъжът огледа фотографията внимателно, после чу, че климатикът заработи, и почувства полъха горещ въздух над главата си. Усмихна се и тръгна към задната част на сервиза с фотографията в ръце.

Работното помещение заемаше почти цялата задна част на сградата. Тук бе по-тъмно, отколкото в канцеларията, и също толкова горещо. Неоновите лампи висяха безполезно от тавана, а вентилаторът в ъгъла стоеше неподвижен и безмълвен. Тясна ивица слънчеви лъчи, проникнали през двата малки прозореца в задната стена, осветяваше двигател, окачен на вериги, които изглеждаха прекалено тънки, за да понесат тежестта му. Под двигателя бе поставена работна маса, на която привързан с тънка тел лежеше мъжът от снимката и се опитваше да си поеме дъх. Беше гол до кръста и огромният му силно окосмен корем се издигаше и спускаше при всяко вдишване и издишване. Носът му бе окървавен и счупен, едното му око бе толкова подуто, че почти не се виждаше. Алени струйки кръв се стичаха край местата, където тънката тел се бе впила в потната му кожа.

Над него стоеше мъж с прашни дрехи, чието лице също бе скрито от очила и куфия.

— Къде е? — попита той и бавно вдигна окървавената щанга, която държеше.

Дебелакът не промълви нито дума, само поклати глава и дишането му се учести в очакване на поредна порция болка. От носа му потекоха кървави сопולי и се стекоха по мустаците му. Той затвори здравото си око и стисна силно клепача. Щангата се издигна по-високо.

В този момент в помещението влезе пустинният воин.

Лицето на дебелака бе разкривено в очакване на поредния удар. Когато той не последва, дебелакът отвори здравото си око и видя, че над него се е изправил втори мъж.

— Това дъщерите ти ли са? — попита новодошлият и протегна снимката. — Хубави са. Може би те ще ни кажат къде техният баба крие разни неща?

Гласът му бе дрезгав като шкурка.

Дебелият мъж мигом позна гласа и в окото му проблесна страх, а пустинният воин разви бавно куфията си, свали очилата, които предпазваха очите му от пясъка, и пристъпи под тясната ивица слънчеви лъчи. Светлината накара зениците му да се свият до миниатюрни черни точки и да избледнеят почти до сиво. Дебелакът забеляза характерния им цвят, сетне отмести поглед към неравния белег, който преминаваше през гърлото на мъжа.

— Знаеш ли кой съм аз? — попита воинът.

Дебелакът кимна.

— Кажи го.

— Ти си Аш'абах. Ти си... Дух.

— Тогава знаеш защо съм дошъл.

Ново кимване.

— В такъв случай кажи ми къде е. Или предпочиташ да стоваря този двигател върху главата ти и да доведе дъщерите ти тук, за да ви направя нова семейна снимка?

При споменаването на семейството му изражението на мъжа стана предизвикателно.

— Ако ме убиеш, няма да откриеш нищо — каза той. — Няма да намериш нито онова, което търсиш, нито дъщерите ми. Предпочитам да умра, отколкото да ги изложам на опасност.

Дух остави снимката на работния плот и извади от джоба си навигационната система, която бе свалил от арматурното табло на

джипа. Натисна един бутон и обърна екрана към мъжа, за да го види. На дисплея се появи списък с последните дестинации. Третата от горе на долу бе арабската дума за дом. Дух чукна сензорния екран и на него се появи карта на жилищен квартал в другия край на града.

В този миг всяко желание за съпротива у дебелака се изпари. Той си пое дъх, опита да овладее гласа си и съобщи на Дух онова, което той държеше да чуе.

* * *

Джипът подскочаше по разбитото шосе покрай един от многобройните напоителни канали, прорязващи земите на изток от Ал Хилах. Околността представляваше удивителна комбинация от гола пустош и участъци, покрити с гъста тропическа растителност. Бе известна като Плодородния полумесец, част от древна Месопотамия, земята между двете реки. Пред погледите им се простираха тучни треви и финикови палми, израснали покрай бреговете на една от тях — Тигър, докато водите на Ефрат течаха зад гърбовете им. Между древните граници, очертани от тези две реки, човечеството бе изобретило писмеността, математиката, колелото. Мнозина вярваха, че тук някога се е намирал Едем, Райската градина, но никой не бе успял да я открие. Авраам, бащата на трите велики религии: исляма, юдаизма и християнството, бе роден тук. И пак тук се бе появил Дух, роден от земята, на която служеше като неин верен син.

Автомобилът мина покрай палмова градина, след което заподскача по голата бяла като тебешир пустиня, съсухрена, втвърдена като бетон, изпечена от безмилостното слънце.

Дебелакът простенваше, когато пулсиращата болка прогаряше раните му. Дух не му обръщаше внимание, вперил поглед през предното стъкло към купчината камъни, започнала да се оформя в далечината. Прекалено рано бе да прецени какво е това и колко път им остава дотам. Горещината, напекла пустинята, си правеше шеги с разстоянията и времето. Гледката, разкрила се пред него, спокойно можеше да е декор за някоя сцена от Библията — същата гола и пуста земя, същото сухо като пергамент небе, сякаш изпепелено от горещината.

Колкото повече приближаваха, толкова по-ясни очертания започна да придобива миражът. Оказа се доста по-голям, отколкото бе решил първоначално Дух: квадратна двуетажна постройка, вероятно изоставен хан, обслужвал някога камилските кервани, прекосявали тези древни земи. Тънките му глинени тухли, изпечени от същото това слънце преди хиляди години, днес се ронеха, за да се превърнат в същата онази пръст, от която са били направени някога.

„Защото си пръст — помисли си Дух, докато оглеждаше околността, — и в пръст ще се превърнеш.“

Когато приближиха, забелязаха следи от взривове и снаряди, надупчили стените. Бяха скорошни — или тук бе унищожено гнездо на съпротивата, или англичаните или американците бяха използвали кервансарая за мишена за учебна стрелба. Дух стисна зъби от яд и се зачуди как ли биха реагирали нашествениците, ако въоръжени иракчани започнат да взривяват Стоунхендж или Маунт Ръшмор^[3].

— Там. Спрете там — каза дебелакът и посочи ниската купчина камъни, струпана на няколкостотин метра встрани от руините на хана.

Шофьорът насочи автомобила натам и спря със скърцане на спирачки. Дух огледа хоризонта, видя трептящия топъл въздух, който се издигаше над горещата земя, лекото полюшване на листата на палмите, а също и облака прах в далечината, предизвикан най-вероятно от някоя военна колона. Тя обаче бе прекалено далеч и не представляваше заплаха за момента. Дух отвори вратата на колата — адската жегга го обгърна мигом — и каза на пленника си:

— Покажи!

Дебелакът се затътри по изпечената от слънцето земя, а Дух и шофьорът го последваха, като стъпваха точно там, където бе стъпил пленникът им, за да не би той да се опита да ги подмами и да задейства някоя противопехотна мина. Мъжът спря на три метра от купчината камъни и посочи земята. Дух проследи протегнатата му ръка и видя, че земята на това място е леко вдлъбната.

— Капан?

Дебелакът го изгледа така, сякаш Дух току-що е обидил и него, и целия му род.

— Разбира се — отвърна той и протегна ръка за ключовете от автомобила. Взе ги и насочи висулката, окачена на ключодържателя, към земята. Чу се приглушеното прещракване на заключващ

механизъм, деактивиран от дистанционното в ръката му. Дебелакът коленичи и разрови пръстта, под която се показва капак, заключен в единия с край с катинар, увит в найлонова торбичка. Дебелакът избра от връзката един малък ключ и отключи катинара.

Слънчевите лъчи осветиха тъмния проход. Дебелакът се спусна по стръмната стълба. Дух го следеше неотклонно зад дулото на пистолета си. Онзи вдигна поглед и примигна със здравето си око срещу ярките слънчеви лъчи.

— Ще взема фенерче — каза и протегна ръка в мрака.

Дух не отвърна нищо, само присви показалец около спусъка, в случай че дебелакът вземе не фенерче, а нещо друго. Миг по-късно лъч светлина проряза мрака и освети подутото лице на собственика на сервиза.

Шофьорът се спусна подире му, а Дух огледа хоризонта за последен път. Облакът прахоляк се бе отдалечил — военната колона явно се бе насочила на север към Багдад. Не се виждаше жива душа. Доволен, че са съвсем сами, Дух се спусна в мрачното подземие.

Пещерата, изсечена в твърдата скала от някое древно племе, обитавало тези земи, бе голяма. Покрай стените бяха наредени стелажи от онези, които се използваша във военните складове и арсенали, но тези бяха покрити с нещо като завеси от плътен найлон, които да ги предпазят от праха. Дух протегна ръка и отметна една от завесите. Рафтовете бяха пълни с оръжие, предимно грижливо подредени автомати АК-47, всички със следи, които свидетелстваха, че са били използвани в не една и две битки. Под тях бяха наредени метални кутии с надписи на китайски, руски и арабски, в които имаше патрони калибър 7,62 мм.

Дух тръгна покрай рафтовете и започна да отмята найлоновите завеси. Зад тях имаше оръжия, артилерийски снаряди, пачки долари, подредени като тухли, торби с изсушени листа и бял прах... Най-накрая — в дъното на пещерата, разположено на един празен иначе рафт — той откри онова, което търсеше.

Издърпа увития със зебло вързоп, почувства тежестта на предмета в него и го разви почтително със същата предпазливост, с която би свалил бинтове от изгорена плът. В зеблото имаше плоска каменна плоча. Той я наклони към светлината, за да огледа протритите

от времето знаци върху повърхността ѝ. Проследи очертанията им с пръст — буквата Т, но обърната наопаки.

Шофьорът надникна над рамото му, без да отклонява пистолета си от заложника им.

— Какво пише?

Дух уви камъка в зеблото.

— Написано е на изгубения език на боговете — отвърна той, взе вързопа и го гушна нежно като бебе. — Не ни е писано да го прочетем, а само да го пазим. — Пристъпи към дебелака и впери поглед в подутото му лице. Светлите му очи проблеснаха необичайно ярко в сумрака. — Това принадлежи на тази земя. Не бива да бъде оставяно на един рафт редом с подобни неща. Откъде го взе?

— Даде ми го един козар, размени го за два автомата и малко муниции.

— Каж ми името му и къде мога да го открия.

— Беше бедуин. Не знам как се казва. Бях в Рамади по работа и той донесе камъка, искаше да го продаде заедно с разни вехтории. Каза, че го бил намерил в пустинята. Може да е казал истината, а може и да е излъгал. Платих му добре — отвърна дебелакът и погледна Дух със здравото си око. — А сега ти ще ми го откраднеш.

Дух обмисли получената информация. Рамади се намиреше на половин ден път на север. Градът беше един от основните центрове на съпротива по време на нашествието, а и сега, по време на окупацията, затова бе бомбардиран и обстрелван многократно. По-голямата част от него бе в руини и мнозина го смятаха за прокълнат и го избягваха. Там някога се бе издигал и един от дворците на Саддам, отдавна плячкосан от крадци. Напълно възможно бе реликвата да е дошла оттам. Покойният иракски президент също бе крадец, който ограбваше и трупаше за себе си съкровищата на своята страна.

— Кога се сдоби с него?

— Преди десетина дни, по време на ежемесечния пазар.

Кой знае колко път бе изминал за това време бедуинът, повел своите кози или овце към пустинята, заемаща площ от стотици квадратни километри. Дух вдигна вързопа, за да може дебелакът да го огледа по-добре.

— Ако отново попаднеш на подобно нещо, купи го и ме уведоми. По този начин ще се превърнеш в мой приятел. Ясно ли е? Знаеш, че

мога да съм полезен приятел. Знаеш и че не би искал да съм ти враг.

Мъжът кимна.

Дух го изгледа за момент, после си сложи очилата, които защитаваха очите му от пясъка.

— Какво да правим с другите неща? — попита шофьорът.

— Остави ги. Не е нужно да лишаваме човека от средствата, с които си изкарва прехраната — каза Дух, обърна се към стълбата и започна да се изкачва нагоре към светлината на деня.

— Почакай!

Дебелакът го гледаше объркано, очевидно изненадан от тази неочаквана проява на милост.

— Онзи бедуински пастир... носеше червена футболна шапка. Предложих му да я купя, беше шега, но той се засегна. Каза, че била най-ценното му притежание.

— На кой отбор беше шапката?

— „Манчестър Юнайтед“... Червените дяволи.

[1] Куфия — памучна кърпа за глава, обикновено бяла или карирана, носена най-вече от арабските бедуини. — Б.пр. ↑

[2] Дишдаша — традиционна бяла роба, носена от мъжете в Близкия изток. — Б.пр. ↑

[3] Национален парк в Южна Дакота, САЩ, където върху скалист планински склон са издялани огромните лица на четирима американски президенти — Джордж Вашингтон, Томас Джеферсън, Теодор Рузвелт и Ейбрахам Линкълн. — Б.пр. ↑

2.

Ватиканът

Държавният секретар на Ватикана кардинал Клементи дръпна силно от цигарата си и зажаднялото му за никотин тяло пое дима, който му носеше успокоение. Кардиналът гледаше туристите, наводнили площад „Свети Петър“, досущ като някое всемогъщо божество, вперило изпълнен с отчаяние поглед в своето творение. Няколко групи туристи бяха застанали точно под него, като ту свеждаха глави към пътеводителите, които държаха в ръце, ту вдигаха погледи към прозореца му. Беше сигурен, че не са в състояние да го видят, тъй като добре ушитата му черна кардиналска дреха му помагаше да се слее със сенките. И бездруго туристите искаха да видят друго, а не него. Дръпна отново от цигарата и видя, че туристите проумяха грешката си и вкупом насочиха погледи към прозорците на папските апартаменти, разположени вдясно от кабинета му. Пушенето в сградата бе забранено, но държавният секретар на Ватикана не смяташе това удоволствие, което бездруго си позволяваше толкова рядко в личните си покои, за злоупотреба с властта, с която разполагаше в града държава. Обикновено се ограничаваше до две цигари дневно, но този ден бе различен — в момента пушеше петата си цигара, а до обяд имаше още доста време.

Пое дълбоко дъх от изпълнения с никотин въздух, угаси цигарата в мраморния пепелник на перваза и се обърна към бюрото си, отрупано със свидетелствата за сполетелите го неблагоприятни вести. Както бе разпоредил, сутрешните вестници го очакваха, подредени досущ като държавите върху политическата карта на света: американските — отляво, руските и австралийските — отдясно, а по средата европейските. Заглавията обикновено бяха различни, като всяко отразяваше най-често манията по някоя национална знаменитост или поредния политически скандал.

Днес обаче всички заглавия бяха едни и същи. Всъщност заглавията бяха едни и същи от седмица. Снимките на първите страници на вестниците също бяха едни и същи — мрачната

планинска крепост, известна като Цитаделата, разположена в сърцето на древния турски град Руин.

Руин бе една от атракциите на съвременната църква, древен център на църковна мощ, превърнал се редом с Лурд и Сантяго де Компостела в едно от най-популярните и непреходни католически светилища. Издълбана в отвесната планина от човешка ръка, Цитаделата на Руин бе най-старата обитавана постройка на света и родно място на католическата църква. Първата Библия била написана между тайнствените ѝ стени и мнозина вярваха, че тук се пазят най-големите тайни на раннохристиянската църква. Голяма част от ореола на загадъчност, обвил Цитаделата, се дължеше на строго следваната традиция на мълчание. Монасите, които живееха в Цитаделата, нямаха право да напускат свещената планина — влезеха ли в нея, нямаха право да излизат. Грижите за издълбаната планина с нейните високи бойници и тесни прозорци лягаха изцяло върху плещите на обитателите ѝ. Благодарение на техните усилия Цитаделата бе добила този еkleктичен вид на нещо строено, но недостроено, занемарено и дори порутено, което бе дало името на града. Въпреки външния си вид Цитаделата определено не бе руина. Тя бе единствената крепост в протежение на цялата история на човечеството, която никога не е била превземана, единствената, опазила до наши дни своите древни съкровища и тайни.

Преди седмица обаче един монах се бе качил на върха на планината. Телевизионните камери, които не бяха пропуснали нито едно негово движение, показаха как той бе изобразил с крайниците си древния Тау, символ на Тайнството, най-голямата тайна, пазена в Цитаделата, след което проследиха скока на монаха, който се бе хвърлил от върха на планината.

Обществената реакция на жестоката смърт на монаха разпали силни антицърковни настроения, довели до директна атака срещу Цитаделата. Серия експлозии бяха озарили нощното небе над турския град и бяха разкрили тунел в основата на крепостта. За първи път в историята Цитаделата бе напусната от част от своите обитатели — десетима монаси и трима миряни, всичките с различна степен на наранявания — и оттогава вестниците не пишеха за нищо друго.

Клементи взе сутрешното издание на „Ла Република“, един от най-популярните италиански всекидневници, и прочете заглавието на

първа страница:

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ ЗА ОЦЕЛЕЛИТЕ ОТ ЦИТАДЕЛАТА

РАЗКРИТА ЛИ Е ИСТИНАТА ЗА ТАЙНСТВОТО?

Това бе въпросът, който бяха задали всички вестници, използвайки експлозията като повод да извадят най-вече всеки мит и слух за Цитаделата и нейната прочута тайна. Основната причина, довела през IV в. до преместването на центъра на църковна власт от Руин в Рим, бе стремежът на църквата да се дистанцира от забуленото си в тайни минало. Оттогава Цитаделата се бе грижила сама за своите дела и сама бе поддържала реда сред членовете на своя орден. До днес.

Клементи взе друг вестник — британски таблоид с илюстрация на блестящ потир над Цитаделата и заглавие:

ЦЪРКВАТА В КРИЗА

ЩЕ БЪДЕ ЛИ РАЗКРИТ „СВЕТИЯТ ГРААЛ“ НА ВСИЧКИ ТАЙНИ?

Публикациите в някои други вестници фокусираха вниманието върху по-зловещи и сензационни аспекти на историята. От тринайсетте души, слезли от планината, бяха оцелели едва петима, останалите бяха починали в резултат на получените наранявания. Материалите бяха богато илюстрирани: снимки, направени при оскъдно осветление над главите на парамедиците, които тикаха количките с лежащите върху тях монаси към линейките, снимки, направени вече с помощта на светкавици, на които ясно се различаваха зелените раса и червената кръв, която течеше от ритуалните рани върху телата им.

Цялата тази история бе нанесла кошмарен удар върху репутацията на църквата, беше я накарала да заприлича на някакъв смахнат таен средновековен култ. Подобна ситуация би създавала сериозни проблеми дори в най-добрите времена на църквата, а сега — когато Клементи трябваше да се погрижи за толкова много други неща и се нуждаеше Цитаделата да пази тайните си по-строго от всякога — бе направо пагубна.

Кардиналът се отпусна тежко зад бюрото си, почувствал цялата тежест на отговорностите, с които бе натоварен. Като държавен секретар на Ватикана той бе де факто министър-председател на града държава и упражняваше огромно влияние върху делата на църквата както на местно, така и на международно ниво. При нормални обстоятелства съветът в Цитаделата би трябвало да се справи със ситуацията в Руин. Подобно на Ватикана, Цитаделата също бе автономна държава в държавата и разполагаше със собствена власт и влияние, но от експлозията насам кардинал Клементи не бе получавал никакви — абсолютно никакви — новини от Руин. Именно това мълчание, а не врявата на световната преса безпокоеше кардинала най-силно. То означаваше, че преодоляването на кризата в Руин трябва да се превърне в негова основна задача.

Клементи протегна ръце над морето от вестници и въведе няколко команди в компютъра си. Пощенската му кутия бе задръстена със съобщения, свързани със задачите му за деня, но той не им обърна внимание и влезе в папката, озаглавена РУИН. Появи се прозорче, което поиска от него да въведе парола, и той внимателно набра съответните символи, тъй като знаеше, че ако сбърка дори само една буква, компютърът му ще блокира и на специалистите ще им трябва цял ден, за да го оправят. Появи се изображението на пясъчен часовник, което показваше, че процесорът обработва сложния кодиращ софтуер, след което се отвори нова пощенска кутия. Беше празна. Нито дума от Руин. Кардиналът остави празно полето за тема на съобщението и написа:

Нещо?

Натисна „изпращане“ и след като видя как съобщението изчезва от екрана, подреди вестниците в спретнатата купчинка и прегледа някои от писмата и докладите, които очакваха подписа му.

В мига, в който експлозията бе разтърсила Цитаделата, Клементи бе мобилизирал множество агенти на църквата със задачата да следят ситуацията отблизо. Бе използвал ресурсите на Цитаделата, за да дистанцира Ватикана от ситуацията там с надеждата, че съветът във вътрешността на планината ще реагира бързо и ще се заеме с разчистването на цялата тази бъркотия. Подреденият му ум на политик разглеждаше предприетите мерки като разгръщане на наличните военни ресурси за справяне с надвисналата заплаха. И през ум не му бе минало, че може да се наложи да даде команда за откриване на огън.

Отвън долиташе глъчката на туристите, които се шляеха по площада, възхищавайки се на величието на църквата, без да имат и най-малка представа за котела с проблеми, който вреше и кипеше зад фасадата ѝ. Звук досущ като почукване с нож по чаша за вино оповести пристигането на съобщение, което кардиналът очакваше.

Нищо. Носи се слух, че деветият монах ще умре.
Какво да правя с останалите?

Пръстите му надвиснаха над клавиатурата, готови да наберат отговора. Вероятно ситуацията щеше да се реши от само себе си. Ако и този монах умреше, щяха да останат само четирима оцелели. Трима от тях обаче бяха миряни, цивилни, които не бяха обвързани с клетва за мълчание и послушание към майката църква. Тъкмо те представляваха най-голямата заплаха.

Хвърли поглед към купчината вестници в ъгъла на бюрото си и видя снимките им — две жени и един мъж. Обикновено Цитаделата решаваше подобни проблеми с характерната си ловкост и решителност, тъй като тримата представляваха заплаха за вековната тайна, пазена в планината. Клементи обаче бе служител на Ватикана, което означаваше, че е повече политик, отколкото свещеник, и не действаше по толкова директен начин. За разлика от прелата в Руин, той не бе свикнал да подписва смъртни присъди.

Кардинал Клементи се надигна от бюрото си и тръгна към прозореца, сякаш за да се дистанцира от решението, което трябваше да вземе.

През последната седмица туристите и журналистите бяха забелязали признаци на живот в планината — преминаването на свещи покрай някои от високите прозорци, излизането на дим от комините... Рано или късно на монасите щеше да им се наложи да нарушат своето мълчание, да подновят контактите си със света и да разчистят собствената си бъркотия. Дотогава обаче Клементи трябваше да прояви търпение, да опази ръцете си чисти, а ума си съсредоточен върху бъдещето на църквата и главните опасности, пред които бе изправена тя, опасности, които нямаха нищо общо нито с Руин, нито с тайните на миналото.

Посегна към пакета цигари, оставен на перваза; подготвяше се да подпечата взетото решение с шестата си цигара за деня, когато по мраморните плочи на коридора отвън отекнаха стъпки на елегантни кожени обувки. Някой идваше и походката му бе прекалено бърза, за да става въпрос за нещо рутинно. На вратата се почука рязко и на прага изникна слабата, изпита фигура на епископ Шнайдер.

— Какво има? — Въпросът на Клементи издаде раздразнението му в много по-голяма степен, отколкото бе възнамерявал. Шнайдер бе личният му секретар, един от онези епископи карриеристи, наподобяващи на гущери, които живеят на самия ръб на кратера на някой вулкан в опасна близост до изпепеляващата му мощ, но без никога да се опарят. Бе изключително полезен и ефикасен, но Клементи не бе в състояние да прояви повече любезност. Днес обаче обичайното лустро и непринудена самоувереност на Шнайдер изглеждаха помръкнали.

— Те са тук — съобщи той.

— Кои?

Всъщност кардинал Клементи не се нуждаеше от отговор. Изражението на Шнайдер бе достатъчно красноречиво.

Клементи грабна цигарите и ги пхна в джоба си. Сигурен бе, че през следващите няколко часа ще изпуши целия пакет.

3.

Руин, Южна Турция

Дъждът се лееше като из ведро, водната пелена се спускаше от ниското сиво небе и се люшваше ту наляво, ту надясно, подпомогната от чезнещата жега на късния следобед. Дъждът се сипеше от облаците, събрали се над планините Тавър и по време на пътя си на изток увлекли всяка капка влага от въздуха, прелетели над ледниците и насочили се към предпланините, където лежеше древният град Руин, заобиколен от остри назъбени планински ридове. Острият силует на Цитаделата, издигнал се в центъра на града и устремил се към небето, разкъсваше пелената от облаци и от нея се изливаше дъжд, който придаваше особен блясък на отвесните склонове и се стичаше към земята, за да напълни отдавна пресъхналия ров около Цитаделата.

В Стария град туристите се придвижваха с мъка по мокрите улици, водещи към Цитаделата, подхлъзваха се по калдъръма, трупаха се край магазинчетата за сувенири, за да си купят червени найлонови дъждобрани, наподобяващи монашески раса. Някои бяха обикновени зяпачи, дошли просто за да отметнат Цитаделата от дългия списък със световни забележителности, които бяха решили да посетят, но други бяха предприели пътуването до Руин, водени от по-традиционни мотиви. Това бяха поклонниците, дошли да се помолят и да отдадат почит на това свято място с надеждата да получат в замяна покой както за ума, така и за душата. През последната седмица броят на туристите се бе увеличил, тъй като много хора бяха привлечени от последните събития и необичайната поредица природни бедствия, последвали експлозията в Цитаделата: земетресения в страни, които бяха стабилни в сеизмологично отношение, гигантски вълни цунами, връхлетели брегове, които не бяха защитени от диги, непредсказуеми и необичайни за сезона климатични промени — досущ като този студен порой, който се лееше в късната турска пролет.

Хората продължаваха да вървят нагоре по мокрите хлъзгави улички, но не за да зърнат смайващия силует на Цитаделата, а за да видят гърбовете на други разочаровани туристи, вперили погледи в

мъглата, обвила върха на планината. С мъка си проправяха път през водната пелена, минаваха покрай купчината клюмнали вече цветя на мястото, където бе паднал монахът, продължаваха покрай ниската стена, бележеща края на улицата, опасваща крепостния ров в подножието на Цитаделата, и там завършваха своето пътуване.

Отвъд стената, на дъното на крепостния ров, някога пълен с вода, се полюшваха високи треви, зад които — досущ като стена, черна като нощта, издигаща се сред мъглата — се виждаше подножието на планината. Присъствието ѝ бе толкова величествено, че бе направо смазващо. Приличаше на огромен кораб, който се носи край мъглив бряг и всеки момент ще връхлети върху миниатюрна лодка. Повечето туристи отминаваха бързешком, препъвайки се в сияещата мъгла с надеждата да се подслонят в някое от многобройните магазинчета за сувенири или кафенета, наредени от другата страна на улицата. Потърпеливите — а те бяха много по-малко — стояха пред ниската стена и отправяха молитвите си: молитви за църквата, за мрачната планина и за безмълвните мъже, които живееха в недрата ѝ от незапомнени времена.

В Цитаделата цареше тишина.

Никой не се движеше из тунелите. Никой не работеше. Магерниците бяха празни, пуста бе и градината, която растеше в кратера в сърцето на планината. Спретнати купчинки натрошени камъни и дървени подпори бележеха местата, където тунелите доскоро се ремонтираха, но от работниците, трудили се на тези участъци, нямаше и следа. Преддверието, което водеше към Голямата библиотека, бе заключено. Всъщност никой не го бе отключвал от мига, в който експлозията бе изключила захранването и бе нарушила работата на системите за сигнализация и контрол на въздуха в библиотеката. Носеха се слухове, че библиотеката ще отвори врати съвсем скоро, но кога точно — никой не знаеше.

Навсякъде другаде можеха да бъдат забелязани признаци, че планината се връща към обичайния си ритъм на живот. На повечето места електрозахранването вече бе възстановено, а във всички спални помещения бяха окачени графици за молитва и учение. Бе организирана заупокойна литургия за прелата и абата, чиято смърт бе

оставила планината без водачи и я бе хвърлила в безпрецедентен хаос. Всеки член на ордена се бе запътил натам, всички пристъпваха в гробно мълчание, за да им отдадат последна почит.

Или почти всички.

Високо в планината, в забранената за външни лица горна секция, обитавана единствено от sancti — пазителите на Тайнството, които носеха зелени раса — четирима монаси изкачваха забранените стъпала, които водеха до върха.

Те също крачеха мълчаливо и стъпваха тежко, изпълнени с ясното съзнание, че това, което правят, е непростим грях. Древният закон, който следваха, бе повече от ясен: всеки, осмелил се да дойде тук без разрешение, трябва да бъде екзекутиран за назидание и пример за онези, които неканени се опитват да разкрият великата тайна на планината.

Ситуацията в Цитаделата обаче не бе обичайна, а и четиримата не бяха обикновени монаси.

Водач им бе брат Аксел, целият наежен, настръхнал като таралеж. Кестенявата му коса и брада бяха в тон с червеното расо, издаващо ранга му на пазител. По петите го следваше облеченият в черно отец Малахия, главният библиотекар, чиято прегърбена фигура и очила с дебели стъкла свидетелстваха за годините, прекарани в пещерите, отрупани с книги. След тях вървеше отец Тома, на когото Цитаделата дължеше всички технологични нововъведения в библиотеката, облечен с черно расо на свещеник. Накрая крачеше Атанасий, с просто кафяво расо на administrate: голата му глава и гладко избръснатото му лице го отличаваха от останалите обитатели на Цитаделата с техните неизменни бради. Всеки от четиримата бе глава на своята гилдия, с изключение на Атанасий, който изпълняваше ролята на абат в отсъствието на титуляр. Четиримата заедно ръководеха делата тук, след като експлозията бе унищожила ръководния елит на техния орден, и заедно бяха взели решението да научат какво всъщност представлява тази велика тайна, чиито пазители са призвани да бъдат.

Изкачиха и последното стъпало и се събраха в потънало в мрак тясно сводесто помещение. Фенерите им осветиха грубо издяланите

стени и тесните тунели, които водеха в различни посоки.

— Накъде? — попита брат Аксел и гласът му отекна прекалено силно в тясното помещение. Той ги бе довел дотук, изкачвайки стълбите с лекота и увереност, които изглеждаха вродени, но сега изглеждаше също толкова несигурен, колкото и останалите.

Да разбере какво всъщност се крие в параклиса на Тайнството бе кулминацията в живота на всеки монах, нещо, което можеше да се случи само ако той бъде избран да се присъедини към елитните редици на sancti. Четиримата обаче бяха дошли тук неканени и дълбоко вкорененият страх от забраненото познание едновременно ги опияняваше и ужасяваше.

Аксел пристъпи напред и вдигна фенера. В каменните стени бяха издялани ниши, а отдавна втвърден восък бележеше местата, където някога бяха горели свещи. Той завъртя фенера към входа на всеки тунел, после посочи централния и каза:

— Там има най-много восък. Този коридор е използван повече от останалите. Параклисът трябва да е натам.

Тръгна напред, без да изчака потвърждение или съгласие, и приведе глава, за да влезе в ниския тунел. Останалите го последваха. Най-отзад с нежелание пристъпяше Атанасий. Знаеше, че Аксел е прав. Самият той се бе качил на това забранено ниво само преди няколко дни и бе станал свидетел на ужасите, които криеше параклисът. Сега трябваше да събере целия си кураж, за да ги види отново.

Групата продължи по тунела. Лъчите на фенерите осветяваха ужасяващи сцени, на които бяха изобразени жени, подложени на всевъзможни мъчения. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-бледи ставаха изображенията, докато накрая избеляха съвсем и тунелът преля в по-просторно преддверие.

Четиримата свещеници се скупчиха един до друг, всеки потърси инстинктивно близостта на останалите, докато светлината на фенерите им прорязваше мрака. Видяха на едната стена малка затворена камина, наподобяваща пещ на ковач, почерняла от сажди, оцапала пода с пепел, макар в нея да не гореше огън. Пред нея бяха оставени три кръгли камъка за точене, монтирани върху грубо сковани дървени рамки с педали, които да въртят колелата. Зад тях, подпрян на черната стена, се

виждаше голям кръгъл камък с издялан в средата знак Тау. Камъкът бе избутан встрани и зад него се виждаше входът на сводест коридор.

— Параклисът на Тайнството — каза Аксел и впери поглед в мрака отвъд прага.

Никой не помръдна няколко секунди, останаха на място напрегнати и уплашени, сякаш очакваха от тъмнината да изскочи звяр и да се нахвърли върху тях. Именно Аксел направи първата крачка напред, за да развали магията, и вдигна фенера като талисман или амулет, който да го предпази от каквото там се бе спотаило в тъмнината.

Светлината прониза мрака и разкри стотици угаснали свещи, застинали в цели локви от студен восък, а зад тях — стена, извита леко наляво, където се намиреше същинският вход на параклиса. Едва сега разбраха за какво са служели каменните точила.

Стените бяха покрити с хладни оръжия.

Бойни брадви, секири, мечове и кинжали покриваха стените от пода до тавана, улавяха светлината на фенерите, блещукаха като звезди и я отразяваха навътре в параклиса, където в мрака започна да се оформя символ, висок един човешки бой. Всеки от тях го познаваше като дланта си. Това беше Тау, символът на Тайнството, превърнал се пред очите им в самото Тайнство.

Мракът около него като че ли се сгъстяваше, но Аксел пристъпи напред и светлината, отразена от повърхността на символа, разкри, че той е изработен от метални части, съединени с нитове. Основата му бе закрепена за пода с метални скоби. Около нея бяха издълбани дълбоки жлебове или канали, които водеха към четирите ъгъла на помещението, за да се влеят в други, още по-дълбоки канали. Около долната част на кръста се виеше изсъхнало растение с увиснали безжизнено ластарчета.

Четиримата пристъпиха по-близо, привлечени от силата, която излъчваше този необикновен предмет, и видяха, че цялата предна част на кръста е отворена като врата, чиито панти са на напречната греда на кръста, а самата врата е закачена на верига, прикована към свода на пещерата.

Вътрешността на Тау бе кухня, изпълнена със стотици дълги игли.
— Възможно ли е това да е Тайнството?

Отец Малахия изрече на глас онова, което си мислеха всички.

Всеки от тях бе чувал какви ли не легенди за същината на Тайнството: че това било дървото на живота от Райската градина или пък чашата, от която Исус пил, докато умираше на кръста, а може би дори самият кръст. Сега обаче четиримата стояха изправени пред един зловещ предмет в помещение, пълно с добре наточени оръжия, и в този миг Атанасий почувства как между вярата, която никога не бяха подлагали на съмнение, и кръста пред очите им започва да се отваря пропаст. Именно това се бе надявал да се случи. Именно това *трябваше* да се случи, та Цитаделата да бъде отклонена от мрачното си минало и поведена към ново по-светло и по-чисто бъдеще.

— Не може да бъде! — възкликна Аксел. — Трябва да има нещо друго... нещо в някой друг тунел...

— Но това е главното помещение — отвърна Атанасий — и тук се намира Тау. — Той се обърна към кръста, но извърна поглед от вътрешността му, сякаш върховете на иглите пронизваха болезнено мрачните спомени от предишното му посещение тук.

— Като че ли в него е имало нещо — каза отец Малахия, пристъпи напред и надзърна през дебелия стъкла на очилата си. — Но след като sancti ги няма, за да ни обяснят, може никога да не разберем неговото предназначение или значение.

— Да, колко жалко, че вече не са сред нас в планината — каза Аксел и погледна многозначително Атанасий. — Уверен съм, че всички се молим за бързото им завръщане.

Атанасий не обърна внимание на провокацията. Sancti бяха напуснали планината по негова заповед, решение, което той бе взел, ръководен от най-добри намерения, и за което не съжаляваше.

— Справяли сме се заедно — отвърна той — и ще продължим да се справяме. Каквото и да е имало тук, вече го няма — всички сме свидетели на това — но трябва да продължим напред.

Постояха още малко, вперили погледи в празния кръст, всеки потънал в собствените си мисли. Отец Малахия първи наруши мълчанието.

— В най-древните хроники е записано, че ако Тайнството напусне Цитаделата, църквата ще рухне. — Той се обърна към останалите и дебелия като лупи стъкла на очилата му подсилиха тревогата в очите му. — Опасявам се, че това, което открихме тук, няма да ни донесе нищо добро.

Отец Тома поклати глава и каза:

— Не е задължително. Старата ни представа за Цитаделата може да е рухнала, образно казано, но това не означава, че ще настъпи физическият край на всичко...

— Именно — продължи Атанасий. — Цитаделата е създадена, за да съхранява и закриля Тайнството, но се е превърнала в нещо много повече от негов пазител. Само защото Тайнството вече не е тук, това не означава, че Цитаделата ще западне или ще започне да се лута без цел. Можеш да извадиш жълъда, паднал сред корените на големия дъб, но дървото ще продължи да живее. Никога не забравяйте, че служим на първо място на Господ и едва след това на планината.

Аксел отстъпи назад, посочи с пръст първо Тома, сетне Атанасий, и заяви:

— Думите ви са ерес!

— Самото ни присъствие тук е ерес — отвърна Атанасий и посочи с ръка празния кръст. — Но Тайнството го няма, а с него си отидоха и sancti. Старите правила не ни обвързват както преди. Получихме възможност да създадем нови правила, по които да живеем.

— Но първо трябва да изберем нов водач.

Атанасий кимна.

— По този въпрос сме единодушни.

В този миг от недрата на планината се разнесе звук, който отекна и в параклиса. Този звук бележеше началото на заупокойната литургия.

— Трябва да се присъединим към братята си — каза Тома. — И докато не изберем нов водач, предлагам да не разкриваме нищо от това, което видяхме тук. В противен случай ще създадем паника. — Обърна се към Малахия. — Не си единственият, който е чел старите хроники.

Малахия кимна, но очите му бяха все така ококорени от страх. Обърна се и хвърли последен, но продължителен поглед на празния Тау, докато останалите започнаха да напускат помещението.

— Ако Тайнството напусне Цитаделата, ще рухне църквата, не планината — промърмори той достатъчно тихо, за да не го чуе никой. Сетне побърза да напусне параклиса, тъй като се страхуваше да остане сам в него.

4.

Стая 406, Общинска болница, Руин

Лив Адамсен се събуди рязко, досущ като останал без дъх плувец, който изскача на повърхността. Пое жадно въздух, русите ѝ коси бяха полепнали по бледата, плувнала в пот кожа, а зелените ѝ очи оглеждаха трескаво стаята с надеждата да открият нещо осезаемо, нещо реално, което да ѝ помогне да се откъсне от ужасите на кошмара. Чу шепот, сякаш в стаята имаше още някой. Огледа се, за да види откъде идва.

Нямаше никого.

Стаята бе малка: затворена врата, срещу нея — леглото със стоманена рамка, на което лежеше тя, стар телевизор, окачен на стойка, монтирана на тавана в единия ъгъл, прозорец, чиято бяла боя върху рамките бе пожълтяла и започнала да се люспи. Щората бе спусната, но зад нея прозираше ярка слънчева светлина и ясно очертаваше решетките на фона на измитите стъкла на прозореца. Лив си пое дълбоко дъх, опита се да се успокои, сетне долови миризмата на болести и дезинфектанти.

И тогава си спомни.

Лежеше в болница... макар да нямаше представа защо или как е попаднала тук.

Пое отново въздух, вдиша дълго, дълбоко, успокояващо. Сърцето ѝ продължаваше да тупти силно, в ушите ѝ продължаваше да шуми същият припрян шепот, толкова силен и близък, че тя едва се сдържа да не огледа отново стаята. Цялата.

„Стегни се — каза си. — Това е кръвта, която тече във вените ти. Тук няма никого.“

Един и същи кошмар я дебнеше в мрака всеки път, когато затвореше очи: сънуваше шепнещ мрак, в който болката разцъфтяваше като червени цветя, а над тях се извисяваше злокобна и страховита сянка, която добиваше формата на кръст, наподобяващ буквата Т. В мрака се спотайваше и още нещо, нещо огромно и ужасяващо. Лив го чуваше да се движи, чувстваше как земята се тресе под стъпките му,

докато то се приближава към нея, но всеки път — миг преди то да изскочи от тъмнината и да се покаже пред очите ѝ — се събуждаше ужасена.

Полежа известно време, успокои дишането си, за да преодолее обзелата я паника, сетне започна да съставя наум списък с нещата, които бе в състояние да си спомни.

„Казвам се Лив Адамсен.

Работя за «Ню Джърси Инкуайърър».

Опитвам се да открия какво се е случило със Самюъл.“

В съзнанието ѝ изскочи образът на монах, застанал на върха на мрачна планина, образувал с тялото си кръст, който запази формата си дори когато монахът се наведе напред и скочи.

„Дойдох тук, за да науча истината за смъртта на брат ми.“

Поради шока, последвал осъзнаването на тези откъслечни спомени, Лив най-сетне си спомни къде се намира. Беше в Турция, в древния град Руин. Знакът, който бе направил Самюъл — наричаше се Тау — бе символът на Тайнството, същият символ, който навестяваше кошмарите ѝ. Само че не беше сън, а беше истински. Сега, когато спомените ѝ започваха да се връщат, тя бе сигурна, че е видяла този кръст някъде в мрака на Цитаделата, бе видяла Тайнството. Съсредоточи се върху този спомен, опита се да извика в паметта си повече подробности, но те продължаваха да ѝ се изплъзват... приличаха на неясен обект в периферното ѝ зрение или на дума, за която не можеше да се сети. Единственото, което успя да си спомни, бе чувството за непоносима болка... и усещането, че е била затворена някъде.

Вдигна поглед към затворената врата, погледна ключалката и си спомни коридора зад вратата. Бе успяла да го зърне за миг на няколко пъти, когато лекарите и сестрите влизаха и излизаха през последните няколко дни.

Колко дни? Четири? Или може би пет?

Бе видяла и двата стола срещу вратата. И двамата мъже на тях.

Единият бе полицай с тъмносиня униформа и значка, каквато не бе виждала. Другият също носеше униформа: черни обувки, черен костюм, черна риза, тънка бяла якичка. При мисълта за него, при мисълта, че той стои на броени метри от нея, страховете ѝ се пробудиха с нова сила. Лив бе достатъчно добре запозната с кървавата

история на Руин, за да осъзнае в каква опасност се намира. Дори само да подозираха, че е видяла Тайнството, това пак би било достатъчно, за да я накарат да замлъкне завинаги... както брат ѝ бе замлъкнал завинаги. Тъкмо по този начин бяха опазили тайната си толкова дълго. Звучеше като клише, но беше самата истина — само мъртвите не говорят, само мъртвите пазят своите тайни.

Свещеникът, който стоеше на пост до вратата ѝ, не бе дошъл тук, за да успокои разтревожената ѝ душа или да се моли за бързото ѝ възстановяване.

Бе дошъл, за да я държи затворена в тази болница.

Бе дошъл, за да осигури мълчанието ѝ.

Стая 410

Катрин Ман лежеше в колосания затвор на леглото си през четири стаи от стаята на Лив. Черните ѝ коси бяха разпилени върху възглавницата като символ на надигаща се буря. Тя трепереше, въпреки че в стаята бе топло, както във всяка болница. Лекарите ѝ бяха съобщили, че е изпаднала в шок, че това е закъсняла, но неотшумяла реакция на експлозията в тунела под Цитаделата, в която бе оцеляла. Не чуваше с дясното си ухо, а и лявото бе пострадало сериозно. Щяло да се оправи, твърдяха докторите, но все се измъкваша с уклончиви отговори, когато ги питаше до каква степен.

Не можеше да си спомни случай, когато да се е чувствала толкова изнемощяла и безпомощна. Когато монахът се бе появил на върха на Цитаделата, за да направи с тялото си кръста Тау, тя бе повярвала, че древното пророчество се сбъдва:

Кръстът ще падне
Кръстът ще се издигне
За да разкрие Тайнството
И да донесе новия век.

Тъкмо това се бе случило. Лив бе влязла в Цитаделата, а санкти я бяха напуснали и сега те — древният враг, пазителите на Тайнството — умираха един подир друг. Макар слухът ѝ да бе увреден, Катрин

чуваше суетнята на медицинските екипи, които тичаха наоколо в отговор на поредното писукане, последвало появата на равна линия върху мониторите, следящи сърдечната дейност на пациентите. След включването на всяка подобна аларма тя питаше сестрите кой е починал, тъй като се страхуваше за живота на момичето. И всеки път покойникът се оказваше монах, напуснал този живот, за да бъде съден за делата си в следващия. Смъртта на монасите бе добра поличба. Катрин не бе виждала Лив след настаняването им в болницата, затова не можеше да е сигурна какво точно се е случило в Цитаделата, нямаше представа дали Лив е успяла да разкрие Тайнството, макар че неумолимата поредица от смъртни случаи в редиците на sancti я изпълваше с надежда.

Но ако това бе победа, тази победа бе пирова.

Затвореше ли очи, неизменно виждаше тялото на Оскар де ла Круз — своя баща — да лежи окървавено на пода в онзи склад на летището. Той бе прекарал по-голямата част от дългия си живот в криене от Цитаделата, след като бе успял да избяга от нея и да фалшифицира смъртта си в окопите на Първата световна война. В крайна сметка обаче служителите на Цитаделата все пак бяха успели да го спипат. Той бе спасил живота ѝ, като я бе прикрил с тялото си от гранатата, хвърлена от агент на Цитаделата срещу нея и Гейбриъл.

Оскар бе човекът, който първи ѝ бе разказал истината за Цитаделата, нейната зловеща история и тайните, които криеше зад стените си. Той я бе научил да разчита пророческите символи, издялани върху камъка, още когато тя бе малко момиче. Той ѝ обясняваше тяхното значение — любящ баща, който разказва страховити истории на синеокото си момиченце, както по-късно бе постъпила самата тя с Гейбриъл, майка, която предава същите истории на своя син.

„Когато всичко приключи — неведнъж я бе уверявал Оскар, — когато древното зло бъде поправено, ще ти покажа следващата стъпка.“

Често се бе питала какво ли тайно познание крият тези думи, а сега никога нямаше да разбере.

Sancti бяха разгромени, но междувременно бе унищожено и собственото ѝ семейство — първо съпругът ѝ, сетне баща ѝ. Кой беше следващият? Гейбриъл лежеше в затвора, оставен на милостта на

организации, на които тя знаеше, че не бива да се разчита. А и самата Катрин бе видяла свещеника, застанал на пост пред вратата ѝ, поредния агент на същата тази църква, която вече ѝ бе отнела толкова много.

„Ще ти покажа следващата стъпка.“ Така бе обещал баща ѝ. Но той бе напуснал този свят, убит малко преди да завърши делото на своя живот, а Катрин не виждаше стъпка, която да ѝ вдъхне надежда или да спаси нея, Гейбриъл или Лив от надвисналата над тях опасност.

5.

Ватиканът

Кардинал Клементи напусна кабинета си с максималната скорост, която бе способно да развие едрото му тяло.

— Кога пристигнаха? — попита той. Полите на черните му одежди се развяваха подире му като крила на гарван.

— Преди пет минути — отвърна Шнайдер, който полагаше сериозни усилия да не изостава от своя началник.

— И къде са сега?

— Поканихме ги в заседателната зала в подземиеето. Дойдох да ви уведомя веднага след като научих, че са тук.

Клементи мина забързан покрай двама швейцарски гвардейци. Надяваше се Негово Светейшество да не напусне покоите си точно в този момент и да попита къде се е разбързал така. Като държавен секретар на Ватикана Клементи работеше в тясна връзка с папата — и в буквален, и в преносен смисъл. Двамата редовно обсъждаха политиката, която трябва да следва Ватиканът в различни области, а и Клементи редовно внасяше документи за подпис от Негово Светейшество. Папката в ръката му не съдържаше нито един документ, изискващ папския подпис или печат. Негово Светейшество нямаше ни най-малка представа за съдържанието ѝ, нито пък за намеренията на кардинала, тъй като Клементи бе положил сериозни усилия в това отношение.

Кардиналът стигна края на коридора и бързо се мушна през вратата, която водеше към аварийното стълбище.

— Знаем ли кой от Групата присъства?

— Не — отвърна Шнайдер. — Служителят на охраната не бе сигурен, а не исках да го притискам излишно. Реших, че е по-добре да не знае подробности.

Клементи кимна и потъна в мрачните си мисли, свързани с резултатите от тази неочаквана среща.

„Групата“ бе названието, което бе дал на тримата като средство да ги превърне в една общност, най-обикновен психологически трик,

който целеше да установи някакъв баланс на силите между тях — той от едната страна, останалите от другата. Намеренията му се бяха провалили. Те бяха прекалено влиятелни и дори могъщи, имаха прекалено силни характери, за да действат като хомогенно цяло и — каквито и усилия да полагаше Клементи — си оставаха същите непреклонни индивидуалисти, какви бяха и в мига, в който кардиналът се бе срещнал с тях, за да изложи плановете си. Групата се събираше колкото е възможно по-рядко, а срещите им винаги се осъществяваха в пълната секретност, която изискваше общото им начинание. Предвид влиянието на тези хора и мащабите, с които действаха, уреждането на среща, на която да присъстват всичките, бе истинско чудо. Следващата им сбирка бе планирана чак за идния месец; и въпреки това един или двама от тях бяха дошли тук неканени, неочаквани, без да предупредят за посещението си. А каква бе причината? Имаше само едно възможно обяснение.

— Вероятно е свързано със ситуацията в Руин — каза Клементи, когато се озова пред най-обикновена на външен вид метална врата на първия етаж.

Постави месестата си длан върху стъкления панел до вратата, при което златният му кардиналски пръстен изтрака върху стъклото. Появи се бледа ивица светлина, която мина по дланта му и хвърли едва забележими сенки върху отражението на лицето му по металната повърхност на вратата. Клементи отмести поглед. Никога не бе харесвал външния си вид, особено кръглото си лице и къдравите си коси — някога руси, а сега побелели — които му придаваха вид на огромен херувим. Някъде зад вратата се чу приглушено изщракване и тя се отвори. Кардиналът побърза да мине през нея, да влезе в сумрачния коридор и да се отдалечи от отражението си.

Тесният тунел бе осветен от неонов лампи, чиито сензори ги включваха при приближаването на кардинала, а стените, които бяха от полиран бетон в началото, отстъпиха място на грубо издялан камък в мига, в който Клементи и Шнайдер напуснаха подземията на Апостолическия дворец и се озоваха сред каменните основи на ниската кула, издигната през XV в. в съседство с него. След още десетина крачки двамата застанаха пред втора врата, която водеше към тясно помещение без прозорци, пълно с рафтове, отрупани с кутии с документи.

— Иди ти — нареди кардиналът. — Извини ме и кажи, че трябва да приключа набързо със срещата, която провеждам в момента, след което веднага ще дойда при тях. Ще се срещнем с теб във фоайето, за да ме информираш кой е дошъл. Не бих искал да започвам толкова важна среща, без да имам представа кой ще присъства на нея.

Шнайдер се поклони и се отдалечи, а Клементи остана насаме с мрачните си мисли. Заслуша се в заглъхващите стъпки на своя секретар, без да откъсва поглед от кръстосаните ключове на папския герб и инициалите IOR, поставени върху всяка папка в помещението.

Намираще се в подземията на укрепената кула на папа Николай V, вградена в източната стена на Апостолическия дворец, която сега служеше като единствен клон на най-ексклузивната финансова институция на света. IOR бе съкращение от Istituto per le Opere de Religione — Институт за религиозни дейности — по-известен като Ватиканската банка или Банката на Ватикана. Това бе най-потайната финансова институция на света и основен източник на сегашните тревоги на Клементи.

Основана през 1942 г. със задачата да управлява огромното богатство, натрупано от църквата, и да инвестира от нейно име, понастоящем банката разполагаше с над четирийсет хиляди притежатели на влогове, не плащаше данъци и осигуряваше анонимност, с която всяка швейцарска банка би се гордяла. Благодарение на това привличаше някои от най-богатите и най-влиятелни инвеститори, но се бе забъркала и в някои доста неприятни истории.

През седемдесетте и осемдесетте години на миналия век Банка Ватикана бе използвала компрометирания впоследствие финансист Микеле Синдона^[1], за да изпере парите, които мафията бе спечелила от търговия с наркотици. Впоследствие начело на банката бе назначен Роберто Калви^[2], добил популярност като Божия banker, за да установи по-строг контрол над огромните ресурси на църквата. Вместо това обаче той бе използвал Банката на Ватикана, за да източни милиарди долари от друга финансова институция. Когато аферата бе разкрита, банката понесе тежък морален и финансов удар. Няколко седмици по-късно Калви бе открит мъртъв — обесен под моста „Блакфрайърс“ в Лондон — с джобове пълни с тухли и банкноти. Медиите доста спекулираха със символичното значение на лобното му

място, особено в светлината на членството на Калви в масонска ложа, известна като Черните монаси, но следствието така и не успя да открие убиеца. Дългата сянка, хвърлена от тези скандали, продължаваше да тегне над Банката на Ватикана и Клементи трябваше да положи огромни усилия за възстановяването ѝ, което се бе превърнало в нещо като фикс идея. В интерес на истината, той разполагаше с възможно най-подходящата биография за целта.

Кардинал Клементи бе завършил в Оксфорд, където бе изучавал история и икономика, но също и теология, и бе открил божие присъствие и в трите науки. Според Клементи силата на икономиката бе сила на доброто, която създаваше богатство, за да могат хората да се издигнат над злините на бедността и да облекчат земните си страдания. Историята пък го бе запознала с рисковете и последствията от икономическите провали. Той бе изучавал всички големи цивилизации на миналото и бе обърнал внимание не само на начина, по който те бяха натрупали своите богатства, но и на начина, по който ги бяха изгубили. Една империя биваше изградена в продължение на стотици, понякога дори на хиляди години, но упадъкът ѝ обикновено настъпваше доста бързо и след нея не оставаше нищо, освен легенди и величествени руини. Интересът му на икономист бе насочен към въпроса какво се е случило с огромните богатства на тези империи. Части от тях бяха преминали в ръцете на други завоеватели, за да се превърнат в семената, от които да покълнат нови империи... но не всички. Историята бе пълна със свидетелства за огромни съкровища, които бяха изчезнали безследно.

Откакто завърши и започна кариерата си в църквата, Клементи служеше на Господ по най-добрия начин, който знаеше — прилагаше знанията и уменията си, за да могат пресъхналите реки от пари, текли някога към Ватикана, да потекат отново така пълноводни, както едно време. Добре съзнаваше, че днес икономиката, а не вярата, управлява света, което означаваше, че ако възнамерява да си върне предишното влияние, църквата трябва да се превърне в могъщ икономически фактор.

Колкото по-високо в йерархията се издигаше Клементи, с толкова по-голямо влияние се сдобиваше и го използваше, за да модернизира архаичната финансова система на Ватикана. В крайна сметка дългогодишната му вярна и компетентна служба бе

възнаградена с поста на държавен секретар на Ватикана, който му бе поднесъл на тепсия и ключовете към най-ценната за него награда — самата Банка на Ватикана.

Първата му задача като държавен секретар бе да събере информация за всички поверителни сметки на банката и лично да ги ревизира, за да получи точна представа за състоянието на църковните финанси. Нямаше на кого да се довери за изпълнението на тази задача. Отне му почти година тежък, уморителен труд, докато отдели фалшифицираните счетоводни записи от истинските и получи реална представа за състоянието на църквата. Онова, което откри в стая досуц като тази, в която стоеше в момента, му причини почти физическа болка. В резултат на систематична корупция и стотици години некомпетентно управление огромните парични ресурси, натрупани през последните две хиляди години, се бяха изпарили.

Бяха изчезнали трилиони долари.

Църквата продължаваше да разполага с огромен портфейл от недвижими имоти и безценни произведения на изкуството, но не и с ликвидност — нямаше пари в брой. На практика тя бе фалирала, но поради сложните измами и двойно счетоводство през последните векове никой освен кардинал Клементи не бе открил истината.

Спомни си отчаянието, което бе изпитал в онзи момент, вперил поглед в бездната, пред която се бе озовала църквата, и неминуемите последствия от огласяването на истината. Ако бе публична компания, търгувана на фондовата борса, църквата отдавна щеше да бъде обявена във фалит и имуществото ѝ разпродадено, за да бъдат удовлетворени кредиторите ѝ. Тя обаче не беше търговска компания, а Божи посредник на земята, затова Клементи не можеше да допусне да бъде поставена на колене от такива земни злини като алчността и некомпетентността. Вместо това той реши да използва онези неща, които винаги бяха спасявали църквата в час на нужда — нейната независимост и потайност — и не сподели с никого резултатите от своето откритие.

Нямаше друг избор, освен да продължи порочната практика на своите предшественици, затова скри финансовите отчети, представящи истинското положение на нещата, и продължи да поддържа илюзията за ликвидност посредством икономии и чевръсто прехвърляне на малкото останали пари от една сметка в друга, като междуременно се

молеше да се случи чудо. Не се отчая нито за миг, тъй като дори в ужаса на своята самота и тежка отговорност откри Божията намеса. Защото кой друг, ако не сам Господ, бе дал на Клементи дарбата да проумее цялата сложност на финансовите операции, за да го благослови впоследствие с длъжността на държавен секретар на Ватикана?

И все пак изгубените парични средства бяха прекалено големи, за да бъдат възстановени с помощта на икономии и финансови реформи. Той трябваше не само да балансира счетоводните книги, но и да открие начин да рефинансира църквата. В крайна сметка намери решение на място, където най-малко очакваше. Оказа се, че ключът към подсигуриването на бъдещето на църквата се крие в миналото и кардинал Клементи откри отговора на своите въпроси в Руин.

Бяха изминали почти три години от онзи миг на просветление, три години на внимателно манипулиране на световните събития посредством предоставянето на аудиенции и индулгенции на президенти и премиери в замяна на услуги, които единствено църквата бе в състояние да поиска. Клементи приличаше на папски легат от Средновековието, подлъгал тези съвременни християнски крале и императори да се впуснат във война срещу земите на неверните, които някога са били част от владенията на църквата. И сега, когато дръзкият му план най-сетне щеше да се осъществи, заплахата за реализирането му идваше от същото онова древно и тайно място, където се бе родила идеята за него.

Кардиналът си спомни заглавията във вестниците на бюрото му, които предричаха рухването на Цитаделата и горяха от нетърпение да открият тайните, скрити зад стените ѝ.

А една от тези тайни бе негова.

И ако тя добиеше гласност, всичко, което бе постигнал, щеше да рухне и църквата щеше да претърпи ужасна загуба.

Изведнъж усети пристъп на гняв и се прокле заради човешката си слабост. Прекалено дълго бе отлагал решаването на заплетената ситуация около Цитаделата. Отвори вратата и излезе в празния коридор, който нямаше прозорци, тъй като сводестите му стени следваха основите на кулата. Щеше да покаже на членовете на Групата истинската сила на своята решимост, подписвайки пред очите им четири смъртни присъди. Така щеше да демонстрира непоколебимата

си воля и да обвърже останалите с общата отговорност за пролятата кръв.

Излезе рязко през вратата, която водеше към главното фоайе, забърза по мраморния под, мина покрай банкоматите с инструкции, изписани на латински, и се насочи към асансьора със стоманена рамка, който се спускаше в подземията, издълбани в скалата под сградата.

Бе на няколко крачки от асансьора, когато вратите му се отвориха и от него излезе Шнайдер, който подскочи стреснато при вида на своя шеф и блесналите му от ярост очи.

— Е? — попита Клементи, докато влизаше в асансьора и натискаше бутона, който щеше да ги отведе в подземията. — С кого от нашите безценни партньори ще имам удоволствието да се срещна?

— С всичките — отвърна Шнайдер, след като асансьорът започна да се спуска. — Цялата Група е тук.

[1] Микеле Синдона — Акулата (1920–1986), италиански banker, член на тайната масонска ложа „Пропаганда Дуге“ (P2), обвинена в множество престъпления и връзки с мафията. Осъден е на доживотен затвор за убийство и е убит в килията си с цианид в кафето. — Б.пр. ↑

[2] Роберто Калви (1920–1982), италиански banker, също член на P2, президент на фалиралата през 1982 г. „Банко Амброзиано“, най-голям акционер в която е Банката на Ватикана. „Банко Амброзиано“ изпира милиарди долари на сицилианската мафия, а след фалита ѝ през 1982 г. Калви е убит. — Б.пр. ↑

6.

Багдад, Централен Ирак

Вечерният въздух, който тегнеше над пазара в Садр Сити, носеше сух прахоляк, примесен с мириса на сурово месо, зрели плодове и гнилоч. Хайд бе седнал на сянка в едно кафене. На масата пред него имаше разтворен американски вестник, а до него — чашка кафе, от което бе останала само утайката. Над чинийката се въртяха в кръг две мухи. Той се обзаложи наум коя от тях първа ще се откаже от преследването и ще отлети. Направи погрешен залог. Кое то всъщност бе правил през целия си живот.

Вдигна чашката и отпи мътната утайка, като междуременно обходи с поглед пазара иззад тъмните, изподраскани от пясъка стъкла на очилата си, марка „Оукли“, използвани от морската пехота. Ненавиждаше иракското кафе. Тук го оставяха да кипне и да истине цели девет пъти, за да премахнат всички нечистотии, както се изразяваха, но в процеса кафето ставаше почти негодно за пиене. От това варене все пак имаше някаква полза — то означаваше, че всички микроби в кафето са убити. Повечето иракчани го пиеха със сметана и огромни количества захар, за да прикрият отвратителния му вкус. Хайд обаче го пиеше черно, за да му напомня за дома и да разпалва горчивата омраза, която питаеше към страната, която все не успяваше да напусне. Освен това черното бе любимият му цвят. Когато сметнеше, че животът му е станал прекалено сложен и проблемите заплашват да го пречупят, той намираше някое казино с рулетка и залагаше всичко, което имаше, на черно, като по този начин свеждаше всичките си беди до едно най-обикновено завъртане на колелото. Ако спечелеше, напускаше казиното с достатъчно пари, за да си купи поне малка доза успокоение, тъй като никога не поемаше риска да удвои мизата и да повтори залога. Ако загубеше... е, вече нямаше нищо за губене, съвсем буквално. И в единия, и в другия случай рулетката го променяше по някакъв начин. Допадаше му простотата, която му носеше подобно действие.

Погледна си часовника. Свързката му закъсняваше и той махна с ръка на сервитьора да напълни нова чаша с омразната му черна течност. Не можеше да продължи да седи, без да си поръча нищо, тъй като и бездруго идването му тук криеше достатъчно рискове. Едрото му тяло, високо над метър и осемдесет, и бялата му кожа го открояваха прекалено силно от тълпата, да не говорим за червеникавата брада, затова Хайд не се съмняваше, че се намира под наблюдение, но от кого, нямаше представа. Взе вестника и се престори, че чете, докато продължаваше да оглежда минувачите иззад черните стъкла на очилата си.

Садр Сити се намирал в източните покрайнини на столицата. Преди нашествието се наричаше Саддам Сити, а преди това — Революция. Нито едно от тези названия не отразяваше истинската му същност: Садр Сити беше бордей, построен набързо и с евтини материали в края на 50-те години, за да подслони градските бедняци. Къщите и жилищните блокове се бяха пренаселили още преди мазилката на стените да изсъхне, а днес броят на хората, които живееха тук, бе дори още по-голям. И всички те идваха да пазаруват тук, на този пазар. Точно в този момент на площада бе най-оживено, тъй като на връщане от работа всеки се отбиваше на пазара, за да купи прясна храна, извадена от хладилниците, в които бе престояла през деня. Толкова много цивилни на едно място! Истински кошмар за всеки агент!

Преди няколко години някой бе минал с натоварен с експлозивни мотоциклет през немарливите постове на контролно-пропускателния пункт, който работеше тук всяка вечер, и се бе взривил пред централния вход на пазара, отнемайки освен собствения си живот и живота на още седемдесет и осем души. Дупките по стените, където се бяха забили шрапнелите, още си личаха. В същото време обстоятелствата, които превръщаха пазара в мечтана мишена за всеки терорист, го превръщаха и в предпочитано място за срещи с параноично предпазливата свързка на Хайд — за него просто нямаше по-добър начин да се скрие в тълпата.

Хайд също бе проявил предпазливост. Бе дошъл рано и бе седнал на най-удобното място в кафенето, за да наблюдава площада. Оттук се откриваше сто и осемдесет градусова гледка към улицата, а масивната стена зад гърба му означаваше, че никой не е в състояние да приближи,

без да го забележи. Винаги се обзалагаше, че ще открие своя човек преди онзи да дойде при него. Това бе игра, която обичаше да играе всеки път, когато имаше среща точно с тази свързка. Човекът бе известен с уменията си да се появява и изчезва незабелязано. Затова и никой никога не бе успявал да го залови, макар че няколко тайни служби от двете страни на политическата барикада бяха положили сериозни усилия в тази насока. Хайд също си бе спечелил завидна репутация. По времето, когато служеше в Осми разузнавателен батальон, бе най-добрият боец в своя взвод. Тогава се гордееше, че никой не е успял да се промъкне и да го изненада в гръб, макар приятелите му да се опитваха непрекъснато. И тъй като сега бе цивилен, трябваше да полага още по-големи усилия да не изгуби някогашните си умения. С очите си бе видял до какво води службата в частни компании. Мъже, напуснали армията само преди две или три години, се бяха превърнали в развалини с отпуснати мускули и загубени умения, разчитащи на репутация, която отдавна не заслужаваха. Бе твърдо решен това да не се случи и с него. Позволиш ли си да се отпуснеш на място като това, няма да живееш дълго. Затова той полагаше специални усилия и приемаше всяка задача като изпълнена с опасности мисия, ей така, за всеки случай.

Отново обходи с поглед пазара, отляво надясно, уверен в прилаганата тактика. Тъкмо бе достигнал най-далечната точка на мястото където стената ограничаваше зрителното му поле, когато проскърцването на стол го накара да се обърне рязко.

— Носиш ли парите? — попита Дух и се настани на стола от другата му страна. Хайд едва долови приглушения му от уличната шумотевица глас.

По дяволите! Дух отново бе успял!

Хайд сгъна вестника и го остави на масата, като се постара да прикрие раздражението си.

— Какво, няма ли да си побъбрим? Няма ли да кажеш: здравей, как си? Как са жената и децата?

Дух впери в него бледосивите си очи. Погледът му бе студен.

— Ти не си женен.

— Откъде знаеш?

— Хората с твоята работа нямат жени... не и за дълго.

В гърдите на Хайд пламна гняв. Той стисна юмруци. Преди шест седмици бе получил документите за развода, изпратени му от Уанда по пощата, след като тя бе хакнала страницата му във „Фейсбук“ и бе прочела съобщения, които не би трябвало да чете. Дух обаче не знаеше това. Просто налучкваше и се опитваше да го ядоса. Беше познал. В този миг Хайд изгаряше от желание да забие юмрука си между тези необикновени сиви очи.

Сякаш прочел мислите му, Дух се усмихна, за да го успокои. Хайд отмести поглед, взе чашката си с кафе и я изпи до дъно. Усети се какво прави едва когато глътна зърнестата утайка. И преди бе срещал корави типове, но този бе различен. Беше по-висок от повечето иракчани и изглеждаше доста жилив и издръжлив. Внушаваше опасност и излъчваше физическа заплаха, приличаше на граната с изваден шплент. Местните му агенти твърдяха, че бил пустинен дух, и отказваха да се срещат с него. Именно затова Хайд поддържаше връзка с него — не вярваше в духове и изпълняваше заповедите: все пак старите армейски навици умираха трудно.

— В чантата под масата са — каза той, вперил поглед в пазаруващата тълпа вместо в сивите очи на човека срещу себе си. — Настъпил съм дръжката. Ти ми даваш пакета, аз си вдигам крака.

Нещо изтрака на масата и Дух побутна към него пакет, увит в зебло.

Хайд поклати глава в израз на престорено разочарование.

— Пиша ти двойка за уменията да представяш стоката си — каза, разви грубия плат и огледа предмета. Камъкът изглеждаше съвсем обикновен. Спокойно можеше да мине за парче зидария, взето от някоя от многобройните купчини руини, осеяли улиците на града. Хайд го обърна от другата страна и видя избледнелите знаци по повърхността му, които за него не бяха нещо повече от чертички и завъртулки. — Страхотна цена за един стар камък — каза той, уви го в зеблото и вдигна крака си от дръжката на чантата, в която имаше петдесет милиона иракски динара или около четирийсет хиляди американски долара.

Дух стана с чантата в ръка.

— Похарчи ги умно — каза Хайд, който се бе поотпуснал, след като парите вече не бяха негова отговорност. — Дойната крава може да спре да дава мляко.

Дух се поколеба, но седна отново.

— Обясни.

Хайд се наслади на обърканото му изражение. Доволен бе, че е успял да го изненада.

— Трябва да следиш какво се случва по света — каза той и плъзна вестника по масата. На първа страница, точно под името, имаше снимка на Цитаделата в Руин, а заглавието до нея гласеше:

ЩЕ РУХНЕ ЛИ НАЙ-СТАРАТА КРЕПОСТ НА СВЕТА?

— Ако не са свещениците в планината да вдигат цените на тези камъни, те едва ли биха стрували повече от най-обикновено парче зидария — каза Хайд, пъхна една мазна банкнота под празната чашка за кафе, мушна вързопа с камъка под мишница и се накани да си тръгне. — Това може да е последният ти хонорар, приятелю.

— Цитаделата никога не разкрива своите тайни — промълви Дух, разгъна вестника и впери поглед в снимките на тримата оцелели в долната половина на страницата.

— Нищо не е вечно — отвърна Хайд. — Така казва съпругата ми, която скоро ще стане бивша.

Обърна се и закрачи бързо, преди смахнатият тип със сивите очи да успее да му отвърне нещо.

Почувства се добре, когато изпълнената с опасности пазарска суетня остана зад гърба му, и се насочи към паркирания наблизо пикап. За първи път бе победил в словесния дуел с Дух. В крайна сметка май онзи тип не беше чак толкова железен. Едва не припадна, когато видя вестника. Сигурно беше поредният тарикат, опитващ се да изкара някой долар.

Вдигна поглед към смрачаващото се небе. Не след дълго слънцето щеше да залезе и да влезе в сила полицейският час. Трябваше да стигне до другия край на града и да се присъедини към останалата част от екипа. По изгрев-слънце щяха да напуснат града и да се върнат в петролните полета в прашната пустош западно от Багдад. Хайд

предпочиташе пустинята. Там беше по-тихо и по-спокойно. И имаше по-малко хора.

Сви зад ъгъла и видя пикапа си, паркиран в сянката на отсрещните сгради. Червеното лого на компанията бе единственият цветен акцент по цялата потънала в сивота улица. Зад волана седеше Тарик и се оглеждаше да не би някой да пъхне камък в ауспуха или да му погоди друг гаден номер. Автомобилите на западните компании често ставаха жертва на саботаж или... политаха във въздуха.

Хайд махна с ръка, за да привлече вниманието му. Тарик погледна към него и замръзна. Хайд се извърна рязко, почувствал нечие присъствие вляво, и инстинктивно посегна към автоматичния пистолет под самото си. Обърна глава и видя две светлосиви очи.

— Забрави това — каза Дух и покри с вестника пистолета, който Хайд бе насочил срещу него. Пристъпи напред, без да обръща никакво внимание на дулото, което се заби в гърдите му. — Тези хора — каза и посочи снимките във вестника — може да дойдат тук и да потърсят... нещо. Уведоми ме, ако дойдат.

Хайд сведе поглед и видя номера на сателитен телефон, записан под трите снимки. Присви презрително устни, за да прати Дух където заслужава, но се оказа, че е закъснял. Дух вече бе изчезнал.

7.

Цитаделата, Руин

Когато заедно с останалите Атанасий влезе в пещерата, която служеше за катедрала, и се насочи към олтара, скръбните ритми на елегията го връхлетяха като вълна. Това бе единственото място в Цитаделата, достатъчно голямо, че да побере всички. Днес тук наистина се бяха събрали всички, обединени в общата си скръб.

Най-отзад стояха сивите раса, монасите, които не притежаваха никакви специфични умения, тъй като все още не бяха разпределени към нито една гилдия. Яркочервена редица от стражи ги отделяше от по-висшестоящите монаси. Следваха кафявите раса — зидари, дърводелци, опитни майстори, които поддържаха самата Цитадела. Те бяха толкова уморени след усиления труд през последната седмица, че Атанасий виждаше как някои едва се държат на краката си. Пред тях стояха т.нар. *apothecaria* с белите си качулки, монасите с медицински познания, чиито умения ги бяха издигнали над всички останали освен над черните раса — духовните водачи, свещениците и библиотекарите, които прекарваха целия си живот в мрака на Голямата библиотека, за да опазят знанието, трупано в мрачните недра на планината още от времето, когато човечеството бе открило писмеността и бе започнало да записва своята история.

Докато Атанасий вървеше към олтара, за да заеме мястото си и да се обърне с лице към тях, събралите се монаси продължиха да редят куплетите на елегията. Традицията изискваше, когато прелатът, главата на този планински орден, бъде призван от Бога, абатът да произнесе хвалебствено слово и да поеме временно длъжността на прелат, докато не бъдат проведени избори, които да назначат на поста него или някой друг. Сега обаче върху каменната плоча в подножието на T-образния кръст в пещерата лежаха две тела — това на прелата отляво и на абата отдясно. За първи път в своята неизмеримо дълга история Цитаделата бе останала без водач.

Когато зазвучаха последните слова от елегията, Атанасий се качи на издялания от сталагмит амвон и впери поглед над главите на

събралите се монаси към галерията, издигната над останалата част на катедралата, където обикновено стояха sancti, монасите със зелени раса, отделени от братята си като предпазна мярка, която целеше великите тайни, пазени от тях, да си останат тайни. Би трябвало да са тринайсет, включително абатът, но днес галерията беше празна. В отсъствието на абат или на негов наследник, излъчен от редиците на sancti, традицията изискваше секретарят на абата да произнесе възхвалното слово и тази чест се падаше на Атанасий.

— Братя — каза той и гласът му отекна немощен след хоровото изпълнение на реквиема, — днес е тъжен ден за всички ни. Останахме без водач. Мога да ви уверя обаче, че това скоро ще се промени. Посъветвах се с водачите на отделните гилдии и решихме да проведем незабавно избори както за прелат, така и за абат. — При тази вест се разнесе оживен шепот. — Всички желаещи трябва да обявят кандидатурите си преди утрешната вечерня, а самите избори ще се проведат два дни по-късно. Това бързана, за което постигнахме взаимно съгласие, е продиктувано от необходимостта да възстановим реда, нарушен от липсата на естествен наследник.

— А защо се озовахме в това положение? — долетя нечий глас от средата на събралото се множество. — Кой нареди на sancti да напуснат планината?

Атанасий погледна към мястото, от което бе прозвучал гласът, за да види кой монах го предизвиква по този начин.

— Аз бях — отвърна той.

— С какво право? — попита друг глас, долетял отзад, от редиците на монасите със сиви раса.

— Действах с онова право, което е продиктувано от съвестта и състраданието към моите братя монаси. Sancti бяха поразени от някаква хеморагична треска. Нуждаеха се от неотложна медицинска помощ и след като експлозията така или иначе бе разцепила стените, използвахме отвора, за да ги евакуираме. Отвън чакаха модерно оборудвани линейки. Не исках да ги оставям на волята на провидението. Благодарих на Господа и действах максимално бързо, за да спася живота на моите братя. Ако sancti бяха останали в планината, вече щяха да са мъртви, сигурен съм в това.

— А какво е станало с тях? — попита друг глас.

Атанасий замълча, тъй като започна да се опасява, че цялото множество започва да се настройва против него. Откакто бе поел грижата за ордена, бе започнал да чете обичайните новини и сводки, които абатът получаваше от външния свят. Така бе научил каква е съдбата на монасите, които се бе опитал да спаси.

— Всички са мъртви... освен двама.

Нова вълна от шепот премина сред монасите.

— В такъв случай трябва да изчакаме завръщането им — извика брат Аксел.

Шепотът премина в одобрителен ропот, придружен от кимане.

— Боя се, че това е малко вероятно — отвърна Атанасий, обръщайки се към всички, а не само към онзи, който го бе предизвикал. — Последните оцелели *sancti* страдат от същата болест като останалите и състоянието им е много тежко. Не можем да разчитаме, че ще се върнат или че ако го направят, ще имат силата да ни поведат. Трябва да изберем нови водачи. Изборите вече са насрочени.

Сред събралото се множество избухна нов смут и всички се обърнаха към причината за него. Един монах бе влязъл през вратата в задния край на пещерата и приближаваше с уверена крачка към олтара. Стъпките му бяха придружени от тих шепот и необичайно шумолене.

Това бе братът градинар, чието име бе забравено по време на дългогодишната му служба в зеленчуковите и овощните градини в сърцето на планината.

Сухото шумолене се усилваше с всяка стъпка, а заедно с него и шепотът на монасите. Братът градинар най-сетне стигна подножието на олтара и отстъпи мрачно встрани, за да разкрие източника на този шум. Беше клонка от дърво, отчупена в най-дебелата си част, с потъмнели и оклюмали листа и цветове.

— Намерих я в градината под едно от най-старите ни дървета — каза братът градинар с тих, тревожен глас. — Дървото е изгнило.

Вдигна глава и погледна Атанасий.

— И други дървета са изгнили, много други... най-вече сред по-старите, но има и млади дръвчета. Никога не съм виждал нещо подобно. Става нещо. Нещо ужасно. Мисля, че градината умира.

8.

Ватиканът, Рим

Кардинал Клементи излезе от асансьора и се озова в слабо осветеното подземие, което водеше към същата заседателна зала, в която се бе провела последната среща на членовете на Групата. Тогава всички се бяха държали сякаш са най-добрите приятели на света. Изгладиха всички противоречия по спорните моменти от плана и изпратиха екип, който да намери и донесе голямото съкровище, което Клементи им беше обещал. Това обаче се бе случило преди експлозията в Руин.

Клементи се обърна към Шнайдер:

— Погрижи се никой да не ни безпокои по време на срещата.

После отвори тежката врата и влезе в заседателната зала.

Всички бяха тук, както го бе предупредил Шнайдер, Светата Троица на заговорниците — един американец, един британец и един китаец.

Всеки мигом би разпознал лицата им в този свят, доминиран от парите и властта. По едно или друго време всеки от тях се бе появявал на корицата на списание „Форбс“ в качеството си на собственик на някоя от най-големите корпорации на света, съвременен вариант на някогашните империи, чиито активи и влияние не признават международни граници и диктуват свой собствен политически дневен ред в много държави. В предходните епохи те биха били императори или крале, тачени като богове, такива бяха мащабите на властта, с която разполагаха. Тримата бяха отпуснали на църквата заем в размер на шест милиарда долара посредством тайни сметки, контролирани лично от Клементи. Така бяха скрепили съвместното си начинание и бяха спасили църквата да не банкрутира под тежестта на колосалните си дългове. Те обаче не бяха направили това от чувство за дълг или любов към Господ, а заради огромните финансови облаги, обещани им от плана на Клементи. И както при всички подобни начинания, идваше момент, в който инвеститорите очакваха да им бъдат изплатени определени дивиденди. Този момент бе настъпил.

— Господа — поздрави ги Клементи и се настани на един от столовете срещу тях, — каква неочаквана чест.

Никой не отвърна на поздрава му. Клементи усети как кожата на лицето му се изпъва, сякаш бе някой притеснен кандидат по време на интервю за работа. Напомни си, че тъкмо той ги бе поканил да се включат в плана му, а не обратното, и се опита да се успокои, като извади пакета с цигари и запали. Сян, китайският индустриалец, вече пушеше и димът от цигарата му обвиваше и тримата. Въпреки различията във възрастта и националността всеки от тях излъчваше абсолютна власт и авторитет. Със своите осемдесет и три години Сян бе най-възрастен, костюмът, косата и кожата му бяха сиви като пепелта, която падаше от цигарата му. Лорд Мейбъри, английският медиен магнат, бе с десет години по-млад, а неестествено черната му коса подсказваше немалка суета и страх от старостта. Бе облякъл поизносен костюм, с който всеки друг — но не и той, благодарение на благородническото си потекло, което би могъл да проследи поне няколко века назад — би изглеждал нелепо. Шейсет и две годишният Пентанджели бе най-младият от тримата. Беше американец, но и потомък — трето поколение — на италиански имигранти, затова въпреки безукорния костюм „Армани“ и елегантния му вид самото му присъствие караше хората да се страхуват от него. Това заплашително излъчване бе наследил от дядо си, който пристигнал от Калабрия в Щатите без пукната пара и натрупал несметно богатство в „земята на свободните“. Пентанджели бе единственият католик в Групата и както обикновено влезе в ролята на говорител, който да изложи позицията на останалите.

— Не смятате ли, че имаме проблем, отче? — попита той и плъзна по масата един вестник. Беше „Ю Ес Ей Тудей“. На първата му страница бяха публикувани познатите снимки на Цитаделата и тримата оцелели миряни, заедно с въпроса, който си задаваше целият свят:

ЗНАЯТ ЛИ ТЕ ТАЙНИТЕ НА ЦИТАДЕЛАТА?

— Не — отвърна Клементи, — нямаме проблем. Това е една нещастна случайност, която...

— Нещастна случайност? — възкликна Мейбъри и аристократичният му говор, шлифован в едно от най-скъпите английски частни училища, изпълни всяка дума с високомерно снизхождане. — От незапомнени времена Цитаделата винаги е пазила своите тайни. И тъкмо сега, когато една от най-големите ѝ тайни е пряко свързана с нашата обща инвестиция, от нея започва да изтича информация. Не бих нарекъл това „нещастна случайност“!

— Цитаделата не е разкрила нито една от своите тайни — отвърна Клементи с тих, спокоен глас. — Случилото се е резултат от действията на терористи, предприели атака срещу знакова според тях мишена, свързана с църквата. Мога да ви уверя, че от мига, в който са напуснали планината, те са изолирани от външния свят и са поставени под наблюдение. Руин е град, който дължи своето съществуване на църквата. Влиянието ни там е огромно. Те са настанени в психиатричното отделение на градската болница. Пред стаите им дежурят денонощно свещеник и полицаи, за да попречат на някой журналист или на когото и да било друго да се добере до тях. Всички полицейски разпити, всички разговори с адвокати се записват и ми се предават. Мога да ви уверя, че никой от тях не е подсказал по какъвто и да било начин, че се е сдобил с каквато и да било компрометираща ни информация по време на проникването си в Цитаделата.

— Засега — каза Пентанджели, отвори куфарчето си и извади папка с емблемата на ЦРУ на корицата. — Не си единственият с приятели по върховете — каза той и плъзна папката към кардинала, за да я прочете.

Тя съдържаше запис на конфиденциален разговор между пациентка на име Лив Адамсен и д-р Юсеф Кая, главен клиничен психиатър в общинската болница в Руин. Последният абзац бе отбелязан с жълт маркер.

... Пациентката показва класически симптоми на посттравматична амнезия, причинена вероятно от тежка физическа или психологическа травма. В същото време обаче пациентката се намира в изключително добро физическо състояние, умът ѝ е бистър, очевидно незасегнат

от случилото се, което означава, че след известно време и след подлагането на определена терапия пациентката би трябвало напълно да си възвърне изгубената памет.

— Тя е бомба с часовников механизъм — намеси се обвитият в облак цигарен дим Сян на перфектен английски. — Лично аз изобщо не се интересувам дали Тайнството ще бъде разкрито пред света, или не. Честно казано, смятам, че то е мит — знаете, че съм атеист. Това, което ме тревожи, е следното — след като Цитаделата не е в състояние да опази най-голямата си тайна, как тогава ще опази нашите тайни?

— Това не е единствената ни грижа — добави Пентанджели и извади от куфарчето си друга папка с гриф СТРОГО СЕКРЕТНО.

— Обект номер едно: Катрин Ман, петдесет и две годишна, от турско-бразилски произход, ръководител на глобална хуманитарна организация с представителства в цял свят, включително в Руин. Вдовица на д-р Джон Ман, американски гражданин, археолог и изследовател, убит преди дванайсет години по време на археологически разкопки в Ирак заедно с целия си екип, след като съобщават за важно откритие, направено в пустинята край Ал Хилах — прочете Пентанджели и вдигна поглед към Клементи. — Това не ви ли тревожи?

Кардиналът не пророни нито дума.

— Обект номер две: Гейбриъл Ман, трийсет и две годишен, син на Катрин и Джон Ман. Следвал икономика и различни филологии в Харвард преди смъртта на баща си. Сетне напуснал университета и постъпил в армията. Издигнал се до взводен сержант в специалните части, сражавал се е в Афганистан и бил награждаван два пъти, преди да се уволни от армията и да постъпи в семейната компания като съветник по въпросите на сигурността. В това си качество е работил по няколко проекта в Ирак, където е провел собствено разследване на обстоятелствата около смъртта на баща си. Три пъти е искал разрешение да пътува до Ал Хилах в провинция Бабил, но и трите пъти му е отказвано, тъй като районът е неспокоен и цивилен като него би бил изложен на голяма опасност. — Пентанджели пак погледна Клементи. — Струва ми се, че това е човек, който е започнал нещо, но

не го е довършил. За съжаление става въпрос за област, в която ние също имаме интереси. Това ме притеснява.

— Всички сме съгласни — каза Сян. — Рискът, който представляват тези хора, е неприемлив за нас. Влиянието ни в Руин е ограничено, но вашето, посредством църквата, както сам заявихте, е огромно. Настояваме да упражните това влияние и да защитите нашите интереси... както и вашите.

Клементи устоя на отправените му погледи. Преди час сигурно би се поколебал, но времето, прекарано в архивите на Банка Ватикана, му напомни колко много може да изгуби. Оцеляването на църквата бе по-важно от всичко, по-важно от спасението на собствената му душа. Дори да знаеше, че ще гори в ада заради това, което се канеше да направи, това пак щеше да е жертва, която си заслужава. Протегна ръка и натисна един от бутоните на телефона по средата на масата. Подобно на самата заседателна зала и телефонната линия бе подсигурана срещу подслушване и защитата ѝ не отстъпваше на тази, с която се ползваха телефоните на повечето тайни служби по света. Разговорът не можеше да бъде нито проследен, нито записан.

Бързо набра номера, който знаеше наизуст. Пръстите му трепереха от прилива на адреналин. Превключи на високоговорител, за да може всички в стаята да чуят разговора, който се канеше да проведе. Искаше да станат свидетели на този разговор. Искаше да станат част от това, което щеше да се случи. Огледа лицата им, докато бързите писукания на набрания номер преминаха в звънене. Нещо изщрака и се чу глас:

— Да?

— Аз съм светлината на света — започна Клементи, — който ме последва...

— ... Той не ще ходи в мрака^[1] — отвърна гласът, както изискваше паролата.

Клементи облиза пресъхналата си долна устна с още по-сухия си език.

— Искам свидетелите да замлъкнат за благо на църквата.

Последва тишина. След това:

— Всичките ли?

— Всичките. Колко бързо можеш да решиш проблема?

Клементи чу проскърцването на гумени подметки върху винилов под, разнесло се от телефона.

— Ще бъде направено до утре сутринта — отвърна гласът.

И връзката прекъсна.

[1] Йоан. 8:12. — Б.пр. ↑

9.

Стая 406, Общинска болница, Руин

Лив взе грубоватото на вид дистанционно управление от масичката до леглото си и го насочи към старичкия телевизор. От доста време лежеше, без да помръдне, дишаше бавно и се надяваше паметта ѝ да се върне, а после в съзнанието ѝ изплува един-единствен, но необорим факт — когато бе пристигнала в Руин, макар да не знаеше преди колко дни е било това, смъртта на брат ѝ бе сред водещите телевизионни новини. Може би тя все още присъстваше в новинарските емисии и щеше да ѝ помогне да запълни някои празноти, които не бе в състояние да запълни сама.

Телевизорът изпраця и прокътня в стаята и Лив намали звука, за да не привлече вниманието на охраната в коридора. Телевизорът бе стар и картината не бе особено ясна, но сателитният приемник, към който бе свързан, бе модерен и предлагаше избор от стотици канали. Лив започна да прескача от един на друг с надеждата да открие новинарски. Ако успееше да събере поне няколко солидни факта, в които да се вкопчи като в спасителна сламка, не се съмняваше, че ще успее да възвърне всичките си спомени. Продължи да сменя каналите, излъчващи токшоу програми и сапунени опери, докато най-сетне попадна на „Ал Джазира“, арабския информационен канал, но новините не бяха това, което очакваше.

В първия момент реши, че е станала някаква грешка и е попаднала на научнопопулярен филм за екстремни климатични явления. Видя ужасяващи кадри на гигантска приливна вълна в Чили, която връхлетя оживена улица и помете хора, коли и къщи; последва интервю с разплакан фермер от Канзас, застанал пред огромна нива, засята с пшеница, унищожена от градушка с големината на портокали.

— Ако прочетете Библията — каза фермерът с глас, разтреперан от мъка, — ще решите, че приближава Страшният съд.

При тези думи в главата на Лив прозвуча тих статичен шум, от който ѝ зави свят. Тя затвори очи и започна да диша през носа и да

издишва през устата, докато се оправи. Нямаше представа какви лекарства ѝ дават, но те определено имаха опасни странични ефекти.

Когато отвори очи, изпадна в нов шок. Образът на телевизионния екран бе друг — същият, който бе украсявал първата страница на всеки вестник по света по времето, когато Лив бе пристигнала в Руин. Кадрите показваха брат ѝ Самюъл, застанал на върха на Цитаделата, разперил ръце и опънал расото си, за да изобрази Т-образен кръст с тялото си.

— Изминаха дванайсет дни от драматичната поява на монаха на върха на Цитаделата в Руин и десет дни от експлозията, която отвори дупка в основата на...

Дванайсет дни!

— Мнозина вярват, че събитията в Руин са свързани по някакъв начин с необичайните климатични явления, на които станаме свидетели на различни места по света, а различни религиозни общности ги посочват като доказателство за Божия гняв или за предстоящия апокалипсис, описан в Откровението на свети Йоан Богослов. Според тях смъртта на монасите, евакуирани от планината, е настъпила по Божията воля, тъй като Господ е пожелал да прибере при себе си своите верни служители. Преди няколко минути броят им се увеличи с още един...

На екрана се появи образът на едър гологлав мъж с черни мустаци и сериозно изражение. Надписът отдолу го представяше като д-р Джемия, административен директор на общинската болница в Руин. Той зачете предварително написано изявление: гласът му бе приглушен, за да могат зрителите да чуят превода на думите му от турски на английски.

— С прискърбие се налага да ви съобщя, че в тринайсет часа и двамайсет и пет минути местно време още един от пациентите, постъпили от Цитаделата, се прости с живота си. С това броят на смъртните случаи става девет...

Присъстващите журналисти наскачаха и започнаха да го обсипват с въпроси:

— Каква е причината за смъртта? За същата хеморагична треска като при останалите пациенти ли става въпрос?

— Да.

— Знаете ли причината за нея?

— Работим по въпроса.

— Вирус ли е?

— Не.

— Заразна ли е?

Лекарят не отговори. Обърна се и забърза по стълбите, за да намери спасение зад стените на болницата.

— Тринайсет души напуснаха планината. Живи от тях са само четирима.

Картината се смени и Лив видя собствената си снимка, поставена между тези на тъмнокоса жена, която ѝ се стори смътно позната, и на монах със зелено расо, легнал върху носилка, целият в ритуални рани, от които течеше кръв.

— От тях трима са настанени в болница, като състоянието им варира от стабилно до критично.

Появиха са не особено ясни кадри, на които се виждаше как полицаи настаняват тъмнокос мъж на задната седалка на патрулния си автомобил.

— Четвъртият е задържан за разпит от полицията.

Картината застина и сърцето на Лив подскочи, когато позна мъжа, а името му изплува в съзнанието ѝ.

Гейбриъл!

Образът му отключи порой от спомени и чувства.

Спомни си как ѝ се бе усмихвал в мрака на Цитаделата, как бе държал ръцете ѝ в спешното отделение, след като я бе изнесъл навън, как я бе закрилял, докато не дойдоха полицаите да го отведат. Бе обхванал лицето ѝ в длани и бе вперил очите си в нейните.

„Успееш ли да се измъкнеш — беше ѝ казал, — бягай колкото се може по-далеч от Цитаделата. Скрий се на сигурно място и остани там, докато те намеря.“

След което я бе целунал по устните, а после го бяха издърпали от нея и тя остана сам-самичка в изпълнения с крясъци хаос в болницата.

Докосна устните си, припомнила си целувката му, и съжали, че не може да си спомни повече. Трябваше да се измъкне отгук. Гейбриъл я бе предупредил, а и собствените ѝ инстинкти подсказваха, че трябва да се скрие някъде. Трябваше да отиде на сигурно място, където да подреди парченцата от пъзела на спомените за случилото се в мрака на Цитаделата, далеч от зловредното влияние на това място и на

лекарствата, които замъгляваха ума ѝ. Трябваше да се прибере у дома, това ѝ подсказваше изостреният ѝ инстинкт на човек, преследван от някого.

Точно в този момент — сякаш някой бе подушил страха ѝ и бе дошъл тук, привлечен от него — чу проскърцването на обувки по пода отвън. Насочи дистанционното към телевизора, за да го изключи, и в мига, в който се отпусна върху леглото си, вратата започна да се отваря.

10.

Цитаделата, Руин

Братът градинар водеше малобройната делегация в оградената със стена градина в сърцето на Цитаделата. Бе решено единствено водачите и онези, които изпълняваха длъжността на водачи на основните гилдии, да влязат в градината, докато градинарите не получат повече информация за състоянието на дърветата.

— Ето. — Излязоха под дъжда и братът градинар посочи една ябълка. — Вижте как са потъмнели листата.

Дори Атанасий, който не разбираше нищо от овощарство, бе наясно, че дървото е болно. Изглеждаше в есенна премяна, вместо да кипи от енергията на пролетта.

— Кога забеляза това? — попита уж небрежно Аксел, но зад провлечения носов говор, с който изрече въпроса си, прозвуча полицейска настойчивост.

— Вчера. Не бях идвал от известно време в градината покрай възстановителните работи във вътрешността на планината.

— И преди това не си забелязал следи от тази... ръжда?

— Не.

— И всичко това започна след експлозията?

— Предполагам, че да.

Отец Малахия се обърна към Атанасий.

— Виждаш ли? — каза той. — Не трябваше да позволяваш на sancti да напускат планината. Нещо свято е било разстроено от твоите действия. Това е недвусмислено свидетелство.

Атанасий направи крачка встрани, за да огледа повехналите клонки на дървото.

— Виждал ли си нещо подобно и преди?

Братът градинар сви рамене.

— От време на време.

— И каква беше причината тогава?

— Ръждата по растенията може да бъде причинена от суша, насекоми, гъбички...

— Възможно ли е причината да е земетресение?

— Би могло. Ако земните пластове се разместят прекалено силно, корените ще се скъсат и дървото няма да получава нужните му хранителни вещества в достатъчно количество.

— Защо тогава не приемем, че трусът от експлозията е въздействал на растенията по начин, сходен на земетресение? — Атанасий се обърна към Малахия. — Разбирам, че случилото се тук поставя всички ни под огромно напрежение, но моментът е крайно неподходящ за прояви на суеверия и паника. Времето изисква бистър ум и хладнокривно ръководство — каза той, след което се обърна отново към брата градинар: — Как смяташ, че е най-добре да постъпим?

Едрият мъж поглади брадата си и огледа дърветата.

— Ами... ако нещата стоят така, както казваш, ситуацията едва ли ще се влоши. Винаги можем да изрежем мъртвите и умиращите клони, за да ускорим възстановяването на дърветата. Ако обаче причината е друга — каза той и погледна крадешком към отец Малахия, — тогава болестта ще се разпространи.

— А как бихме могли да я спрем?

Братът градинар си пое дълбоко дъх, сякаш се канеше да изрече сурова присъда:

— Ще трябва да сечем и режем колкото се може по-надълбоко и да изгорим всички болни клони и дървета. Само тогава можем да сме сигурни, че заразата няма да се разпространи.

— Ясно. Предлагам утре още по изгрев-слънце да събереш толкова хора, от колкото се нуждаеш, и да направиш каквото е необходимо. Що се отнася до нас, ние ще уверим нашите братя, че сме огледали градината и сме установили, че експлозията ѝ е нанесла щети, но братът градинар ще се погрижи да ги отстрани.

— Ами ако причината се окаже по-дълбока? — попита носово брат Аксел.

— Тогава ще търсим решение и на този проблем. Ресурсите, с които разполагаме, са крайно недостатъчни. Предлагам да ги използваме за решаването на проблеми, които вече са възникнали, а не на такива, които може да възникнат.

Аксел издържа погледа му, без по какъвто и да било начин да показва останал ли е убеден от логиката му, или не.

— Прав си — намеси си отец Тома. — Всички сме уморени и склонни да се плашим от сянката си. Не бива да забравяме, че до провеждането на изборите за нови водачи братята ни ще търсят съвет и насока именно от нас. Трябва да ръководим кораба с твърда и уверена ръка, да го поведем към спокойно пристанище, а не да го излагаме на бурни вълни.

Атанасий винаги бе харесвал отец Тома. Двамата бяха прекарвали много вечери заедно, обсъждайки най-различни въпроси от областта на историята, археологията и какво ли още не. Намираше го за интелигентен, рационален и спокоен.

— Най-добрият начин да успокоим братята е да изберем нови *sancti* — каза Аксел и всички се обърнаха към него. — Това би показало, че се връщаме към обичайния ред, и мигом би успокоило братята ни.

— Но кой ще ги избере? — попита Тома.

— Не можем да решим въпроса със *sancti*, докато не изберем абат, който да издигне кандидатурите им, и прелат, който да потвърди избора им — продължи Атанасий. — Следователно въпросът с избора на *sancti* ще трябва да изчака избора на абат и прелат.

Аксел погледна първо Атанасий, после отец Тома, сякаш бе открил невидима нишка, която ги свързва. После се обърна към брата градинар.

— Ще поставя част от хората ми на входовете към градината, в случай че някой по-любопитен сред братята реши да се разходи тук посред нощ. Ако мога да ти помогна с нещо друго, само кажи. — След това им обърна гръб и си тръгна.

Атанасий го наблюдаваше как се отдалечава и чувстваше още по-осезаемо студенината, която носеше дъждът. След експлозията братството явно се бе разцепило на две фракции: едната на рационалните, другата на страхливите. А страхът бе опасно гориво за онези, които биха могли да решат да се възползват от него. Именно благодарение на страха *sancti* бяха упражнявали властта си в продължение на хиляди години. Макар решението му те да бъдат евакуирани от планината да бе продиктувано от състрадание, а не от политически амбиции, трябваше да признае, че имаше моменти, в които се радваше на отсъствието им и се надяваше никога да не се върнат. Бе почувствал промяната в Цитаделата след напускането на

sancti. Тук вече се дишаше по-свободно, сякаш въздухът бе станал почист и по-свеж. Но докато наблюдаваше Аксел, който вече бе стигнал края на градината, за да потъне в недрата на планината, осъзна първо, че sancti може да се завърнат по-рано от очакваното, и второ, че има съперник в лицето на Аксел.

11.

Стая 406, Общинска болница, Руин

Вратата се отвори навътре и разкри сумрачния коридор и сянката, застанала на прага. Бялата якичка блестеше в тъмнината.

Лив вдигна поглед към лицето на свещеника. То носеше обичайната маска на сериозност и състрадание, сякаш бе дошъл на посещение при опечален енорияш или пък се бе заслушал в досадна изповед в скучен неделен следобед. Изглеждаше съвсем обикновен и нормален, но въпреки това тя се страхуваше от него, бе ужасена и изпълнена с гняв, който кипеше в душата ѝ редом с онзи приглушен радиошум, който звучеше в главата ѝ.

Тя стисна ръце и се вкопчи в колосания чаршаф. Вниманието ѝ бе приковано в свещеника до такава степен, че не забеляза втората фигура, която влезе в стаята и затвори вратата.

Новодошлият бе по-широкоплещест и с цяла педя по-висок от свещеника, макар осанката му да бе попрегърбена и отпусната, което почти изравняваше ръста му с този на отчето. Дясната му ръка бе пред гърдите, стегната със специална превръзка през рамото, а в другата си ръка държеше два прозрачни найлонови плика от онези, в които следователите прибират улики. Интелигентните му очи се впериха в нея иззад полукръглите стъкла на очилата, кацнали върху големия му нос. Лив се усмихна и гневът ѝ се стопи от топлината в погледа му. Това беше детективът, който първи я бе потърсил и от когото бе научила вестта за смъртта на брат си.

— Аркадиан! — Не го бе виждала от случката на летището, когато агентите на Цитаделата се бяха опитали да убият и двамата. С очите си бе видяла как тялото му полита назад, отхвърлено от силата на куршумите. — Мислех, че си...

— Мъртъв? Не съвсем! Несъмнено съм бил и в по-добро състояние, но предвид обстоятелствата изобщо не се оплаквам. — Той приседна на края на леглото ѝ, матракът се огъна под тежестта му и тялото ѝ се плъзна към него. Присъствието му ѝ подежда

успокояващо в почти същата степен, колкото появата на свещеника я бе разстроила. — А ти как си?

Лив едва сдържа напирания порой от думи, с които да разкаже всичко, което бе преживяла. Погледът ѝ се насочи към застаналия в ъгъла свещеник и тя се наведе към Аркадиан.

— Той защо е тук?

— Добър въпрос — отвърна Аркадиан и се обърна: — Как се казвате, младежо?

— Улви — отвърна свещеникът; приличаше на ученик, заловен да пуши от директора на училището. Покашля се и добави с по-уверен глас: — Отец Улви Шимшек.

— Приятно ми е да се запознаем, отче. Дамата би искала да разбере защо сте тук.

Свещеникът погледна първо Лив, после Аркадиан.

— Взето е решение на всеки разпит да присъства и представител на църквата.

— Но това не е разпит. Тя вече е дала показания, които не се съмнявам, че сте чули или сте прочели.

— Трябва да бъда тук като представител на църквата.

— А защо е необходимо това?

Лицето на свещеника пламна от този продължаващ разпит. Лив се почувства по-добре при вида на очевидното неудобство, което изпитваше отчето, но въпреки това не желаше присъствието му в стаята.

— Тази болница е основана от църквата и тя все още притежава парцела под сградата — отвърна отец Улви Шимшек. — Има споразумение всеки, който постъпи тук от Цитаделата, да бъде наблюдаван и от представител на църквата, докато не бъде изписан.

— Добре тогава, какво ще кажете да се разберем така: давате ни пет минутки, за да си побъбрим приятелски, и обещаваме да не казваме на шефовете ви? Кой ще разбере?

Свещеникът впери поглед в Аркадиан.

— Бог ще разбере — отвърна той, сякаш слагаше край на спора. — Наредданията ми са да присъствам на всеки разпит.

— Да, но това не е... добре, както и да е — каза Аркадиан и се обърна към Лив. — Нищо няма да постигнем с подобни спорове. Защо не престанем да му обръщаме внимание, все едно е иконом или нещо

подобно? — Полицаят вдигна пликите за улики. — Имам нещо за теб. Намериха ги в склада на летището. Експертите приключиха с тях, затова реших, че може би ще се зарадваш, ако ти ги върнем.

И остави единия плик на бюрото. Найлонът изшумоля в ръцете ѝ, докато тя развързваше връвчицата, с която бе затворен пликът. В него бе чантата ѝ, единственият багаж, който бе взела за това пътуване.

— Благодаря — отвърна Лив и затвори плика. Щеше да изчака, докато остане сама. Не искаше свещеникът да оглежда личните ѝ вещи. После се сети, че той може и да ги е видял вече навън, в коридора, преди да позволи на Аркадиан да влезе в стаята. Тази мисъл я накара да се почувства безпомощна като в капан. — Отвън стои полицаи — каза тя.

Аркадиан кимна.

— Защо?

— За да ви наглежда, да държи пресата настрани.

Лив се усмихна:

— Аз съм пресата.

Аркадиан отвърна на усмивката ѝ.

— Е, значи не се е справил със задачата си. За щастие на всички заинтересувани ти не си в състояние да си спомниш нищо.

— Голяма късметлийка съм, нали?

— Преживяла си доста неща. Подобни проблеми изискват време.

Лив отново погледна свещеника и се опита да прецени какво би могла да каже в негово присъствие и какво би искала да запази в тайна.

— А какво точно съм преживяла? — каза тя и Аркадиан я изгледа объркано. — Наистина! Паметта ми е толкова зле, че не мога да преценя кое съм преживяла наистина и кое е плод на фантазията ми. Ще ми бъде от голяма полза да си поговорим.

— Какво искаш да узнаеш?

— Всичко!

Аркадиан остави втората торбичка на леглото, взе ръката ѝ в своята и започна да разказва. Започна от появата на брат ѝ на върха на Цитаделата, пропусна тактично част от обстоятелствата около смъртта му и откритията, направени по време на аутопсията, и завърши със събитията на летището, когато Оскар бе жертвал живота си, хвърляйки се върху гранатата, за да спаси тях, Аркадиан бе прострелян, а Лив бе изпаднала в безсъзнание, за да бъде изнесена от Цитаделата няколко

часа по-късно благодарение на Гейбриъл. Когато Аркадиан завърши разказа си, Лив погледна свещеника. Той не отвърна на погледа ѝ. Аркадиан бе добър разказвач, излагаше случилото се методично, без да пропусне нито една важна подробност, умение, което бе развил благодарение на дългогодишната си служба в полицията. Разказът му вдигна мъглата, обгърнала паметта на Лив. Сега вече бе в състояние да си спомни всичко, всичко с изключение на онова, което най-силно копнееше да си спомни — случилото се с нея във вътрешността на Цитаделата.

— Благодаря — каза тя и стисна лекичко ръката на Аркадиан.

— Няма за какво — отвърна той, пусна ръката ѝ и бръкна в джоба си. — Скоро ще те изпишат — каза и ѝ подаде визитната си картичка. — Бих искал да ми позвъниш, когато излезеш от болницата. Най-малкото, което мога да направя за теб, е да те откарам до летището. — Погледна превързаната си ръка. — Или да помоля някой да откара и двамата ни. — Наведе се и я целуна по челото. Жестът му ѝ напомни за начина, по който баща ѝ я целуваше за лека нощ по времето, когато бе малка, а светът бе сигурно и спокойно място.

— Грижи се за себе си — каза той, преди да стане от леглото и да тръгне към вратата.

— Какво има в другия плик?

— Нещо за госпожа Ман — отвърна Аркадиан. — Стаята ѝ е в същия коридор.

— Поздрави я от мое име — каза Лив.

— Непременно.

— Поздрави и Гейбриъл, ако го видиш.

— О, скоро ще имаш възможност да направиш това лично. Не могат да го държат още дълго, а аз няма да повдигна обвинения срещу него, макар да ми заби инжекция с приспивателно. Не се съмнявам, че ще излезе на свобода съвсем скоро.

12.

Полицейско управление, Централен район, Руин

Същият набит широкоплещест полицай, който преди няколко минути бе закопчал ръцете на Гейбриъл с белезници зад гърба, го побутна към противопожарната врата. Намираха се в отделението с килиите, разположено дълбоко под полицейското управление. Мястото бе същински лабиринт с ниски тавани, криви стени и тесни коридори, издълбани в скалите под града преди стотици години. Мъждукаха голи електрически крушки, които хвърляха зеленикави оттенъци върху боядисаните в сиво стени и създаваха усещането, че се намират във вътрешността на сграда, която — ако можеше да бъде сравнена с жив организъм — не се чувства никак добре.

Не че самият Гейбриъл се чувстваше добре.

Току-що бе приключила срещата му с адвоката, който бе изложил обвиненията срещу него. Ченгетата бяха открили три трупа в хангара на летището, а полицията бе в състояние да докаже, че той също е бил на това място. Двама от мъртъвците бяха простреляни с деветмилиметров пистолет, а ръцете му реагираха положително на взетата от дланите му проба за барутни отлагания. Освен това Гейбриъл бе заловен в градската морга по времето, когато там е било откраднато тяло. И накрая, нападнал е полицейски инспектор със спринцовка, пълна с кетамин^[1]. Несъмнено именно последното обвинение бе причината за грубото отношение на мълчаливия помощник-инспектор. Останалите обвинения най-вероятно щяха да отпаднат, но това щеше да отнеме време, а Гейбриъл не разполагаше именно с време.

Припомняше си отново и отново сцената, на която бе станал свидетел в Цитаделата, и се опитваше да проумее видяното. Нямаше представа защо му бяха позволили да напусне планината жив, при това с момичето на ръце, но ясно съзнаваше, че е успял да се измъкне от лапите на ордена само временно. Каквото и да се бе случило с Лив на върха на планината, преди да я намери, каквото и да бе научила за Тайнството — дори да не бе научила нищо — нямаше никакво

значение. Монасите sancti, положили клетва да защитават най-голямата тайна на планината, щяха да прегрупират силите си и да предприемат мерки да ѝ затворят устата завинаги. Лив се намираше в смъртна опасност, както и майка му, между другото, а също и самият той. Нямаше да е в състояние да защити никого, ако останеше заключен тук. Единственият му ход бе бягството, но нямаше представа как да се измъкне.

Бе огледал сградата, докато го водеха по коридорите, с надеждата да открие начин за бягство. Но всяка врата, край която бяха минали, водеше към други килии — в някои имаше затворници, други бяха празни. До стаята за разпити се стигаше по едно стълбище, което означаваше, че отделението с килиите се намира в подземие на сградата. Единственият начин да се излезе или влезе бе през автоматичната врата, през която бе минал, когато го доведоха тук.

Забави крачка, когато наближиха следващата килия, но рязко блъсване в гърба го накара да продължи. Гейбриъл трескаво обмисляше възможностите. До момента го бяха държали в единична килия, което напълно го устройваше. Нова килия може би означаваше съкилийници. А това не бе добре.

Продължиха да вървят все по-навътре и по-навътре в лабиринта. Боята се бе надула на мехури на местата, където солите се бяха процедили през скалата в стените и никой не си бе направил труда да ги измаже и боядиса отново. Тук килиите бяха доста по-малко и всичките бяха празни. За сметка на това миризмата на мухъл бе още по-силна. Явно тези килии се използваша рядко.

Стигнаха края на коридора и поредното блъсване в гърба запрати Гейбриъл към двойна противопожарна врата, която водеше към къс тунел, разделен наполовина от решетка. От другата страна имаше килия със стоманено клекало, тясна пейка, зазидана в стената, и един мъж, толкова огромен, че всичко около него изглеждаше така, сякаш е пренесено от къщичката на седемте джуджета.

— Пъхни си ръцете през решетките — нареди му помощник-инспекторът.

Великанът направи една огромна крачка напред и препречи килията по цялата ѝ ширина, след което пъхна дебелиите си като бедро на лекоатлет ръце между решетките.

Полицаят сграбчи Гейбриъл и го завъртя странично към стената.

— А мръднеш, а съм те гръмнал с електрошоковия пистолет, ясно? — Дъхът му вонеше на кафе и цигари.

Гейбриъл кимна и усети натиска на ченгето да отслабва, тъй като онзи бе насочил вниманието си към гиганта. Бе се изненадал, когато помощник-инспекторът с фигура на щангист бе дошъл самичък, за да го отведе в килията. Сега разбра причината: по-малко ченгета, по-малко свидетели.

Вдигна поглед към детектора за дим и охранителната камера, монтирани под вентилационните тръби, които минаваха по дължината на коридора. Видя, че камерата е от старите модели, които предаваха не особено ясни черно-бели образи без звук. Кабелите вероятно водеха към контролната зала, покрай която бяха минали. Вероятно там стоеше друг полицай, който в момента ги наблюдаваше, готов да изпрати подкрепление в случай на нужда. Килията обаче оставаше извън обхвата на камерата. Никой нямаше да види онова, което щеше да се случи вътре. А и щом помощник-инспекторът заключеше вратата и се отдалечеше, никой нямаше да го е грижа какво ще се случи.

Гейбриъл отмести поглед към огромното туловище на затворника от другата страна на решетките. Гигантът се взираше право в него и студените му очи излъчваха неприкрита заплаха. Гейбриъл издържа погледа му, макар че ако отместеше очи, това нямаше да му спести нищо. Очите на великана бяха разположени дълбоко в плоското му кръгло лице, увенчано с изненадващо консервативна руса прическа, която подходеше повече на застрахователен агент.

Гейбриъл откъсна поглед от бездънните очи на затворника и огледа останалата част от туловището му. Наистина бе огромен, същински Франкенщайн, съшит от яки мускули, получени благодарение на дългогодишен прием на стероиди, и изпълнен със злоба и агресия. Едва се побираше в памучната си риза, чиито навити ръкави разкриваха огромните му ръце. Белезниците изглеждаха абсурдно малки върху дебелия му китки, но нещо друго, разположено над тях, разтревожи Гейбриъл. Синкава затворническа татуировка. Общо взето, колкото по-голяма бе татуировката, толкова повече време бе прекарал притежателят ѝ в затвора. А тази бе огромна. Но не очевидното криминално минало на великана или дори огромните му размери притесняваха Гейбриъл толкова, колкото онова, което изобразяваше татуировката. Огромната рисунка — вероятно направена

от самия затворник с помощта на мастило и игла — представляваше кръст. По някое време в тъмното си стероидно минало гигантът бе решил, че е открил Божията светлина. А сега църквата бе открила него и очевидно го бе натоварила да свърши нейната мръсна работа.

Бягството вече не бе опция, а необходимост. В мига, в който полицаят завиеше зад ъгъла на коридора, Гейбриъл щеше да остане самичък, заключен в земните недра с това набожно чудовище, и освен ако не измислеше нещо, при това много бързо, нямаше да се измъкне жив оттук.

[1] Популярен анестетик, използван и за наркоза; през 70-те години на миналия век започва да се използва и като наркотик. — Б.пр.

↑

13.

Стая 406, Общинска болница, Руин

Катрин Ман бе вперила поглед в онова, което ѝ бе донесъл Аркадиан.

Той остана съвсем малко. Споменът от последната им среща бе прекалено болезнен, затова той ѝ се извини и излезе.

— Открихме това сред вещите на баща ви — каза ѝ. — Съобщението е адресирано до вас. Реших, че трябва да го получите.

В плика за веществени доказателства имаше бележник с кожена подвързия и кожен ширит, увит около декоративна закопчалка върху корицата, за да не се отваря. При вида му Катрин се просълзи. Баща ѝ използваше точно такъв, откакто се помнеше. Тя взе от нощната масичка очилата си за четене, разви внимателно ширита и отвори бележника. Вътре откри писмо, написано с красивия почерк на баща си върху две съседни страници.

Моя скъпа Катрин,

Любов моя и светлина моя. Вярвам, че работата ми е завършена и завръщането ми в Руин този път ще бъде за добро. Надявам се да греша, но подозирам, че съм прав. Няма значение. Живях дълго и ти изпълни всички тези години с топлина и радост. Ако оживея, ще спазя обещанието си и ще ти покажа следващата стъпка, както винаги съм казвал, че ще сторя. Ако ли не, ще трябва да я откриеш сама и да решиш дали да ми простиш.

Знай само, че ако съм крил нещо от теб, то съм го правил за твое добро и от грижа за безопасността на моя внук.

Целуни Гейбриъл от мен и запали свещ до името ми, за да продължим да си говорим.

С цялата ми любов, сега и завинаги

Оскар де ла Круз

Всички останали страници бяха празни. Тя препрочете писмото, за да се увери, че не е пропуснала нещо, но то си оставаше все така неясно, както при първото прочитане. Какво бе крил от нея? Винаги бе смятала, че си споделят всичко, че между тях няма тайни, и едва сега, след смъртта на баща си, бе открила, че това не е било така.

Спомни си как — дори когато бе съвсем малка — баща ѝ бе споделял с нея различни тайни, бе ѝ обяснявал, че те са по-различни от другите хора, че са потомци на *мала*, най-старото племе на земята, преследвано от друго племе, което се опитвало да ги унищожи и да погребее притежаваното от тях знание. Беше ѝ показал тайните символи, беше я научил на езика на *мала*, бе ѝ разкрил тяхната мисия да възстановят справедливия ред на земята. Но бе премълчал и скрил от нея нещо толкова важно, че бе почувствал необходимостта да ѝ го признае от гроба. Може би не бе познавала баща си толкова добре, колкото си бе въобразявала.

В писмото имаше нещо, което я подразни. Баща ѝ винаги бе изключително внимателен в подбора на думи, винаги бе държал изказът му е да е особено прецизен, тъй като казваше, че думите носят най-ценния товар — смисъла. И въпреки това бе допуснал грешка: не я бе помолил да запали свещ „в“ негово име, а „до“ неговото име.

И тогава се сети.

Това съвсем не беше грешка.

Когато беше малка, баща ѝ неведнъж ѝ бе разказвал как предците им криели своите тайни. Един от начините бе да пишат съобщения върху хартия, но с лимонов сок, а не с мастило. Когато сокът изсъхнеше, ставаше невидим. Киселините в него обаче прогаряха хартията по такъв начин, че постави ли се листът хартия пред пламъка на свещ, буквите потъмняваха и скритите думи се появяваха. А в писмото Оскар изрично настояваше тя да запали свещ „до“ името му, за да продължат да разговарят.

В бележника имаше второ послание. Трябваше ѝ пламък, за да го прочете.

14.

Полицейско управление, Руин

Умът на Гейбриъл трескаво анализираше всевъзможни сценарии. Ако останеше сам в килията с великана, несъмнено щеше да умре. Трябваше да направи нещо, и то в близките няколко секунди, преди полицаят да го заключи зад решетките. Погледна нагоре към ниския таван на затворническото отделение. В най-високата си точка таванът се издигаше на трийсетина сантиметра над главата му. Тясното пространство не му предоставяше кой знае какви възможности за маневриране. За щастие полицаят, който изпълняваше ролята на надзирател, бе нисък, което предоставяше на Гейбриъл поне още десетина сантиметра; в същото време онзи имаше телосложението на олимпийски шампион по вдигане на тежести. И освен това бе въоръжен. Освен с електрошоков пистолет разполагаше още с палка и флакон сълзотворен газ, окачени на колана му. Все пак нямаше огнестрелно оръжие.

Докато полицаят отключваше решетката, Гейбриъл отстъпи леко от стената, обърнат с гръб към надзирателя, при което пренесе тежестта на тялото си върху пръстите на краката си и присви колене, за да постигне по-добър баланс.

— Хиляда лири, ако ме сложиш в друга килия.

Зад гръба му се разнесе сумтене.

— И какво ще направиш, ще ми напишеш чек ли?

Гейбриъл поклати глава.

— В брой! Веднага!

Залагаше на вероятността ченгето да принадлежи към надзирателите от старата школа, които в никакъв случай не биха пропуснали възможността да прибавят някой „бонус“ към заплатата си. Парите бяха като наркотик за корумпираните ченгета и досущ като наркоманите те не се интересуваха откъде идват.

— И откъде ще вземеш хиляда лири?

— Адвокатът ми ги предаде току-що. Парите са в десния ми джоб. Заведи ме в друга килия и са твои.

Настъпи тишина. Гейбриъл почти чуваше как се завъртат колелцата в мозъка на надзирателя.

Усети натиск в кръста си.

— Мръднеш ли, ще те прострелям с електрошоковия пистолет. Ако ли пък джобът ти се окаже празен, пак ще те застрелям, но ще държа пръста си на спусъка, докато не се подмокриш, ясно ли е?

— Да. Разбрахме ли се за новата ми килия?

— Ще говорим по-късно.

Гейбриъл приклепна още по-ниско и насочи вниманието си към едно място на стената, където неравната ѝ повърхност бе издадена леко напред. Почувства ръката на полицая първо да опипва външната страна на джоба му, а сетне да се пъха вътре, за да измъкне онова, което всъщност бе визитката на неговия адвокат.

Като част от военното си обучение Гейбриъл бе преминал и няколко курса по „развиване на устойчивост към изтезания“, които включваха и изстрели с електрошоков пистолет, за да стане ясно как ще реагира тялото му в подобна ситуация. В подобни случаи размерите или физическата форма не играеха никаква роля. Някои от най-едрите командоси падаха на земята като чували с картофи, докато други се възстановяваха почти мигновено. Гейбриъл попадна някъде по средата: електрошокът му въздействаше силно, но не го парализираше напълно, което означаваше, че ако не успее сега, едва ли ще получи втори шанс. Един изстрел в гърба би разстроил нервната му система и той нямаше да се възстанови, преди да бъде тикнат зад решетките с русата горила за компания. Съсредоточи вниманието си върху електродите, които се забиха още по-силно в гърба му, когато надзирателят се наведе по-ниско. Всичко зависеше от избора на най-подходящия момент и скоростта на действие. Полицаят се наведе напред и върховете на пръстите му докоснаха визитката в джоба му. Гейбриъл скочи.

Замахна надясно с окованите си в белезници ръце и изби опрянния в гърба му електрошоков пистолет. Едновременно с това вдигна крак, приклепна ръката на надзирателя в джоба си и се отблъсна рязко от стената, като използва издатината за опорна точка. Когато се изправи, обхвана с ръце идеално позиционираната за целта глава на полицая и я стисна с всички сили в мига, в който електрошоковият пистолет изстреля заряда си.

Дясната ръка на Гейбриъл, присвита здраво около врата на полицая, изтръпна от петдесетте хиляди волта, преминали през нея. Той усети как хватката му отслабва и притисна по-силно с незасегнатата си лява ръка, обра луфта с окованите си в белезници китки и дръпна с всичка сила. Двамата паднаха назад и се блъснаха в стената. Ударът заби електродите още по-дълбоко в ръката на Гейбриъл, лявата му ръка също омекна. Надзирателят извърна глава, усетил, че натискът върху врата му отслабва. Още миг и щеше да се измъкне.

Гейбриъл се отпусна с цялата си тежест. Двамата паднаха на пода, като основната част от удара пое именно полицаят, а електродите се откачиха от плътта на Гейбриъл. Щом електрическото напрежение, изпиващо до момента силите му, изчезна, Гейбриъл стисна здраво с две ръце и притисна дебелия врат на надзирателя. Претърколи се вдясно и прехвърли тежестта на тялото си върху своя противник точно в мига, в който електрошоковият пистолет изстреля нов заряд. Това вече нямаше никакво значение. Ръката на Гейбриъл бе притиснала полицая там където трябваше, и един нов заряд би я превърнал в мъртва тежест, която да притисне още по-силно врата на надзирателя.

Човешкият врат има три особено уязвими точки, притискането на които може да доведе до задушаване: каротидната артерия, югуларната вена и трахеята. И трите пренасят кислород в организма. Ако достъпът му по една от тях бъде прекъснат — макар и за кратко — това води до кислороден глад и постепенна загуба на съзнание. Ако бъдат притиснати и трите, това се случва за секунди.

Полицаят ускори събитията, като започна трескаво да мушка електрошоковия пистолет на различни места по тялото на Гейбриъл, без по този начин да постигне нищо, освен да изгори и малкото кислород в белите си дробове. Гейбриъл обаче не отпусна хватката си и устоя на електрошоковата буря, като прехвърляше натиска от едната на другата ръка в зависимост от това коя бе по-силна в дадения момент. Скоро надзирателят престана да мърда и електрошоковият пистолет изтрака на пода. Гейбриъл погледна към великана, за да е сигурен, че пистолетът е паднал на място, където онзи не е в състояние да го достигне. Лицето му излъчваше неземно спокойствие, а огромните му ръце, оковани в белезници, бяха събрани и вдигнати като за молитва.

— И какво възнамеряваш да направиш сега? — попита той с учудващо тих и нежен глас. — Какви са твоите *на-ме-ре-ния*? Надяваш се да излезеш под гаранция преди този да се събуди?

Гейбриъл не му обърна внимание. Почувства кръвта отново да пулсира в пръстите му, но това означаваше и още нещо: че кръвта на надзирателя скоро ще достави кислород до изпадналия му в кислороден глад мозък. Не разполагаше с много време. Грабна ключовете от колана на полицаия, откри ключето за белезниците и го пъкна в ключалката. Когато свали белезниците, изпита едновременно облекчение и болка. Разтри китките си, за да стимулира кръвообращението им, и се захвана да съблича надзирателя.

— По момчета ли си падаш? — попита присмехулно тихият глас зад гърба му.

Гейбриъл свали ризата на надзирателя и я облече върху своята.

— Падам си по свободата — отвърна, закопча я и повтори упражнението с панталоните на полицаия. Нахлузи ги без проблем върху затворническите, но се оказаха прекалено широки в кръста и прекалено къси. Смъкна ги по-ниско върху талията си и пристегна колана в мига, в който надзирателят помръдна. Гейбриъл го улови под мишниците и го претърколи към решетката, като внимаваше да стои извън обсега на гиганта. Вдигна белезниците от земята и щракна едната гривна около китката на полицаия, а другата около една от пръчките на решетката. В този миг надзирателят отвори очи, фокусира погледа си върху Гейбриъл и се хвърли към него. Гейбриъл отскочи назад, а белезниците изтракаха силно в решетката и дръпнаха надзирателя рязко назад. Полицаят се обърна, за да види какво го е задържало, после отмести поглед към Гейбриъл точно навреме, за да поеме цялата струя сълзотворен газ, насочена към лицето му. От гърлото му излезе приглушен стон и той се строполи на пода, като едва смогваше да си поеме дъх и търкаше парещите си очи със свободната си ръка.

Гейбриъл се отдръпна встрани от облака сълзотворен газ, бръкна в джоба на ризата на полицаия и извади оттам кутия цигари.

— Цигарите са вредни — обади се великанът иззад решетките. — Те са *кар-ци-но-ген-ни*.

Гейбриъл измъкна евтината запалка, прибрана в кутията, и лапна цигара.

— Така е, но нали казват, че онова, което не успее да те убие, те прави още по-силен — отвърна и щракна със запалката.

Запали цигарата, пое дълбоко дима, после отметна глава назад и изпразни дробовете си към детектора за дим.

15.

Полицай Лунц се приведе напред в стола си. Тъкмо сънуваше как лови риба в любимото си езеро в подножието на планините Таурус, когато звукът на алармата го върна в контролната зала. Той стреснато огледа мониторите, за да разбере какво точно е задействало сигнализацията.

Дори когато всичко беше наред, образите пак бяха леко размазани, а сега, при положение че пръскачките изпълваха коридорите с фини водни струи, не се виждаше почти нищо. Чу обаче приглушения тропот и виковете на двайсетината затворници, измокрени до кости в килиите си. Надяваше се те да са причината за цялата тази дандания. Кога ли щеше да пристигне подкреплението? Алармената система често се включваше сама, без никаква причина, а екипът за бързо реагиране никога не успяваше да покрие норматива от време, в рамките на който трябваше да пристигне. Камерите също бяха започнали да се развалят една след друга. Цялата сигнализационна система се нуждаеше от подмяна, но градските власти не искаха да правят подобен разход. Възможно бе обстоятелството, че този път се бяха включили и пръскачките, да ги накара да размислят.

Полицаят се пресегна, за да изключи алармата, и видя на един от мониторите неясна сянка. Мъжът пристъпваше неуверено през водните пръски, закрил лицето си с ръка. Намираще се в сектор Д, разположен в самия край на комплекса. Лунц намести очилата си и се приведе към монитора. Фигурата изчезна от екрана, но се появи на друг. Идваше към контролната зала.

Лунц погледна заключената врата. Навън в коридора имаше желязна решетка, която го отделяше от приближаващия се. Той отвори чекмеджето на бюрото и взе пистолета си. Тежестта му му подейства успокоително и той продължи да следи тъмната фигура от екран на екран, видя я да приближава, но продължи да изчаква подкреплението. Останалите екрани бяха празни. Очевидно не ставаше въпрос за бягство. Освен това мъжът бе с тъмни дрехи, което означаваше, че е полицай. Всички затворници носеха светлозелени тениски,

предоставени от армейските излишъци. Явно водните пръски бяха попаднали право в очите на мъжа. Лунц провери останалите монитори за последен път, преди да стане от стола си и да излезе в коридора, като не пропусна да вземе пистолета си, ей така, за всеки случай.

Навън съскането на водата бе по-силно. Лунц хвърли поглед към решетките и видя униформеният да се появява в дъното на коридора; пристъпваше неуверено през водната пелена. Мъжът извика нещо, но гласът му бе приглушен от пръскащата вода и от ръката, притисната към лицето му.

Лунц почувства, че нещо не е наред, и викна:

— Какво стана?

Онзи продължи да върви като слепец, опипваше мокрите стени — с едната си ръка търсеше пътя, с другата разтриваше очите си.

— Сълзотворен газ — извика в отговор. — Един ме нападна и ми взе ключовете.

Лунц се намръщи.

Взели са му ключовете?

Нападнали са го със сълзотворен газ?

Тревогата не бе фалшива, а съвсем истинска.

Вдиша дълбоко. В съзнанието му мигом изникна образът на ръце, протегнати между пръчките на решетката в другия край на коридора, как опитват различни ключове, докато най-сетне намерят нужния. И как после всички излизат от килиите. Колко ли време щеше да им трябва, за да стигнат до него?

Олюляващият се полицаи измина последните няколко метра от коридора и се блъсна тежко в решетката, след което се закашля силно и се преви от спазмите. Дори затворниците да бяха избягали от килиите си и вече да тичаха по коридора, Лунц пак щеше да има достатъчно време да отключи решетката, да издърпа колегата си и да я заключи отново. Щеше да успее. Не трябваше обаче да се бави. Върна се в контролната зала, натисна един бутон на бюрото си и се върна в коридора в мига, в който решетката започна да се отваря. Полицаят продължаваше да се превива, да кашля и да хрипти, двете му ръце търкаха здраво пламналата кожа на лицето му. Лунц го хвана за ръка и го задърпа към контролната зала. В този миг в коридора прозвуча силен тропот и зад гърба му се разнесе глас, от който той подскочи:

— Какво става?

Подкреплението най-сетне бе пристигнало.

— Пробив в блок Д — отвърна Лунц, поддал се на прилива на адреналин.

Двете ченгета хукнаха напред с пистолети в ръце, но спряха пред водната пелена.

— Изключи пръскачките!

Лунц бързо се върна в контролната зала и натисна бутона, който изключваше пръскачките. Вдигна телефона на бюрото си и набра някакъв номер.

— Докладвам за инцидент в килиите — каза той, като наблюдаваше на мониторите двете ченгета, които тичаха по коридора. — Надзирател е нападател със сълзотворен газ. Ще го доведе при вас.

Затвори телефона в мига, в който двамата полицаи влязоха в главния коридор. По другите екрани не се виждаше никакво движение. Явно нападателят на полицая не беше успял да се измъкне от килията си. Лунц се поотпусна. Така и не видя фигурата, която се изправи зад гърба му, нито пък долови слабия мирис на газ, преди струята да изпълни устата му и да изкара въздуха от дробовете му.

16.

Стая 406, Общинска болница, Руин

По дръжката и страничния джоб на чантата на Лив имаше сиви петна, следи от графитния прах, използван от криминалистите, изследвали съдържанието ѝ.

Самата чанта приличаше на капсула на времето от предишния ѝ живот: дрехи, тоалетни принадлежности, химикалки, бележници... Тя изсипа съдържанието ѝ на леглото и измъкна лаптопа от дъното ѝ. Той също носеше следи от графитния прашец и миришеше леко на слепващо фолио за снемане на отпечатъци. Лив натисна бутона за включване, но компютърът не реагира. Вероятно криминалистите бяха прегледали съдържанието на харддиска, при което батерията се бе изтощила. Бе взела зарядно, разбира се, но щепселът бе северноамерикански стандарт и определено не пасваше на контактите в Южна Турция. Лив завъртя чантата и отвори страничния джоб. За своя изненада откри вътре паспорта си. Извади го и се загледа в протритата синя корица с герба в средата и думите *Съединени американски щати* под него. Никога не бе смятала себе си за кой знае каква националистка или пък за прекалено сантиментална натура, но при вида на паспорта едва сдържа сълзите си. Толкова отчаяно искаше да се прибере у дома.

Следващите две неща, които откри, я разстроиха допълнително. Първото бе връзка ключове. Спомни си как заключи вратата на апартамента си и ги пусна в чантата, докато тичаше да хване такси, което да я откара до летището. Второто бе малък фотоалбум с хартиени корици и надпис „Снимки за 1 час“ отстриани. Съдържаше снимки от една отдавнашна екскурзия до Ню Йорк. Тогава за последен път бе видяла жив брат си Самюъл. Прибра албума в чантата, преди да се е разплакала, после погледна купчината вещи, останали от миналия ѝ живот, разпилени върху леглото, и се опита да се абстрахира от емоционалното им значение и да погледне на тях като на средство, което да улесни бягството ѝ.

Разполагаше с достатъчно дрехи, но не и с пари в брой, а бе достигнала лимита на кредитните си карти, купувайки самолетния билет, с който бе пристигнала тук. Трябваше да реши и проблема с ченгето и свещеника, застанали на пост в коридора. Ако успееше да отклони вниманието им по някакъв начин, вероятно можеше да се измъкне от стаята. Помисли за болничния персонал. Вероятно можеше да убеди някоя сестра да ѝ помогне, макар да нямаше представа как ще повдигне темата или ще обсъди детайлите от плана си, предвид неизменното присъствие на свещеника в стаята ѝ. Персоналът най-вероятно бе получил инструкции да уведомява ръководството за всеки нерегламентиран контакт.

Стана от леглото, като внимаваше да не изтърси вещите си на пода, и отиде до прозореца. Присви очи, тъй като светлината отвъд износената щора я изненада, но навън не откри нищо, което можеше да ѝ помогне. От калдъръмената улица долу я делиха четири етажа, а аварийната стълба на отсрещната сграда само я подразни допълнително. Видя и вездесъщия страховит силует на Цитаделата да се издига като бдителен страж над покривите и да потапя в мрак хоризонта. Насочи вниманието си отново към стаята, огледа всеки предмет в нея и се опита да прецени с какво би могъл да ѝ помогне той за бягството ѝ.

Стаята бе доста оскъдно обзаведена. Като се изключеха леглото и телевизорът, в нея имаше масичка с пластмасова чашка и гарафа с вода, няколко електрически ключа над леглото и найлонов джоб, окачен на стената, пълен с разни медицински бележки. От тавана висеше въженце за спешни случаи с червена дръжка в долния край, достатъчно голяма, за да бъде уловена от немощна ръка. Лив се замисли какво ли би станало, ако дръпне въженцето. През последните няколко дни бе чувала тропота на стъпките и реакциите на персонала на алармите, прозвучали от други стаи. Макар шумът и суматохата, които би могла да създаде алармата, да бяха достатъчно сериозни, за да разсеят свещеника за миг, цялото внимание на медицинския екип щеше да бъде насочено към нея и щеше да е невъзможно да заговори незабелязано някого или да му предаде бележка. Трябваше да открие друг начин.

17.

Полицейско управление, Руин

Тропотът на полицаите, реагирали на вдигнатата тревога, отекна по стълбите към отделението с килиите. Гейбриъл се размина с тях, докато се качваше на горния етаж. Никой не му обърна внимание. Всички бяха чули, че техен колега е бил напръскан със сълзотворен газ, затова когато видяха един полицай да диша тежко и да търка зачервените си очи, а друг да му помага, продължиха да тичат към копелдаците, отговорни за това.

Гейбриъл бе прегърнал през рамо полицаия от контролната зала и бе притиснал към слабините собствения му пистолет така, че да не се вижда откъм коридора, за да си осигури мълчанието му. В другата си ръка държеше радиостанцията, която бе взел от контролната зала. Преструваше се, че говори по нея, за да не би някой да заговори него. Освен това тя скриваше част от лицето му.

Тъкмо изкачиха стълбите, когато противопожарните врати се отвориха рязко и още двама полицаи хукнаха надолу. Гейбриъл мина през вратата веднага след тях и се озова в къс коридор. През квадратното прозорче във вратата в другия му край се виждаше приемната на полицейското управление. Той побутна полицаия да продължи да върви и заби дулото на пистолета още по-силно в слабините му, за да му напомни кой контролира положението.

Когато стигнаха на няколко метра от вратата, Гейбриъл пъкна радиостанцията под брадичката си, откачи флакона със сълзотворен газ от колана си и отново напръска полицаия право в лицето. Пъкна пистолета под ризата си, после буквално въввече полицаия в пълното с ченгета помещение.

Всички погледи се насочиха към тях, привлечени от кашлянето на надзирателя. Двамата най-близко стоящи мъже в униформа го подхванаха отстрани. Гейбриъл ги остави да се погрижат за колегата си и забърза към изхода.

— Оставих го във фойето — извика в радиостанцията. — Къде, по дяволите, е линейката?

Излезе през входната врата и се озова на свобода.

Нямаше представа колко ще продължат спазмите на полицаия, но едва ли щеше да е дълго. Ченгетата в подземие то вече би трябвало да са се ориентирали в ситуацията. Улицата, на която бе излязъл, бе общо взето пуста, но съседната бе по-оживена. Успееше ли да стигне до ъгъла и да се скрие в тълпата, имаше шанс. Въпросният ъгъл се намираще на не повече от шест метра. Гейбриъл продължи да държи радиостанцията пред устата си. Гледаше право напред и потискаше желанието си да хукне по улицата.

Започна да лавира сред минувачите, опитвайки се да постави колкото се може повече хора между себе си и полицаите, които всеки момент щяха да го последват. Тротоарът бе мокър от излелия се дъжд, но поне вече не валеше. Това беше добре — мокрите му от пръскачките дрехи не изглеждаха необичайно.

Стигна до ъгъла в мига, в който зад гърба му прозвуча сирена. Гейбриъл присви очи, заслепен от ярките слънчеви лъчи, и ускори ход сред тълпата, хвърли радиостанцията в едно кошче за боклук. Трябваше да се махне оттук колкото се може по-бързо. Мократа полицейска униформа едва ли бе най-добрата дегизировка за един беглец от закона.

18.

Общинска болница, Руин

Катрин бе изправена пред истинско предизвикателство, което ѝ даваше непосредствена цел и я изпълваше с надежда, каквато не бе изпитвала от дни: трябваше да намери начин да прочете тайното послание на Оскар, като използва ограничените ресурси, които ѝ предлагаше болничната стая.

От опит знаеше, че за да запали огън са ѝ необходими три основни неща: гориво, подпалки, които да изиграят ролята на катализатор, и огън. За гориво щеше да използва няколко страници, откъснати от средата на медицинския дневник, тъй като не смееше да вземе дори един лист от бележника на баща си. Въпросните страници вече бяха накъсани на ивици и струпани на купчинка на перваза.

Що се отнася до подпалките, тук трябваше да прояви повече творчество и въображение. Най-общо казано, нуждаеше се от нещо, което да подсили огъня. Откри нужното ѝ вещество в дозатора за дезинфектиращ гел до вратата, какъвто използваша всички съвременни болници. От етикета разбра, че точно тази марка гел съдържа четирийсет процента алкохол. Алкохолът се изпаряваше бързо, оставяше кожата суха и притежаваше антисептични свойства. Освен това бе отличен катализатор на огъня.

Изсипа солидно количество в шепата си и го размаза по перваза, след което натрупа отгоре му ивиците хартия, така че да поемат запалителните пари, отделящи се от него. Колкото повече време минаваше, толкова по-добре щеше да се напои хартията и толкова по-голяма бе вероятността да се запали и да гори добре. Все още обаче не бе запалила огън. За целта ѝ трябваше слънцето.

Катрин лежеше на леглото, вперила поглед през прозореца към ясната ивица синева между преминаващите дъждовни облаци и планинските върхове. Не бе палила огън по този начин от последната им екскурзия с Джон. Бяха решили съвсем спонтанно да излязат в планината преди Гейбриъл да се е върнал в колежа за новия семестър,

а Джон да е заминал на онези археологически разкопки в Ирак, от които така и не се върна.

Бяха тръгнали на едnodневен преход извън обичайния за подобни начинания сезон в Белите планини в Ню Хампшир, когато ги застигна страховита буря. Успяха да се доберат до мястото, където бяха паркирали взетия под наем автомобил, и откриха, че акумулаторът е паднал. Върнаха се в заслона, който бяха подминали край пътеката, но там някой начинаещ турист бе използвал целия запас от дърва, без да остави нови. Двамата с Гейбриъл събраха нападали клони, но те бяха прекалено влажни, за да се запалят. Изобщо не бяха забелязали, че Джон не е с тях. Разбраха го едва когато той се върна в заслона, размахвайки дълга пръчка, на върха на която висеше чорап, накиснат в резервоара на автомобила. Струпаха клоните върху чорапа и изчакаха парите да се просмучат в дървесината, както правеше Катрин и в момента. Дизелът от резервоара не гореше добре, но от наситените с изпаренията му клони се получи хубав огън. Прекараха нощта в заслона, сгущени един до друг, стоплени от огъня... последния път, когато бяха и тримата заедно. Катрин се усмихна при спомена за тяхната близост и озарените им от огъня усмивки, докато навън бушуваше буря. В този миг осъзна, че топлината не е само в съзнанието ѝ, но вече навлиза през прозореца и гали кожата ѝ. Слънцето бе озарило фасадата на болницата.

Скочи от леглото и се втурна към прозореца. Улицата бе заляна от топлите лъчи на следобедното слънце. То се бе снижило под облаците и скоро щеше да залезе зад планините. Трябваше да побърза.

Свали очилата си за четене, които бе вдигнала над челото си, и ги нагласи над купчинката накъсана хартия така, че едното стъкло да фокусира слънчевите лъчи върху върха на купчинката.

Върху хартията се появи миниатюрно ярко петънце и Катрин се опита да спре треперенето на ръката си и да задържи очилата на място. Хартията се сви, набръчка се и превърна в пепел, но не пламна. Тя премести очилата и фокусира ярката точица върху крайчеца на жалката купчина хартия. Тъгълът на една от ивиците почервения и се превърна в пепел, но отново не се появи пламък. Катрин сви шепа и задуха лекичко, като се стараеше да не разпръсне късчетата хартия, а и да не издуха събралите се алкохолни пари. Продължи да подухва нежно и неуморно, насочила вниманието си към почервяващата ивица

хартия. И тъкмо когато остана съвсем без дъх и почти се отчая, се появи пламъче и плъзна по хартиените ивици.

Катрин грабна бележника от леглото и го отвори. Нямаше представа колко е дълго скритото послание, а разполагаше с ограничено количество хартия, която на всичко отгоре гореше бързо. Взе още един лист, пусна го в огъня и внимателно поднесе първата празна страница към пламъчетата.

Ефектът бе почти мигновен. Топлината потъмни хартията, пропита с неизвестно каква киселина, и се появи страница, изпълнена с грижливо изписани букви. Текстът, подреден във формата на обърнато Тау, бе огледало на първото пророчество, с което тя бе израснала, и бе написан на същия древен език. Погледът ѝ пробяга по малайските символи, езика на нейното племе, и тя зачете написаното, като превеждаше наум.

Ключът отключва Тайнството
Тайнството се превръща в Ключ
И земята цяла ще потръпне
Ключът трябва да намери Дома на Звездната карта
И там да угаси огъня на Дракона до края на първо
пълнолуние
Погине ли Ключът, земята ще се разцепи и
Чума ще връхлети, за да бележи края на дните

Тя го прочете отново, мъчеше се да открие някакъв скрит смисъл. Звучеше ѝ като предупреждение, но бе прекалено неясно.

Трябваше да има още.

Грабна още един лист хартия и го хвърли в гаснещите пламъци. Хартията гореше по-бързо от очакваното и стаята започваше да се изпълва с дим. Катрин отгърна следващата страница от дневника и я поднесе към пламъците.

Появиха се още букви, изписани с потъмняващото мастило, много повече букви, но огънят гореше толкова бързо, че тя дори не си направи труда да започне да чете текста. Съзнаваше, че огънят ще изтлее много скоро и стаята ще се напълни с толкова дим, че може да задейства противопожарната инсталация, затова продължи да

прелиства празните страници над пламъците, докато не остана скрит текст и огънят не угасна с последна струйка дим.

Чу в коридора стъпки, приближаваха се. След броени секунди някой щеше да влезе в стаята ѝ, придружен от свещеника. Тя отвори прозореца колкото се може по-широко, забърса следите от огъня и остави на следобедния ветреца да отнесе последните останки от него. Не затвори прозореца, за да проветри стаята, след което намаза ръцете си с дезинфектиращия гел и се огледа къде да скрие бележника. Стаята обаче бе толкова оскъдно обзаведена, че нямаше никакви скришни местенца. Картин се втурна към леглото и скри бележника на единственото място, което ѝ хрумна.

То бе и първото място, на което всеки би го потърсил — тя пъкна бележника под дюшека.

19.

Отец Улви Шимшек седеше в коридора на болницата. Пръстите му прехвърляха зърната на броеницата, с която никога не се разделяше, а мислите му бяха насочени към посещението на полицейския инспектор. Бе се държал толкова надменно и повелително и бе поставил присъствието му под въпрос, сякаш той бе никой.

Само ако знаеше...

Пръстите му прехвърляха зърната на броеницата, чиито гладки камъчета се бяха стоплили от допира им. Бяха деветнайсет, нанизани на черна памучна връвчица, изработени от кехлибар, подбран специално заради тъмночервения си цвят. Деветнайсет зърна, деветнайсет живота, всеки един от които можеше да свърже с конкретно лице. Продължи да брои наум, а устните му помръдваха лекичко, докато си припомняше името на всеки и начина, по който бе умрял.

Макар да носеше расо, Улви служеше на църквата по друг, поспециален начин. Гледаше на себе си като на Божи войник, обучен от родината си, но посветил се вече на по-велика цел. Зърната му напомняха за собственото му минало — той бе роден в западната част на Турция, близо до старите граници с Гърция — и докато останалите от неговата вяра изричаха една подир друга молитвите от Розария^[1], за да се очистят от греховете си, той използваше зърната на броеницата, за да му напомнят откъде е дошъл и какво е сторил. Тъмните петна върху душата му бяха прекалено дълбоки, за да бъдат изчистени в този свят. Светът бе несъвършен. Единствено Бог бе съвършен. Затова той предпочиташе да не се преструва, че може да стане по-добър или да изкупи вината за това, което бе сторил. Бе такъв, какъвто е, тъмен инструмент на светлите Божии цели. Сам Господ Бог го бе създал такъв и само Той можеше да го съди, когато му дойдеше времето.

Улви стигна до края на списъка с имена, които трябваше да си припомни, и прибра броеницата в джоба си. Чу я да потраква, когато се плъзна покрай мобилния му телефон и потъна още по-дълбоко в джоба му до керамичния нож под телефона. Ножът бе остър като бръснач и

неуловим за металния детектор, през който Улви бе минал в началото на смяната си. В друг джоб бе скрил пластмасова спринцовка с игла, пликче с флунитразепам^[2] и ампула аконитин^[3]. Бе започнал да ги носи всеки ден със себе си, след като полицаите бяха свикнали с присъствието му и бяха започнали да го проверяват през пръсти.

Погледна полицаия, който седеше отпуснат на стола си, налегнат от скука, зареял мисли кой знае къде. Четеше вестника си отзад напред, от спортните страници, както правеше всеки ден, привел се толкова напред, че брадичката му почти докосваше копчетата на униформената му риза. Явно бе омесен от същото тесто като шефа си. Арогантен. Властен. Глупав.

Нямаше значение.

Това бе един отегчен пазач, с когото лесно можеше да се справи. С настъпването на нощната смяна болницата потъваше в тишина. Тогава Улви щеше да предложи да направи кафе, за да се ободрят и двамата, и в малкия кухненски бокс, разположен в другия край на коридора, щеше да сипе флунитразепам в чашата на ченгето. Представи си изражението, изписано на глуповатото лице на полицаия, когато на сутринта се събудеше, налегнат от главоболието, типично за този толкова любим на изнасилвачите медикамент, само за да открие, че и тримата, които би трябвало да охранява, са мъртви в леглата си. Улви искаше да види това. Искаше да види и изражението на онзи нахален инспектор, но дотогава щеше да си е тръгнал отдавна, щеше да е поел към следващата си мисия, за да служи на Господ по своя си мрачен и зловещ начин. Облегна се спокойно на стола. Краят на чакането му приближаваше.

„До утре сутринта“, гласеше съобщението.

Зачуди се дали има и други като него, други агенти, получили същото съобщение. Деликатната същност на „професията“ му изискваше да работи винаги сам, така че обърка ли се нещо, никой да не може да проследи връзката му с неговите господари. Нищо нямаше да се обърка. Улви Шимшек бе прекалено опитен, за да го допусне.

Плъзна ръка в другия си джоб и събра в пръстите си три зърна от броеницата, всяко от които наподобяваше капка току-що пролята кръв, която всеки момент ще падне от черната връвчица. Прехвърли ги едно след друго между пръстите си, като повтаряше имената наум: Катрин Ман, Лив Андерсен, брат Драган Руя. Остана изненадан, когато

господарите му включиха в списъка и оцелелия монах, но Улви не бе от хората, които задават въпроси. Монахът бездруго бе обрекъл живота си на Бог, така че Улви просто щеше да влезе при него и да му го вземе.

Размърда се на стола си и взе романа, който си бе донесъл, за да минава по-бързо времето. Беше за рицарите тамплиери, воители на Христа като него. Тъкмо се канеше да продължи с четеното, когато чу приближаващи се стъпки. Ченгето също ги бе чуло и бе вдигнало глава от вестника си. Иззад ъгъла се появи медицинска сестра, която продължи да върви към тях. Улви си погледна часовника. Беше прекалено рано за вечерната визитация, а и сестрата вървеше прекалено бързо. Сигурно някой пациент я бе повикал.

Сестрата спря до ниската масичка и взе от нея някакъв списък. Не обърна никакво внимание нито на свещеника, нито на полицая. Между тях и персонала на болницата бе настъпило известно напрежение още когато ръководството на лечебното заведение бе помолено да премести другаде пациентите, настанени в старото психиатрично отделение, и да прекрати ремонтните дейности.

„Още малко търпение — помисли си Улви. — Утре ще можете да се върнете в своето отделение. Обещавам!“

Видя как сестрата записва часа, името си, после номер 406 в колонката, обозначена с „Номер на стая“. Стаята на Лив Адамсен. Улви взе ключовете от бюрото и се усмихна на сестрата, но тя изобщо не реагира.

„Колко невъзпитани и груби са тези хора — каза си той, докато вървеше пред нея по коридора. — Колкото по-скоро приключа тук, толкова по-добре.“

[1] При Розария (от лат. *rosarium* — венец от рози) се изричат или четат в определен ред и определен брой пъти Апостолическият символ верую, следван от „Отче наш“, „Аве, Мария“, Фатимската молитва, Малко славословие и „Радвай се, царице“. — Б.пр. ↑

[2] Лекарствен препарат със силно седативно и сънотворно действие. През 80-те и 90-те години се радва на зловеща слава като „наркотика на изнасилването“. — Б.пр. ↑

[3] Силно отровен алкалоид, невротоксин с парализиращо действие; смъртта настъпва в резултат на спиране на сърцето и

парализа на дихателните органи. Противоотрова не е открита. — Б.пр.

↑

20.

Лив напрягаше слух, за да чуе звуците откъм коридора.

Стъпките бяха прозвучали отдясно, а това бе посоката, в която трябваше да тръгне след като излезеше от стаята. Някой почука веднъж, силно, и когато вратата започна да се отваря, тя придърпа завивките чак до врата си.

Влезе свещеникът и Лив мигом почувства как я обзема ужас. След него се появи и сестрата, която първо изключи сигнала, който я бе извикал, а после се обърна към нея.

— Добре ли сте? — попита сестрата на английски, след което извади от джоба си дигитален термометър и го постави на челото на Лив.

— Да, добре съм... мисля, че... искам да ви попитам нещо.

Сестрата натисна бутончето върху термометъра и той изписука.

— Какво стана с вещите ми, когато постъпих в болницата?

— Личните вещи се съхраняват в специално помещение, разположено зад рецепцията — отвърна сестрата, погледна дисплея на термометъра и хвана китката на Лив, за да провери пулса ѝ.

— И как мога да си ги получа?

— Трябва само да се разпишете, когато напускате болницата — каза сестрата, отброи пулса, пусна китката на Лив и я погледна в очите за първи път, откакто бе влязла. — Нещо друго?

— Да... — Лив погледна свещеника, сякаш изпитваше неудобство от въпроса, който се канеше да зададе. — Бихте ли ми казали какво е състоянието ми, нали разбирате, от медицинска гледна точка.

Сестрата взе бележките, пъхнати в найлоновия плик на стената, и ги прочете.

— Имате известен хормонален дисбаланс — нивата на естроген са доста високи, но не дават повод за безпокойство. Имате висока температура, световъртеж... Вероятно сте пипнали някакъв вирус. Основният ви проблем обаче е свързан с паметта. — Сестрата зачете последния лист с бележките на психиатъра. Лив се бе опитала да ги

прочете, но бяха написани на турски. Колкото и да ѝ се искаше да напусне това място, нямаше никакъв смисъл да бяга, ако ще припадне на улицата на стотина метра от болницата.

— Според психиатъра състоянието ви е добро — продължи сестрата. — Държат ви тук само за наблюдение.

— А какви лекарства са ми предписани?

Сестрата прегледа бележките и поклати глава.

— Никакви. Само почивка и наблюдение.

Лив се изненада. Направо не ѝ се вярваше. Чувстваше се толкова замаяна, че нямаше начин да не са ѝ дали някакви лекарства.

— Следователно съм здрава, поне на теория — каза Лив. Наблюдаваше лицето на сестрата, за да открие ѝ най-малкия признак на професионална лъжа. — Искам да кажа, няма от какво да се пазя — от полет със самолет или от гмуркане в океана например?

Сестрата погледна свещеника и сви рамене.

— Можете да правите каквото искате.

— Благодаря ви — отвърна Лив с видимо облекчение.

— Няма защо. Нещо друго?

— Да, още нещо — каза Лив и отметна завивките, под които бе легнала напълно облечена. — Бих искала да ме изпишете веднага.

Грабна чантата, която бе оставила на пода, и бе изминала половината разстояние до вратата, когато Улви най-сетне проумя какво се случва. Препречи ѝ инстинктивно пътя, но тя го заобиколи и излезе.

Полицаят, който стоеше в коридора, стана и тръгна към нея.

— Върнете се в стаята си.

— Защо? — попита спокойно Лив.

— Защото... не сте добре.

— Напротив, сестрата каза, че съм добре — отвърна Лив и хвърли поглед през рамо към сестрата, която бе застанала зад гърба ѝ. — Освен това не съм арестувана, нали?

Ченгето отвори уста, за да каже нещо, но после призна:

— Да, не сте.

Лив се усмихна и наведе глава настрани.

— В такъв случай направете ми място да мина, ако обичате.

Полицаят я погледна. Личеше си, че го разкъсват противоречия. В крайна сметка взе решение и отстъпи.

— Трябва да останете тук — каза свещеникът и думите му прозвучаха като заповед.

— Не — отвърна Лив, която вече крачеше по коридора. — Не трябва.

Метна чантата си през рамо и ускори крачка в посоката, от която бе чула да идва сестрата.

Улви я наблюдаваше как се отдалечава и обмисляше вариантите за действие. Ако я проследеше, можеше да изчака да остане сама, вероятно в хотелската ѝ стая, където никой нямаше да я види или чуе. Подобна възможност звучеше доста примамливо. Но другите две мишени щяха да останат тук, което означаваше, че болницата продължава да е фокусът на неговата мисия.

Лив сви зад ъгъла на коридора и се скри от погледа му.

Той пресъздаде в паметта си събитията от последните няколко минути, припомни си ги стъпка по стъпка, анализира ги и се усмихна, тъй като си спомни нещо, което Лив бе казала на сестрата.

Лив бе попитала дали е безопасно да лети.

Нямаше нужда да я следва. Знаеше къде отива. Надяваше се в Руин да има и други агенти като него. Той губеше, те печелеха. Извади телефона от джоба си и изпрати съобщение на свръзката си.

21.

Катрин Ман чу гласовете навън, но увреденият ѝ слух не ѝ позволи нито да разбере кой говори, нито какво казва. Който и да бе говорил отвън, вече си бе отишъл и тя се заслуша в тишината, за да се увери, че вече може да извади бележника от импровизираното му скривалище.

Страниците му сякаш ѝ шепнеха в тишината на стаята, загатвайки за тайните, които крият. Тя намести очилата и зачете първата страница.

Моля те, прости ми за усложнената форма на това съобщение, но сама ще разбереш защо положих толкова усилия, за да се погрижа никой освен теб да не го открие. Текстът, който съм изложил тук, е копие на нещо, което получих преди няколко години. Произходът му, както и начинът, по който то стигна до мен са причините да го запазя в тайна от теб през всичките тези години. Позволи ми да обясня защо скрих тази единствена тайна от теб с надеждата да ме разбереш защо съм постъпил така.

Оригиналната плоча, върху която е изписано това съобщение, е изгубена. Единствената причина да науча за съществуването ѝ е една снимка, която получих от анонимен подател няколко месеца след смъртта на Джон. На гърба на снимката някой бе написал:

Това открихме. Това е причината да ни убият.

Често съм се питал как ли човекът, изпратил снимката, е узнал за моето съществуване. Възможно е Джон да се е доверил някому да ми я предаде, в случай че с него се случи нещо по същия начин, по който аз общувам с теб сега. Убеден съм, че който и да е подателят, той ме е избрал напълно съзнателно поради причини, свързани с необикновеното ми минало. Бях вече мъртъв в очите на Цитаделата и посвещаването ми в едно толкова опасно

познание не би ме изложило на риск. Дори отмъстителната Цитадела не би изпратила убиец по дирите на човек, който вече е мъртъв.

Искам да знаеш, че дълго се колебах дали да споделя тази информация с теб. Мразя да крия тайни от теб, но в крайна сметка избрах предпазливостта. Ако Джон е бил убит, защото е открил тази плочка, в такъв случай дори само подозрението, че ти знаеш нещо за нея, би изложило живота ти на опасност. Не се съмнявам, че рано или късно щеше да кажеш и на Гейбриъл. Сега разбираш ли дилемата, пред която бях изправен? Желанието ми да споделя това познание, съпоставено с риска, на който то би могло да изложи хората, които най-много обичам на този свят. Как можех да поема подобен риск? Не можех. И не го направих.

Сега обаче предусещам, че играта е към края си. Завръщам се в Руин с надеждата, че думите на това второ пророчество ще ни покажат пътя, след като първото вече се е сбъднало. И ако поради някаква причина не съм в състояние да ти го предам лично, предпочитам да го запиша с надеждата да го откриеш сама.

Ако четеш това, значи вече съм мъртъв...

Катрин спря да чете, тъй като жестоката истина на тази фраза преодоля бариерата, удържала до този момент чувствата ѝ, и отприщи порой от горещи сълзи. Тя свали очилата и изтри сълзите с ръка. Не можеше да понесе мисълта... не можеше да си представи как баща ѝ е седнал и написал това пропито от самота писмо като осъден на смърт в очакване на сетния си миг. Изтри отново сълзите си, намести очилата и продължи да чете.

... Надявам се, че изпълнението на първото пророчество ще хвърли светлина върху второто и ще подпомогне усилията ни да възстановим справедливия ред на нещата. Прекарах много вечери в размисъл какво ли би могло да означава то, но след като не зная какво всъщност

представлява Тайнството, няма как да разгадая второто пророчество. И все пак, надявам се, че мога да хвърля известна светлина върху него.

По време на краткия ми престой в Цитаделата попаднах на нещо, което смятам, че би могло да бъде споменатата тук Звездна карта. Открих го в библиотеката в същата партида реликви, в която бяха и фрагментите, съставляващи първото пророчество. Върху нея също бе изписан символът Тау, както и знаци, които взех за съзвездията, и други, написани на език, който не разбрах. Възнамерявах да я проуча по-късно и да науча езика, на който е написана, но така и не успях. Скоро след това разбрах, че служителите на Цитаделата са ме заподозрели, затова откраднах каменните фрагменти и избягах. Искаше ми се да взема и Звездната карта, но се оказа прекалено тежка. Знаех, че ако се опитам да преплувам рова около Цитаделата, тя ще ме повлече към дъното. Затова направих нещо друго. Скрих я.

Не исках санкти и подобните им да се възползват от познанието, което би могла да крие тя. Затова я сложих на място, където не смятам, че ще я намерят. Надявам се още да е там и след като се сбъдне първото пророчество да получиш свободен достъп до Цитаделата и като следваш картата, която ще ти начертая, да я откриеш и да я вземеш.

Тук писмото свършваше.

Катрин погледна следващата страница — беше празна. Явно не бе успяла да разкрие цялото съобщение.

Прелисти страниците, погледна първите символи, които се бяха появили на пламъците на огъня, и отново прочете първите няколко реда.

Ключът отключва Тайнството
Тайнството се превръща в Ключ
И земята цяла ще потръпне
Ключът трябва да намери Дома на Звездната карта

И там да угаси огъня на Дракона до първо
пълнолуние

От едно пълнолуние до друго имаше малко повече от двайсет и осем дни. При положение че напускането на планината от sancti бележеше момента на разкриване на Тайнството, това означаваше, че вече са изминали десет дни. Катрин Ман продължи да чете с нарастващо безпокойство.

Погине ли Ключът, земята ще се разцепи и
Чума ще връхлети, за да бележи края на дните

Замисли се за болестта, сполетяла sancti. Дали тя не бе чумата, спомената в пророчеството? В суматохата, настъпила в спешното отделение при пристигането им в болницата, тя бе видяла — макар и за кратко — в какво състояние са монасите: почернялата кожа, кървясалите очи, кръвоизливите... Ако тази болест се разпространеше по света, щяха да се сбъднат най-мрачните видения от Откровението на свети Йоан Богослов и всички хора да се превърнат в демони. Погледна празната страница, изгаряна от желание да прочете написаното върху нея. Слънцето обаче щеше да изгрее чак утре и да освети прозореца чак следобед, а Катрин не можеше да си позволи да загуби толкова много време. Почувства тежестта на наученото току-що, почувства и известно безсилие, породено от обстоятелството, че подобна тайна е заключена с нея в тази стая, а часовникът вече отброява дните и минутите.

Бяха изминали десет дни.
Оставаха още осемнайсет.

22.

Вратата на асансьора се отвори и вълна от паника заля Лив. След дните, прекарани в изолация, силният шум и човешкото множество около рецепцията я стреснаха. Тя нахлупи на главата си бейзболната шапка, която бе открила в чантата си, за да скрие лицето си поне малко, събра сили, излезе от асансьора, мина през покритото с мозайка фойе и се озова пред рецепцията. Огледа надписите на стената с надеждата да открие някой, който да я упъти, но всичките бяха на турски.

— Къде са вещите на пациентите? — попита тя дежурните.

Отговорът дойде под формата на пръст с дълъг и извит почти като на хищна птица нокът, насочен към вратата до входа.

Навън валеше и лъчите на ниското следобедно слънце се отразяваха от мокрия паваж. От другата страна на улицата бе спряла кола на някоя новинарска телевизия. Репортерът и операторът седяха вътре, пушеха и разговаряха в очакване да се случи нещо. Лив не искаше журналистите да я приклепят в капан на излизане от болницата, не искаше да се появи във вечерната емисия новини. Трябваше да остане незабелязана... поне за известно време. Трябваше да намери друг изход от сградата.

Службата, която отговаряше за вещите на пациентите, бе сбутана в мрачна стаичка. Всяка хоризонтална повърхност в нея бе отрупана с купища документи, наклонили се опасно по протежение на тясното гише, което разделяше помещението на две. Зад гишето седеше млад отегчен мъж, който прелистваше поредната папка с документи с ентузиазма на човек, осъден на доживотна каторга. Лив му показа пластмасовата гривна на китката си, където бяха записани името ѝ и номерът, под който я бяха приели в болницата. Мъжът пъкна няколко папки под мишница и изчезна сред сумрачната редица шкафови лавици. Лив погледна към вратата и се заслуша в приглушените звуци, които долитаха откъм рецепцията, готова да хукне веднага щом чуе тропот на полицейски кубинки. Бягството се бе оказало по-лесно от очакваното. Бе предпологала, че ченгето и свещеникът ще положат

повече усилия, за да я спрат, но и двамата бяха толкова изненадани от намерението ѝ да напусне болницата, че не успяха да реагират. Това обаче не означаваше, че е свободна. Първата работа и на двамата несъмнено бе да се свържат по телефона със своите началници, което би могло да доведе до обявяването ѝ за издирване. Трябваше да действа предпазливо.

Младият мъж се върна с картонена кутия в ръце. Лив се разписа и отвори капака. Сепна се ужасена, като видя прозрачната найлонова торбичка, пълна със старите ѝ окървавени дрехи.

— Боклукът е там зад ъгъла — каза чиновникът и посочи големия контейнер на колелца със затъкнат в него жълт найлонов чувал.

Лив отнесе кутията до контейнера и вдигна капака. Вътре имаше пет или шест подобни плика с дрехи, изцапани с кръв като нейните. Зачуди се защо персоналът на болницата не изхвърля сам подобни неща. Видя надписа от вътрешната страна на капака и разбра причината. Ставаше въпрос за един вид застраховка. Надписът предупреждаваше, че ако някой случайно изхвърли нещо ценно, отговорността си е негова. Тя изхвърли и своя плик при останалите, след което затвори капака с трясък.

В картонената кутия не бе останало нищо, освен омачкан бял плик, в който имаше няколко сгънати листа хартия и няколкостотин турски лири. Лив нямаше представа дали подобна сума я прави богата, или пък не стига дори за чаша кафе. Във всеки случай беше по-добре от нищо. Прибра плика в чантата си и остави кутията на гишето.

— Благодаря — каза, затвори ципа на чантата си и се приготви за срещата с външния свят. Чиновникът не каза нищо, а продължи с подреждането на папките, което май нямаше да приключи до края на света.

Лив отвори вратата и огледа множеството около рецепцията. Изключено бе да напусне болницата през централния вход — заради новинарския екип отпред. Ситуацията изискваше да не привлича внимание, да остане незабелязана. Трябваше да има и друг изход. Тя се загледа в двама мъже, облечени в зелени болнични дрехи. Нещо в поведението им привлече вниманието ѝ. Те крачеха спокойно, без да бързат за никъде. Единият бръкна в предния си джоб и извади издайническа кутийка, открила се на фона на зеления плат. Лив

мигом я разпозна с добре развития инстинкт на пушач, отказал цигарите, и разбра, че двамата излизат, за да изпуснат по цигара. И ако болницата не разполагаше със специално помещение за пушене, това означаваше, че ще излязат навън.

Лив тръгна след тях, последва ги през една двукрила врата и се озоваха в зле поддържан коридор. Стараеше се да върви в крак с тях, за да не би да чуят стъпките ѝ, но те бяха прекалено погълнати от разговора си, за да я забележат. Стигнаха до аварийния изход в края на коридора и — вече с цигари в уста — натиснаха напречно разположената дръжка, за да отворят вратата. Лив забърза, настигна ги и се промуши през вратата веднага след тях.

— Здравейте! — каза и хвърли поглед към алеята, от която се виждаше улицата.

— Главният вход е натам — изсумтя единият и посочи назад към коридора.

— Но мога да изляза и оттук, нали? — отвърна Лив и закричи към улицата, без да изчака отговор.

Алеята преливаше в широка улица с две еднопосочни платна. Лив тръгна в посока, обратна на уличното движение, присви очи срещу слънцето и се огледа за такси. Добре че дъждът бе спрял, тъй като завали ли, е по-трудно да си намериш такси. Видя едно свободно, махна с ръка, за да го спре, и се настани грациозно на задната седалка.

— Nereye? — попита шофьорът.

— Летището — отвърна Лив и закопча колана.

— Кое летище? — попита шофьорът, като превключи на английски с лекотата, с която го прави човек, изкарващ прехраната си в популярна туристическа дестинация.

— Най-натовареното — отвърна тя и се отпусна на седалката. — Онова, което има най-много полети.

23.

Офисът на „Ортус“, Руин

Ажда Демир гледаше през прозореца на четвъртия етаж, примижвала срещу ярките лъчи на следобедното слънце и заслонила с ръка очи срещу отраженията им от мокрите улици. Стъклото отрази някакво движение зад гърба ѝ и привлече вниманието ѝ към нейното собствено полупрозрачно и леко размито изображение върху него. Тревогите, свързани със случилото се през последната седмица, бяха оставили отпечатъка си върху лицето ѝ: тъмни кръгове под очите, чело сбърчено от грижи, сребристи кичури, избягали от обикновено безупречния стегнат кок на тила ѝ. Тя вдигна ръка и ги приглади, сякаш това можеше да оправи нещата.

Обърна гръб на призрачното си изображение върху прозореца и огледа хаоса, настъпил в иначе подредения ѝ свят. Помещението, в което се намираще, приличаше на малка класна стая с дълги луминесцентни лампи на тавана и строени в редици бюра, на които обикновено седяха специалисти по набиране на средства и участници в последната им благотворителна кампания в централен Судан. След разтърсилата Цитаделата експлозия обаче дейността им бе замряла. Банковите сметки на „Ортус“ бяха замразени по цял свят и съдбата им зависеше от разследването, което трябваше да даде отговор на въпроса защо ръководителят на тази благотворителна организация е застанал зад волана на цял камион с изкуствени торове, дарени от голяма уважавана компания, и го бе използвал, за да взриви най-стария и най-светия манастир на света. През последната седмица тук бе работил цял екип от следователи, които проверяваха счетоводните книги и документацията и търсеха доказателства, че благотворителната дейност е била всъщност прикритие на терористична организация, питаеща омраза към църквата. Не бяха открили нищо, разбира се, но това нямаше значение. Случилото се се бе отразило катастрофално на имиджа на „Ортус“. Ажда прекарваше времето си не само в телефонни разговори с представители на пресата или в отклоняване на молбите на телевизионните репортери, но и в съставянето на постоянно нарастващ

списък с имената на компании и дарители, които прекратяваха връзките си с благотворителната организация. Огромната купчина кутии за архивиране (съдържанието на всяка трябваше тепърва да бъде подредено) пред очите ѝ бе материалното свидетелство за огромната бъркотия в организацията.

Не допълнителната работа обаче тежеше на душата ѝ. Това бяха неизмеримите последици, неизбежната цена, която „Ортус“ трябва да плати за случилото се. Между купищата кутии Ажда успяваше да види окачените на голите иначе стени снимки и карти, свидетелстващи за проектите, чието изпълнение бе възпрепятствано от полицейското разследване: система за пречистване на водата в Судан, строеж на ново училище в Сиера Леоне, току-що разорани ниви в Сомалия, в които до този момент селяните не бяха изкопавали нищо, освен противопехотни мини. Истинските жертви бяха хората от тези страни. Те нямаше да разберат защо съсипаният им живот не може да поеме в по-нормално русло.

Ажда усети умората от изминалия ден и се заслуша в разбушувалата се навън буря с надеждата тя да се спусне от планините и да освежи въздуха. Вместо това чу шум, от който очите ѝ разшириха, а по кожата ѝ премина студена тръпка. Бе проскърцване на дъска, несъмнено причинено от нечия стъпка. В сградата имаше още някой освен нея!

Заслуша се, опита се да долови нов шум с надеждата да чуе познат глас или разговор. Не чу нищо. Всички си бяха тръгнали. Тя бе заключила собственоръчно входната врата след като и последният ѝ колега си бе тръгнал.

Ето го отново: скърцане, последвано от приглушено изщракване.

Звукът бе дошъл отнякъде горе, където не би трябвало да има никой. Първите четири етажа на сградата бяха заети от офиси. На петия се намираше личният апартамент на Катрин Ман, чието семейство бе притежавало някога цялата сграда. Тя ръководеше „Ортус“ и живееше „над магазина“, както често се шегуваше. Катрин обаче не бе в апартамента си, а в болницата.

Нов звук.

Този път по-тих, сякаш някой отваряше чекмедже.

Ажда прекоси стаята, като стъпваше на пръсти. Стигна вратата към стълбището и погледна към площадката на петия етаж.

Една от капандурите бе отворена.

Отгоре продължиха да долитат приглушени звуци, прекалено предпазливи и прикрити, за да са естествени, и прекалено силни, за да бъдат пренебрегнати. Ажда се качи тихичко по стълбите, като вървеше покрай стената, където дъските бяха по-здрави и вероятността да проскърцат бе по-малка. Вратата на апартамента бе отворена. Тя се поколеба за миг, тъй като не знаеше как да постъпи. Който и да бе вътре, сигурно ровеше личните вещи на семейство Ман. Изкачи последните няколко стъпала и прекрачи прага.

Видя униформен полицаи, коленичил пред кантонерка с папки, и попита рязко:

— Какво правите тук?

Полицаят извади нещо изпод кантонерката, изправи се и се обърна.

— Здравей, Ажда — каза Гейбриъл и отиде до голямата библиотека, която стигаше чак до тавана.

Ажда устоя на необичайния за характера ѝ порив да се втурне и да го прегърне.

— Мислех... мислех, че си в затвора — възкликна тя.

— Бях — отвърна той и посегна към подвързан с телешка кожа екземпляр на „Джейн Еър“ на един от по-ниските рафтове. — Вече не съм.

Натисна гърба на книгата и цялата долна част на библиотеката се отвори с приглушено щракане. Ажда си бе въобразявала, че познава всеки милиметър от сградата, но нямаше представа, че тук има подвижен панел, зад който се крие широка лавица.

Долу се разнесе силно тропане, което накара и двамата да трепнат.

— Това е за мен — каза Гейбриъл и взе от лавицата оставения там факс апарат. — Моля те, не отваряй.

Тропането продължи. Беше настойчиво и агресивно, както тропат единствено полицаите и събирачите на дългове. Ажда проумя какво се е случило и я обзе страх. Гейбриъл и майка му бяха добри хора. Бе работила с тях достатъчно дълго, за да не се съмнява в това. Преди седмица щеше да слезе и да отвори на полицията. Но след като бе видяла как бяха преобърнали целия офис и как бяха опетнили имената на хората, работили тук, бе променила мнението си.

Полицайте можеха да тропат колкото си искат — тя нямаше да им отвори, дори да блъскаха, докато от пестниците им не потече кръв.

Гейбриъл остави факса на пода и го обърна. На задния панел имаше куплунг за телефонен кабел, захранващ кабел и... ключалка. Гейбриъл извади малък ключ от плика, който бе взел изпод едно от чекмеджетата, пъхна го в ключалката, завъртя го и повдигна горната част на факса. Интегралните схеми и механизмите заемаха около една трета от вътрешността на апарата. Останалото пространство бе пълно с купчинка паспорти с различни цветове и найлонови пликчета с пачки в различни валути и деноминации. Ажда видя долари и евро, но също така и турски лири, судански лири, иракски динари. Имаше и дебела купчинка кредитни карти.

— Какво е това? — попита тя. При вида на паспортите и парите почувства как подреденият ѝ свят се пропуква още повече.

Гейбриъл прибра в джоба си три от паспортите и всичките пари.

— Голяма част от работата ми е свързана със задачи, които изпълнявам на терен, без никой да ме забележи — обясни той, докато преглеждаше кредитните карти. — Голяма част от най-нуждаещите се хора на планетата се управляват от най-корумпираните. Ако играем по правилата, няма да стигнем доникъде и най-слабите няма да получат шанса, от който се нуждаят. От време на време се налага да нарушавам правилата, за да успеем да реализираме един или друг проект.

Тропането долу се поднови, а към него се присъедини и звънът на телефона на рецепцията.

— Не очаквам от теб да направиш нищо, което е против твоите разбирания — каза Гейбриъл и постави нежно ръце на раменете ѝ. — Ако желаеш да слезеш долу и да им отвориш, добре. Това не е твоята война. Майка ми обаче е в опасност и аз искам да ѝ помогна, а ти можеш да помогнеш на мен.

Тропането спря също толкова внезапно, колкото бе започнало. Телефонът също спря да звъни. Ажда погледна честните очи на Гейбриъл и се усмихна.

— Какво искаш да направя?

24.

Общинска болница, Руин

С настъпването на мрака започнаха вечерните процедури.

Една от стаите вече бе празна, затова нещата вървяха по-бързо от обикновено. Отец Улви нямаше търпение да остане сам, за да не му пречат да се съсредоточи върху това, което трябваше да свърши през нощта. Продължи да си играе със зърната на броеницата, прибрана в джоба му, докато болногледачът проверяваше състоянието на Катрин Ман, след това тръгна с него към последната стая в дъното на коридора.

Едрият болногледач буташе бавно количката към нея, силно приведен, сякаш задачата го затрудняваше. Улви съзнаваше, че не тежестта на количката забавя стъпките му, а дълбокото нежелание да влезе в онази стая и да се изправи лице в лице с онова, което щеше да завари там. От друга страна, трябваше да признае, че във вида на монаха имаше нещо, което притесняваше дори него. По време на своите мисии бе виждал гледки, от които би прилошало на всеки — жестоки рани, нанесени с нож, жертви на изгаряния, тела, обезобразени до неузнаваемост в резултат на насилие и инквизиции, но никога не бе виждал нещо, което дори слабо да наподобява състоянието на пациента в стая 400.

Отец Улви Шимшек влезе в стаята първи и задържа вратата отворена, за да влезе болногледачът с количката, като внимаваше да не поглежда към леглото. Чуваше сухото дрезгаво дишане, немощно и плитко, сякаш монахът дишаше предпазливо, все едно крадеше въздуха, който дишаше.

Затвори вратата и се обърна към леглото.

Всеки път това, което виждаше, го стряскаше. Най-поразителното бе цветът на кожата на монаха. Онези участъци от нея, които не бяха покрити от изпоцапаната жълта пижама, скриваща по-голямата част от тялото му, бяха абсолютно черни. От инструкциите, които бе получил, Улви знаеше, че мъжът, който лежи пред него, е европейец с бял цвят на кожата, сръбски монах на име Драган Руя. А

изглеждаше така, сякаш е бил овъглен или потопен в суров петрол, толкова наситен и тъмен бе цветът на кожата, увиснала върху изпосталялото му тяло. От каквато и болест да страдеше, тя бе съсипала организма му и бе разложила тялото му така, че той приличаше повече на труп, отколкото на жив човек. Приличаше на онези мумифицирани тела, които алпинистите намират понякога в планината, тела на други алпинисти, изсушени до такава степен от месеците и дори годините, през които са били изложени на ветровете и студовете, че от тях не е останало нищо, освен свито, сбръчкано подобие на човешко същество. Откриваните в планините мъртъвци обаче се озоваваха в моргите, а не в болниците, не приковаваха погледа си в теб в мига, в който влезеш в стаята им, и не потръпваха при смяната на превръзките, покрили загнилите им рани.

Улви огледа лицето, дългите коси, разпилени върху сухата като пергамент кожа, брадата под напуканите устни, проскубана и залиняла, покрила част от изпочупените зъби, потъмнели от кървящите венци. Монахът сякаш стенеше, но всъщност не бе издал нито звук, ако не се броеше немощното му дишане. Очите му — слава богу! — бяха затворени, тъй като именно те притесняваха Улви най-много.

Ако побързаха, имаха шанс да напуснат стаята, преди монахът да се събуди.

Болногледачът бързо проумя този факт и без да се бави, се зае със задълженията си. Взе от кутията нитрилови ръкавици, сложи си ги и смени с нова почти празната торбичка с плазма, която се вливаше във вените на монаха. После извади спринцовки с витамин К и тромбин, които да подпомогнат съсирването на кръвта, както и скалпели, за да разреже покритите с гной превръзки на странните рани.

В този момент обаче допусна грешка. В нетърпението си да отвори нов пакет с бинт го направи прекалено шумно и непохватно. Звукът отекна в смълчаната стая, в резултат на което тънките почернели устни на пациента помръднаха. Улви и болногледачът наблюдаваха монаха с надеждата той отново да потъне в сън. Това обаче не се случи. Монахът обърна глава към тях, клепачите му се отвориха и разкриха ужасяващите му очи, яркочервени в резултат на многобройните кръвоизливи. Улви впери поглед в тях, сякаш хипнотизиран от вида на своя брат монах и демона, в който се бе превърнал.

От светлината го болеше.

От всичко го болеше.

Когато се събуди за първи път тук, на това място, Драган за миг помисли, че е попаднал в рая. Вече не се намираще в мрачните зали и коридори на Цитаделата, затова реши, че е умрял. Но когато го връхлетя болката, разбра, че нещо не е наред, защото в рая нямаше място за подобна агония.

През първите няколко дни, когато осъзна къде се намира, очакваше с нетърпение смъртта. Нечовешките му мъки му подсказваха, че тя е близо и ще настъпи по един или друг начин. Или организъмът му ще престане най-сетне да се бори, или Цитаделата ще изпрати свой агент.

Законът бе категоричен.

Тайните на Цитаделата трябва да бъдат опазени.

А той бе sanctus, пазител на Тайнството. Нямаше да му позволят да остане навън с цялото тайно познание, което къташе в главата си. Или щяха да го върнат обратно, или щяха да му затворят устата — не само на него, но и на всеки, с когото е разговарял.

Той обаче не бе промълвил нито дума.

Нито пред лекарите, нито пред полицаите, нито дори пред свещеника, който не го изпускаше от поглед и се промъкваше от време на време в стаята му, за да му съобщи последните новини от външния свят.

Копнеше да бъде оставен на мира. Не се интересуваше от нищо. Не искаше нищо друго, освен да запази душата си чиста и да застане пред Господ с ясното съзнание, че е останал верен на клетвата си и е отнесъл тайната в гроба си.

Бе чул стъпките на Смъртта в коридора, бе я чул да спира пред вратата му, да го дразни с близостта си, но да го подминава и да влиза в други стаи, за да вземе други души. Желаше я, копнееше за нея, но Смъртта не му обръщаше внимание.

Затова търпеше, чакаше своя ред, който — слава богу! — щеше да настъпи скоро, не се съмняваше в това. Защото въпреки преливанията на кръв, въпреки лекарствата, които трябваше да не й позволят да изтече от тялото му веднага след преливането ѝ, той

усещаше как животът го напуска капка по капка и се процежда между бинтовете и почернялата кожа на раните му, които болногледачът почистваше.

Сега обаче се чувстваше по-различно.

Сега се боеше от шепота на Смъртта. По-рано, когато се бе събудил с болката, последвала съня, в който бе напълно здрав и се намираше в прохладните тунели в недрата на планината, бе видял в стаята черна фигура. Отначало реши, че това е Смъртта, дошла най-сетне да го прибере. Но когато кървясалият му поглед се проясни и фигурата пристъпи напред, видя, че това е свещеникът, дошъл да му съобщи последните новини.

Смъртта все пак бе дошла, но не за него.

„Ти си последният — бе прошепнал свещеникът. — Последният...“

Докато лежеше, прикован от тежестта на тази вест, Драган Руя бе почувствал силата да изпълва тялото му едновременно с осъзнаването, че смъртта вече не е желана. Той трябваше да живее. Нямаше представа кой е застанал начело на Цитаделата, но подозираше, че орденът е обезглавен. Защо го бяха оставили да гние в тази болница, без да се свържат с него? Защо не се бяха погрижили да му затворят устата, освен ако нямаше кой да издаде подобна заповед? Ако всички от старото ръководство бяха мъртви, значи бе останал само той. И той бе единственият, който можеше да възстанови ордена.

Погледна болногледача, който свалеше последната превръзка, под която се показва черната му съсухрена кожа. Подобна гледка му причиняваше силна болка: гноясалата кожа, покрита с ритуални белези, свидетелства за ревностната му вяра, червена и подута на местата, където кръвта изтичаше от тялото му.

Той бе роден в страдание, досущ като библейския Йов, и бе доказал, че е достоен за делото, с което бе натоварен. Бе пощаден, за да възстанови ордена. Един водач обаче трябваше да е силен, а имаше само едно място, където болното му тяло можеше да се възстанови напълно. Ако му бе писано да оживее, разбира се.

Трябваше да се върне в Цитаделата.

II

*Никой никога не ще постигне нещо
прекрасно или значимо, ако не се вслушва в онзи
шепот, който чува само той.*

Ралф Уолдо Емерсон

25.

Провинция Бабил, Западен Ирак

Автомобилът заподскача по коловозите, изровени от последните наводнения, и Хайд опря ръка в тавана на купето. Бяха напуснали главния път преди двайсетина километра и вече бяха навлезли дълбоко в пустошта. Около тях нямаше нито дървета, нито трева, нито дори вятър — абсолютно нищо. Дори ниските храсти, известни по света като цикутово часовниче, а сред местните — като щъркелов клон, които успяваха да се вкопчат в земята навсякъде из Ирак, тук бяха изсъхнали под напора на настъпващата Сирийска пустиня. Всяко нещо, което бе живяло или расло тук, бе отдавна унищожено от времето и горещината и бе сведено до два елемента — земя и небе. Неясна, сякаш зацапана мъглива ивица бележеше мястото, където двата елемента се срещаха, сякаш сам Бог бе прокарал пръста си върху него, заличавайки границата между тях.

В далечината напред се простираше мястото, което понастоящем наричаше „дом“, няколко палатки с цвят на пръст и метални конструкции, скупчени една до друга зад ограда от бодлива тел. Два огромни булдозера вдигаха облаци прах, докато копаеха второ хранилище за петрол, макар първото да бе още празно. В центъра на участъка се издигаше мрачният силует на сондажна кула, стройна, висока като камбанария, издигната в прослава на парите. Напомняше на Хайд на шпиндела на рулетка и както винаги, когато се озвеше на дъното, той залагаше всичко на едно завъртане на колелото, надявайки се топчето да попадне на черно.

Стигнаха портала, минаха през двойната ограда и паркираха в сянката на транспортния хангар. Той бе по-добре екипиран от всеки негов аналог, който Хайд бе виждал в армията. Когато подписваше договора си, поискаха да състави списък на всички превозни средства и оборудването, с които би желал да разполага. Тъй като бе свикнал с армейските порядки, при които интендантите непременно задраскваха половината списък, той бе добавил един куп неща, от които всъщност нямаше нужда. Въпреки това работодателите му бяха изпълнили

абсолютно всяка точка от списъка. Парите явно не представляваха проблем за тях, макар сондажите да не бяха дали никакъв резултат. Хайд се чудеше откъде ли идват парите им.

Пикапът спря, той отвори вратата, слезе и го обгърна горещината и задухът в хангара. Изпъна гръб и мина през двойните врати, чиято задача бе да не допускат жегата в основната сграда, в която работеше климатична инсталация.

Трапезарията бе полупълна, мъже в леки бели дрехи, подходящи за работа в пустинята, бяха дошли да вечерят след поредния ден, прекаран край сондата. Хайд знаеше, че са дошли веднага след края на смяната си, тъй като белите им работни облекла, предназначени да отразяват поне част от лъчите на безмилостното слънце, бяха захабени и добили бежов цвят. Докато минаваше покрай масите им, долови топлината, която излъчваха, сякаш бяха тухли, оставени цял ден навън на слънце.

Температурата на въздуха падна с няколко градуса, когато излезе от столовата и влезе в административния комплекс. Наложил се да въведе код, за да влезе в собствените си владения — центъра за охрана и наблюдение. Бюрата на по-отговорните служители бяха разположени по-нататък по коридора, където климатичната инсталация работеше постоянно и не се чуваше шумът от столовата, но Хайд харесваше офиса си. На теория кабинетът му бе разположен така, че в случай на нападение да може да излезе бързо навън — не че Хайд очакваше някой да ги нападне. Границата със Сирия минаваше на повече от седемдесет километра оттук, а най-близкият град се намираще на приблизително същото разстояние. Разбира се, все още действаха отделни групи федаини — борци за свобода, изповядващи национализма, които се опитваха да прогонят западните окупатори. Провинцията изобилстваше и с обикновени престъпници, които не пропускаха възможност да отвлекат някой важен служител на богата западна компания. Отвлеченията бяха процъфтяващ бизнес в Ирак, но Хайд се съмняваше, че някой би опитал да ги нападне.

По-голямата част от работата му като шеф на охраната бе свършена още преди работниците да направят първата копка. Напълно съзнателно бе прекарал конвоя от строителна техника и бронетранспортъри през най-многолюдните градове и села по пътя, за да демонстрира многобройния персонал и огневата мощ, която

отвеждаше в пустинята. След като боеспособността на хората му стана публична тайна, никой иракчанин с достатъчно ум в главата не би посмял да ги нападне — наоколо имаше толкова много по-лесни мишени.

В контролния център имаше видеостена, чиито монитори показваха изображенията, заснети от камерите, разположени на различни места в двора. Нощем камерите, монтирани покрай оградата, превключваха на топлинен и инфрачервен режим и превръщаха кафявата прашна пустиня в призрачно зелен пейзаж. Тарик, един от местните, които Хайд бе наел, седеше пред мониторите като хипнотизиран от монотонните образи. Изобщо не вдигна поглед.

Хайд се отпусна тежко на стола зад бюрото си и хвърли навития на руло брой на „Ю Ес Ей Тудей“ до вързопа от зебло. Замисли се дали да не хвърли вестника в кошчето, но вместо това го прибра в чекмеджето, за всеки случай. Побутна мишката, за да включи монитора, и влезе в електронната си поща. Антивирусната защита на компютъра му бе толкова добра, че не пропускаше спам или други нежелани съобщения — всъщност единственият начин дадено съобщение да се озове в електронната му поща бе да е адресирано до него и да пристига от предварително одобрен адрес. Затова Хайд рядко получаваше съобщения. Провери пощата си за съобщения от Уанда, но тя не му бе написала и ред, след като му бе изпратила документите за развода. Въпреки това Хайд бе получил едно ново съобщение. Бе пристигнало по вътрешната мрежа, а подателят му бе доктор Харзан, шефът на целия комплекс:

Прибрахме се от пустинята.

Донеси реликвата в оперативния център веднага щом се върнеш.

Хайд въздъхна и стана. Нямаше нищо против да изпълнява заповеди. Така бе свикнал — в края на краищата бе изкарал шестнайсет години в армията. Въпреки това се дразнеше, когато заповедите идваха от цивилни. Взе вързопа и тръгна към коридора.

Когато бе дошъл за интервюто, преди да го назначат, разбра, че част от задълженията му ще са свързани с древни артефакти. По онова

време изобщо не се бе замислил за това. Сега обаче мислеше непрекъснато. Ясно му бе, че след като хората на д-р Харзан копаят в земята наоколо, е нормално да попаднат на нещо старо, което да струва някакви пари. Не можеше да си представи обаче, че купуването на подобни надценени археологически реликви на черния пазар има нещо общо със сондажите за петрол. Веднъж бе попитал д-р Харзан за това, но той му бе отговорил, че не му се плаща да разсъждава, а да изпълнява заповедите и да си затваря устата. И Хайд правеше точно това: мълчеше относно реликвите, мълчеше и за сондажите, мълчеше и за неустоймото си желание да пъкне една граната в задника на Харзан, да дръпне шплента и да го бутне от някоя скала.

Стигна до оперативния център, който бе разположен в по-прохладния край на коридора, почука на вратата и изчака да чуе покана. Макар да бе началник на охраната на целия комплекс, не разполагаше с ключ за това помещение. Единствените, които имаха право да влизат вътре, бяха Харзан и двамата му помощници — Блайт и Ротщайн, две едри, дългокоси, брадати и рядко противни хлапета, които прекарваха дните си в пустинята, копаеха дупки в пясъка и непрекъснато създаваха проблеми на охранителите си. Защо не можеха да си стоят на сигурно място зад оградата, както правеха всички останали? Всички останали ги наричаха Тримата влъхви — зад гърба им, разбира се, тъй като и тримата не се отличаваха с чувство за хумор. Целият комплекс бе на тяхно разположение, това поне бе станало пределно ясно още при наемането на останалия персонал. Изглеждаше обаче, че археологическите разкопки, извършвани от Тримата влъхви в преследване на някакви неясни цели, са по-важни от петролните сондажи. Веднъж Хайд бе успял да надзърне в личните им досиета с надеждата да разбере защо тези хора са толкова важни. Надявал се бе това да хвърли повече светлина върху нещата, но прочетеното там го обърка още повече. Очаквал бе да са някакви прочути геолози, но се оказа, че и тримата са защитили докторати и са градили научни кариери в области като антична история, теология и археология. Хайд не разбираше как това ще им помогне да открият черното злато в земните недра. По всичко изглеждаше, че отново е заложил на черно, но топчето ще спре на червено.

Вратата, която се оказа незаключена, проскърца и в процепа се появи брадатата физиономия на д-р Харзан — приличаше на панда

заради тъмните кръгове под очите си.

— Влизай — каза той и отвори вратата по-широко.

Хайд тръгна право към разположената в средата на стаята маса. Не видя другите двама, но усети миризмата, останала след тях. И двамата пушеха лули и ароматът на тютюна им се бе пропил в помещението. Едва за втори път влизаше в тази стая след началото на сондажите и тя определено бе станала много по-разхвърляна в сравнение с предишния път. Навсякъде имаше купища компютърни разпечатки и сеизмографски карти, някои бяха разпилени дори по пода. Едната стена бе заета от огромна топографска карта, нашарена с карфици, бележки и снимки на нощното небе и различни съзвездия, очертани с флумастер. На масата в средата лаптопи последен модел съжителстваха с мръсни чаши за кафе и каменни плочи, наподобяващи онази, която бе донесъл Хайд. Тримата влъхви не позволяваха дори на чистачките да влизат в тази стая, затова тя миришеше по-лошо и от съблекалнята на студентски футболен отбор.

— Дай да го видя — каза доктор Харзан.

Хайд му подаде вързопа и проследи с поглед как Харзан го развива и погледът му светва като на наркоман, който развива пликче с дрога. Лицето му обаче помръкна, когато видя какво е увито в зеблото.

— Не е това, което очаквахме — каза той. — Този надпис е прекалено нов, за да представлява интерес за нас — обясни и го поднесе към лицето на Хайд, за да го види по-добре, сякаш бе слаб ученик, провалил се на поредния изпит. — Надписът е на академски, а не на клиновидно писмо, и символите не образуват Тау.

— Изпратихте ме да ви донеса реликвата — отвърна Хайд, овладял гнева в гласа си. — Донесох ви я.

— Да, но не си донесъл тази, която ни трябва. Тази не ни върши работа — обясни Харзан, захвърли я на масата, сякаш бе евтино книжле, и му обърна гръб. — Заеми се с нещо полезно: един от шофьорите е бил заловен да краде бензин и да го продава на номадите. Заклучили сме го. Иди се оправи с него, с това поне би трябвало да се справиш. И затвори вратата на излизане...

Хайд тръгна през нагорещения плац към най-високата наблюдателна кула, която изпълняваше ролята и на затвор. По лицето му, покрито с червеникава прах, започнаха да се стичат струйки пот, наподобяващи кръвта, която в момента кипеше от гняв във вените му.

Дух бе разменил камъните пред очите му и го бе направил на глупак. Стигна до вратата на кулата и я изрита.

— Отворете! — нареди и кимна към заключената врата на иззиданата с тухли килия, вградена в основите на кулата.

Пазачът изпълни заповедта.

В килията бе заключен двайсетинагодишен иракчанин, беше се излегнал на дървената койка.

— Хвани му ръката и я притисни към леглото — нареди Хайд. Изобщо нямаше намерение да се церемони с този дребен крадец. Имаше много по-важни задачи.

Пазачът се подчини. Хайд извади ножа от канията на колана си и го заби между два от пръстите на затворника. Той захленчи и впери обещанията си от ужас очи в ножа.

— Откраднал си от фирмата, а?

— Не, не! — отвърна ужасеният иракчанин, но думите му прозвучаха повече като молба, отколкото като отговор.

— Откраднал си от фирмата — настоя Хайд, — а ние не толерираме кражбите. — С едно-единствено бързо и ловко движение той дръпна рязко ножа и отрязва с приглушено хрущене кутрето на мъжа.

Затворникът изпищя. От раната рукна кръв и отрязаният пръст заприлича на остров в алено езеро.

— Откраднеш ли още веднъж, ще се простиш с ръката си — предупреди го Хайд. — Избягаш ли, ще се простиш с живота си — добави и се обърна към пазача, който изглеждаше също толкова шокиран, колкото и затворникът. — Помогни му да се почисти и го прати обратно на работа — нареди Хайд, излезе под ярките, палеци лъчи на слънцето и избърса ножа в крачола на камуфлажната си униформа.

Когато се върна в кабинета си, отвори чекмеджето и взе броя на „Ю Ес Ей Тудей“. Грабна сателитния телефон от зарядното. И набра номера, записан под снимките на тримата оцелели от Цитаделата. Искаше да направи нещо повече, нещо много повече от това да отреже няколко пръста на Дух. Искаше да го овеси и да го измъчва бавно, както го бяха учили, че се прави, когато искаш да всееш страх у врага.

Телефонът продължи да звъни. Никой не отговори.

Дух го бе надхитрил отново.

26.

Провинция Ал Анбар, Западен Ирак

Вечерта приближаваше, но горещината, напекла през деня покрайнините на Сирийската пустиня, отказваше да напусне тези места. Жегата бе проникнала дълбоко в каменистата почва, натикана там от безмилостното слънце, и сега излъчваше обратно получената през деня топлина, сякаш земята под нея се бе разтопила от горещина. Изглеждаше почти невероятно, че нещо е в състояние да оцелее в адската пещ на подобен лунен пейзаж, но тук-там се виждаха туфи трева, успели някак си да се вкопчат в напуканата пръст. В каменистата пустош растеше също и зърнастец, чиито храсти предлагаха бледо подобие на сянка, но козите обикновено ги оставяха без листа.

Дух разполагаше с голяма мрежа от сподвижници, федаини, обединени от общия стремеж да защитят своята страна и своя народ от насието, упражнявано от диктатори и нашественици. По безбройните кози пътеки, осяели каменистата пустиня западно от Рамади, се бе разнесла мълвата, че Дух търси мъж с червена шапка на английски футболен отбор. Намери го бързо. Казваше се Ахмар, което на арабски означаваше „червен“.

Дух го намери край едно кално езерце в оазис, използван от пастирите. Ахмар пълнеше манерката си с вода, заобиколен от козите си. Избелялата му червена шапка се виждаше отдалеч, тъй като бе единственото цветно петно на фона на стадото черни и кафяви кози. Мъжът бе преметнал на гръб автомат „Калашников“, а в кожения колан, препасал бялата му дишдаша, бе затъкнат пистолет „Берета“.

Щом чу приближаващите стъпки, Ахмар вдигна глава и присви очи срещу слънцето. Лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки. Можеше да е на всяка възраст между трийсет и сто.

— Хубаво оръжие — каза Дух и посочи беретата.

Пастирът трепна, като чу дрезгавия му шепот, явно разпознал на кого принадлежи този глас, и на лицето му се изписа страх и подозрителност.

— Не съм го откраднал — каза Ахмар и посегна към пистолета по-скоро за да го скрие, отколкото за да го използва. — Купих го.

Дух скочи от седлото.

— Зная — отвърна и бавно пъхна ръка в дисагите. Извади вързоп, увит в червен плат, разви го и се видя камък, покрит със символи във формата на Тау. — Аз също искам да купя нещо — продължи Дух, но Ахмар сякаш не чу думите му, хипнотизиран от парчето червен плат, в което бе увит камъкът.

Протегна ръка, докосна фланелката на „Манчестър Юнайтед“ — и спря, внезапно обзет от страх какво ли може да поискат от него в замяна на подобна магическа вещ.

— Какво искаш да купиш? — попита след малко.

— Информация — отвърна Дух. — Става въпрос за този камък. Къде го намери?

Ахмар обмисли въпроса, после се усмихна широко. Беше почти без зъби.

— Ще ти покажа — каза пастирът и разбута козите около себе си.

Приглади с длан малък участък от калния бряг и откъсна една тръстика. С върха ѝ направи четиринайсет дупки, които напомняха очертанятията на змия. Подобно на всички бедуини и този пастир се ориентираше по звездите — пустинята променяше облика си и не можеше да предложи постоянни ориентири, за разлика от звездите в небето. Дух също се ориентираше по звездите, затова мигом разпозна нарисуваното от Ахмар съзвездие. Беше Дракон, зоркият дракон, наречен така, защото никога не навлизаше в Северното полукълбо, но сред бедуините съзвездието бе известно като Змия. Ахмар посочи квадрата, образуван от четири точки, символизиращи главата, проследи с пръст гърба на змията, после посочи хоризонта.

— Следвай Змията — каза той. — Тръгни наляво от Козела. Три дни паша или един ден на кон — там намерих този камък.

Козел бе бедуинското название на Полярната звезда. Да тръгне наляво от нея означаваше да поеме на северозапад и като следва очертанятията на Змията, да навлезе в Сирийската пустиня. Разполагаше с достатъчно храна и вода в дисагите за поне един ден, може би дори за три, ако разделеше припасите си на порции и ако не яздеше в най-голямата жега.

Ахмар приклепна, за да измие калта от ръката си, после я избърса в робата си и подложи длан. Дух му даде фланелката на „Манчестър Юнайтед“ и Ахмар я нахлузи през главата си и хукна към лагера на пастирите. Крещеше и размахваше ръце, сякаш току-що е отбелязал гол.

Дух яхна коня си и погледна към хоризонта. Небето на изток потъмняваше, най-ярките звезди започваха да блещукат в далечината. Скоро щеше да помръкне и западното небе, обитавано от Дракон, съзвездието, което сочеше пътя към пустинята още от сътворението на света.

Един ден на кон, така бе казал Ахмар.

Дух смуши коня си и потегли далеч от миризмата на козите и прохладата на оазиса.

С помощта на луната може би щеше да открие мястото преди изгрев.

27.

Газиантеп бе по-голямото от двете летища, обслужващи града. Намираше се на север от него, което означаваше, че е по-близо до планините Таурус и Руин, а това на свой ред предполагаше, че по-голямата част от туристическия поток минава именно оттук. Така поне обясни на Лив таксиметровият шофьор на път към летището. От нейна гледна точка, повече туристи означаваше и повече полети, а тя се нуждаеше тъкмо от това.

Успя да си купи еднопосочен билет до Нюарк, като използва почти всички пари в брой, които бе открила в плика. Плати в брой, защото предполагаше, че ако името ѝ е попаднало в някакъв списък, разпратен до полицейските и граничните власти, покупката с кредитна карта може да привлече внимание. Служителят на авиокомпанията издаде билета и взе парите ѝ, без да реагира по никакъв начин на името ѝ.

Дотук добре. Сега обаче трябваше да мине през паспортния контрол.

Салонът за заминаващи бе доста оживен, изпълнен с туристи, запътили се към домовете си, след като бяха пречистили душите си. Лив огледа опашките и се нареди на най-дългата, защото служителят, който проверяваше пътниците, бе ужасно дебел и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заспи, унесен от топлината и влагата в салона. Лив пристъпваше бавно напред, докато опашката се движеше към гишето, и наблюдаваше как чиновникът проверява паспорта на всеки пътник, докато гравитацията притегля надолу месестото му лице и на него се изписва изражение на вездесъща скука. Служителят не задържа погледа си върху никой пътник за повече от секунда и когато дойде редът на Лив да застане пред него, тя вече се чувстваше много по-спокойна.

Той отвори паспорта ѝ, хвърли бегъл поглед на името ѝ и го сравни с това, изписано върху билета. Сетне вдигна глава и погледът му, лишен от всякакво чувство за хумор, заснова между снимката и лицето ѝ. Лив свали бейзболната шапка от главата си и отвърна на

погледа му, полагайки неимоверни усилия да запази спокойствие. Усещаше погледа му да обхожда лицето ѝ досущ като пипалата на някое гигантско насекомо. Служителят не бързаше. Оглеждаше я. Изучаваше я. Не бе отделил толкова време на никой друг от опашката. Ушите ѝ писнаха, тя цялата плувна в пот заради комбинацията от стрес и неработеща климатична инсталация. Очите му продължиха да изучават лицето ѝ, сетне се спуснаха надолу, за да огледат тялото ѝ. При други обстоятелства Лив би била възмутена от подобно поведение, но в случая изпита единствено облекчение. Човекът срещу нея не бе някой граничен полицай с изострен нюх към потенциални бегълци, а грозен дебелак, който обичаше да оглежда хубави момичета. Тя му позволи да я огледа от глава до пети, тъй като знаеше, че ако впоследствие някой попита за нея, служителят няма да е в състояние да си спомни лицето ѝ.

След няколко секунди, които ѝ се сториха като няколко часа, чиновникът най-сетне затвори паспорта и го постави на гишето. Лив го грабна и забърза напред, пръстите на едната ѝ ръка несъзнателно се заиграха с горното копче на блузата ѝ. Нареди се на опашката пред металдетектора и задиша по-спокойно. Още малко и щеше да се измъкне оттук. Опашката се придвижваше напред, около нея се разнасяше оживена глъчка и Лив започна да се отпуска.

Силен трясък в началото на опашката накара сърцето ѝ да подскочи.

Лив вдигна поглед, уплашена, че ще види дебелия полицай, заобиколен от служители на охраната, да сочи право към нея. Вместо това видя жена в напреднала бременност, облечена в хиджаб^[1], наедрелият ѝ корем изпъваше плата. Жената бе изпуснала пластмасовата тавичка и бе приклепнала, за да събере трескаво разпилените си вещи, а над нея се бе надвесил разярен мъж и крещеше нещо на арабски.

Мъжът удари жената с опакото на ръката си, сякаш се опитваше да прогони досадна муха, но ударът му бе силен и добре насочен. Главата на жената се килна от силния удар, но тя продължи да събира нещата си, сякаш случилото се бе нещо съвсем обичайно, с което отдавна е свикнала.

Лив нямаше представа дали причината е разигралата се сценка, внезапно приковала вниманието ѝ, или възмущението от враждебното

поведение на мъжа, но дълбоко в нея сякаш се случи нещо. Нещо, което до този момент се бе спотаявало в дълбините на душата ѝ, а сега напираше да излезе на повърхността. Лив усещаше надигащата се сила, която още малко и щеше да я издигне над земята, последвана от шепот, изпълващ главата ѝ. Шепотът ставаше все по-силен, бучеше в главата ѝ като буйна планинска река, която се спуска по изпълнено с камъни корито. И в този момент Лив почувства още нещо — нещо твърдо, солидно в центъра на всичко това.

Дума.

КуШиКаам.

Бе толкова смаяна, че всичко около нея сякаш започна да се случва на забавен кадър. Проследи с неземно спокойствие как охранителят пристъпва напред и поставя длан върху ръката на мъжа, който току-що бе ударил жена си. На лицето му бе изписано неодобрение, но не и гняв. Приклепналата жена продължи да събира вещите си и да ги поставя в пластмасовата табличка. Всичко това се стори на Лив толкова странно и необичайно, че гневът ѝ започна да стихва, силата на шепота — да отслабва, а светът около нея — да се отдалечава. Лив се стресна, бръкна в чантата си и трескаво затърси химикалка в бъркотията, която цареше вътре. Страхуваше се, че ще изгуби думата и че тя ще замине в онова тъмно кътче в главата ѝ, където съзнанието ѝ не би могло да я проследи. Намери химикалка и тъй като не разполагаше с хартия, записа думата върху ръката си. Химикалката обаче като че ли се движеше по своя собствена воля и вместо да изпише фонетичното съответствие на думата, която Лив бе чула, надраска няколко разкривени символа, които не приличаха на нито една азбука, която Лив бе виждала.

κλῶξ

Лив огледа написаното и то сякаш прошепна в главата ѝ думата, която бе чула.

КуШиКаам.

А сетне и значението:

Ключът

Лив вдигна поглед. Жената отпред вече бе събрала вещите си, мина през детектора и се присъедини към съпруга си. Охранителите им махнаха да побързат, за да не бавят опашката. Вероятно ставаха свидетели на подобни инциденти всеки ден, обичайни прояви на

домашно насилие, провокирани от стрес и умора. Въпреки това стояха най-невъзмутимо и наблюдаваха как мъж удря бременна жена, без да направят абсолютно нищо. На Лив ѝ се повдигна от отвращение при тази мисъл, но не можеше да направи нищо. Влизането в словесна престрелка с шайка сексистки свине щеше да провали усилията ѝ да се качи на самолета, без да привлича излишно внимание. Въпреки това шепотът в главата ѝ не изчезваше и тя изпита неочакван и силен импулс да упражни насилие спрямо мъжа, който бе ударил жена си. Изгаряше от желание да го удари, да го нарани и унижи пред всички. Искаше дори да го убие, да измъкне пистолета от кобура на някой от тези безделници в полицейски униформи и да го застреля в главата. Силата на тази омраза я изненада. Тя като че ли подхрани шепота в главата ѝ и той премина в съскане и свирене досущ като кипнал чайник. Кожата я засърбя и тя цялата настръхна, сякаш в нея се бяха заболи хиляди иглички.

Уплаши се от начина, по който реагираше на случилото се. Като че ли в нея се бе спотаило нещо опасно, което тя не разбираше и не бе в състояние да контролира. Вдигна поглед и видя, че хората от опашката я гледат. Жената пред нея каза нещо, но Лив не я чу, думите ѝ не успяваха да проникнат през звуковата бариера в главата ѝ. Лив остави вещите си в пластмасовата табличка и впери поглед напред, за да избегне евентуален контакт с очите на хората около себе си. Какво, по дяволите, се случваше с нея? Май започваше да губи контрол!

Мина през детектора и влезе в салона за заминаващи. Сякаш обстоятелството, че не бе в състояние да си спомни нищо от случилото се в Цитаделата, не бе достатъчно притеснително, та сега започваше да чува и гласове. Това я дразнеше, ядосваше я. Та нали тя бе Лив Адамсен, репортерката с остър като бръснач ум, свръхрационална натура, отнасяща се с цинично недоверие към всяко нещо, което напомня — дори най-бегло — за ню ейдж, а сега с нея се случваше нещо толкова свръхестествено! Това не ѝ харесваше и тя не го искаше. Бе твърдо убедена, че в болницата са ѝ давали успокоителни и че сега изпитва неприятните странични ефекти от въздействието им; е, щяха да отминат, след като успееше да се наспи и да изгълта няколко литра кафе.

Погледна информационното табло. Пътниците от нейния полет вече можеха да заемат местата си, но тя се поколеба. Бе свикнала — в

случай че нещо не е наред — да анализира проблема от всеки възможен ъгъл, докато накрая не достигне до някакво логично умозаклучение. В този случай рационалният ѝ ум ѝ подсказваше, че думата, която бе надраскала върху ръката си, би трябвало да е нещо, което обърканото ѝ съзнание е зърнало някъде, че въпросната дума би трябвало да е на език, който може да преведе.

Хвърли бегъл поглед на безмитните магазини и видя онова, от което имаше нужда. Намираще се в посока обратна на изхода към самолета. Лив метна чантата си на рамо и тръгна натам. Трябваше да действа бързо.

[1] Хиджаб е всяка дреха, която покрива мюсюлманската жена от главата до петите, обикновено дълга роба, съчетана с було или кърпа за глава, наречена кхимар. — Б.пр. ↑

28.

Гейбриъл погледна айфона си — дисплеят светеше ярко в сумрачния бар.

Намираше се в мецанина на „Сахнеси“, бившия оперен театър, построен за европейската аристокрация, започнала да се стича в Руин в началото на XVIII в., когато градът се бе превърнал в задължителна спирка за обиколките на богатите безделници. В наши дни сградата на операта бе превърната в комплекс от киносалони и барове, които предлагаха безплатна връзка с интернет, и тъкмо това бе причината Гейбриъл да дойде тук.

Чукна с пръст върху иконката на браузъра, появила се върху екрана на айфона, после написа в прозорчето за търсене БОЛНИЦА РУИН. Ажда бе купила телефона от магазин за употребявана електроника в Изгубения квартал, специализиран в продажбата на стоки, откраднати от туристите. Телефонът бе скъп, но вървеше в комплект със симкарта, която не можеше да бъде проследена, и имаше мощен процесор. На дисплея се появи телефонният номер на рецепцията на болницата и Гейбриъл го набра.

— Общинска болница.

— Бих искал да изпратя цветя на две пациентки и се опитвам да открия номерата на стаите.

— Знаете ли имената им?

— Катрин Ман и Лив Адамсен.

Чу тракането на пръсти по компютърна клавиатура.

— Госпожа Ман е настанена в стая 410 в психиатричното отделение. Госпожица Адамсен е в стая 406 в същата сграда... не, почакайте... всъщност госпожица Адамсен е била изписана днес.

— Кога?

— Нямам представа. Виждам единствено, че е освободила стаята.

— А имала ли е посетители?

Настъпи мълчание.

— Не виждам какво общо има това с изпращането на цветя?

— Вече направих поръчката за цветята. Опитвам се да разбера дали са пристигнали, преди да я изпишат.

Последва нова серия тракане по клавиатурата.

— Единственото посещение, отбелязано в системата, е извършено от полицейски служител днес следобед.

— Благодаря.

Гейбриъл затвори телефона и трескаво обмисли информацията, с която се бе сдобил. Извика отново брауъра и написа в прозорчето за търсене ПОЛИЦИЯ РУИН. Веднага откри горещата телефонна линия на местното полицейско управление. Набра номера и вдигна телефона до ухото си.

— Полицейско управление Руин.

— Здравейте. Бихте ли могли да ме свържете с инспектор Аркадиан от отдел „Убийства“?

— Инспектор Аркадиан е в отпуск.

— А бихте ли могли да ми дадете мобилния му телефон?

— Не, господине. Бихте ли желали да разговаряте с друг служител от отдел „Убийства“?

— Не, трябва да говоря конкретно с инспектор Аркадиан. Много е спешно. — Замисли се какво ли би привлякло вниманието на дежурния. — Кажете му, че Гейбриъл Ман иска да разговаря с него. Днес избягах от участъка и бих искал да се предам... Ще се предам обаче единствено на него, и то ако ме свържете до пет минути.

29.

Книжарницата на летището бе пълна с обичайните книги, предназначени за отегчения средностатистически пътник. Лив застана пред лавиците с разговорници, разположени непосредствено до касата, и започна да оглежда заглавията и да взима всеки разговорник с по-необичайна азбука. Опитваше се да докаже сама на себе си, че думата, прозвучала в главата ѝ, е най-обикновено ехо, отражение на нещо, което слухът ѝ несъзнателно е доловил сред глъчката на летището. Ако успееше да открие езика, на който бе написана думата, щеше да се качи в самолета, без по време на полета към дома да се притеснява, че е започнала да чува гласове и да губи разсъдък си. Когато приключи с най-долния рафт, държеше вече осем книжки. Отвори първата, разговорник на арабски, прелисти на страницата, означена с буквата К, и потърси думата „ключ“. Откри я и я сравни със символите върху ръката си. Нищо общо! Останалите седем разговорника също не дадоха резултат, макар да включваха и кирилицата, и гръцката азбука, и китайските йероглифи. Не успя да открие нито едно съвпадение!

По дяволите!

Върна разговорниците по местата им и тъкмо се нахвана да си тръгне, когато погледът ѝ попадна на някакво заглавие на съседната лавица. На корицата на книгата бе изобразена каменна плоча с едва различими символи по повърхността. Не бяха същите знаци, които Лив бе написала върху дланта си, но приличаха на тях. Тя взе книгата и я отвори, но мигом установи, че това не е разговорник, а исторически труд. Написаното от вътрешната страна на обложката я шокира за втори път. Снимката на корицата бе на шумерска плочка на възраст пет хиляди години, написана на отдавна мъртъв език. Следователно не би могла да го чуе в залата за заминаващи. Прелисти трескаво страниците с надеждата да открие други изображения на древни текстове. Тъкмо щеше да се откаже и да хукне към самолета, когато забеляза нещо интересно. Беше снимка на каменен цилиндър, покрит с издялани върху повърхността му знаци. В средата му бе пробита дупка. Под

цилиндъра имаше широка лента влажна глина, върху която се бе отпечатал текст, съставен от линии и триъгълници.

Които приличаха на знаците върху ръката ѝ.

Надписът под снимката уведомяваше читателите, че това е цилиндричен печат, древен метод за възпроизвеждане на съобщения. Ако се пъхне пръчка, която да мине през центъра на цилиндъра, той може да бъде прокаран върху влажна пръст или глина и да разкрие издълбания върху повърхността му текст. Нерядко ставало въпрос за заклинания, отпечатвани в четирите ъгъла на нивите, целта на които била да допринесат за богата реколта. Съобщението върху показания на снимката печат обаче не било разчетено. То било написано на азбука, която археолозите наричали „протоклиновидна“. Поетичното название на въпросната азбука било „изгубеният език на боговете“, дадено ѝ било заради древния ѝ произход, чиито корени отдавна били изгубени.

„Страхотно — каза си Лив. — Сега пък чувам гласове на език, който никой не е говорил от шест хиляди години! Край на надеждите да намеря спокойствие!“

Музиката, която се носеше от радиоуредбата, спря, за да прозвучи последното повикване за пътниците на полет ТК 7121 на Турските кипърски авиолинии до Нюарк.

Лив закъсняваше. Хукна към изхода, като извади в движение последните турски лири, които ѝ бяха останали. Щеше да прочете книгата по време на полета... стига, разбира се, да успееше да го хване.

30.

Братът градинар хвърли в огъня още една заразена клонка, след което се наведе, за да вземе последната с надеждата, че тя ще му разкрие онова, което предишните не бяха успели.

В резултат на срещата с водачите на гилдии той бе организирал останалите градинари да претърсят градината и да съберат всички паднали клонови и листа, докато още не се е стъмнило. От горчивия си опит знаеше, че единственият начин да се спре разпространението на подобна болест е да се действа бързо и да се изгорят заразените клонки.

Огледа внимателно всяко донесено му клонче досущ като патоанатом, който извършва аутопсия, с надеждата да намери улики, които да му позволят да разбере каква е причината за болестта. Дотук не бе открил нищо. Нито следи от гъбички, нито дупки, проядени от насекоми или гъгрици, нито който и да било паразит от онези, които нападаха овощните градини като чума и причиняваха подобни зарази. Никога през живота си не бе виждал нещо подобно. Болестта, нападнала дърветата, приличаше на сухо гниене, но то не се разпространяваше толкова бързо в още живата дървесина. Като че ли животът бе напуснал клоните за един миг — дървесните сокове се бяха превърнали в отрова, а самата дървесина — в изсъхнала каша.

Прекарши последната клонка, огледа сухите ѝ краища, после я хвърли в огъня и впери поглед в пламъците. Ако някой го попиташе, щеше да обясни сълзите, появили се в очите му, с дима от огъня, но истината бе, че обичаше градината така, както не обичаше нито едно човешко същество. Той се бе грижил за нея — беше я прекопавал, наторявал, поливал и прочие — в продължение на над четирийсет години, докато накрая всички бяха забравили истинското му име, за да се превърне в брата градинар.

А сега градината му умираше и той нямаше представа как да я спаси.

Мъжете щяха да се завърнат с първите лъчи на слънцето и да започнат да режат клоните. Щяха да режат и здрави клонови, за да са

сигурни, че заразата няма да се разпространи. Беше необходимо, но това не го правеше по-малко болезнено. Братът градинар видя себе си в ролята на баща в навечерието на операция, при която един от крайниците на детето трябва да бъде пожертван, за да бъде спасен животът му. Неговите деца обаче бяха много и нямаше никаква гаранция, че което и да било от тях ще оцелее.

Затова той стоеше в мрака, търпеше дима в очите си и от време на време долавяше онзи необикновен аромат на портокали, който бе изпълвал градината в дните, когато тя пращеше от здраве. Наблюдаваше огъня, докато не заби камбаната, която призоваваше всички монаси да се приберат за вечерня. Сетне Цитаделата щеше да заспи за през нощта, нощ, която той се молеше никога да не свършва, защото се страхуваше от онова, което би могъл да донесе изгревът.

31.

Докато Аркадиан отваряше входната врата, мобилният му телефон иззвъня в джоба на самото му.

— Не вдигай! — извика жена му от кухнята.

— Мирише много вкусно — отвърна той. — Какво готвиш, Токана?

— Нещо специално за бедничкия ми еднорък съпруг, за да възстанови силите си. Така че, ако искаш да вечеряш, по-добре изключи този телефон и започни да се преструваш на болен.

Той извади телефона от джоба си и погледна екрана.

— От работата е.

— Винаги е от работата!

— Аркадиан — каза той, пхна телефона под брадичката си и се опита непохватно да съблече самото си, за да ускори нещата.

— Гейбриъл Ман е на другата линия — уведоми го операторът. — Настоява да говори с вас. Твърди, че щял да се предаде.

Това мигом привлече вниманието на Аркадиан и той грабна телефона и остави самото си да се свлече на земята.

— Добре, проследете обаждането и вдигнете по тревога някоя патрулна кола, в случай че установим местоположението му.

— Вече го направихме. Да ви свържа ли?

— Да. — Нещо по линията прецрака и Аркадиан бе залят от фоновия шум, типичен за всяко по-оживено място. Явно Гейбриъл се обаждаше от обществено място, вероятно бар. — Аркадиан — каза той. — Какво има?

— Съжалявам, че развалих вечерта ти.

Аркадиан погледна към вратата на кухнята — на прага вече нямаше никой, а отвътре се разнесе сърдита шетня.

— Няма нищо. Къде си?

— На някое по-безопасно място от затвора. Чуй ме сега, трябва да те попитам нещо. Ходил ли си днес при Лив или майка ми?

— Да.

— Кога?

— Следобед.

— И докато беше в болницата, разговаря ли с Лив?

— Да.

— А тя спомена ли нещо за заминаване?

Аркадиан сбърчи чело.

— Не. Не се канеше да заминава. От болницата искаха да я оставят за наблюдение.

От другия край на линията долетя тежка въздишка.

— Изчезнала е — каза Гейбриъл. — Напуснала е малко след твоето посещение.

— Не е възможно! Щяха да ме уведомят!

— Защо? Тя не е арестувана, а ти си в отпуск!

Аркадиан се върна към посещението си в болницата. Спомни си колко уязвима му се бе сторила Лив в леглото си, когато той се нахрани да си тръгне. А после се сети нещо и каза:

— Върнах ѝ чантата. Колегите от полицейската лаборатория бяха приключили с нея, затова използвах случая като повод да я посетя, да видя как е... Вътре бе и паспортът ѝ.

— Колко бързо можеш да получиш списъка с пътниците, напуснали страната през летището?

— Ще ми трябва съдебна заповед.

— О, я стига! Трябва ни само информация, а не доказателство, което да използваме в съда. Няма ли кой да ти направи подобна услуга?

— Ако тя иска да напусне страната, това е...

— Напуснала е страната, защото е в опасност. Аз избягах от затвора поради същата причина. Беше капан. В килията ме очакваха. Мога да ти дам описанието му, но се обзалагам, че той отдавна е напуснал затвора и името му изобщо не е вписано в дневниците на постъпилите и напусналите. Надзирателят ме заведе право при него. Беше вътрешна работа. Замесена е Цитаделата. Опитва се да ни затвори устите, което означава, че Лив е в опасност. Същото важи и за майка ми.

Един от нервите в ръката на Аркадиан изтръпна болезнено, тъй като той си спомни последния път, когато Гейбриъл бе отправил подобно предупреждение. Тогава се бе оказал прав и доказателство за това бе раната от куршум, която бе получил Аркадиан.

— Всичко зависи от теб — каза Гейбриъл. — Направи това, което смяташ за правилно. Ще ти се обадя след десет минути.

Шумът от бара изчезна и Аркадиан няколко секунди остана заслушан в тишината. Откъм кухнята се чу цвърчене на нещо сочно в нагорещен тиган, после линията прещрака и инспекторът бе прехвърлен автоматично към колегите си от технически отдел.

— Успяхте ли?

— Не, нямахме никакъв шанс. Използва интернет телефония. Много е трудна за проследяване, практически невъзможно е да го открием толкова бързо.

— Ще позвъни отново след десет минути. Това ще ви помогне ли?

— Едва ли. Може да използва друг телефон, друг сървър, друг айпи адрес. Дори да използва абсолютно същата конфигурация, ще трябва да разговаряш с него поне два часа, за да получим и най-нищожния шанс да го открием. Подобни интернет разговори могат да се провеждат от всяка точка на земното кълбо.

— Добре. Но въпреки това опитайте да го засечете — каза Аркадиан, затвори и погледна смачканото си сако, захвърлено на пода, което трябваше да е символ на хубавата вечер, която се канеше да прекара. Замисли се за Лив и за начина, по който бе гледала свещеника по време на срещата им. Бе доловил страха ѝ и сега бе открил причината за това.

Отвори списъка с контактите в мобилния си телефон и откри името на Юн Халдин. Юн бе негов бивш партньор, напуснал полицията, за да се захване със собствен бизнес. Сега за него работеха доста бивши ченгета и той разполагаше с достатъчно връзки, за да получи информация от службите за сигурност и на двете летища.

— Приключи ли, или ще си стоиш гладен? — извика жена му от кухнята, откъдето долиташе сладко-киселият аромат на яхния, подправена с чесън.

В отговор на въпроса стомахът на Аркадиан изкурка.

Въпреки това той откри номера на Юн и го набра.

32.

Гейбриъл излезе от скайпа и потърси в интернет сайт за туристически услуги. Въведе данните на полетите от Руин-Газиантеп (всички полети) до Ню Йорк (всички летища) и зачака информацията да бъде обработена. Беше се настанил на голяма маса в непосредствена близост до група туристи. И беше извил тялото си така, че да създаде впечатлението, че е един от тях.

Огледа помещението. Търсеше някой или нещо, което не се вписва в обстановката. Имаше толкова много хора, които натискаха клавишите или почукваха по екраните на своите мобилни телефони, че нищо чудно, че връзката с интернет бе толкова бавна. Спря поглед върху телевизора, разположен в единия ъгъл на бара. Излъчваше новинарската емисия на Си Ен Ен, но звукът му бе изключен. Предаваше репортер, застанал пред полицейския участък в Руин. В следващия миг на екрана се появи размазаната снимка на самия Гейбриъл.

Той бързо стана от масата, престори се, че гледа дисплея на телефона си, и тръгна към изхода. Като че ли никой в заведението не гледаше телевизия, но някой от посетителите можеше да гледа същите новини и същата снимка и на екрана на мобилния си телефон. Снимката му със сигурност щеше да се появи в утрешните вестници, нищо чудно дори още във вечерните издания на местната преса. Беше се надявал да разполага с малко повече време.

Излезе на блесналата от дъжда улица, извади от джоба си бейзболна шапка, нахлупи я на главата си и дръпна козирката ниско над очите си, докато очакваше страницата на туристическия сайт да се зареди.

Оказа се, че двете летища обслужват много полети. Прекалено много. Нямаше смисъл да се опита да пресрещне Лив, разчитайки на чист късмет да попадне на летището, което бе избрала и тя. Нуждаеше се от Аркадиан и неговите контакти, но все още бе прекалено рано, за да му позвъни.

Тръгна по улицата и отвори друго приложение, което откриваше места с безплатен достъп до интернет. Тъй като вече се бе отдалечил от бара, безжичната връзка с Мрежата стана още по-бавна и мина доста време, преди на екрана на телефона да се появи карта с нужните адреси. В центъра на дисплея запулсира синя точка, която показваше настоящото му местоположение, а миг по-късно около нея започнаха да се появяват иконки. Една от тях се намираше точно в посоката, в която бе тръгнал Гейбриъл: бе близо до болницата и от нея го деляха две преки. Той прибра телефона в джоба си и ускори крачка. Не искаше да закъснее за разговора с Аркадиан. Искаше и да е по-близо до майка си. Знаеше, че това е първото място, на което ще го потърси полицията, затова досега бе стоял настрана от болницата, но — поне докато не намереше начин да се погрижи за сигурността ѝ — искаше да е по-близо до нея... за всеки случай.

33.

На Аркадиан му бяха необходими седем минути от отпуснатите му от Гейбриъл десет, за да се свърже със стария си партньор и да му обясни от какво има нужда. Останалото се оказа... прекалено лесно.

— Тя е на борда на полет ТК 7121 на Кипърските турски авиолинии до Нюарк — съобщи му Юн.

— Кога е излетяла?

— Преди пет минути.

Странно, но Аркадиан изпита облекчение. Може би така бе по-добре. В края на краищата самата Лив бе искала да се прибере у дома.

— Благодаря — каза той.

— Няма защо. Информацията бездруго беше в системата, открих я веднага щом влязох в базата данни.

Аркадиан се намръщи.

— Защо се е получило така?

— Възможно е да е съвпадение. Но по-вероятно е някой вече да е отправил подобно запитване.

Аркадиан се замисли върху възможните варианти.

— Има ли начин да разбереш кой първи е потърсил тази информация?

— Разбира се. Задръж за момент — каза Юн и Аркадиан чу тракането на пръстите му по клавиатурата, както и шума от излитащи и кацащи самолети някъде в далечината. Лив сигурно бе на някой от тях. — Системата показва единствено, че потребителят не е бил от охраната на летището — каза Юн. — Запитването обаче е дошло по синия канал.

— Какво означава това?

— Използва се единствено от полицейското управление в Руин. Вероятно запитването е дошло от някой от вашите терминали. Някой от колегите ти би могъл да открие кой е търсил тази информация.

Беше вътрешна работа!

Втората линия на телефона му започна да звъни.

— Извинявай, Юн, търсят ме на другата линия. Задължен съм ти.

— Когато ти омръзнат извънредните смени и служебните проблеми, ела да работиш за мен.

— Непременно — отвърна Аркадиан, сложи край на разговора и отново вдигна телефона до ухото си. — Гейбриъл?

— Извади ли късмет?

— И да, и не.

— Тоест?

— Оказа се прав. Имаме сериозен проблем.

34.

Полет ТК 7121

Тягата на двигателите притисна Лив към седалката и с увеличаването на скоростта прогони дъждовните капки от прозореца. Отвъд светлините на летището, на фона на мастиленосиньото небе, се издигаха назъбените върхове на планините Таурус. Лив откъсна поглед от тях едва когато носът на самолета се издигна и колесниците се отделиха от пистата. В същия миг почувства стомахът да я присвива, сякаш нещо вътре в нея бе свързано със земята и сега я дърпаше здраво назад. Болката я остави без дъх и тя се присви и задиша с усилие. Усещането, че нещо я тегли назад, стана толкова силно, че Лив имаше чувството, че тази необяснима сила, която я дърпа, като нищо ще пробие пода на самолета и ще я измъкне през отвора. В един момент нещо като че ли се скъса и тя успя да си поеме дъх. А после ѝ прилоша, започна да ѝ се повдига и тя отново усети остри иглички, които я бяха пронизали в салона за заминаващи. Ускорението — макар по принцип съвсем умерено и поносимо — с което самолетът се издигаше към висините, като че ли влошаваше положението. Лив се извърна и усмихна изнемощяло на пътника до себе си, промърмори нещо за нервите си, после затвори очи и задиша бавно и дълбоко. Това беше непоносимо! Сякаш някой бе направил нейна вуду кукла и забиваше в нея иглички, когато му скимне.

Самолетът започна да прави вираж и крехкото равновесие в тялото на Лив се измести в посоката на завоя. Тя продължи да диша дълбоко, докато неприятното усещане не изчезна и не се почувства достатъчно сигурна, за да отвори отново очи.

Погледна навън и видя звездите, които бяха започнали да осейват тъмното небе, а долу, под краката ѝ, се стелеше ярък килим, образуван от светлините на Руин. Представи си всяка от тези светлини като човешко същество. Една от тях бе и Гейбриъл.

„Успееш ли да се измъкнеш — беше ѝ казал той, — бягай колкото се може по-далеч от Цитаделата. Скрий се на сигурно място и остани там, докато те намеря.“

След като кацнеше в Нюарк, събереше сили и върнеше спомените си, непременно щеше да му се обади, за да поговорят. Искаше да му зададе много въпроси, да го разпита не само за случилото се в Цитаделата, но и за него самия. Познаваше го съвсем отскоро, но въпреки поредицата от мрачни и непонятни събития от последните седмици мислите ѝ непрекъснато се връщаха към него. Той сякаш излъчваше сияние, което разкъсваше мрака досущ като светлините долу на земята.

Самолетът се разтресе леко, уловен от порива на ветровете, и светлините долу започнаха да премигват и да чезнат една подир друга, сякаш някой изключваше осветлението на улица след улица, квартал след квартал.

Лив включи лампичката за четене. Светлината откри още по-ярко тъмните символи, изписани върху ръката ѝ, на фона на бледата ѝ кожа, отправяйки сякаш поредно предизвикателство към способностите ѝ да разбули мистерията. Тя извади книгата и погледна корицата. Заглавието бе „Загадката на изгубените езици“. Кой знае, може би щеше да открие тук поне част от отговорите.

* * *

Осем реда по-назад едър мъж, облечен в делови костюм, се бе свил на седалка в икономичната класа, предназначена за човек с размери поне наполовина спрямо неговите. Не откъсваше поглед от русите коси на Лив, озарени от слабата светлина в салона. Тя бе навела глава и явно четеше нещо. Какво ли? Той също обичаше да чете. Книгите бяха пълни с думи, а за него думите сякаш имаха вълшебен заряд. Така бе получил прякора си по време на първия си престой зад решетките: Дик, съкратено от „дикшънъри“, английската дума за речник, но също и нецензурна дума за оная работа. Той разбираше кога някой произнася прякора му съвсем нормално и кога влага в него обиден смисъл. Това бе проблемът с езика. Че притежава огромна мощ, но е хлъзгав, двусмислен. Човек трябва да се съсредоточава върху думите и да ги използва правилно, за да изрази мисълта си. Точно затова той обичаше силните думи. Чистите думи. Думите, които имаха

само едно значение. Думата, която се въртеше от известно време в главата му, бе именно такава.

Слу-чай-ност.

Когато капанът, заложен в затвора, така и не бе щракнал, той бе уведомен, че мисията му е приключена. Никой не го упрекна в нищо, грешката не беше негова, случват се подобни неща. Никой не би могъл да го разпознае, а и свидетелят се бе измъкнал. Затова получи нова задача.

Отиде в хотелската си стая, събра багажа си и облече широчкия делови костюм, който скриваше всичките му татуировки и бе скроен така, че да направи тялото му по-безформено. Среса грижливо косата си и пое към летището, заприличал на най-обикновен бизнесмен, изгубил форма и поел кой знае накъде. Господ обаче знаеше. Всичко това се бе случило именно по Неговата воля и тъкмо той бе направил така, че Дик да се появи в нужното време на нужното място. Идеалното решение му бе поднесено на тепсия като по някаква приумица на съдбата.

Слу-чай-ност.

Ако нещата в килията се бяха развили според плана, той нямаше да се озове на летището и младата жена щеше да се измъкне. А тя бе най-важната от трите мишени. Тя бе най-голямата заплаха за Църквата и трябваше да замлъкне завинаги. Именно мълчанието бе най-голямата власт, която един човек може да упражни над друг, тъй като това е способността да му отнеме думите. Дик бе научил това в затвора. Когато искаха да го накажат, му взимаха книгите. Не можеха обаче да вземат думите от главата му. Всъщност можеха, но за целта трябваше да го убият. А той бе събрал в себе си толкова много думи, най-хубавите думи. Думи, дадени му от Исаия, име на библейски пророк, но и на стария затворник, който тикаше количката с книгите по коридорите на Източното крило.

— Обичаш думите — каза му веднъж Исаия, докато тътреше крака покрай килията му. — В такъв случай прочети тази книга. В нея ще откриеш всички думи, от които някога ще имаш нужда.

До онзи момент Дик никога не бе отварял Библията. Никога не му бе хрумвало да го направи. Сега вече я бе прочел, при това стотици пъти, докато думите не бяха започнали да се лият в главата му, както кръвта течеше във вените му. Дори бе записал някои от най-могъщите

думи върху собствената си кожа, докато самият той не бе заприличал на книга, изпълнена със заклинания, които да прогонят злото дори когато умът му спи, а езикът му е неподвижен.

Вто-ро-за-ко-ни-е.

От-кро-ве-ни-е.

Ис-по-лин.

Това бе той — исполин — един от легендарните гиганти, споменати в Битие. Божие създание. Пазач. Надзирател. Наблюдател.

Сега седеше в сумрака на салона, взрян в русата коса на младата жена. Когато тя се прибереше у дома, щеше да се почувства на сигурно място — и тогава той щеше да нанесе удара си.

Щеше да ѝ отнеме думите и да я накара да замълчи завинаги.

35.

Гейбриъл тичаше към болницата. В мига, в който Аркадиан му съобщи, че някой се е интересувал от списъка с пътниците, той разбра. Тъмните сили на църквата бяха предприели координирани действия да елиминират и най-малката заплаха: първо него, после Лив и накрая майка му.

Да тича по улиците на Руин едва ли бе най-разумното, което можеше да направи, при положение че снимката му се бе появила по новините, но трябваше да намери баланса между предпазливостта и неотложността. Измина около една трета от разстоянието и сви в една пряка, като продължаваше да тича плътно покрай стените. В края на улицата се издигаше новото крило на болницата, блеснало от дъжда и отразените светлини. Гейбриъл огледа прозорците на високите етажи, забави крачка, после спря и огледа болницата.

Единият ѝ край бе долепен до каменните стени на старата болница, а в другия се издигаше покрит пасаж, който я свързваше с по-малка каменна сграда, наподобяваща замък. Това бе старото психиатрично отделение, където според служителката на рецепцията бе настанена майка му.

По улицата премина кола и Гейбриъл претича след нея на отсрещния тротоар.

Всички прозорци на партера бяха заковани с дъски, както и широката врата, служила някога за вход. От едната страна на сградата се издигаше високо строително скеле. Беше от типа, който строителите използват за вдигането на материали до високите етажи, но от него не висяха въжета, които да му помогнат да се качи — те бяха навити и окачени високо горе.

Повечето прозорци бяха тъмни — повечето, но не всички. Два от тях светеха — единият се намираше по средата, другият — в самия край на четвъртия етаж. Служителката от болничната рецепция бе казала, че майка му е настанена в стая 410. Гейбриъл бе готов да се обзаложи, че това е средният прозорец. Беше сигурен, че е открил майка си.

И тогава усети вибрациите.

В първия момент помисли, че причината за тях е буря, връхлетяла внезапно от облаците, но когато земята се затресе и под краката му се разнесе бучене, наподобяващо това на влаковете в метрото, проумя какво се случва и побягна по-далече от сградата.

Беше земетресение. Гейбриъл спря по средата на улицата, далеч от обсега на керемиди и тухли, които биха могли да паднат от съседните покриви и комини. Застана с широко разтворени крака и вдигна поглед към четвъртия етаж. Люлеенето се усили и към подземния тътен се присъедини воят на стотици автомобилни аларми и сирени на охранителни системи, задействани от земетресението. А после, точно в мига, в който шумът и вибрациите достигнаха кулминацията си, всички светлини в града угаснаха.

Във внезапно настъпилия мрак се разнесоха уплашени писъци.

Улви успя да скочи в касата на една врата и опря ръце в рамката, която се тресеше така, сякаш се опитваше да се измъкне от стената. Наблизо се чу силен трясък — нещо тежко бе паднало в едно от частично ремонтираните отделения. Навън, на улицата, автомобилните аларми пищяха като подивели зверове.

За Улви всичко това откриваше сгоден случай.

Покрай земетресението всички щяха да са твърде уплашени и заангажирани. А и при земетресения стават какви ли не неща — падат мазилки, чупят се стъкла, късат се кабели и от тях хвърчат електрически искри.

Това бе идеалната възможност за него. Трябваше само да се отърве от ченгето.

Изчака сградата да спре да се люлее. За миг сякаш настъпи тишина, а после далечните писъци изведнъж му се сториха много по-близки и по-силни. Към тях се присъедини воят на алармите от всевъзможната медицинска апаратура из цялата сграда.

Полицаят излезе изпод рамката на една врата, където се бе крил, и погледна към приглушената светлина в дъното на коридора, откъдето всъщност долиташе шумът. Аварийното осветление в основната сграда се бе включило, но тук коридорите си оставаха тъмни.

— Трябва да включим осветлението! — каза Улви и тръгна по коридора.

— Не — спря го полицаят. — Аз ще отида. Ти остани тук и провери стаите. Виж дали някой не е пострадал.

Улви спря и изгледа ченгето, което се отдалечи по коридора. Усмихна се. Точно така се бе надявал да стане. Предложението му да включи осветлението целеше полицаят сам да изяви желание да се заеме с тази задача.

Улви извади от джоба си ключовете за стаите и с помощта на светлината от екрана на мобилния си телефон откри този за номер 410.

„Първо дамите“, каза си и тръгна към вратата на Катрин Ман.

36.

Гейбриъл се взираше във фасадата на болницата, заслушан във виковете на изплашените пациенти, примесени с хиляди други звуци, долитащи от изпадналия в шок град.

Основното крило бе озарено отвътре от приглушеното оранжево сияние, което идваше от аварийното осветление, но страничните крила тънеха в мрак. Гейбриъл прикова поглед в черния правоъгълник на прозореца, за който смяташе, че е на стаята на майка му. Искаше му се тя да се покаже там, за да е сигурен, че всичко е наред.

Някъде зад гърба му зави кола и фаровете ѝ осветиха улицата. Гейбриъл се скри в сенките, но без да откъсва поглед от тъмния прозорец на четвъртия етаж. Автомобилът приближи, след което направи нов завои и фаровете му пробягаха по потъналата в мрак фасада на болницата. В този миг Гейбриъл видя някой да стои до прозореца на четвъртия етаж. Беше прекалено тъмно, за да го разпознае, но все пак зърна бяла свещеническа якичка, а това бе достатъчно да предизвика безпокойството му. Възможно бе свещеникът да е влязъл, за да провери състоянието на пациентите. А и това можеше да не е стаята на майка му. Гейбриъл обаче нямаше намерение да рискува. Цитаделата вече бе направила опит да затвори устата му завинаги, а освен това агентите ѝ бяха тръгнали по дирите на Лив.

Пресече тичешком осеяната с отломки улица и хукна към подземния паркинг, забравил за всякаква предпазливост. Трябваше да стигне до стаята на майка си!

Затича надолу по рампата. Пътят му бе осветен от примигването на аварийните светлини на всички коли, паркирани там. Врълхлетя през двойната врата, водеща към стълбите, и хукна нагоре. Краката му започнаха да натежават от умора и вече единствено страхът му даваше криле. В съзнанието си вече си представяше сцената, която може би се разиграваше в стаята на майка му, виждаше как свещеникът се отдалечава от прозореца и се навежда над леглото ѝ. В болницата цареше хаос. Лесно щеше да я убие. Никой нямаше да чуе.

Свещеникът разполагаше с достатъчно време, за да свърши това, за което евентуално бе дошъл.

Гейбриъл стигна партера. Краката му вече горяха, въздухът не му стигаше. Отне му десетина секунди, за да стигне първата площадка, но вече забавяше крачка. Оставаха му още четири площадки, след което трябваше да мине по коридора между двете крила и да влезе в потъналото в мрак старо психиатрично отделение. В най-добрия случай щеше да му трябва минута, за да се добере до майка си.

Цяла минута. А вероятно и повече.

А майка му може би не разполагаше с толкова време.

37.

Катрин Ман гледаше свещеника от несигурното убежище на болничното легло, сякаш той бе див звяр, може би мечка, която сновеше из стаята. Той ѝ говореше нещо, но тя не го чуваше, тъй като слухът ѝ бе сериозно засегнат, а и ушите ѝ сякаш бяха писнали като страничен ефект от вълната от паника, нахлула в главата ѝ. Изражението му бе мило и любезно, но не и очите му. Вероятно се опитваше да я успокои, след като земетресението бе спряло, да я накара да се почувства по-добре, но единственото, което изпитваше тя, бе ужас.

Съмняваше се, че ще събере сили, за да му се противопостави, ако се стигне дотам. Той изглеждаше прекалено едър и силен, а земетресението бе разтърсило нервите ѝ и бе нарушило и без това крехкото ѝ равновесие. Чувстваше се слаба и болна. Стаята сякаш плуваше пред очите ѝ, образът на свещеника ту се появяваше на фокус, ту изглеждаше размазан, докато той се приближаваше към леглото ѝ. Усети тласъка, с който свещеникът бутна леглото обратно към стената, тъй като земетресението го бе преместило от обичайното му място. После се наведе напред, посегна някъде зад главата ѝ и едва сега Катрин Ман долови отделни думи:

— ... Не се тревожи... Скоро ще свърши...

Той измъкна възглавницата изпод главата ѝ и стаята се завъртя пред очите ѝ.

Главата ѝ се килна настрани и погледът ѝ спря върху вратата. Бе прекалено слаба, за да окаже съпротива, дори да извика за помощ. Сети се за Гейбриъл и я заля болка от осъзнаването, че никога повече няма да го види. Оставаше ѝ само да се надява, че той ще дойде и ще намери бележника, дори да бе прекалено късно, за да спаси самата нея. Прекрасното ѝ момче, което толкова много приличаше на баща си!

В този миг, сякаш в отговор на молбите ѝ да види сина си за последен път, вратата на стаята се отвори.

В първия момент Улви не забеляза нищо. Бе съсредоточил вниманието си изцяло върху врата на жената, чудеше се дали да я удуши, или да го счупи за по-бързо.

— Всичко наред ли е?

Улви се обърна и видя полицаия.

Обзе го внезапен пристъп на омраза. Бе се надявал този идиот да не се върне поне докато не включи осветлението, но проклетият досаден глупак очевидно не се бе справил дори с тази елементарна задача.

— Всичко е наред — отвърна Улви и оправи възглавницата, която едва не се бе превърнала в оръдие на убийство.

Полицаят го изгледа от прага, местеше изпитателно погледа си ту към свещеника, ту към жената.

— Провери ли монаха?

Улви потисна омразата си и отвърна:

— Не, не още.

Ченгето кимна бавно, сякаш отговорът означаваше нещо.

— Добре, в такъв случай може би трябва да видиш как е.

Улви изпита почти непреодолимо желание да му пререже гърлото, но поне в тази стая полицаят имаше законови правомощия. Жената бе арестувана и следователно той бе отговорен за нея. Затова сдържа яростта си и излезе, без да каже нищо.

Коридорът продължаваше да тъне в мрак и Улви тръгна опипом към стаята, в която бе настанен монахът. Стигна до вратата и погледна назад. Ченгето стоеше в коридора и го наблюдаваше. Ясно виждаше очертанията му на фона на бледото сияние, което идваше от основната сграда. Защо бе решил точно тази нощ да се прави на съвестно ченге?

Нямаше значение.

Улви трябваше да се справи и с монаха. Щеше да го убие бързо, а после да се върне и да довърши започнатото. Ако завареше ченгето в стаята на жената, щеше да убие и него. След като момичето си бе заминало, Улви разполагаше с едно свободно зърно в броеницата си.

38.

Страхът, обзел Катрин при появата на свещеника в стаята ѝ, започна да се уталожва.

— Добре ли сте? — попита полицаят, след като прекрачи прага и затвори вратата.

Тя кимна и едва намери сили да се усмихне — усмивката ѝ така и не се виждаше в полумрака.

Бледата светлина, които идваше откъм коридора, изчезна и стаята потъна в почти непрогледен мрак. Катрин бе забелязала, че откакто слухът ѝ бе пострадал при взрива, останалите ѝ сетива се бяха изострили до такава степен, че да компенсират отсъствието му. Сега тя долавяше движенията на полицаия в стаята с помощта на обонянието си: всяка негова крачка разместваше въздушните пластове и издаваше местоположението му благодарение на излъчваните от него миризми на кафе, перилен омекотител и някакъв дезинфектант, който вероятно бе попил в униформата му в резултат на продължителните дежурства в редовно почиствания болничен коридор.

Той застана до прозореца и силуетът му се очерта на фона на звездното небе. Над покривите бе изгрял полумесеца на луната, сякаш за да напомни на Катрин за тайната, която тя криеше. Тя я почувства с цялата ѝ тежест, както сигурно баща ѝ бе чувствал тежестта ѝ, докато я бе носил през всичките тези години. Усети как въздухът се размества отново, когато ченгето се отдалечи от прозореца и пристъпи към леглото, донасяйки със себе си миризмата на дезинфектант.

— Не ми харесва този свещеник... Подозирах, че няма да свърши работа — каза ченгето като че ли на себе си. — Затова се върнах... За да съм сигурен...

Ръката му изскочи от мрака и притисна устата и носа на Катрин, за да ѝ попречи да диша и да издаде какъвто и да било звук. Полицаят си бе сложил хирургически ръкавици и тъкмо те излъчваха миризмата на дезинфектант.

Катрин направи опит да се извърне, но той вече се бе хвърлил върху нея, беше я възседнал и я притискаше с колене към леглото. Тя понечи да завърти главата си наляво, после надясно с надеждата да се освободи от ръката, за да изпищи, но латексовата ръкавица се бе вкопчила в лицето ѝ и не я пускаше.

Той се наведе и лицето му се доближи до нейното.

— Шшшшш! — каза ѝ. — Тихо!

Извърна главата ѝ настрани, за да оголи врата ѝ, и тя почувства допира на нещо остро и студено. В паниката си събра и последната капчица енергия, която притежаваше, изви гърба си като котка, опря се в твърдия болничен матрак и подскочи нагоре, при което успя да освободи устата си от ръката на убиеца. Успя и да извика, преди ръката на убиеца да я притисне още по-силно и той да промени позицията си така, че да прикове ръцете ѝ с цялата си тежест и да ѝ попречи да помръдне.

Изви отново врата ѝ, този път по-болезнено отпреди, и тя усети същия остър и студен натиск. Нещо се впи в кожата ѝ. В съзнанието ѝ изскочи образът на вампир, който пие кръвта ѝ в мрака, и тя осъзна, че ще умре.

Замисли се за тайната, която пазеше в главата си, зачуди се какво ли ще стане с нея. Полицаят — ако наистина бе полицай — знаеше, че стаята ще бъде третирана като сцена на престъпление и ще бъде изследвана за всевъзможни улики. Това, че носеше латексови ръкавици, показваше, че е предпазлив. Ако откриеше скрития под дюшека дневник, едва ли някой щеше да научи истинското му съдържание. Всичките им усилия, цялото това очакване пророчеството да се сбъдне, очакване, продължило хиляди години, всичко щеше да е напразно.

Сълзи потекоха от очите ѝ от явната несправедливост на подобно развитие на нещата. Катрин се прокле за това, че е прекалено слаба да се бори, но пък и съдбата бе против нея от самото начало. Изпита съжаление, че изоставя Гейбриъл, но от другата страна щяха да я очакват баща ѝ, а също и Джон. Щеше отново да види съпруга си. Започна да се отпуска и да се предава на съдбата си. Студенината пропълзя от врата към цялото ѝ тяло и смъртта започна да прониква в него.

В този миг вратата се отвори рязко и се появи Гейбриъл.

39.

Гейбриъл се хвърли към убиеца и го блъсна в стената. Мъжът бе едър и здрав и несъмнено носеше оръжие, но Гейбриъл го притисна по начин, който го лишаваше от всичките му предимства.

Сграбчи дясната ръка на мъжа — най-вероятно тъкмо тя държеше оръжието — и заби рязко лакът в китката, с надеждата сухожилията да се отпуснат. Чу болезнено изохкване и нещо изтрака в мрака, но бе прекалено леко, за да е пистолет. Гейбриъл изви ръката на нападателя встрани и едва сега успя да го огледа — не беше свещеникът, а полицаят. Посегна към кобура му, но онзи го бе изпреварил. Вече бе извадил пистолета наполовина и всеки момент щеше да го насочи към него. Гейбриъл го сграбчи по-здраво и нанесе силен удар с глава. Чу се изпращяване, досущ като на суха клонка, когато дебелият кост на челото му размаза мекия хрущял на носа на ченгето. Като реакция на болката онзи стегна инстинктивно хватката си около дръжката на пистолета, но изстрел не последва. Какъвто и модел да бе оръжието му, то очевидно имаше и предпазител, който още не бе свален.

След като разбра, че полицаят не е в състояние да стреля, Гейбриъл изви ръката му още по-яростно и нанесе няколко резки удара по китката му, за да измъкне пистолета. Последва нов удар с глава, който предизвика нов болезнен стон. По челото на Гейбриъл, изцапано с кръв още след първия удар, плъзна ново влажно петно. Гейбриъл нанесе последен силен удар, счупи един от пръстите на полицаия и издърпа пистолета от ръката му.

Ченгето извика от болка и се хвърли в паника на пода, при което събори Гейбриъл и той си удари главата в стената. Това го зашемети за миг, а през това време полицаят продължаваше да се мъчи да се освободи. Сега пистолетът бе у Гейбриъл, но той го държеше за цевта. Борбата между двамата бе прекалено ожесточена, за да може да намести оръжието в по-удобна позиция, която да му позволи да стреля, затова реши да го използва като чук. Първият му удар попадна в главата на ченгето. Полицаят обаче го удари с юмрук и му изкара

въздуха. Гейбриъл вдигна отново ръка и в този момент полицаят го изрита — и извади късмет: улучи ръката на Гейбриъл и пистолетът изхвърча някъде в мрака.

Сега никой от тях не разполагаше с оръжие.

Ченгето видя шанса си и с усилие се изправи, подпря се на леглото и се затътри към вратата. Гейбриъл тръгна подире му, спря на прага и надникна навън, за да огледа коридора. Приклекна, в случай че нападателят разполага с втори пистолет. Притесненията му бяха излишни. Ченгето не искаше нищо друго освен да се измъкне. Гейбриъл го видя да изчезва зад ъгъла на коридора, който водеше към основната сграда на болницата. Зачуди се дали да не го преследва, но краката му бяха прекалено изморени от тичането нагоре по стълбите. Освен това имаше нещо друго, което го тревожеше повече от преследването на ченгето.

Извади телефона от джоба си и с помощта на светлината на дисплея откри пистолета. Беше „Берета“ РХ4, модел, който определено не попадеше в категорията на стандартните полицейски оръжия. Взе го, провери предпазителя и го затъкна в колана си. После се обърна към майка си. Именно мълчанието ѝ го бе спряло да последва ченгето. Не бе помръднала, не бе промълвила нито дума от мига, в който бе нахлул в стаята и се бе хвърлил върху нападателя ѝ.

— Мамо — каза той и се наведе над нея. — Добре ли си?

Вдигна телефона и освети лицето ѝ. То изглеждаше смъртно бледо, но очите ѝ бяха отворени.

— Гейбриъл — прошепна тя и се усмихна. — Сигурна бях, че ще дойдеш.

Очите ѝ го гледаха, но сякаш не го виждаха.

Гейбриъл забеляза нещо на врата ѝ и доближи светлината, за да види по-добре.

Беше малка раничка с разкъсани краища, от която струеше кръв. Прекалено малка, за да е направена с нож. Разкъсаните краища предполагаха, че каквото и да е било забито във врата на майка му, е било откъснато, когато той се хвърли към полицая и го събори на пода.

Освети стаята и откри под леглото спринцовка. Буталото бе изминало повече от половината си ход. Взе я и я помириша. Нямаше мирис. Течността в нея бе прозрачна. Можеше да е какво ли не —

имаше толкова много препарати, които бяха в състояние мигновено да парализират човек.

Вдигна спринцовката и погледна майка си в очите.

— Инжектирал ти е нещо. Ще повикам лекар. Той ще каже какво има в спринцовката и ще се погрижи да го неутрализира. Ти се дръж, става ли? — каза и понечи да стане, но Катрин го хвана за ръката.

— Остани — помоли го тя. — Прекалено е късно. Няма да откриеш лекар навреме. Вече чувствам действието на отровата.

Гейбриъл изстина и едновременно пламна от гняв. Разбираше, че майка му е права. Дори да успееше да намери лекар, шансовете да го убеди да направи тест за токсини достатъчно бързо, за да остане време да влее противоотрова, бяха минимални. Гейбриъл обаче не искаше да се предава. Трябваше да има и друг начин. Все пак бяха в болница, все някъде тук трябваше да има някой или нещо, което да спаси живота на майка му. Сети се какво може да е то.

Пъхна пистолета в ръката ѝ и каза:

— Ако полицаят или свещеникът, или който и да било, се опита да те нарани, стреляй. Ей сега се връщам. Обещавам.

Целуна я по челото и изхвърча от стаята.

40.

Гейбриъл много добре знаеше, че успехът на всяка мисия зависи от две неща: цел и решение.

Първата част му бе пределно ясна. Трябваше да разбере каква отрова е инжектирана на майка му, а единственият, който можеше да му каже това, бе полицаят.

Втората част от задачата бе да го залови.

Докато тичаше по коридора, се опита да предвиди следващия ход на полицая, за да може да го изпревари. Онзи щеше да избягва поживените райони на болницата, за да не го забележи някой, но също така щеше да се опита да напусне сградата колкото се може по-бързо, преди осветлението да заработи отново. Асансьорите не работеха, следователно оставаха стълбите. Най-близките бяха именно тези, по които бе дошъл самият Гейбриъл и които водеха към подземния паркинг, идеалното място за засада. Стига да стигнеше там първи.

Тръгна по коридора и отвори врата, която водеше към празен склад. Подът му бе осеян с работни инструменти и строителни материали, разпилени от земетресението. Откри сред цялата тази бъркотия дебели работни ръкавици, взе ги и продължи към прозореца. Беше закован с една-единствена дъска, която той счупи с рязък ритник.

Студеният нощен въздух го лъхна в мига, в който се качи на скелето, което бе забелязал от улицата. Цялата конструкция се тресеше, сякаш земетресението я бе отскубнало от сградата. Сега обаче не бе моментът да се проявява предпазливост.

Гейбриъл откачи едно от навитите въжета и го прехвърли през скелето. Беше прекалено тъмно, за да види края му, но го чу как пада на паважа на четири етажа под него. Другият му край минаваше през макара и бе здраво завързан за скелето. Гейбриъл дръпна силно въжето, за да провери дали е вързано здраво, после прехвърли парапета, уви въжето около десния си крак, праметна го зад гърба си и го намота около лявата си ръка.

Част от обучението му в специалните части включваше дълги часове абсейлинг — спускане с въже от сгради, хеликоптери, мостове.

Обикновено го правеха с набор от предпазни ремъци и карабинки, но се бе спускал и с най-обикновено въже, използвайки тежестта на тялото си като спирачка. Не беше удобно, но бе ефективно, а в момента само това имаше значение. Гейбриъл надяна ръкавиците, наклони се назад, за да опъне въжето, и се отблъсна от платформата.

Започна да се спуска и въжето проскърца и се изопна. Бе изплетено от груби найлонови нишки и бе идеално за вдигането на кофи с цимент по строежите, но стържеше болезнено дланите му. Ако разполагаше с подходящото оборудване, Гейбриъл щеше за броени секунди да се спусне четири етажа по-надолу, но се боеше, че ако опита да го направи сега, въжето ще съдере кожата на дланите му въпреки ръкавиците.

Замисли се отново за полица: опитваше се да прецени къде ли е в момента. Вероятно бе стигнал до партера. Продължи да се спуска внимателно, като плъзгаше бавно въжето покрай тялото си, докато не усети близостта на паважа. Тогава пусна въжето и скочи последните два метра. Изправи се и вдигна края на въжето, за да провери на каква дължина може да разчита.

Хукна към рампата, която водеше към подземния паркинг, и върза края на въжето около основата на механизма за вдигане на бариерата. Самото въже опъна по земята между бариерата и стената и се скри до външната стена, където не можеше да бъде видян откъм паркинга. Това му отне само няколко секунди.

Сега трябваше да чака.

Навсякъде около него се носеха звуци, характерни за всеки град, сполетян от бедствие: далечни писъци, викове, сирени и аларми. Гейбриъл се опита да определи кой шум откъде идва и да настрои слуха си към специфичен звук — този, който издават подметките при тичане.

Грабна края на въжето и го намота около китките си.

Времето течеше. Гейбриъл се замисли за майка си, която лежеше сама в мрака, а отровата превземаше тялото ѝ с всяка секунда. Единственият начин да я спаси, бе да я остави сама в стаята. Молеше се на Господ да е взел правилното решение.

Откъм мрака, в който тънеше подземният паркинг, долетя трясък на врата, последван от тропота на полицейски кубинки по бетонния под. Стъпките приближаваха.

Гейбриъл се напрегна. Повтори мислено маршрута, който бе изминал преди малко, за да прецени по-добре мига, в който да нанесе удара. Представи си ченгето, видя го в мислите си как забавя крачка, когато започва да изкачва стръмната рампа. Представи си дори дължината на стъпките му. Преброи и крачките, които трябваше да направи, за да стигне до бариерата.

Три.

Две.

Една.

В мига, в който ченгето се появи, Гейбриъл дръпна рязко въжето. Онзи се спъна и полетя напред, стовари се на земята, но все пак успя да се подпре на ръце миг преди лицето му да се размаже в бетона.

Гейбриъл вече се бе хвърлил върху него.

Скочи върху гърба му, заби коляно в кръста му и му изкара въздуха. Сграбчи го за косата и натресе главата му в бетона — прекалено силно може би — след което се овладя, за да не го направи повторно. Кипеше от гняв заради онова, което ченгето бе сторило на майка му, но съзнаваше, че убийството му няма да му донесе нужното удовлетворение: преди това трябваше да получи отговорите на въпросите, които го интересуваха.

Натисна по-силно с коляно, уви въжето около ръцете на ченгето, дръпна го здраво, после бръкна в джоба си, наведе се и зашепна в ухото му:

— Забрави нещо — каза и тикна спринцовката пред лицето на полицаая. — Искаш ли да живееш? — попита го, заби иглата във врата му така, че да го заболи, и натисна буталото докрай. — Кажи ми какво е това и ще ти осигуря противоотровата.

Ченгето се отпусна, желанието му за борба се изпари. Гейбриъл се надигна и го обърна по гръб.

— Какво е това?

Онзи го гледаше. На лицето му бе изписана смесица от объркване и страх.

— Аконитин. Еднопосочен билет. Надявам се, че си се сбогувал с майка си.

Гейбриъл изгаряше от желание да заблъска главата му в бетона, докато мозъкът му не изтече, но знаеше, че така ще прахоса и малкото време, с което разполага. Очите му плувнаха в сълзи, когато погледна

към тъмния прозорец на четвъртия етаж. Искаше да се върне и да седне до майка си, да я хване за ръка, за да не бъде сама. Съзнаваше, че трябва да изчезне, преди лампите да светнат и преди някой да открие ченгето. Това бе разумният начин на действие. Вместо това стана и хукна надолу по рампата, която водеше към подземния паркинг, а после свърна към стълбите.

Изкачи петте етажа до стаята на майка си като в мъгла. Краката му бяха станали безчувствени още след първото изкачване и след схватката, в която бе изразходвал почти цялата си енергия. Но продължаваше да тича и да си повтаря последните думи, които бе казал на майка си.

„Ей сега се връщам. Обещавам.“

Когато видя някой да влиза в стаята, Катрин вдигна пистолета и го насочи към вратата. Ръката ѝ бе прекалено слаба, за да се прицели.

— Аз съм — каза Гейбриъл и пристъпи към нея.

Взе пистолета и пое ръката ѝ в своята, опитваше се да намери думите, с които да ѝ съобщи, че е безсилен да направи каквото и да било, да ѝ каже, че се е провалил. В крайна сметка не каза нищо, а и видя, че на лицето ѝ е изписано, че тя вече знае.

— Под дюшека — прошепна Катрин Ман. — Бележникът на дядо ти. — Гейбриъл плъзна ръката си отдолу и го напипа. — Той ще ти покаже пътя. Дядо ти ми го даде, преди да умре. Сега аз го давам на теб. Ще разбереш какво означава. Вече е в твоите ръце. Всичко е в твоите ръце. — Пое си дълбоко дъх, който задраци пресъхналото ѝ гърло, сякаш около него бе пристегнато въже. — Не бива да те открият. Вземи това познание и върви... използвай го срещу тях... Нека то бъде твоето отмъщение.

Следващият дъх просвири в гърлото ѝ като порив на сух вятър, а после Катрин Ман издиша бавно и продължително, все така взряна в лицето на сина си.

— Джон — прошепна тя и лицето ѝ се озари от радост, — ти се върна. Върна се за мен.

Гейбриъл преглътна. И гърлото, и очите му пареха.

— Да — отвърна той, за да не разваля илюзията, в която бе потънала майка му. — Върнах се за теб.

— Липсваше ми, Джон — каза Катрин, преди очите ѝ да изгубят фокус и гласът ѝ да отпадне. — Винаги съм се чудила защо така и не се сбoguва с мен.

Гейбриъл понечи да каже нещо, но осъзна, че е прекалено късно. Очите на майка му бяха отворени, но тя вече не виждаше нищо. Той протегна разтрепераната си ръка и постави длан върху още топлата ѝ шия.

Нямаше пулс. Катрин Ман бе напуснала този свят.

Гейбриъл усети как в него се надига истински ураган от гняв. Около него примигнаха светлинки, сякаш суровата сила на гнева му бе озарила нощта. Аварийното осветление се бе включило отново. На приглушената златиста светлина на нисковатовите крушки майка му изглеждаше спокойна и красива, тъмните ѝ коси бяха обрамчили бледото ѝ лице, а кожата ѝ бе гладка, без нито една бръчка. Болката, която майка му бе носила в сърцето си след смъртта на баща му, я бе напуснала. Гейбриъл се наведе и я целуна, от очите му се стичаха сълзи. Той вдигна ръка и ги избърса.

Откъм коридора долетя някакъв шум. Гейбриъл погледна майка си за последен път и излезе, като не забрави да прибере бележника в джоба си.

„Вземи това познание и върви... използвай го срещу тях...“

Когато всичко това свършеше, щеше да има достатъчно време да скърби. Сега обаче беше време за отмъщение.

Погледна бюрото до стената на коридора и двата празни стола до него — единият за полицаия, другият за свещеника. Ченгето лежеше мъртво долу на улицата. Свещеникът бе изчезнал.

Гейбриъл спря да прегледа дневника с посетителите и си отбеляза наум номерата на всички посетени през деня стаи. Видя името на Аркадиан, записано срещу стая 410 — стаята на майка му, а също и срещу 406, стаята на Лив най-вероятно. Единственият друг номер на стая, отбелязан в дневника, бе 400, в която лежеше последният оцелял монах.

Гейбриъл измъкна пистолета и тръгна по коридора. Вратата на стая номер 400 бе открената. Той я побутна с дулото. Вътре цареше мрак, но Гейбриъл успя да различи очертанията на нечия фигура на леглото, озарена леко от светлината, която се процеждаше от прага. Ако се съдеше по смачканите чаршафи и необичайното положение на

тялото, монахът не се бе предал без бой, но количеството на кръвта, събрала се в горната част на леглото, откъдето се процеждаше на пода, свидетелстваше, че в крайна сметка е загубил битката.

В коридора внезапно отекнаха гласове. Някой идваше.

„Не бива да те открият!“

Той се обърна и хукна към гласовете, като успя да се скрие в празния склад преди дежурните санитарни да се появят иззад ъгъла и да се насочат към стаите, в които ги очакваха мъртвите тела на майка му и на монаха.

Гейбриъл се качи на скелето и уви въжето около крака, гърба и ръката си. Градът се връщаше към живота: в кварталите, където електрозахранването бе възстановено, улиците се измъкнаха изпод пелената на мрака. Скоро целият град щеше да светне и някой щеше да открие трупа на ченгето долу. Гейбриъл трябваше да се измъкне, докато мракът и суматохата бяха на негова страна и преди мъката да го обгърне.

Изгрялата луна озаряваше очертанията на Цитаделата на фона на нощното небе. Цитаделата отново бе протегнала зловещите си пипала, но бе успяла да открие само две от четирите жертви, които бе набелязала. Той се бе измъкнал. Лив също. Докато се взираше в планината, Гейбриъл се закле, че Цитаделата няма да получи втори шанс. Усети остри ръбове на бележника, който бе пъхнал в джоба си.

Щеше да намери Лив и да си отмъсти. Сега обаче трябваше да се измъкне оттук и да се скрие.

Викът, долетял от коридора, му подсказа, че някой е открил окървавените останки на монаха. Гейбриъл отскочи от скелето и се плъзна надолу в мрака.

41.

Полет ТК 7121

Приглушената светлина и неусетно повишилата се температура действаха в синхрон с тихото бучене на двигателите, за да приспят пътниците от полет ТК 7121. Всички авиолинии използват една и съща тактика: да ги нахраним бързо, после да угасим лампите и да вдигнем температурата. Лив обаче не искаше да спи. Бе уплашена, че кошмарите ѝ ще се върнат, не искаше да се събуди изпаднала в паника, разкрещяла се на височина десет хиляди метра, затова предпочете да пие кафе и да чете.

Първо прелисти книгата, за да открие друга илюстрация със символи, идентични на записаните върху ръката ѝ. Знаците от шумерския цилиндричен печат, накарали я да купи тази книга, бяха доста сходни с нейните, но съвпадението не бе пълно. Надяваше се да открие още примери, които да се окажат по-близки до думата, която бе чула. Не бе съвсем сигурна какво ще прави с това знание, ако успее да го открие, разбира се, но бе свикнала да борави с факти. Затова сега търсеше именно факти.

Откри нужната ѝ информация в средата на главата, наречена „Изгубени езици“.

На една от страниците бяха изобразени фрагменти на каменни плочи, открити сред руините на различни древни библиотеки. В долния край на страницата, почти до сгъвката, имаше снимка на счупена табличка. Виждаше се само горната ѝ половина, върху която бяха изписани само три реда символи. Лив се облещи. Постави ръка до страницата и сравни написаните върху нея знаци с тези от снимката.

Бяха едни и същи.

Взе химикалка и внимателно подчерта символите върху снимката и написа „ключът?“ в полето срещу тях.

Текстът към снимката съобщаваше, че плочката е написана на същата азбука, наречена протоклинопис, която бе привлякла вниманието ѝ към книгата. Била открита сред руините на библиотеката на Ашурбанипал^[1] на място, наречено Ал Хилах в днешен Ирак. Лив

подчерта това място, върна се към началото на главата и започна да преглежда текста с надеждата да открие абзац, в който се споменава въпросната писменост.

Протоглинописът е най-старата форма на писменост и предшественик на всички съвременни форми на писан текст. Наричат го понякога „малан“ по името на племето, което го е създало, или „изгубения език на боговете“, тъй като древните вярвали, че тази писменост е предоставена в дар на човечеството от самите богове. Поради тази причина тя била използвана от висшите жреци в древното шумерско общество като средство за записване на най-свещените събития. Това ограничило употребата и разпространението на тази писменост и в крайна сметка довело до нейното отмиране. По време на нашествията на еламитите^[2] около 2000 г. пр.н.е. шумерските храмове били унищожени и жреците били избити. Познанието за езика изчезнало заедно с тях, а малкото на брой оцелели текстове не са достатъчни, за да позволят неговото реконструиране. Изследванията върху този език са възпрепятствани и от вековната практика на Института за древна писменост, който се намира в Цитаделата в древния град Руин, да изкупува и прибира в архивите си всички протоглинописни образци, които биха могли да представляват интерес за изследователите.

Въпреки че в салона на самолета бе доста топло, студени тръпки побиха Лив. Дори сега, когато се отдалечаваше от Руин със скорост от почти хиляда километра в час, тя като че ли не бе в състояние да се изплъзне от влиянието му. Отгърна на съдържанието и потърси „Институт за древна писменост“. Имаше цяла глава, посветена на него. Лив я зачете, изгаряща от нетърпение да научи колкото се може повече.

Институтът за древна писменост е създаден от монасите от Руин през IV в. пр.н.е. по времето, когато от

древните земи на Месопотамия, „земята между двете реки“, излизат първите писмени системи.

Илюстрацията на съседната страница показваше съвременна карта, върху която бяха очертани границите на Месопотамия. Тя се простираше между реките Тигър и Ефрат, минаваше през цялата територия на Ирак, прекосяваше Северна Сирия и достигаше Югозападна Турция, за да завърши в подножието на планините Таурус, където от незапомнени времена се издигаше Цитаделата.

Първоначалната цел на Института била да събира и систематизира цялото писмено знание, което може да бъде изучено и съхранено. Смятало се, че това знание, предавано от разказвач на разказвач посредством устна традиция, е било компилирано от източници, по-близки до епохата на Сътворението, и следователно по-близки до Бог, затова към съхраняването му се отнасяли като към свещен дълг.

С течение на времето, с появата и възхода на други древни цивилизации, някои също пожелали да събират и пазят древното познание, както и да изучат и препишат произведенията, съхранявани в Цитаделата. Тя обаче, прославил се със своята потайност и мълчание, неизменно отказвала всякакви молби за достъп до архивите си.

В отговор на това големите цивилизации построили свои собствени библиотеки, като започнем с библиотеката на Ашурбанипал и продължим с царската библиотека в Александрия и с библиотеката в Пергам (на тях са посветени отделни глави). За известен период тези библиотеки се разраствали и просперирали, но когато цивилизацията, които ги създали и поддържали, се превърнали в руини, самите библиотеки били или унищожени, или ограбени от армиите на нашественици, или — по ирония на съдбата — книгите им били придобити от единствената библиотека, която останала незасегната: Голямата библиотека в Руин.

Лив обърна страницата и откри гравюра от XVIII в., пресъздаваща Голямата библиотека в Руин. На нея бяха изобразени мрачни пещери и тунели с лавици, отрупани с книги и глинени плочки. Монаси със свещи в ръце сновяха между сталагмитите, за да изучат неща, до които никой освен тях нямаше достъп. Под гравюрата бяха цитирани думите на д-р Парнезий, историк от Оксфорд, живял също през XVIII в., който бе казал, че „както всички пътища водят към Рим, така всички книги се четат в Руин“.

В наши дни, когато музеите започнаха да стават все по-богати и съперничеството между тях кой да изложи поредки артефакти се изостри, институции от рода на „Гугенхайм“ и „Гети“ създадоха собствени отдели за древни писмени паметници. В резултат на това процъфтя черният пазар на древни текстове, който позволи такива съкровища като ръкописите от Мъртво море да станат обществено достояние, вместо да потънат в недрата на планинската крепост в Руин. И докато подобни открития помогнаха да обогатим знанията си по отношение на праисторическото ни минало, най-старите езици като протоклинописа и познанието, което носят те, остават загадка. Единствената надежда да я разбудим се крие в намирането на ключ.

Лив впери поглед в последната думи. Съвпадение ли бе това, или поличба? Обикновено тя не вярваше нито в едното, нито в другото, но пък нищо от случилото се през последните дни не попадеше в графата „обикновено“. Остави тази мисъл настрана и направи онова, които правеше винаги — зае се да проучва уликите и доказателствата.

Отново отгърна книгата на азбучния показалец и прегледа списъка с думи, започващи с буквата К. Няколко бяха страниците, на които ставаше въпрос за „ключ“. Започна от мястото, където въпросът бе разгледан най-подробно.

Най-прочутият ключ в историята на древните езици е Розетският камък. Преди откриването му през 1799 г. от Наполеоновата Комисия за науките и изкуствата не сме били в състояние да разчетем древноегипетските йероглифи. Надписът върху камъка, изложен първоначално в някой храм, представлява указ, който трябвало да бъде достъпен за всички, които минавали покрай него. Изсечен е около 196 г. пр.н.е., в епоха, когато езиците започнали да се развиват и разпространяват с бързи темпове. Указът бил написан на трите най-широко използвани езика по онова време: древногръцки, демотично писмо и египетски йероглифи. Сравняването на надписа, направен на добре познатия на учените гръцки език, с останалите, позволило на учените да разчетат другите два „изгубени“ езика.

Откриването на подобни „ключови“ камъни — които са в състояние да променят световната история — се смята за Светия Граал на археологическата ортография. Най-важен за учените е т.нар. Звезден камък или *Imago Astrum*, споменат в династичната история на Древен Вавилон като ключа към осмислянето на цялото древно познание. Смята се, че загубването на този камък е свързано с историята на Вавилонската кула. Докато камъкът не бъде намерен, няма да можем да разчетем най-древния от всички езици. Мнозина са убедени, че *Imago Astrum* е част от огромната колекция на Института за древна писменост в Руин. Някои дори вярват, че той е свързан с митичното Тайнство.

Бележката под линия препращаше към някаква илюстрация. Лив отгърна на нея и установи, че това е същата счупена каменна плоча, съдържаща символите, изписани и върху ръката ѝ. Погледна ги отново и, на фона на прочетеното току-що, скритото им значение придоби доста по-мрачен смисъл. Изпита внезапно желание да изтрие знаците от кожата си, сякаш това щеше да я предпази от лудостта, която започваше да я обзема.

Разкопча колана на седалката си, остави книгата и тръгна с бързи крачки към тоалетната в предната част на самолета. Междувременно

почеса ръката си, сякаш символите върху нея бяха инфектирали кожата ѝ.

Дик протегна крака, надигна и тялото си, за да го освободи от менгемето на страничните облегалки за ръце. Ставите му изпукаха, когато се измъкна от затворническата килия, която представляваха седалките в икономичната класа. Той се надигна бавно и почувства как скърцащото му тяло приема обичайната си форма. Когато се изправи в цял ръст, главата му опря в тавана.

Момичето вече бе стигнало предния край на салона, след което изчезна зад вратата, която водеше към миниатюрната тоалетна. Дик вече крачеше по пътеката, когато на вратата светна знак „Заето“.

По време на целия полет бе разсъждавал върху две неща. Първото бе каква книга четеше момичето, а второто бе свързано с възможността да го убие още в самолета, без да го заловят.

От съобщението, което бе получил на летището, ставаше ясно, че момичето представлява „непосредствена заплаха“ и трябва да бъде елиминирано „на всяка цена“. Дик обичаше този военен жаргон: оперативните термини и липсата на каквато и да било неяснота или двусмислие в заповедите. По ирония на съдбата обаче искаше ли да изпълни задачата си максимално бързо и ефективно, трябваше да изчака. Е, междувременно щеше да открие отговора на първия въпрос, който го измъчваше.

Стигна до празната седалка и хвърли поглед на книгата. Беше отворена на страница със снимки. Младата жена бе подчертала надписа към една от тях и бе надраскала нещо в полето. Той огледа почерка ѝ. Беше елегантен и компактен, също като нея. Дик извади телефона от джоба си, огледа останалите пътници наоколо, убеди се, че спят, и снима страницата. Заглавието на книгата го изненада приятно. Протегна се за всеки случай — ако някой го наблюдаваше, щеше да реши, че е станал да се поразкърши, после се върна на мястото си. Вероятно, когато му дойдеше времето, щеше да успее да заведе момичето на някое тихо местенце, където първо да си поговорят. На някое *и-зо-ли-ра-но* местенце.

Рядко се срещаха красиви момичета, които също като него да обичат езика и думите.

[1] Ашурбанипал (685–627 г. пр.н.е.) — асирийски владетел, превзел и разрушил Вавилон, завладял Елам, Финикия, Армения, голяма част от Арабския полуостров. Бил изключително образован за времето си — говорел няколко езика, изучавал математика и астрономия, основал прочутата библиотека в Ниневия край днешен Мосул, Ирак. — Б.пр. ↑

[2] Елам (III хил. пр.н.е. — VI в. пр.н.е.) е древна държава, съществувала в югозападните райони на днешен Иран. В различни периоди Елам воювал с Киш, Акад, Ур, Вавилон, Асирия. Прочутата стела със законите на вавилонския цар Хамурапи е намерена сред руините на древната еламска столица Суза, където била отнесена като военна плячка. — Б.пр. ↑

42.

Докато Аркадиан вървеше към болницата, в съзнанието му изскочиха един след друг различни фрагменти от разговора с Гейбриъл.

Беше капан.

Лив е в опасност.

Майка ми също.

Когато научи за двата смъртни случая в болницата от радиото, което бе настроил на новинарски канал, Аркадиан си припомни изражението на Катрин, когато ѝ бе дал бележника. Това се бе случило само преди няколко часа. Тя го обвиняваше за задържането на Гейбриъл и макар да не го бе изрекла с думи, той го бе прочел в очите ѝ, а също и в мълчанието ѝ. Аркадиан се надяваше тя да омекне, когато синът ѝ бъде освободен от участъка. Катрин обаче не смяташе, че системата ще успее да го защити. И се бе оказала права. Ето защо сега той крачеше по улиците, изпълнени с отломки и объркани хора, като покаял се грешник. Искаше да отиде в болницата, *трябваше* да отиде в болницата. Единственият начин да се погрижи колегите му да не пропуснат някоя улика, да не я манипулират или изгубят, бе да се включи в разследването.

Завари около болницата полицейски ограждения, които ограничаваха достъпа до онази част от улицата, която минаваше успоредно на сградата. На пост стоеше самотен полицай, който се опитваше да удържи изненадващо голямата тълпа репортери и телевизионни екипи. Очевидно дори земетресението не бе в състояние да отклони интереса им от историята, доминирала новинарските емисии през последните няколко седмици. Аркадиан извади служебната си карта и кимна за поздрав на полицая, който го позна и отстъпи встрани, за да го пусне да мине.

В средата на оградената зона се издигаше квадратна палатка, ярко осветена отвътре с прожектори, охранявани от малък генератор. Когато Аркадиан наближи, някой отметна едно от страничните платнища и от палатката излезе криминалист, когото познаваше. Беше

Булут Гюл, старши експерт в екипа криминолози, който отговаряше за събирането на улики от местопрестъплението, а също и един от колегите, на които Аркадиан имаше доверие.

— Мислех, че си в отпуск — каза Булут и кимна към превръзката на ръката му.

— Така е. Реших обаче, че помощта ми ще ви е от полза. — Посочи към палатката. — Коя е жертвата?

— Според списъка на дежурствата се казва Несим Сентюрк — отвърна Булут, отстъпи встрани и повдигна платнището, за да може Аркадиан да надникне вътре. — Служебната му карта липсва, затова не сме сигурни от кой участък е изпратен. Нямаме достъп до нито една база данни в полицейското управление, тъй като захранването там още не е възстановено. Аварийните екипи работят по въпроса, но това не им е приоритет: всички са по улиците, за да разчистват цялата тази бъркотия.

Аркадиан влезе и огледа лицето на мъжа. Бе същият полицай, който следобед, когато бе дошъл да посети Лив и Катрин, бе вписал името му в дневника за посещения. След експлозията в Руин броят на полицаите, патрулиращи по улиците, бе увеличен значително, за да бъдат успокоени обществеността и тълпите туристи, че градът е безопасно място. За целта полицейските началници бяха изтеглили служители от няколко съседни управления и бяха напълнили местната централа с непознати лица. Мъртвият полицай спадаше към тази категория.

— Къде му е пистолетът?

— Все още не сме го открили.

— Причина за смъртта?

— Не съм сигурен. Не смятам обаче, че е се спънал и паднал, както си е вървял. Петерсен се качи горе, за да огледа. Предполагам, че първо е бил вързан, след което му е било инжектирано нещо. Погледни врата, има прободна рана отстрани. Когато отнесем тялото в лабораторията, ще направим тест за токсини, но никой не знае кога ще стане това. Целият град е в хаос и всички аварийни служби са затрупани с проблеми — прекъснати газопроводи и прочие. Поне се е случило в двора на болницата, така че няма да имаме проблем, ако ни потърбва някое студено място, където да приберем трупите.

— Труповете? — повтори Аркадиан.

— Има още два на четвъртия етаж — и двата на оцелели от Цитаделата, макар че май не бива да ги наричаме повече така.

Студени тръпки побиха Аркадиан.

— Положението същото като тук ли е?

— Единият труп изглежда в същото състояние, но другият е в ужасен вид.

— Кой?

Булут го погледна.

— Познаваше жената, нали? Видях името ти в списъка на посетителите. Нейният труп не е този, който е в ужасно състояние, ако това е някаква утеха.

— Заподозрени?

— Само един. Гейбриъл Ман.

Аркадиан го изгледа изненадано.

— Гейбриъл? Защо?

— Той е беглец.

— Но това не го прави убиец!

— Така е, но е свързан с една от жертвите, а и открихме отпечатъците му в стаята й. Стая, в която не би трябвало да ги има.

Аркадиан си спомни как Гейбриъл бе прекъснал разговора им в мига, в който бе разбрал, че някой се е интересувал от полета на Лив. Представи си го как хуква към болницата в същия момент, но пристига прекалено късно.

— Откъде знаете, че отпечатъците са на Гейбриъл, при положение че нямаме достъп до базите данни?

— Петерсен ги разпозна. След като той казва, че са на Гейбриъл Ман, значи е така, вярвам му.

Хенрик Петерсен бе най-добрият специалист по дактилоскопия в полицейското управление в Руин. В работата си с четката и графитния прашец бе достигнал артистизъм и съвършенство, с каквито малцина можеха да се похвалят. Бе в състояние да свали отпечатък от почти всяка повърхност и имаше фотографска памет. Преди по-малко от две седмици бе приложил уменията си в градската морга след кражбата на тялото на брата на Лив Адамсен. Тогава бе открил отпечатъците на Гейбриъл. След като Петерсен казваше, че е намерил отпечатъци, които съвпадат с неговите, не можеше да има никакво съмнение, че Гейбриъл е бил тук.

— Нещо против да се кача и да огледам?

— Не — каза Булут. — Тук ме чака достатъчно работа.

Аркадиан тръгна към входа на подземния паркинг, като пътъом хвърли поглед към репортерите, скупчили се отвъд полицейските бариери. Една от телевизионните камери бе насочена към него и той извърна глава, после влезе в тишината на подземния паркинг.

В края на рампата спря и извади мобилния си телефон. Все още нямаше мрежа. Трябваше да се свърже с Гейбриъл. В полицейското управление имаше нещо гнило, гнило чак до самата му сърцевина, нещо, което бе пуснало пипалата си толкова дълбоко, че позволяваше на убийци да проникват в полицейски килии и болнични стаи. Повдигна му се от мисълта за това. Искаше да предупреди Гейбриъл, че над него е надвиснала опасността да бъде обявен за издирване по подозрение в убийство, но нямаше как да се свърже с него. Надяваше се Гейбриъл да му позвъни веднага след като мобилните мрежи започнат да функционират. Дотогава щеше да се занимава с това, за което бе дошъл, щеше да се погрижи сцената на местопрестъплението да бъде обработена от специалистите както трябва, щеше да се погрижи те да не пропуснат нищо. Прибра телефона в джоба си и тръгна към стълбите. Трябваше да отдаде последна почит на жената, чиито очаквания не бе оправдал.

43.

Гейбриъл бродеше безцелно из улиците на разтърсения от природното бедствие град, от очите му се стичаха сълзи и отмиваха праха, покрил призрачно бледото му лице, а в ръката си стискаше бележника, който му бе дала майка му.

Вече започваше да усеща болката от загубата, мъката за майка му сякаш инквизираще душата му, опустошена още преди години от смъртта на баща му. Когато Джон Ман бе убит, Гейбриъл бе изпълнен с гняв, отначало насочен към убийците, а сетне към самия него. Чувстваше се виновен за това, че не е бил там, съчиняваше различни фантазии, в които спасяваше баща си. Следването изведнъж му се стори безинтересно и безсмислено, затова той заряза университета и постъпи в армията с надеждата да канализира този гняв и да добие нови умения. Надяваше се да се сдобие с практическите познания, които да му позволят да отмъсти на убийците и да защити семейството си, ако то отново бъде изложено на опасност.

И то наистина бе изложено на опасност.

И този път Гейбриъл не бе отсъствал от мястото на събитията.

Но въпреки това се бе оказал безпомощен да спре убийците.

Военното му обучение се бе оказало недостатъчно, за да му помогне да се справи с една толкова проста задача — да защити тези, които обича. Причината за провала му бе обстоятелството, че врагът му бе многоброен и невидим, че не се изправяше пред него с оръжие в ръка, а бе навсякъде и черпеше сила от вярата на милиони и от самата същност на града, из който той крачеше сега. Всъщност врагът притежаваше този град.

Заслепен от мъка, Гейбриъл вървеше по улиците, без да знае къде отива, правеше крачка след крачка с единственото намерение да се отдалечи от болницата, да избягва пожарникарите и всички останали униформени.

В крайна сметка инстинктът му на човек, научен да оцелява в различни ситуации, го отведе на булевард „Мелек“, широка улица, от двете страни на която растяха големи дървета. Никой не бе в състояние

да го свърже с адреса, към който се бе запътил, и затова едва ли някой би се сетил да го потърси тук. Това бе домът на единствения човек, който знаеше повече за Цитаделата и нейните тайни от всеки друг извън планината. Ако бележникът, който майка му бе предала в ръцете му, можеше да бъде използван срещу Цитаделата, жената, при която отиваше, щеше да знае как да го използва.

Откри къщата, която търсеше, изкачи стъпалата пред вратата, огледа улицата, за да се увери, че е празна, и почука силно.

В края на улицата виеше аларма, една от хилядите охранителни системи против крадци, включили се сами по време на земетресението. Никой обаче не идваше да провери какво става.

Чу стъпки, а също и издърпването на чекмедже в коридора. Стъпките приближиха, в ключалката се превъртя ключ, вратата се отвори рязко, силната светлина на фенерче заслепи Гейбриъл, а от прага го погледна студеното черно око на дулото на пистолет. Той извърна очи от силната светлина и понечи да вдигне ръце, когато от мрака долетя остър, рязък глас.

— Гейбриъл! — Пистолетът изчезна, фенерчето също. Сега вече Гейбриъл бе в състояние да види жената, чийто бе този глас. Въпреки ужаса и суматохата, съпътствали земетресението, доктор Мириам Аната бе облечена с безупречна елегантност в костюм на фини райета, съчетан с едноцветна блуза. Правите ѝ сребристи коси, подстригани на асиметрични кичури, ѝ придаваха строг вид, но погледът ѝ бе изпълнен с топлина и загриженост. Гейбриъл я погледна в очите, нещо в него се пречупи и лицето му се изкриви от мъка.

— Какво има? — попита тя, хвана го за ръката и го въведе в дома си. — Какво се е случило?

— Майка ми... — едва успя да промълви той.

Тя го прегърна и зашепна успокоително в ухото му, сякаш отново бе малко дете.

Гейбриъл бе трогнат от този жест, проявен от една толкова хладна и резервирана личност като д-р Аната. Опита се да ѝ благодари, да ѝ обясни, но не бе в състояние да промълви нито дума. Мъката го бе оставила без глас.

44.

В Цитаделата кипеше оживена глъчка, отекваха тревожни гласове, всички все още бяха възбудени от преживяното земетресение.

Първите трусове бяха заварили повечето монаси заспали. Бяха ги разтърсили, бяха ги вдигнали от леглата им и ги бяха принудили да излязат в коридорите, където ги свариха най-силните сеизмични вълни. Атанасий бе именно сред тези монаси и оттогава бе прекарал по-голямата част от времето си в опити да успокои останалите, че това е най-обикновено земетресение, а не поредната бомба.

Кълбата дим обаче, които се издигаха над градината, не свидетелстваха в полза на думите му.

Част от електрозахранването продължаваше да работи, затова разполагаха с достатъчно осветление, което да им позволи набързо да оценят причинените от земетресението щети. Те се оказаха удивително малко. Като че ли експлозията отпреди десетина дни бе съборила по-слабо закрепените камъни от склоновете и тунелите на планината и земетресението само я бе разтърсило, за да провери колко сили са ѝ останали. Тук-там имаше паднали камъни, но в библиотеката нямаше пострадали книги, както показва набързо извършената проверка, така че Цитаделата изглеждаше все така здрава и непоклатима и вече се връщаше към обичайния си ритъм на живот. Монасите бързо разчистиха купчините паднали камъни и се върнаха в килиите си или в параклисите, за да продължат да спят или да се молят.

Докато вървеше към своята килия, Атанасий срещна брат Аксел, който крачеше в тунела право към него.

— Ти си виновен — каза брат Аксел гневно и го посочи с пръст. — Първо градината, а сега и това! Това нямаше да се случи, ако sancti бяха тук и ако Тайнството не бе изложено на опасност.

Атанасий се огледа, за да се увери, че коридорът е празен, а после каза тихо, за да не би думите му да отекнат в тунела:

— Това са суеверия, които не ти правят чест като глава на гилдия. В момент като този трябва да успокояваш останалите, а не да всяваш паника. Нуждаем се от ред, не от хаос.

— Имахме ред. В продължение на хиляди години сме имали ред. А сега той се срина само за седмици.

— Редът ще се върне — отговори Атанасий. — Вече се връща.

— Въобразяваш си, че и останалите гледат на нещата като теб, но мисля, че ще останеш неприятно изненадан. В подобни несигурни времена хората намират опора в традицията. Тъкмо това смятам да им предложа. Изборите ще покажат кой е прав и кой не.

Атанасий тъкмо се канеше да му отвърне, когато прозвуча звук, който накара и двамата да замръзнат.

В една от по-малките пещери в недрата на планината беше отекнала камбана.

Отвън имаше някой, който викаше асансьора, за да се качи в Цитаделата.

45.

Гейбриъл заразказва мъчително историята. Излагаше я късче по късче, преодолявайки болката и скръбта, но в един момент отделните подробности започнаха да се изливат като река и тъгата му отново се превърна в гняв. Когато приключи, подаде бележника на доктор Аната и се отпусна в кожения фотьойл, останал без капка сили.

Седяха в просторно помещение, някога било салон за приеми, а днес превърнато в богато оборудвана библиотека, в която книгите изпълваха всяка стена от пода до тавана и покриваха всяка хоризонтална повърхност. Електричество още нямаше, затова помещението бе озарено от една-единствена свещ, която създаваше усещането, че стаята принадлежи на миналото, а не е част от модерния град, който стенеше и виеше отвъд тежките завеси на прозорците.

Доктор Аната се взираше в бележника с пребледняло от шок лице. Познаваше Катрин Ман от много години, бе работила като неин неофициален съветник, бе споделяла с нея цялото си познание и всичките си открития, свързани с Цитаделата. Тя също бе мала, подобно на семейството на Гейбриъл, потомка на едно от двете най-древни племена. Другото бе яхве, обитателите на Цитаделата, които бяха откраднали Тайнството и бяха използвали мощта му за свои собствени цели.

Гейбриъл видя сълзите, напираници в блесналите ѝ от влага очи, когато тя завъртя бележника в ръцете си и сребърните пръстени отразиха светлината на свещта, когато дланите ѝ погалиха тъмната кожа. Устните ѝ оформиха неизречени думи. Тя явно се опитваше да зададе въпрос и когато най-сетне успя да го направи, гласът ѝ потрепери от вълнение.

— Смяташ ли, че са я убили заради... смяташ ли, че търсят този бележник?

Гейбриъл поклати глава.

— Ако искаха него, ченгето щеше да го вземе. Повече ми прилича на операция по ликвидиране на свидетелите, която цели да елиминира всеки, който е проникнал във вътрешността на Цитаделата.

Нямам представа какво има в бележника, но не смятам, че те подозират за съществуването му.

— Прочете ли го?

— Не. Дойдох направо тук. Нямах представа къде другаде да отида. Съжалявам, ако... не е трябвало да го правя. Не искам да те забърквам в неприятности. Ако искаш да си тръгна, просто кажи.

Доктор Аната го изглежда през полукръглите стъкла на очилата си за четене. Изглежда го с такова възмущение, каквото рядко бе виждал.

Любезността и сърдечността ѝ му помогнаха да се почувства по-добре. Тя свали кожената подвързия и огледа корицата на бележника, поднесе я към свещта, за да видят и двамата какво е написано там.

Доктор Аната бе прекарала целия си живот в изучаване на митовете, свързани с Цитаделата. Бе написала по темата повече книги от всеки друг, отлично знаеше всички легенди и факти, свързани с нея. Затова когато отвори бележника и видя на страниците в средата му символите, образуващи обърнатото Тау, ахна смаяно. Гейбриъл разпозна почернелите от нагриване на пламък страници благодарение на игрите, които бе играл като дете с майка си. Някога тя му бе писала тайни послания, които той трябваше да открие. Прогони спомена и се съсредоточи върху текста, като го преведе наум от малански, който бе научил от майка си.

— Какво означава това? — попита Гейбриъл.

— Това е мит... или поне така смятах. Нарича се Огледалното пророчество, част от изгубеното познание на мала, словото Божие, записано и предавано тайно от онези, които се стремят да съхранят истината. — Тя докосна символите с пръст и проследи извитите форми на Т. — То е неразделна част от пророчеството, отвело теб и Лив в Цитаделата. И ако това е малайският еквивалент на библейската книга Битие, записала истината за Сътворението, Огледалното пророчество е нашата версия за книга Откровение. То разказва за края. Смята се, че е продиктувано на древните от самите богове и е записано на най-старата форма на човешка писменост, за да послужи като предупреждение. Този символ, обърнат наопаки, описва пътя, който трябва да изменим, и избора, който трябва да направим, когато стигнем до самия край.

Тя проследи с пръст централната линия на Тау.

— Виждаш ли как думите описват последователността на събитията, които вече настъпват?

Ключът отключва Тайнството
Тайнството се превръща в Ключ
И земята цяла ще потръпне

Погледна го. Очите ѝ бяха увеличени от стъклата на очилата.

— Земетресението го доказва. Лив сигурно е отключила Тайнството.

Гейбриъл си спомни какво бе видял в планината и поклати глава.

— Не съм сигурен. Параклисът ми се стори празен.

Доктор Аната се поколеба. Бе прекарала целия си живот в опити да научи повече за легендата за Тайнството, бе прочела всяка теория, спекулираща с неговата същност, сама бе създавала няколко теории. Не бе мечтала дори за възможността един ден да разговаря с някой, който да е бил вътре в Цитаделата, затова единствено скръбта на Гейбриъл я възпираше да го затрупа с въпроси, които изгаряше от желание да зададе.

— Разкажи ми какво видя — подкани го тя, отстъпила пред неумолимото си любопитство.

Гейбриъл сбърчи чело.

— Цитаделата е по-малка, отколкото си я представях. Има доста тесни и неудобни тунели, наподобяващи онези в мините. Параклисът на Тайнството се намира високо в планината в края на дълго стълбище от дялани камъни. Стените са покрити с остриета, а в края на олтара се издига Тау.

Аната се приведе напред.

— А какво представлява Тау?

— Това е... това е ковчег с формата на кръст, висок може би метър и половина. Когато стигнах там, Лив вече бе припаднала. Реших, че е мъртва. Предната част на Тау бе отворена, а вътрешността ѝ бе празна, пълна с остриета като онези средновековни уреди за мъчения, наричани „железна дева“.

— И в него нямаше нищо?

— Нищо.

Аната кимна.

— В такъв случай тя е освободила Тайнството. Явно си стигнал там след като се е случило. Това означава, че е задействано Огледалното пророчество. Кога за последен път е имало земетресение в Руин?

— Не зная. Може би преди двайсет или повече години. Възможно е да е просто съвпадение.

— Не вярвам в съвпадения, не и след всичко, което се случи. Вярвам в съдбата, в предопределението. Спомни си първото пророчество: всичко, което предсказва то, се сбъдна, дума по дума. — Тя премести пръст от новото пророчество към мястото, където линиите, образуващи Тау, се разделяха. — Това също ще се сбъдне. Ние вече сме достигнали този кръстопът, този избор — единият път води към светлината, другият води към мрака.

Гейбриъл прочете последните няколко реда, поразен от апокалиптичния им език.

... земята ще се разцепи...

... чума ще връхлети...

... края на дните...

— И как можем да го спрем?

— Не можем. Единственото, което можем да направим, е когато настъпи моментът, да изберем правилния път. — Тя посочи средната част на пророчеството. — Той е описан тук.

Гейбриъл прочете думите, без да обръща внимание на поезотеричните места.

Ключът трябва да намери Дома на Звездната карта
И там да угаси огъня на Дракона до първо
пълнолуние

— Какво е Звездната карта?

— Друг мит. Твърди се, че в древността, когато светът бил млад и се променял непрекъснато, първите святи мъже получи като дар език, на който да записват определени свещени истини. Сред нещата, които записали, били и координатите на тяхното най-свещено и забранено за всички останали място. И тъй като земята все още променяла своите очертания и релеф, те използвали за ориентир неизменните звезди и създали *Imago Astrum*, Звездната карта.

— Мястото, указано на нея — продължи тя, — било мястото, където човекът получил божествената частица — изначалния дом на всички нас — Едем, Райската градина. И тъй като Звездната карта разкрива местоположението ѝ, тя се превърнала в най-бленувания артефакт на древния свят. Притежаването ѝ било възприемано не само като свидетелство, че властта на даден цар наистина му е дадена от боговете, смятало се, че тя ще разкрие огромно съкровище на онзи, който я притежава. Сред онези, за които със сигурност се знае, че са я притежавали, са цар Соломон, лидийският цар Крез, Александър Велики — все легендарни владетели, прочути със своите богатства и власт. В знак на почит към божествената сила, дарила го с несметните съкровища, донесени от картата, всеки от тези велики владетели скрил част от своите богатства на свещено място. Направили го не само защото вярвали, че така ще умилостивят небесата, а и защото избрали места толкова свещени, но и толкова прокълнати, че никой да не посмее да посегне на техните съкровища. След смъртта на тези царе голяма част от богатствата им така и не била намерена. Ако това място съществува — и ако все още може да бъде открито — то би разкрило най-голямото съкровище в историята на човечеството. Злато, скъпоценности... несметни богатства.

— Какво е станало с картата?

— Това е въпрос, който си е задавал всеки император, учен или иманяр през последните две хиляди и петстотин години. В интерес на истината, никой не знае. За последен път Звездната карта е спомената в една хроника от IV век преди новата ера, когато умрял Александър Велики. Империята му била разделена, а Звездната карта — изгубена. Някои смятат, че е била плячкосана и отнесена в Персия, други — че е била скрита и впоследствие пренесена в Голямата библиотека в Александрия, построена в Египет в чест на покойния владетел. Римляните определено са смятали така. Юлий Цезар опожарил

библиотеката в опитите си да открие Звездната карта, но не успял. Доста учени смятат, че именно Звездната карта е Тайнството, но този текст недвусмислено показва, че те са две отделни неща, които някой ден трябва да бъдат обединени, за да се изпълни пророчеството. Чудя се откъде ли Оскар е научил всичко това.

Обърна следващата страница и откри отговора. Гейбриъл също прочете написано и някогашният му гняв отново закипя като лава в гърлото на вулкан при вида на думите, изписани върху гърба на снимката:

Това открихме. Това е причината да ни убият.

Стигнаха края на съобщението и осъзнаха, че трябва да има още. Гейбриъл придърпа свещта, приближи празната страница над пламъка и започна да я движи отгоре, докато топлината не извади наяве плетеница от тунели и пещери, изпълнила цели две страници.

— Нали искаше да разбереш как изглежда Цитаделата отвътре — каза Гейбриъл. — Ето ти отговора.

Макар и груба, рисунката разкриваше мащабите и сложността на лабиринта, образуващ Цитаделата. Картата бе разделена на отделни нива или разрези, които представяха различни нива в рамките на планината, като колкото по-нагоре отиваха, толкова по-малко по площ ставаше съответното ниво. На най-малкото от всички бе изобразена врата, под която бе изписано: „збрн стълби вд към параклис на Тнств“. Самият Гейбриъл бе минал през тази врата и бе изкачил тези стълби. Използва мястото като отправна точка и проследи обратния си път надолу по тунелите, покрай вратата, която водеше към тайната градина, спусна се мислено по непознатите стълби и коридори в най-долната част на картата, към отдалечена пещера, белязана с кръст и нарисуван до него череп, досущ като в детска версия на пиратска карта на съкровище.

— Ето тук — каза той. — Тук е скрита Звездната карта.

— Какво обаче означава това? — попита Аната и посочи символа, нарисуван до кръста и черепа — XIV — числото четиринайсет, изписано с римски цифри.

Гейбриъл впери поглед в кръста и римските цифри, почувства внезапна умора и с безкрайно смирение осъзна какво всъщност трябва да направи. По-малко от две седмици след като се бе измъкнал като по чудо от място, от което никой друг освен собствения му дядо не бе успял да избяга, Гейбриъл трябваше да се върне и да проникне повторно в Цитаделата, за да се опита да открие онова, което Оскар бе скрил там.

46.

Когато Атанасий и брат Аксел стигнаха до пещерата, там се бе събрала многобройна тълпа. Монасите разговаряха оживено на групички или подреждаха консерви и чували, от които се сипеше ориз, изпопадали от рафтовете по време на земетресението. Бързаха да ги отнесат по-далеч от големия дървен рудан, разположен в центъра на помещението, който задействаше повдигащия механизъм.

— Я престанете! — изкомандва Аксел и си проправи път сред тълпата към монасите с кафяви раса, които отговаряха за асансьора. — Какво си въобразявате? Защо изпращате платформата долу? Защото някой е натиснал звънеца? Не очакваме никакви доставки по това време. — Обърна се към Атанасий и натърти: — Виждаш ли какво става, когато загърбим традицията? Всичко се разпада!

Монах в кафяво расо дръпна спирачката и се обърна към Аксел.

— Решихме, че някой идва с новини или пък за да предложи помощ след земетресението.

— И откъде знаете, че е било земетресение? Някой потвърди ли това? Ами ако е избухнала още една бомба, чиято цел е да ни унищожи? — Аксел отиде до стената и посочи малкия монитор, който обикновено показваше лицата на посетителите. — Не можете да видите кой звъни, но въпреки това сте готови да изпратите платформата. Нямате представа кой може да се качи с нея.

Атанасий пристъпи напред.

— Смятам, че е напълно логично да предположим, че случилото се наистина е земетресение — каза той и посочи през един от отворите в скалата. — Виж сам — почти целият град е потънал в мрак. Явно и тяхното електричество е прекъснато. Ако ставаше въпрос за бомба, насочена срещу нас, едва ли щеше да порази целия град. А и трусовете, които усетихме, бяха доста продължителни, а не краткотрайни и резки като при експлозия. Мисля, че всички знаем какъв е ефектът от една експлозия.

Аксел се загледа в тъмната нощ натам, където обикновено грееха светлините на града. Тук-там се виждаха отделни светли участъци,

колкото да покажат, че там наистина има населено място. Той се обърна към събралите се и огледа лицата им, сякаш се опитваше да запомни имената им.

— Добре — каза накрая. — Изпратете платформата, но опразнете помещението. Когато я вдигнете, не искам тук да е останал никой освен братята, които я обслужват. И изчакайте със спускането, докато не разположим охрана на съответните места. Не искам да поемам никакви рискове независимо дали наистина става въпрос за земетресение, или не.

Макар Цитаделата да бе претърпяла множество преустройства и подобрения през вековете, механизмът и начинът на действие на платформата бяха останали почти непроменени. Преди хиляди години, когато хора от различни племена се стичали тук откъде ли не, за да поднесат своите дарове на светите братя от планината, монасите ги получавали именно по този начин. Вярващите поставяли храната и другите дарове на дървената платформа, която монасите издърпвали на ръка до пещерата, наречена Пещерата на даровете.

По същия начин тук идваха и новите послушници.

Платформата ги издигаше един по един на церемония, известна като Възлизането или Възнасянето, която се провеждаше в дните на лятното и на зимното слънцестоене. В издигането нагоре на един новопостъпил послушник посредством усилията на монасите в планината се криеше дълбока символика и тъкмо това бе причината дървената платформа да оцелее през вековете. В определени дни, когато облаците се спускаха ниско над върха на планината, стъпилият върху платформата послушник буквално изчезваше, за да се появи отново, озовал се сякаш на небесата. Това действие от свещения театър, изпълняван от Цитаделата, бе доста зрелищно и привличаше огромни тълпи в дните, когато се разиграваше. Ритуалът бе толкова прочут, че хората се събираха дори само за да наблюдават седмичните доставки на хранителни продукти и трескаво снимаха с фотоапаратите си как скърцащата дървена платформа издига високо в планината чували с брашно или клетки с живи пилета.

Днес обаче малцина щяха да станат свидетели на издигането на платформата. Старият град бе опустял, а пещерата бе опразнена набързо в резултат на заповедите на брат Аксел. В помещението бяха останали единствено ръководителите на гилдии, двамата монаси, които

въртяха дървеното колело, и петима стражи с червени раса, изникнали един по един от мрака и застанали до самия край на шахтата с ръце, пъхнати в широките ръкави, в които криеха оръжията си.

Появи се парче бял плат, завързано за основното въже, навито около рудана, което показваше, че платформата всеки момент ще достигне дъното.

— Дръжте здраво — нареди един от монасите на рудана и забави въртенето на колелото, за да може маркерът да се изравни максимално плавно с отметката, издълбана в стената на пещерата.

Стотина метра под тях платформата докосна равната гладка повърхност на каменния под. Един от монасите с кафяви раса дръпна лоста, за да застопори рудана, после опря ръка върху голямото дървено колело и загледа камбаната, която продължаваше да се люлее.

След силното тракане и скърцане на стария механизъм настъпи пълна тишина. Никой не говореше. Никой не помръдваше. Погледите на всички бяха насочени към въжетата в мрака, които потрепнаха леко, когато някой стъпи или остави нещо на платформата долу. В пещерата отекна силен камбанен звън, което означаваше, че каквото и да има там долу, то вече е натоварено и платформата е готова за вдигане. Кафявите раса хванаха здраво дръжките на колелото, отпуснаха спирачката и отново завъртяха рудана.

— Не е много тежка — каза единият, докато въртеше колелото с добре овладян ритъм. — Ще я качим след две минути.

— Качете я бавно и внимателно — отвърна Аксел, без да откъсва поглед от отвора в пода на пещерата. Пристъпи по-близо до ръба и пъхна ръка в ръкава на расото си.

Атанасий го наблюдаваше: възползваше се от възможността да огледа мъжа, който наскоро се бе опълчил срещу него и който несъмнено щеше да го направи отново на предстоящите избори. Брат Аксел имаше авторитетно и властно излъчване, това не можеше да му се отрече. Осемте години начело на стражите на Цитаделата бяха развили у него уменията да издава заповеди с непоколебима увереност. Подобно качество бе в състояние да привлече мнозина от обитателите на планината, свикнали да се подчиняват на силни водачи. В бронята му обаче имаше пробойна.

През вековете в Цитаделата се бяха провеждали безброй избори, чиято цел бе да запълнят едно вакантно място — това на игумена.

Когато някой прелат напуснеше този свят, мястото му автоматично се заемаше от действащия игумен, който оглавяваше манастира, докато назначението му бъде потвърдено официално. Това бе съвсем обикновена формалност — рядко някой дръзваше да оспори избора на новия прелат и всички подобни опити бяха завършвали с неуспех. Този път обаче нещата стояха по различен начин. Автоматичното наследяване бе невъзможно. И прелатът, и игуменът бяха мъртви, нямаше ги и естествените им наследници — *sancti*. Този път мъжете от планината трябваше да гласуват не само за нов игумен, но и за нов прелат, и тези два избора щяха да определят бъдещето на Цитаделата. Поради тази причина Атанасий бе осъзнал, че също както при американските президентски избори, успехът ще зависи от взаимното допълване на двамата кандидати, а не от влиянието и авторитета само на единия. Аксел не разполагаше с отявлени поддръжници. Беше се издигнал на поста си благодарение на амбицията и целеустремеността си. Може да го уважаваха, но не го харесваха. И така, ако Аксел се кандидатираше за игумен, кой щеше да е неговият прелат? Ако ли пък се кандидатираше за прелат, кой щеше да му служи като игумен? Вероятно щеше да убеди някой от другите стражи да се кандидатира в тандем с него, но всички щяха да разберат, че вторият е най-обикновена марионетка, която трябва да помогне на Аксел да постигне бленуваната цел. Атанасий не се съмняваше, че ако спечели изборите, Аксел ще възстанови *sancti* в името на традицията, ще затръшне вратата пред всяка реформа и ще върне обичайния ред такъв, какъвто е бил в продължение на хиляди години. В края на краищата Аксел бе войник и стриктните заповеди и рутината бяха нещата, на които се уповаваше и които разбираше. Традицията му вършеше идеална работа.

Разбира се, в Цитаделата имаше и други, които биха могли не само да издигнат своите кандидатури, но и дори да спечелят. Брат Малахия например би бил такъв кандидат, радващ се на уважението на мнозина, но Атанасий не се съмняваше, че ще успее да сключи някакъв съюз с него. Като секретар и иконом на предишния игумен той познаваше механизмите, по които функционираше Цитаделата най-добре, и от него би излязъл полезен съюзник.

Аксел обаче бе друг случай. Най-добрият начин Атанасий да се справи с него бе да го държи в изолация и да се надява, че

непоколебимата му привързаност към старата йерархия ще отчужди многобройната умерена фракция в планината. Нямаше вече sancti, а онези, които оплакваха липсата им, бяха малко. Още по-малко бяха онези, които щяха да се зарадват на завръщането им. Това бяха хората, към които можеше да се обърне Атанасий. Те бяха ключът към бъдещето на Цитаделата.

— Дръжте здраво!

Атанасий вдигна поглед и видя от мрака да изниква вторият маркер за разстояние, който показваше, че платформата приближава върха. Аксел, който до този момент крачеше напред-назад, спря и пристъпи напред, за да надникне над ръба на шахтата, като в същото време извади пистолета от ръкава си. Миг по-късно ахна и отстъпи назад, насочил пистолета си в мрака. Останалите стражи последваха примера му в мига, в който се появиха и спомагателните въжета, а платформата се изравни с пода.

В средата й стоеше мъж, облечен в одеянията на свещеник. Две кървавочервени очи грееха от почернялата кожа на лицето му, а устните му бяха изкривени в усмивка. Изгледа ги хладно.

— Така ли се посреща стар приятел? — попита той с дрезгав, но все пак познат глас. — Толкова много ли съм се променил?

Именно славянският му акцент помогна на Атанасий да познае кой стои пред тях. Брат Драган, най-младият от всички sancti, се бе завърнал от мъртвите, за да заеме мястото си в планината. Налетите му с кръв очи обходиха лицата на събралите се монаси досущ като Смъртта, която търси най-слабия и уязвим сред тях.

— Донесете ми расото — нареди той и един от стражите се втурна да изпълни заповедта му, като едва не се препъна в бързината. — И съобщете на игумена, че съм се върнал.

Аксел се покашля.

— Опасявам се, че това не е възможно. За жалост игуменът почина.

Драган пристъпи сковано напред и стъпи на каменния под на пещерата.

— Уведомете тогава прелата.

— Това също не е възможно. За съжаление той също вече не е сред нас.

— Кой тогава е най-старшият монах?

Аксел се обърна към главите на гилдиите, събрали се край рудана в средата на помещението.

— Ръководим делата по общо съгласие, докато не проведем избори, които да излъчат новите ни водачи — каза той. — Сега обаче Бог ни благослови с твоето завръщане. Ти си най-старшият монах в Цитаделата.

Драган кимна и устните му се изкривиха в поредната зловеща усмивка.

— Тогава ме отведете в покоите на прелата и съобщете на братството, че един sancti се е завърнал по Божията милост.

Заобиколи събралите се монаси и изчезна в мрака на планината, разбивайки всички надежди на Атанасий за реформи.

III

*Блажен е оня, който чете, и
оня,
които слушат думите на
пророчеството
и пазят писаното в него;
защото времето е близо.*

*Открове
ние 1:3*

47.

Бадият ал Шам, провинция Ал Анбар, Западен Ирак

Нищо на света не може да се сравни с нощта в пустинята.

Същият разреден въздух, който предлага толкова слаба защита от изпепеляващото през деня слънце, след залез отнема всяка топлина и пропуска невъобразим студ, дошъл сякаш от дълбокия космос. Да не забравяме и звездите: милиони, милиарди звезди, изпълнили небето с безброй точки светлина, които хвърлят едва доловимо сияние върху всичко.

Бедуините използваха звездите, за да пътуват нощем, очите им, привикнали с особеностите на пустинята, бяха в състояние да различат светлини, които оставаха недоловими за жителите на градовете. Сега Дух използваше това умение, за да се ориентира из козите пътеки, прорязали каменистата пустош, следвайки линията, очертала гърба на дракона. Запътил се бе към място, което бедуините наричаха Земя на жажда и ужас.

Сирийската пустиня заема площ от над половин милион квадратни километра. Пустош. Погледната отгоре, прилича на зараснала и покрита с твърда коричка рана върху лицето на земята, заела не само части от Сирия, но и от Северен Ирак, Йордания и Саудитска Арабия. В сърцето на пустинята няма нито селища, нито пътища. По време на Иракската война тук се бяха крили бунтовници, използвали праисторическата жестокост на пустинята като своя основна защита срещу високотехнологичната мощ на съвременната военна машина. И не бяха сбъркали: в пустинята машините се развалят, пясъчните бури правят въздушната подкрепа невъзможна, дори най-модерните системи за термонаблюдение ослепяват, когато някой се скрие под нещо толкова елементарно като нагорещени от слънцето камъни. Невъзможно е да се воюва срещу хора, на чиято страна са земята и природата.

Бунтовниците бяха използвали пустинята като своя основна оперативна база, за да попълват запасите си с хора и оборудване, които преминаваха през слабо охраняваната граница със Сирия. Едва след

като нашествениците превзеха всички населени пунктове, те се оттеглиха в по-големите градове и оставиха новото правителство да се справя с по-традиционните заплахи като терористичните актове, извършвани с помощта на заложили край пътища бомби, или отвличанията. Сега пустинята отново бе празна. Въпреки това Дух яздеше в нощта, преследван от усещането, че не е сам.

Забеляза първите признаци, че нещо не е наред, няколко часа преди изгрев, когато луната едва бе започнала да изгрява и студът бе придал на въздуха кристална прозрачност и яснота. Видя в далечината смътните очертания на тъмна сянка, простираща се чак до иначе равния като тепсия хоризонт. Слезе от коня и продължи приведен, за да не позволи на някой наблюдателен тип с термокамера да забележи излъчващата топлина човешка фигура на фона на студеното небе.

Когато приближи достатъчно, установи, че тъмните очертания наистина принадлежат на сянка, хвърляна от луната върху голяма купчина камъни и пръст, струпана непосредствено до изкоп в земята. Наведе се още по-ниско и накрая запълзя към него. Спираше от време на време, за да се ослуша, но чуваше само шепота на вятъра.

Дупката бе дълбока само метър, което означаваше, че е прекалено плитка. Купчината камъни и пръст, която хвърляше толкова дълга сянка, не би могла да бъде изкопана от нея. Насред дупката стърчеше скала с размерите на каруца. Огромният камък бе разкопан донякъде, след което бе зарязан, сякаш хората, които са направили това, внезапно са изгубили интерес. Дух пропълзя върху купчината и когато се изкачи върху нея, успя да огледа околния терен.

Откри още няколко дупки, всяка с диаметъра и дълбочината на първата. В центъра на всяка имаше по един голям полуразкопан камък. Като че ли някой огромен звяр бе копал тук, за да намери нещо, което е изгубил.

Една от дупките бе значително по-широка и по-дълбока от останалите. Дух запълзя към нея, за да я огледа.

Дупката бе дълбока цял етаж, а по периферията ѝ се виеше спираловидна рампа, достатъчно широка, за да слезе по нея кон. На дъното се виждаше черно петно, което явно бележеше входа на пещера. Това бе една от чудатостите на Сирийската пустиня. Големи райони от нея бяха надупчени като термитници от обширни подземни лабиринти, издълбани преди милиони години от води, текли през

утаечните скали. В такива пещери човек можеше да скрие цял батальон войници и оборудване, стига да знаеше къде да ги открие, разбира се. Това бе една от причините толкова време вече никой да не успяваше да залови Дух. Ако онези, които бяха изкопали тези дупки, все още бяха наоколо, най-вероятно се бяха подслонили в пещерата, за да потърсят спасение от хапещия студ на нощта.

Той наблюдава входа на пещерата известно време, но не забеляза никакво движение освен бавно променящите се с въртенето на земята очертания на лунния сърп. Във въздуха не се издигаше дори тънка струйка дим, която да подсказва присъствието на хора в пещерата. Който и да бе изкопал тези дупки, с каквато и цел да го бе направил, отдавна си бе отишъл. Дух пропълзя към ръба на кратера, спусна се по рампата и се приближи, без да откъсва поглед от потъналия в кадифен мрак отвор на пещерата. Когато се озова вътре, се послуша, после извади фенерчето от джоба си и го включи.

Миниатюрната крушка грейна със силата на ядрена експлозия и Дух трябваше да заслони очите си. Пещерата беше празна, нямаше и следа някога да е била обитавана, всъщност нямаше следа от... нищо. Изкопаването ѝ бе погълнало сериозни ресурси и бе отнело доста време и след като мястото нямаше никаква стойност от гледна точка на археологията или геологията, причината трябваше да се крие другаде. Самият факт, че тази пещера изобщо е била разкопана, означаваше, че някой е искал да скрие нещо тук или пък вече го е скрил, след което то е било изнесено. Дух огледа помещението за последен път, после изключи фенерчето и тръгна към изхода.

Сега нощта му се стори още по-тъмна и той примигна, за да привикнат очите му отново с мрака, после излезе от кратера и огледа околността. Забеляза слабите отпечатъци в пръстта — заобикаляха изкопа и продължаваха към място, на което се очертаваха коловози, пресичащи пустинята и сливащи се с хоризонта на изток, където първите лъчи на зората вече започваха да обагрят нощното небе. Дух се обърна натам и погледна звездите. Нещо не беше наред. По това време на годината слънцето изгряваше в съзвездието Близнаци, но изгревът се намираше вдясно от него. Явно това не бе изгряващото слънце, а нещо друго, нещо, което бе достатъчно голямо, за да озари непрогледния мрак на пустинята.

Имаше само едно нещо, достатъчно ярко, за да направи това от подобно разстояние. Селище.

48.

Ню Джърси, САЩ

Когато Лив най-сетне успя да мине през паспортната проверка на международното летище „Либърти“ в Нюарк, минаваше три сутринта. Сама не знаеше как, но бе издържала и бе останала будна по време на дванайсетчасовия полет. Вероятно комбинацията от изпитото кафе и страха от това, което би могло да се случи, ако заспи, не ѝ бяха позволили да затвори очи. В резултат на това, когато се озова в полупразния, но ярко осветен — толкова ярко, че главата я заболя — салон на летището, тя бе твърде напрегната и изнервена и бе на крачка от това да припадне от умора.

Един чистач буташе голяма машина за миене на пода, която танцуваше своя потискащо бавен валс пред съсипаните от умора пътници, които наблюдаваха движенията ѝ от единственото работещо кафене, където — за да останат будни — се наливаха с кафе от големи картонени чаши. На изхода на терминала се бяха строили неколцина униформени шофьори, които държаха в ръце табелки с имена, изписани с най-различни почерци. Гледката сякаш върна Лив във времето. Когато самата тя бе кацнала в Турция преди седмица, също бе видяла името си изписано на подобна табелка. Така се бе запознала с Гейбриъл. Огледа редицата лица, застинали във въпросителни изражения. Добре осъзнаваше, че той не би могъл да е тук, не би могъл да я чака, но въпреки това продължи да се оглежда за него. Макар да го познаваше съвсем отскоро, той вече ѝ липсваше.

Тръгна към изхода и тъй като не носеше багаж, бързо изпревари останалите пътници. Нощта бе превърнала стъклените врати на изхода в тъмни огледала. Когато ги доближи, Лив не можа да се познае в тях. Забеляза тъмните кръгове под очите си, омачканите дрехи, увиснали от измършавялата ѝ фигура. Сякаш се бе завърнала съвсем различен човек от онзи, който бе излетял от това летище. Направи поредната крачка към това странно, непознато отражение на самата себе си и автоматичните врати се отвориха, образът ѝ изчезна и тя се озова сред нощния мрак.

Дик също успя да изпревари тълпата пристигащи пътници. И той пътуваше само с ръчен багаж, тъй като трябваше да е мобилен. Някои от пътниците се бяха заобиколили с купища багаж. Дик възприемаше това като построяването на своеобразен затвор. Предпочиташе да е в състояние да реагира мигновено на всяка ситуация, вместо да се тревожи какво или кого оставя зад себе си — това бе истинската свобода. Никога не се замисляше за чувствата на другите хора — ако го правеше, нямаше да е в състояние да върши работата си толкова добре.

Тръгна през залата за пристигащи, като спазваше известна дистанция между себе си и Лив. Следеше я с периферното си зрение, докато проверяваше съобщенията на телефона си, влязъл в ролята на поредния съсипан от дългия полет бизнесмен, който не може да се откъсне от своето блекбъри. Когато Лив излезе през вратата, Дик ускори крачка. Благодарение на часовата разлика бяха кацнали в Нюарк във възможно най-подходящия момент. От гледна точка на статистиката, в три сутринта бе най-тихо и имаше най-малко хора, което увеличаваше възможностите му.

Навън се оказа по-студено от очакваното, но това също бе от полза за Дик. Студът караше хората да си стоят у дома.

Слу-чай-ност.

Огледа района за тъмни местенца и евентуални свидетели. Неколцината таксиметрови шофьори седяха в колите си с включени двигатели и климатици. Най-близкият го изгледа с надежда, но видя, че Дик не му обръща внимание, и продължи да чете вестника си.

Дик не изпускаше от поглед русите коси на момичето, които блестяха в мрака и изглеждаха дори още по-светли благодарение на ярката светлина на натриевите лампи. Лив подмина таксиметровата стоянка — очевидно се бе насочила към автобусната спирка. Качеше ли се на рейса, това можеше да се превърне в проблем. Щеше да се наложи да скъси дистанцията, за да не я изгуби, а нищо чудно тя да го бе запомнила от полета. Дик не искаше да я плаши... засега.

Подмина таксиметровите коли, като се преструваше, че гледа нещо върху екрана на телефона си, докато всъщност се оглеждаше за полицаи и охранителни камери. След единайсети септември

терминалите на всички летища бяха буквално претърпени с охранителни камери. Човек не можеше да си почеше носа, без някой охранител да го заснеме от поне пет различни ъгъла. За щастие момичето се бе отдалечило от входа, където по принцип бяха съсредоточени най-много камери. Сякаш само се тикаше в ръцете му, сякаш само искаше да стане негова жертва. Надяваше се да я спипа насаме, за да може да си поговори с нея, но практичната му натура надделя над онази част от него, която искаше да се позабавлява с Лив. Сега бе най-добрата му възможност. Вниманието на таксиметровите шофьори бе насочено към изхода на терминала, камерите също гледаха натам, а наоколо нямаше жива душа. Момичето стигна спирката и огледа празната улица. Нямаше автобус. Нямаше и други чакащи.

Дик взе решение.

Заобиколи две спрели таксита и тръгна напърно към спирката с надеждата да приключи преди от летището да са излезли още хора. По време на полета бе прекарал доста време, без да откъсва поглед от изящната извивка на врата ѝ, присвивайки ръце в скута си, докато си представяше как склучва длани около шията ѝ. Беше си представял дори звука, който щеше да издаде вратът ѝ, когато го счупеше: *пук!* — като гризина или столче на чаша за вино.

Приблужи спирката тъкмо когато Лив вдигна очи и започна да се оглежда. Изглеждаше толкова дребничка в сравнение с него, че той можеше да застане пред нея и да скрие цялото ѝ тяло със своето. Никой нямаше да го чуе, когато я попиташе дали знае кога ще пристигне автобусът, никой нямаше да го види, когато щеше да извие главата ѝ назад, щом отвореше уста, за да му отговори. Оставаха му едва няколко крачки, когато тя се обърна и направи нещо съвсем неочаквано.

Помаха с ръка.

Дик се обърна натам, накъдето гледаше Лив. Към тях се насочиха автомобилни фарове. Колите нямаха право да паркират в лентите, предназначени за автобуси, но когато автомобилът приближи, Дик разбра защо този спря точно там. Беше полицейска патрулка.

Той вдигна телефона до ухото си, подмина Лив и се насочи към близкия паркинг, докато с другата си ръка ровичкаше в джоба си, търсейки несъществуващите си ключове за несъществуващия си

автомобил. Приличаше на поредния бизнесмен, върнал се от уморителна командировка.

49.

Лив седна в полицейската кола и побърза да затвори вратата, за да намери спасение от нощния студ.

— Божичко, Лив, изглеждаш ужасно!

Тя погледна месестото, кръгло като месечина лице на сержант Скай Уилямс и се усмихна. Това бяха единствените искрени думи, които чуваше от дни.

— Съжалявам, че те помолих да дойдеш по това време — извини се тя, докато закопчаваше колана си, а полицейската патрулка се отдалечаваше от тротоара. — Когато ти позвъних, изобщо не съобразих часовата разлика.

Той прие извинението ѝ с махване на ръка, без да откъсва поглед от пътя.

Лив познаваше Скай Уилямс от почти десет години. Истинското му име бе Уилям Годлевски, но подобно на мнозина други полицаи от полски произход, той го бе съкратил и поамериканчил, за да няма проблеми с непроизносимата си фамилия. Бе един от първите полицаи, с които Лив се бе запознала по време на своите журналистически разследвания. По онова време Скай също бе новобранец и може би това им бе помогнало да се сблизат — двама новаци, опитващи се да намерят място под слънцето в света на големите. Учудващо бе, че за толкова много години така и не се бе издигнал до нещо повече от сержант. Бе един от най-добрите полицаи, които Лив познаваше, но станеше ли въпрос за отчети и доклади, бе доста немарлив. Три пъти се бе провалял на изпитите за детектив. Освен това не беше и подмазвач. Просто не го биваше да лиже задници. Бе достатъчно умен, за да разбира, че това се отразява благоприятно на кариерата, но ако смяташе, че началникът му е глупак, щеше да му го каже право в очите. В него имаше нещо ужасно безкомпромисно, което изглеждаше едновременно благородно и дразнещо. Тъкмо затова Лив бе позвънила именно на сержант Уилямс от Турция с молба да я посрещне на летището. Той беше полицаи от старата школа, напомняше ѝ за героите

от онзи филм — „Недосагаемите“, затова тя му имаше безгранично доверие.

— Искаш ли да поговорим за нещо, или не? Дават те по новините вече няколко дни. Когато те видях да стоиш на спирката, не знаех дали да ти предложи да се качиш в колата, или да ти поискам автограф.

Лив нахлупи бейзболната шапка още по-ниско, за да скрие лицето си, и потъна в седалката. Изобщо не се бе сетила, че случилото се в Руин ще бъде отразено и от новинарските емисии тук. Новините от чужбина рядко намираха място в ефир, освен ако не ставаше въпрос за война, в която загиваха американци.

— Какво си чул?

— Над теб е надвиснало някакво средновековно проклятие или нещо от сорта. Хората, с които говориш, умират един след друг. Станаха две самоубийства, които може би са свързани с теб и твоите приключения отвъд океана. Трябва да отида на психиатър за това, че изобщо те качих в колата си. Какво всъщност се случи? Разбра ли какво крият в онази тяхна планина?

— Нямам представа.

— Стига де!

— Наистина. Получих амнезия и не мога да си спомня нищо.

Замисли се за съня, от който се бе уплашила толкова много, че бе предпочела да остане будна по време на дванайсетчасовия полет, вместо да поеме риска да заспи. Едно от двете самоубийства, споменати от Скай, бе това на шефа ѝ. Той бе убит само защото бе разговарял с нея. Дали пък наистина не бе прокълната?

— Виж какво, Скай. Само ме отведи у дома и ще ти разкажа всичко. Ако поговоря за случилото се с някого, това би могло да отключи спомените ми. Освен това нямам търпение да взема един душ и да се преоблека.

— Да те отведе у дома значи... — започна Скай, но не довърши.

Лив забеляза угриженото му изражение. Бе го виждала и преди. Тази негова вездесъща честност означаваше, че Скай е възможно най-лошият играч на покер. Това изражение означаваше, че Скай се готви да ѝ съобщи лоша новина.

— Какво има? — подкани го тя.

Той поклати глава.

— Вероятно е по-добре да ти покажа.

50.

Дик си проправи път до началото на опашката, събрала се на таксиметровата стоянка, и разказа на шофьора една набързо скалъпена история за това как приятелят му бил арестуван. Таксиметровият шофьор притежаваше доста оскъдни познания по английски, но все пак схвана достатъчно и последва полицейския автомобил на безопасно разстояние. Дик поглеждаше от време на време, за да се увери, че не са изгубили патрулката от поглед, а междувременно пишеше имейл, с който да докладва случилото се до момента. От досието на момичето бе научил, че е работило като криминален репортер, затова предположи, че негов познат е дошъл да го вземе от летището. Едва ли ставаше въпрос за официална охрана, нещата бяха протекли прекалено лежерно за целта. Вероятно това бе приятелят на момичето. В такъв случай жалко за него. Дик трябваше да се придържа към графика си и всеки, който се изпречеше на пътя му, щеше да попадне в графа „случайни жертви“. Дик се надяваше, че който и да е дошъл да вземе Лив, ще я отведе на някое тихо и спокойно местенце — в идеалния случай къща с мазе.

Довърши имейла и го прочете, за да се увери, че не е пропуснал някоя важна подробност. Добави и снимката на корицата на книгата, която момичето бе чел в самолета. Тя можеше да няма никакво значение, но друг щеше да прецени това. Накрая, след като остана доволен от прочетеното, Дик натисна „изпрати“ и не откъсна поглед от телефона, докато не се увери, че съобщението е изпратено.

Полицейският автомобил отпред пое по магистралата „Маккартър“. По това време на нощта нямаше много движение, затова проследяването му се оказа доста лесно. Дик каза на шофьора да изостане още малко. След два-три километра стоповете на патрулката присветнаха и колата напусна магистралата. Таксиметровият шофьор понечи да ускори, но Дик го спря. Видя, че полицейската кола се насочва към Айрънбаунд, едно от предградията на Нюарк, и си спомни нещо от досието на момичето, което му помогна да определи къде точно отива то.

— Добре дошла у дома — прошепна той съвсем тихо. — Добре дошла у дома.

51.

Бадият ал Шам

По времето, когато Дух приближи достатъчно, за да огледа източника на светлината в пустинята, първите лъчи на изгрева вече започваха да обагрят хоризонта. Бе доближил целта си с пълзене, като следваше релефа и се криеше в нощните сенки, за да остане незабелязан. Сега лежеше на склона на плитка долчинка, право срещу обекта, който изучаваше през бинокъла.

Онова, което видя при първия оглед, не му се стори особено интересно. Това като че ли бе едно от хилядите места, на които се извършваха петролни сондажи. След края на войната подобни съоръжения започнаха да никнат като отровни гъби из безброй области от страната.

В центъра на охранявания периметър се издигаше петролна сонда, а около нея бяха наредени сребристи постройки, предназначени за работниците, и голям транспортен хангар за машините и горивото. Равна циментова площадка в далечния край на ограденото пространство с боядисано върху нея огромно Н показваше къде биха могли да кацат хеликоптери. В момента обаче не се виждаше нито един.

Всичко изглеждаше обикновено... и все пак нещо не беше наред.

Като за начало, сондата не бе издигната сред петролно поле. На поне сто километра околоръст нямаше друга. Освен това всичко тук изглеждаше прекалено ново, чисто и подредено. Сондъорите местеха своето оборудване от място на място и то носеше следите от мръсотията, останала от петрола, и белезите, причинени от капризите на времето и монтирането и демонтирането на съоръженията на всевъзможни забравени от бога кътчета по света. Цялото оборудване тук блестеше от чистота и изглеждаше толкова ново, сякаш току-що бе пристигнало от завода, разопаковано и монтирано наред пустинята досущ като декор в някой увеселителен парк на сондажна тема. Оборудването работеше, дори в момента сондата се въртеше, но в хранилищата около нея нямаше дори капка петрол.

Дух си спомни как бяха протекли организираните от правителството сондажи в района преди няколко години. Сондърите пробиваха дупка в земята и ако не откриеха петрол, бързаха да се преместят на ново място. Проучванията им бяха документирани. Изглеждаше малко вероятно една компания да започне сондажи в участък, където друга се е провалила, особено като се има предвид технологията, използвана в наши дни за откриване на петрол. Геоложките проучвания показваха с голяма точност какво се крие на определена дълбочина под земната повърхност, а сондирането на по-голяма дълбочина бе прекалено скъпо.

Най-подозрителна му се стори охраната. Ирак бе опасно място и всяка западна корпорация разполагаше със солидна охрана, най-малкото за да откаже бунтовниците и престъпниците от идеята да отвлекат някой неин служител, след което да поискат баснословен откуп. Охраната на това съоръжение обаче бе прекалено добра и професионално организирана. Периметърът бе ограден от двойна ограда от бодлива тел, а единственият вход бе препречен от двойна стоманена врата. В четирите ъгъла се издигаха вишки с платформи за стрелба, от чиито амбразури стърчаха дула на М60 Мк43, тежки картечници, приети на въоръжение в американската армия. Действаха ефективно до хиляда метра и изстрелваха по шестстотин куршума в минута, което означаваше, че са в състояние да спрат всяко превозно средство, дори бронирана машина. А онова, което можеха да направят на човек, бе направо немислимо. Нямахше никакъв смисъл да се използват подобни тежки оръжия за защита на нещо, което приличаше на сух петролен кладенец. Тук трябваше да се крие още нещо, което Дух не успяваше да види за момента, нещо несравнимо по-ценно, което да оправдае присъствието на тази малка, но добре екипирана смъртоносна армия.

Запълзя отново, за да огледа по-отблизо. Знаеше, че мъжете на вишките оглеждат зорко района, с ръце, поставени върху тежките картечници, затова пропълзя дотам, докдето смяташе, че е безопасно, и отново огледа терена.

Вече чуваше шумовете, които се носеха над съоръженията: тракането на въртящата се сонда, боботенето на генераторите и климатичните инсталации, гласовете на хора, които разговаряха на смесица от арабски и английски.

От главната сграда излязоха неколцина мъже в бели гащеризони и се насочиха към сондажната кула, където колегите им очакваха новата смяна. Охранителите на вишките също се смениха, като смяната бе извършена поетапно, така че едновременната подмяна на караула да не остави периметъра незащитен. Цялата процедура бе извършена бързо и професионално, което само задълбочи мистерията, пред която бе изправен Дух.

Той продължи да наблюдава и бавно започна да си изгражда представа за начина, по който функционираше това място. Слънцето щеше да изгрее скоро и той трябваше или да се изтегли, или да рискува да бъде забелязан. Тъкмо се канеше да промени позицията си, когато се разнесе боботенето на дизелови двигатели, което заглуши обичайното тихо бръмчене на сондажните съоръжения. От транспортния хангар излязоха три джипа, спряха пред основната сграда и зачакаха.

Оттам излязоха няколко мъже и се качиха в очакващите ги автомобили. Онези, които се качиха в първата кола, бяха със същите бели гащеризони като сондърите и носеха всевъзможни лопати, кирки и прочие инструменти. В третата кола се качиха мъже, облечени в камуфлажни униформи, каквито носеха стражите на вишките, а джипът им имаше платформа с монтирана върху него картучница М60. Това бе стандартният протокол за всеки охранителен конвой: онези, които не са от особено значение — отпред, охраната — отзад, а по средата важните клечки. Именно върху тази група съсредоточи вниманието си Дух.

Те бяха трима, двама западнци и един иракчанин, облечени в дрехи в различни оттенъци на светлокафявото, увиснали безформено върху охранените им отпуснати тела. Двама имаха бради и дълги коси, които се подаваха изпод изпоцапаните им със солни петна шапки. Очевидно бяха цивилни, но начинът, по който се държаха и разговаряха с шофьорите, показваше, че тъкмо те командват парада. Иракчанинът също се държеше като шеф и нещо в него се стори познато на Дух, но той не успя да го разгледа добре заради разстоянието и брадата, която скриваше лицето му. В този момент от сянката на сградата се появи още един мъж, благодарение на което едно голямо парче от пъзела зае мястото си. Мъжът отиде при водача

на групата, каза му нещо, погледна си часовника и махна с ръка към вишката до портала.

Първата от двете стоманени порти се отвори и конвойт се озова в ничията земя между двете огради от бодлива тел. Втората врата се отвори едва след като първата се затвори напълно. Автомобилите поеха по прашните коловози, които Дух бе проследил до това място. Мъжът, който остана в оградения двор, изпроводи с поглед отдалечаващата се колона, сетне огледа околността. Спря за миг очи на мястото, където се бе скрил Дух. Отстрани изглеждаше сякаш двамата се взират един в друг, но Дух знаеше, че е невъзможно да го видят.

После Хайд се обърна, отдалечи се и се скри в лъскавата черупка на основната сграда.

Нюарк, Ню Джърси

Първото, което видя Лив, когато завиха по улицата, на която живееше, бе полицейската лента, която плющеше на вятъра. Някой посилен порив, дошъл откъм реката, я бе скъсал в единия край и сега тя се развяваше и се виеше като жълто-черна змия. Скай паркира до бордюра, при което настъпи лентата с гумите на патрулния си автомобил, и изключи двигателя. Настъпи тишина и двамата ясно чуха плющенето на лентата под колата.

— Смятаме, че е дело на човека, отговорен за двете самоубийства — каза Скай. — Добре че не си била у дома, нали?

Лив не отговори. Просто не бе в състояние да каже или да направи каквото и да било. С такова нетърпение очакваше да се прибере у дома, та да обмисли на спокойствие случилото се, а сега — след като най-сетне бе дошла тук — откриваше още хаос и разруха.

Дома ѝ го нямаше.

Белите външни стени, облицовани със застъпващи се дъски, бяха почернели от сажди високо над обкованите с дъски прозорци, а стъклата лежаха натрошени на парчета на земята. Тя отвори вратата на колата и излезе в прохладния нощен въздух. Носеше се мирис на пепел и изгоряло дърво. Скай също слезе и застана до нея на тротоара.

— Как е семейство Да Коста? — попита Лив и кимна към напуканите прозорци на първия етаж.

— Добре са. Били са на работа, когато се е случило. Огънят е избухнал към три следобед. Цялата сграда е била обречена. Всички са настанени при роднини или приятели в очакване застрахователите да си свършат работата.

На мястото, където някога се бе намирала вратата ѝ, бе закована дъска. Входът бе препречен и от полицейска лента, която продължаваше покрай оградата и заобикаляше миниатюрната квадратна градинка, заради която се бе влюбила в това жилище.

Когато Лив се бе нанесла тук, дворът бе покрит с цимент, омазан с петна от масло, протекло от мотора на предишния собственик. Тя бе

разбила цимента, бе прекопала земята и бе посадила цветя и храсти, за да върне градинката във вида, който най-вероятно е имала по времето, когато тук е живял първият собственик. Често се бе излягала на тревата в центъра на миниатюрната си градина, за да впери поглед в звездите: бръшлянът бе засаден така, че да скрие от погледа ѝ едната стена, а клоните на черешата — другата. Така Лив можеше да се престори, че лежи на полянка в истинска гора, далеч от проблемите на ежедневието.

Стаите ѝ също бяха пълни с растения, резултат от обстоятелството, че бе израснала в компанията на баща, запален по органичното земеделие. Благодарение на него знаеше имената на всички растения още по времето, когато бе започнала да учи първите букви от азбуката. На баща ѝ винаги му се бе струвало много странно, че Лив бе станала журналистка в голям град, че бе заживяла в бетонната джунгла, при положение че носеше земята в душата си. Може би това бе нейният начин да се разбунтува. А може би бе просто авантюристка. Каквато и да бе истината, нейният апартамент с всичките му цветя и наситен дъх на пръст и кислород бе нейното светилище, нейният дом.

А сега някой ѝ го бе отнел. Тя пристъпи напред и отмести полицейската лента, прескочи един паднал участък от оградата и влезе в унищожената си градина.

В средата ѝ бе струпана голяма купчина почернели от огъня мебели: масичката с напукан плот, която бе наследила след смъртта на баща си, обгорели книги, матрак, покрит все още с чаршафа, няколко фотографии в рамки, опушени, но все пак оцелели. Взе една от тях: на нея се виждаше щастливата, кипяща от енергия Лив, която гребеше в лодка в езерото в Сентръл Парк. До нея бе Самюъл. За миг я обзе пристъп на гняв, че брат ѝ бе донесъл цялата тази разруха, че я бе оставил сам-самичка на света сред овъглените останки от предишния ѝ живот. Обаче бе прекалено уморена, за да се ядосва. Бе прекалено уморена за каквото и да било. И ако Скай не я бе сграбчил в съчувствена прегръдка, би могла да легне на земята и да заспи мигновено. Захлипа, опряла глава на якото му рамо. Чувстваше се окаяна и самотна, но миризмата на полицейската патрулка, пропила униформата му, като че ли ѝ вдъхна успокоение.

— Хайде, стига — подкани я той, докато я галеше неловко по гърба. — Не го преживявай толкова. Имаш ли къде да отидеш, да се обадиш на някого, освен на мен?

Тя поклати глава и той се замисли как да разреши ситуацията, какво да каже, за да я накара да се почувства по-добре. Бездруго не го биваше в приказките и нямаше представа как да постъпи.

— Бих те поканил у дома — каза Скай, — но трябва да те предупредя, че майка ми ще те побърка с въпросите си. Гледала те е по новините и най-вероятно ще се отнесе с теб като със знаменитост. Нищо чудно да покани приятелките си. Недей да плачеш, това няма да ти върне къщата. Ще се опитам да измисля нещо.

53.

Четири сутринта в Нюарк, Ню Джърси.

Десет сутринта във Ватикана.

Международните новинарски канали бяха започнали да излъчват репортажи от земетресението в Руин още предната вечер, заедно със слуховете, че още неколцина от оцелелите в Цитаделата са предали богу дух. Клементи бе прекарал цялата вечер и по-голямата част от нощта в разговори по обезопасената си срещу подслушване линия. Поглъщаше жадно всяка дума, очакваше с нетърпение потвърждението, че заплахата, надвиснала над начинанието му, е премахната. В крайна сметка умората го бе надвила и той бе заспал, без да получи отговор на този въпрос.

Веднага щом приключи със сутрешните си молитви и служебни задължения, кардиналът се втурна в кабинета си и влезе в електронната си поща.

Очакваха го две съобщения.

Прочете първото с нарастващо безпокойство. Въпреки обещанието, което бе дал на Групата, през нощта бе елиминиран само един от четиримата оцелели. От останалите трима един се намираше под наблюдение — но все пак на свобода! — в Америка, останалите двама бяха изчезнали. Ама че нощ! Двама от независимите агенти, наблюдавали болницата, бяха мъртви. Отвори приложените към съобщението снимки и трепна, когато видя кадрите от местопрестъплението, които показваха свещеника на болничното легло — с широко отворени от изненада очи и прерязано гърло, в огромна локва кръв. Първите репортажи по новините го бяха идентифицирали погрешно като монаха, но последвалите емисии бяха коригирали нещата. Монахът бе обявен официално за изчезнал, заедно с Лив Адамсен и Гейбриъл Ман, оцелелия, по отношение на когото Групата изпитваше най-силни притеснения.

Кардиналът затвори имейла и отвори втория, изпратен няколко часа след първия, с надеждата да открие в него по-добри новини. Подателят му бе друг агент, който предаваше подробен доклад от

наблюдението си над изчезналата жена. Погледът на Клементи пробяга по подробностите около полета, който тя бе взела, и полицая, който я бе посрещнал на летището. Към съобщението бе приложена снимка, придружена от пояснителен текст.

Обектът бе забелязан да чете тази книга по време на полета...

Кардиналът отвори снимката и дъхът му секна при вида на каменната плочка, съдържаща един от малкото текстове, написани на изгубения език, които не бяха притежание на Цитаделата. Момичето бе подчертало цял ред със символи и бе написало в полето нещо, което накара Клементи да настръхне от ужас.

Ключът?

Момичето бе извършило съвсем точен превод от език, който само той и още шепа хора из целия свят бяха в състояние да прочетат, език, който играеше ключова роля в плановете му да възстанови църквата. Той се вторачи във въпросителната, изписана от Лив Адамсен. Означаваше ли тя, че момичето не е сигурно в превода, или че не разбира значението му? Едва тогава забеляза, че Лив е подчертала още нещо на същата страница, и взе решение. Това бе Ал Хилах, ключът към всичко. Момичето бе разбрало нещо и това го правеше особено опасно.

Не можеше да си позволи повече прояви на предпазливост. Предния ден бе изпитвал угризения заради решението, което бе взел, но днес не изпитваше и капка колебание. Бе отишъл прекалено далеч, за да се отказва.

Написа кратко нареждане:

Момичето трябва да замлъкне незабавно.
Очаквам резултати до един час.

54.

Нюарк, Ню Джърси

— Ето, заповядай! — каза Скай и отвори вратата с апломб, който хотелската стая определено не заслужаваше.

Бе обзаведена семпло и функционално и едва побираше двойното легло, разположено в нея. През единствения прозорец се процеждаха оскъдните лъчи на изгряващото слънце, а гледката, която той предлагаше, бе тухлената фасада на отсрещната сграда.

— Чудесна е! — каза Лив и прекрачи прага.

Скай остана в коридора като притеснен тийнейджър, излязъл на първа среща. Бръкна в джоба на якето си и измъкна евтин мобилен телефон.

— Заповядай — каза и го подаде на Лив. — Картата е предплатена, имаш разговори на стойност петдесет долара. Използвай го, ако трябва да позвъниш на някого. — Лив го взе с благодарност. — Записал съм номера си в телефона, в случай че се наложи да се свържеш спешно с мен. Почини си добре, става ли? — Кимна, сякаш за да отговори сам на собствения си въпрос, после се обърна и си тръгна. Не бе от хората, които умееха да показват чувствата си, но имаше голямо сърце, а това бе най-важното.

Лив затвори вратата и завъртя резето докрай, след което огледа стаята. В много отношения тя приличаше на болничната стая в Руин. Обзавеждането бе малко по-люксово, а леглото бе двойно, но във всяко друго отношение стаята носеше клеймото на институционалната скука.

По пътя насам Скай ѝ бе обяснил, че полицията използва хотела за настаняване на ключови свидетели и съдебни заседатели по време на важни съдебни процеси. Регистрира я под фалшиво име и лични данни, така че нито истинското ѝ име, нито номерът на паспорта ѝ да се появят в която и да било база данни. Това щеше да я направи потрудна за откриване поне за известно време, което ѝ помогна да се почувства в безопасност.

Лив извади лаптопа и зарядното от чантата си и ги сложи на плотта, който играеше ролята на бюро. В единия му край имаше лампа с огледало, окачено на стената зад нея, а в другия — телевизор с плосък екран. Тя го включи и по стар навик намери новинарски канал. Тъкмо се канеше да започне разопаковането на останалата част от багажа си, когато говорителят каза нещо, което я накара да извърне рязко глава към екрана.

— Първите трусове в историческия турски град Руин са усетени снощи около осем вечерта местно време. Макар магнитудът им да не е особено висок, те като че ли са отключили верижна реакция в съседни разломи из цяла Турция, както и на юг и на изток в Сирия и Северен Ирак. Сеизмолозите твърдят, че никога досега не са наблюдавали подобно явление и не са в състояние да обяснят причините, които са го породили.

Лив впери поглед в картата, която показваха.

Самолетът ѝ бе излетял точно в осем вечерта.

Спомни си рязката болка, която бе изпитала, когато колесниците се бяха отделили от земята, усещането, че в нея сякаш се е скъсало въже, примигването на светлините, докато самолетът набираше височина. Бяха ли свързани тези събития по някакъв начин? Не би трябвало. Не би могло.

— Единствените жертви са открити в болницата в Руин. Полицията потвърди в официално съобщение, че Катрин Ман, една от заподозрените за неотдавнашния бомбен взрив в Цитаделата, е мъртва, макар да не става ясно дали смъртта ѝ е пряк резултат от земетресението...

Лив гледаше онемяла екрана.

— Така броят на живите оцелели от инцидента в Цитаделата е сведен до трима: монахът, чието местонахождение е неизвестно, Лив Адамсен, която е напуснала болницата няколко часа преди земетресението, и Гейбриъл Ман, избягал от полицейския арест приблизително по същото време.

Лив пребледня, гърлото я стегна, започна да ѝ се повдига.

Катрин — мъртва.

Гейбриъл — изчезнал.

Запита се дали наистина е изчезнал, или и с него се е случило нещо.

Все още замаяна от новините, Лив отвори лаптопа си и откри с помощта на търсачката сайта на „Ортус“, фондацията, в която работеше Гейбриъл. Ако някой бе в състояние да се свърже с него или да ѝ съобщи къде се намира той, това бяха хората от фондацията. Зареди страницата на „Ортус“, откри телефоните за връзка с представителството в Руин и се пресегна за телефона на Скай. Набра номера на „Ортус“, който вече бе записала в бележника си, и се зачуди за колко ли минути международни разговори ще ѝ стигнат петдесетте долара, платени от Скай. В ухото ѝ прозвуча странен сигнал, след което някаква жена отговори на турски.

— Здравейте — каза Лив с надежда да преодолее езиковата бариера. — Говорите ли английски?

— Да.

— Искам да предам съобщение на Гейбриъл Ман.

Пауза.

— Той не е тук.

— Зная, но някой би ли могъл да ми помогне да се свържа с него? Аз съм му приятелка и трябва спешно да говоря с него.

— Той не е тук.

Лив не бе изненадана от недружелюбната реакция, но въпреки всичко се подразни от нея.

— Мога ли да му оставя съобщение? Моля! Само едно съобщение!

— Какво съобщение?

— Предайте му да се обади на Лив. Той ще разбере. Много е спешно! Благодаря ви — каза тя и продиктува телефонния си номер, след което отново благодари на жената и затвори. Нямаше никакъв начин да разбере дали тя ще предаде съобщението ѝ, или просто ще го хвърли в кошчето.

Трескаво започна да съставя наум списък на хората, които бе срещнала по време на престоя си в Руин и които биха могли да знаят нещо, но постепенно осъзна — при това с все по-засилващо се чувство на страх и ужас — че повечето от тях са мъртви. Вероятно Скай беше прав, че е прокълната. Историята на Тайнството бе пълна с проклетия и злокобни пророчества. Самата Лив бе част от едно такова пророчество. Спомни си как бе седяла в сянката на Цитаделата и го бе обсъждала с...

Отвори нов прозорец в брауъра и написа „доктор Мириам Аната“. Сред резултатите откри и линк, който водеше към уебсайт. Лив го отвори и снимката, която изпълни екрана, бе на същата забележителна жена, с която се бе запознала в Стария град на Руин. Имаше страница с адрес и телефон, както и информация за издателите на всичките ѝ книги, агент, който уреждаше публичните ѝ лекции, имейл за връзка с авторката... Лив кликна върху линка и започна да пише:

Доктор Аната,
Пише Ви Лив Адамсен. Ако знаете как да се свържете с Г., моля, предайте му да ми позвъни незабавно. Аз съм в безопасност. Този номер също е сигурен.

Написа номера на мобилния телефон на Скай и изпрати съобщението.

Докато наблюдаваше как съобщението напуска папката, означена с „изпращане“, я обзе чувство на безпомощност, последвано от усещане за неудовлетвореност и безизходица. По всичко изглеждаше, че е изчерпала всички възможности, а не е постигнала нищо.

Прегледа отново резултатите от търсачката в интернет с надеждата да открие поне още един телефонен номер. След час или два би могла да позвъни на някой колега във вестника и да го помоли да открие номера на домашния или на мобилния телефон на доктор Аната, но не искаше да чака толкова дълго, нито пък искаше да рискува някой да подслуша разговора ѝ с репортера, който неизбежно щеше да поиска да научи повече подробности за случилото се с нея през последните две седмици.

Някъде от коридора долетя трясък от затръшната врата, последван от отдалечаващи се бързи стъпки. Хрумна ѝ, че би могла да седи тук цял ден, стига да пожелае, разбира се, но все някога Скай щеше да се върне, за да провери как е, и най-любезно да я уведоми, че полицията се нуждае от нейната стая. Къде щеше да отиде тогава? Нямаше си никого. Всички членове на семейството ѝ бяха мъртви.

Запита се колко ли от хората, настанявани в тази стая преди нея, са изпитвали същите чувства; важни свидетели, готвеци се да загърбят

досегашния си живот, за да дадат показания на някой важен процес. Вероятно стаята бе пропита с отчаяните мисли на безброй хора с провалено минало и несигурно бъдеще. Едва ли е особено трудно да изгубиш воля за борба, след като си попаднал в стая като тази, предлагаща тухлена стена вместо някоя по-приятна гледка.

Разстроена от мрачната, потискаща насока, в която бяха поели мислите ѝ, Лив се захвана за работа. Изпразни съдържанието на пътната си чанта върху леглото и започна да сгъва дрехите си и да подрежда малкото останали ѝ вещи. Остави историческата книга на нощното шкафче заедно с бележника си, после попадна на плика с турски пари. Канеше се да го изхвърли в кошчето, когато ѝ хрумна, че освен няколко касови бележки той може да съдържа неща, които да ѝ послужат като улики за случилото се в Руин. Откри в него две касови бележки от таксита, друга за храна и... голям лист, сгънат на четири. Отвори го с надеждата това да е подробна хотелска сметка или нещо подобно, което да ѝ предложи повече информация. Оказа се абсолютно неподготвена за онова, което видя.

Едната страна на листа бе замацана с въглен: някой го бе поставил върху каменен барелеф и бе повторил очертанятията върху хартията. На местата, където въгленът липсваше, ясно личаха отделни символи, същите символи, които бе видяла в книгата. Лив обърна листа и откри написана на ръка бележка:

Това няма да обясни всичко, нищо не би могло да го обясни, но все пак може да послужи като начало. Надявам се, че след като улесних бягството Ви от планината, нещата ще се променят и след време ще можем да разговаряме лице в лице. Но ако Цитаделата остане затворена, което също е възможно, искам да знаете, че тук винаги ще имате приятел в мое лице. За да се свържете с мен, трябва да отидете в черквата в Руин и да поискате да се изповядате при брат Пийкок. Всяко затворено в плик съобщение, което му предадете, ще достигне непокътнато до мен.

Ваш

Брат Атанасий

Бележката пробуди поредица от несвързани спомени.

Пред очите ѝ изникна образът на монаха, чиято гола глава лъщеше в мрака на параклиса, докато той ги водеше из пълните с дим тунели, прорязващи планината, за да се озоват във външния свят. Беше им помогнал да избягат, а сега отново предлагаше помощта си. Тя обърна листа и погледна леко размазаните символи, странни, но въпреки това познати. Бяха издълбани върху камък, в долната част на който се виждаше Тау. Това бе най-големият текст, написан на изгубения език, който бе виждала, по-голям от всеки друг, показан на илюстрациите в книгата.

Докато погледът ѝ пробягваше по редовете на текста, шепотът в главата ѝ започна да се усилива, а кожата ѝ настръхна. Бе минало прекалено много време, откакто бе напуснала болницата, за да може да обясни тези симптоми със страничните ефекти на някое успокоително. Каквото и да предизвикваше това, не бе на химична основа. Вероятно проблемът бе психологически или пък ставаше въпрос за нещо друго, което все още не бе готова да обмисли.

Разстла листа върху плота и отново се взря в символите. Почти незабавно шепотът се усили. Колкото повече се съсредоточаваше Лив, толкова по-силен ставаше той. Заглуши шума от уличния трафик навън и изпълни главата ѝ, докато в кожата ѝ не започнаха да се забиват хиляди миниатюрни иглички. Лив събра воля и превъзможна болката, макар да се чувстваше така, все едно държеше дланта си върху пламък.

Шепотът постепенно прие определена форма, превърна се в глас, който прозвуча в главата ѝ, и символите пред очите ѝ започнаха да се подреждат и да образуват думи, които да обяснят всичко...

55.

Дик наблюдаваше хотела от автобусната спирка на отсрещния тротоар. Приличаше на уморен от работа унил дребен бизнесмен и образът му се вписваше идеално сред ранобудните пътници, които идваха и си отиваха с ритъма на автобусите. Полицейският автомобил бе потеглил преди малко и в него се бе качило само ченгето. Ако той бе приятелят на момичето, романтиката явно им куцаше. След кратък разговор с рецепцията на хотела Дик научи, че Лив Адамсен не е отседнала в него... поне официално.

Обстоятелството, че полицаят бе успял да я регистрира толкова бързо под фалшиво име, навеждаше на мисълта за добре отработена система, в която всички се познават и никой не задава излишни въпроси. Предвид факта, че хотелът се намираше на една пряка от съдебната палата, Дик стигна до извода, че мястото се използва за настаняване на свидетели, ползващи се с полицейска закрила. При други обстоятелства това би било сериозен проблем — подобни места бяха създадени специално, за да не позволяват на хора като него да проникнат в тях — но в случая не се виждаше полицейски автомобил, паркиран отвън, и най-вероятно по коридорите не бяха разположени охранители с погледи, напрегнати от очакване и подозрение, а също и от литрите изпито кафе. Момичето сигурно се чувстваше спокойно, заслепено от илюзията за сигурност, която създаваше това място. Въпросната сигурност обаче не бе нищо повече от илюзия.

Дик се наслаждаваше на спокойствието, присъщо на подобен вид наблюдение, на възможността да подреди хладнокръвно мислите си, преди да се впусне във водовъртежа на предстоящите събития. Още един автобус спря и качи поредната порция работещи зомбита, в резултат на което Дик остана сам на тротоара. По това време на годината се съмваше достатъчно късно и в този час утрините бяха доста тъмни. Дик стоеше и наблюдаваше как прозорците на хотелските стаи светват един след друг, свидетелство, че гостите са започнали да се събуждат. Хотелът изобщо не изглеждаше толкова пълен, колкото му се бе сторило в началото.

Телефонът в джоба му завибрира, за да го уведоми, че е получил ново съобщение. Той го прочете и откри в него две от любимите си думи, които този път обаче не му доставиха обичайното удоволствие.

За-млък-не.

Не-за-бав-но.

Изтри съобщението и тръгна към входа на хотела — просто един изморен от път бизнесмен, който търси евтина стая.

За пореден път му бе отнета възможността да се наслади на изпълнението на задачата си. Напоследък всички се бяха разбързали като луди.

56.

Лив грабна бележника и започна трескаво да записва думите, които нахлуваха като водопад в главата ѝ, тъй като не можеше да разчита на не особено добрата си напоследък памет. Дори докато записваше обаче установи, че част от нещата трудно могат да бъдат формулирани и обяснени, тъй като значението им се променяше и чезнеше редом с шепота. Сякаш символите се опитваха да изложат нещо, което бе прекалено неясно или несигурно, за да бъде изразено с думи. Когато най-сетне приключи, се отпусна тежко на стола и задиша дълбоко, за да позволи на шепота да утихне и изчезне и самата тя да събере сили. Стана, затътри се към банята и наплиска лицето си с вода, а после се върна и прочете онова, което бе записала.

*Затова я държали слаба.
Светлината Божия, окована в мрака,
не посмели да я освободят, понеже се
страхували от онова,
което би могло да се случи,
нито пък можели да я убият, понеже не
знаели как.
Така минавало времето, и хората се
озовали
приковани
към собствения си грях,
а домът им се превърнал в крепост,
която единствена пазела тайната за
деянията им,
не планина свещена, а затвор прокълнат.
Негова пленница е Ева,
такава е свещената тайна, такава е
Тайнството,*

*докато не настъпи предреченото време и
не донесе края на мъките ѝ.*

Лив подскочи и прекатури стола, сякаш бе видяла змия да пълзи по бюрото. Прочете последните три реда и ключовите думи запулсираха в главата ѝ: Ева... свещена тайна... Тайнството.

Самото им изричане пробуждаше в нея ясни спомени за видяното в Цитаделата. Спомни си Тау и очите, които я гледаха отвътре, зелени като нейните, вперени право в нея. Спомни си отворената предна част на кръста и крехкото на вид момиче, чиято коса сияеше като лунна светлина, а тялото ѝ кървеше, прободено от безброй игли, покрито с ужасни рани. Лив потърка кожата си, припомнила си неотдавнашното усещане, че я бодат хиляди иглички. Това беше същото. Тя беше същата. Спомените в главата ѝ обаче принадлежаха на някой друг...

Сведе поглед към бележника и прочете останалата част от превода:

Истинският кръст ще се яви на земята
Всички ще го видят в един миг и ще се чудят
Кръстът ще падне
Кръстът ще се издигне
За да разкрие Тайнството
И да донесе новия век
Чрез милостивата си смърт

Това бе пророчеството, за което ѝ бе разказал Гейбриъл. Едва сега обаче Лив разбираше, че то се сбъдва. Брат ѝ бе изобразил Тау — истинския кръст — преди да се хвърли от върха на планината и на негово място се бе появила тя, плът от плътта му. Тя бе кръстът. Тя бе отключила Тайнството.

Нахлуха още спомени. Ножът в ръката ѝ, пролятата кръв, нейната и на... Ева, смесила се на пода. Кръвта им бе потекла и

духовете им се бяха съединили, слети в едно. Вдигна поглед към огледалото и видя очите си. Зелени очи — нейните, но не съвсем, сякаш някой друг я гледаше от огледалото. Пресегна се и докосна отражението си, но в този миг звънецът на вратата иззвъня и тя подскочи стресната. Кой можеше да звъни толкова рано сутринта? Звънът се разнесе отново и тя осъзна грешката си. Това бе мобилният телефон на Скай, оставен на леглото. Тя се хвърли към него, тъй като се страхуваше, че звънът може да спре всеки момент, и натисна бутона.

— Ало?

Настъпи пауза, съвсем кратка пауза, причинена от забавянето поради голямото разстояние, и тогава той каза:

— Лив. Аз съм. Гейбриъл.

Никога не бе изпитвала подобно облекчение. Усети как някъде дълбоко в нея се заражда усмивка, която се насочва нагоре и я облива с топлина. Толкова много неща се бяха случили, толкова много неща имаше да разкаже.

— Здравей — успя да промълви тя и усмивката ѝ озари тази дума, сякаш бе изписана с неонов букви.

— Здравей — отвърна той. Той също се усмихваше. Тя го усети по гласа му. — Къде си?

— Аз съм... — Канеше се да каже, че е у дома, но думите заседнаха в гърлото ѝ. — Прибрах се в Ню Джърси и се настаних в хотел, който ми уреди един приятел. — Погледът ѝ пробяга по телевизора и тя се сети за новините, които бе видяла. — А ти как си? Гледах новините и...

— Добре съм — отвърна Гейбриъл и я прекъсна преди тя да довърши въпроса си. Усмивката изведнъж изчезна от гласа му. — Ще поговорим по-късно. Сега трябва да те скрием на сигурно място, преди Цитаделата да те открие отново. Имаш ли лаптоп и връзка с интернет?

— Да.

— Използвала ли си някога „Скайп“?

— Разбира се. — „Скайп“ бе най-добрият приятел на всеки журналист. С помощта на интернет компютърът можеше да бъде използван като телефон, разговорите по който бяха напълно безплатни. Всъщност програмата работеше като видеофон и все по-често се използваше за предаването на репортажи от труднодостъпни места по света. Лив отвори въпросното приложение и записа адреса на

Гейбриъл в „Скайп“. Сетне кликна върху иконката, обозначена като „нов контакт“, за да проведе разговора.

Служителката на рецепцията погледна мъжа в омачкан костюм, запътил се към нея, и го посрещна с дежурната си усмивка.

— Какво мога да направя за вас?

— Ами, като за начало можете да се обадите на шефа ми и да му обясните, че тези нощни полети направо ме разбиват — каза той, пусна чантата си на пода, опря се тежко на гишето и хвърли поглед към екрана на компютъра.

— Имате ли резервация при нас?

Дик въздъхна дълбоко и сбърчи чело — кратка пантомима на умора и отегчение.

— Не, за жалост. Нямам нищо, освен задължението да се явя пред съда по-късно през деня и след като не успях да затворя очи дори за миг по време на нощния полет от Лондон, търся местенце, където да полага изморената си глава за час-два, в противен случай няма да съм от голяма полза на моя клиент.

И подаде на служителката паспорт и кредитна карта — фалшиви, естествено.

— Момент да проверя с какво разполагаме — каза жената, взе документите и затрака по клавиатурата.

— Не търся нищо специално — каза Дик и разтърка очи. — Просто най-обикновена стая, където шумът от уличното движение или гостите, запътили се на закуска, да не ме събудят. — Служителката на рецепцията продължаваше да пише и Дик се надвеси съзаклятнически над плота, който изскърца под тежестта му. — Един мой приятел адвокат ми каза, че понякога използвали този хотел, за да настаняват съдебни заседатели и свидетели по особено важни дела. Обзалагам се, че тези стаи са комфортни, разположени на някое тихо местенце. Една от тях ще ми свърши чудесна работа.

Пръстите на жената спряха да натискат клавишите. След миг тя натисна „въведи“, извади пластмасова карта от кодиращата машина и я пхна в хартиено пликче.

— Стая 272 — каза тя и записа номера върху пликчето. —
Вземете асансьора до седмия етаж и в края на коридора завийте
надясно. Трябва ли ви помощ за багажа?

Дик взе ключа заедно с паспорта и кредитната си карта и й
намигна.

— Не, благодаря. — Вдигна пътната си чанта. — Помогнахте ми
предостатъчно.

58.

Бързата поредица от бипкания, долетяла от стереоколонките, вградени в лаптопа на Лив, свидетелстваше за набирането на телефонен номер. Тя все още не бе излязла от шока, причинен от пороя спомени, който преводът на текста бе отприщил в главата ѝ. Въпреки присъщия ѝ скептицизъм и рационалност Лив съзнаваше, че в прочетеното има смисъл, има логика. То обясняваше защо може да чете древен език, който не само никога не е учила, но и за който никога не е чувала. Обясняваше и защо всеки път, когато шепотът в главата ѝ се усили, настръхва цялата, прободена сякаш от безброй иглички. Текстът обаче не обясняваше какво представлява „Ключът“, нито пък какво общо има той с нея.

Писуканията преминаха в телефонен звън. Лив се покашля, за да прочисти гърлото си, и се изправи на стола, изпитала внезапно притеснение, че след миг ще се озове очи в очи с Гейбриъл.

На екрана се появи изображението, предавано от уебкамерата на Лив, и тя видя образа си в ниска резолюция, която само подсилваше уморения ѝ вид. Приглади косата си и разтри тъмните кръгове под очите си, сякаш ставаше въпрос за размазан грим, който можеше да изчисти просто ей така. Зачуди се дали да не прекъсне връзката и да наплиска лицето си с още вода в опит да си придаде по-представителен вид, но звънът прекъсна и прозорчето, отворено на дисплея, увеличи размерите си, за да покаже лицето на събеседника ѝ.

Първо се разнесе гласът на Гейбриъл, доста по-плътен, отколкото бе прозвучал по телефона, и също толкова дълбок, колкото си го спомняше.

— Лив? Чуваш ли ме? — попита той и миг по-късно на екрана се появи и лицето му. Гледаше право в нея, веждите му бяха присвити угрижено, а сините му очи искряха.

Лив неволно посегна, за да докосне лицето му, и каза:

— Здравей.

Усмивката смекчи суровите му черти и той също посегна към екрана. Двамата се виждаха за първи път, откакто турската полиция бе

отвела Гейбриъл, а той ѝ бе казал да се скрие на безопасно място с обещанието да я открие. Ето, сега той изпълняваше дадената дума, макар това да не бе срещата, която и двамата си бяха представяли.

— Трябва да ти покажа нещо — каза Лив и взе листа, който бе открила в плика. — Даде ми го монахът, който ни помогна да избягаме от планината. Кажи ми, ако не си в състояние да го прочетеш — оказа се, че аз разбирам всичко! — Тя вдигна листа към екрана и изписаните върху него символи се появиха на фокус в Руин на разстояние шест хиляди и петстотин километра от хотела, в който се намираше. Задържа го достатъчно дълго, за да може Гейбриъл да го прочете. Когато свали листа, видя, че към него се е присъединила и доктор Аната. От израженията им Лив можеше да заключи, че и двамата са прочели написаното.

— Разбира се — каза доктор Аната, — какво друго би могло да бъде Тайнството, освен нещо с божествен произход. Това е единственото нещо, което е достатъчно древно или достатъчно могъщо, за да има смисъл. Тайнството е земната богиня, уловена в мрак от изпълнени със завист хора, а ти си я освободила. Пророчеството е изпълнено.

Лив поклати глава и въздъхна.

— Трябва да ви призная, че трудно възприемам всичко това. Преди две седмици щях да се изсмея в лицата ви, ако ми бяхте казали и половината от нещата, които в момента приемам за чиста монета. Добре, да предположим, че всичко, написано тук, е вярно. Но защо тогава се чувствам толкова ужасно? Ако в мен е влязъл някакъв божествен дух, не би ли трябвало да се чувствам страхотно, фантастично? Защо някой шепне в главата ми неща, които не разбирам? И по каква причина онези манияци от Цитаделата продължават да избиват хора? Не ми се струва пророчеството да се е сбъднало.

Гейбриъл и Аната се спогледаха и Лив попита:

— Какво има?

— Има и второ пророчество — каза Гейбриъл. — Огледалното пророчество. То е продължение или допълнение на първото.

Вдигна бележника на Оскар към камерата и екранът пред Лив се изпълни с познати символи. Шепотът отново се усили, докато тя се взираше в буквите и записваше превода в бележника си. Осъзна

значението му още докато го превеждаше. Бе се чудила какво представлява ключът — и сега научи отговора. Тя бе ключът.

Ключът отключва Тайнството
Тайнството се превръща в Ключ
И земята цяла ще потръпне
Ключът трябва да намери Дома на Звездната карта
И там да угаси огъня на Дракона до първо
пълнолуние
Погине ли Ключът, земята ще се разцепи и
Чума ще връхлети, за да бележи края на дните

От мига, в който се бе събудила в болницата, Лив бе изпитвала неустойимо желание да се прибере у дома. Отначало бе решила, че това е инстинктът на оцелелия, който я кара да потърси познатото и сигурното, или с други думи, да напусне мрачните, изпълнени с опасности улици на Руин и да се върне в Америка. Сега осъзнаваше, че става въпрос за нещо съвсем различно. Тя не бе изпълнена с копнеж да се върне в собствения си дом, а трябваше да се върне в дома, от който бе дошло Тайнството.

— Ключът трябва да намери Дома на Звездната карта — повтори Лив.

— Да — каза доктор Аната. — Домът, споменат в Огледалното пророчество, е изначалният дом на всички нас, мястото, където е сътворено Тайнството: Едем.

Рационалната част от съзнанието на Лив преглътна думите ѝ с усилие.

— Огледалното пророчество е съвсем ясно — продължи Аната. — Драконът е символ на огън и разруха. Ако не отнесеш Тайнството в дома му в Едем навреме, ще настъпи краят на дните за всички нас.

— С колко време разполагаме?

— Седемнайсет дни... може и по-малко.

— Ако не успеем?

— Краят на дните е описан в Откровението на свети Йоан Богослов. На земята ще се появи антихрист, който ще донесе болести, глад, земетресения, наводнения... Океаните ще се надигнат и ще

погълнат планините, планините ще рухнат в морето. Градовете ще загинат. Ще настъпи краят на живота такъв, какъвто го познаваме, и праведните ще бъдат призовани от Господ.

Лив се свлече унило в стола.

Гейбриъл се наведе напред, лицето му изпълни екрана.

— Ще ти уредя безопасен превоз. Трябва да дойдеш при нас. Всички древни библейски земи са разположени близо до Руин. В тях трябва да потърсим Едем. Още докато пътуваш, ще съм съставил план как да проникнем в Цитаделата.

Лив подскочи.

— Какво?!

— Там Оскар е скрил Звездната карта. Ако не я намерим, няма да намерим и Едем.

Цитаделата отново притегляше Лив в мрачната си орбита. Тя бе избягала колкото се може по-далеч от нея и въпреки това продължаваше да трепери в сянката, която Цитаделата хвърляше, а съдбата ѝ продължаваше да бъде обвързана с тайните, които Цитаделата криеше. В този миг ѝ хрумна нещо. Взе листа, препрочете бележката на брат Атанасий, после вдигна поглед към Гейбриъл, усмихна се и каза:

— Мисля, че знам как да се влезе в Цитаделата.

59.

Вратите на асансьора се плъзнаха встрани и Дик стъпи на синьосивия мокет, с който бе застлан седмият етаж. Спря за миг, за да огледа дългия празен коридор и за да долови шумовете, които долитаха от хотелските стаи в ранната утрин. Зави надясно, както го бе упътила служителката от рецепцията. Движеше се безшумно въпреки огромните си габарити и спираше пред всяка врата, за да се ослуша за миг.

Мина покрай табла, отрупана с остатъците от вечеря, сервирана в стая, и покрай две врати, на чиито брави висяха табелки „моля, не безпокойте“, но като се изключеше това, тази част на хотела изглеждаше доста празна.

Хидравличното рамо на противопожарната врата изсъска, когато Дик я отвори, за да мине в най-отдалечения от входа коридор. Тук се намираше и неговата стая, но той я подмина, привлечен от изострените инстинкти на хищник и приглушения шепот, долитащ от края на коридора. Проследи звука, който не бе по-силен от тихо жужене, и застана пред вратата, откъдето идваше той.

Протегна ръка и докосна вратата с върховете на пръстите си, за да почувства леките вибрации, които идваха от другата страна. Едва след това се наведе и долепи ухо до вратата. Тя отговаряше на най-новите противопожарни изисквания, което означаваше, че е доста солидна и плътна и следователно добър проводник на звуковите вълни. В стаята работеше телевизор, включен на някакъв новинарски канал. На този фон Дик успя да долови по-тихия и не толкова отчетлив звук, характерен за двама души, които разговарят.

Наведе се още, като внимаваше да не вдига шум, и долепи ухото си още по-плътно до вратата. Бе възнамерявал да влезе в стаята ѝ, преструвайки се на камериер или сервитьор от румсървис, и да извие врата ѝ миг след като тя отвори. Присъствието на втори човек обаче променяше ситуацията. Налагаше се да почака още малко.

Замисли се за миг дали да не разбие вратата с ритник и да нахлуе, пък каквото стане. Така би постъпил някога. Сега обаче не

правеше така. Беше се научил да сдържа поривите си на насилие и да изразява чувствата си с думи. Думите му позволяваха да контролира самия себе си, а думата, която характеризираше тази ситуация, бе ясна и недвусмислена:

Тър-пе-ни-е.

60.

Лив стоеше под горещия душ и усещаше как струите му отмиват напрежението, което бе натрупала през последните няколко седмици, и го отнасят в канала заедно с мръсната вода. Остана изненадана от спокойствието, което бе изпитала по време на разговора си с Гейбриъл. В крайна сметка бе разбрала, че ѝ остават две седмици живот, а ако искаше да промени това, трябваше да се справи с почти непосилна задача. И въпреки това бе изпитала не друго, а облекчение. Беше чела някъде, че подобни чувства нередко изпитвали войниците, които най-сетне влизали в бой. Имаше нещо успокояващо в осъзнаването, че държиш съдбата си в своите ръце, та дори шансовете да успееш да са минимални. Тя спря водата и взе от закачалката хавлията и две тънки кърпи.

Когато излезе от топлата и светла баня, стаята ѝ се стори още по-студена и мрачна. Подире ѝ се точеше гореща пара досущ като шлейф от фини капчици мъгла. Гейбриъл я бе посъветвал да не мърда от хотела, докато не уреди всички подробности около връщането ѝ в Руин. Лив нямаше представа къде ще отидат след това, но поне щеше да е с Гейбриъл, а това не бе малко.

Събра вещите си и подреди чисти дрехи на стола, но не ги облече. Уреждането на пътуването щеше да отнеме известно време, а тя не бе мигнала повече от двацет и четири часа. Щеше да се опита да поспи, докато Гейбриъл се обади. Така че се изсуши, върза по-малката кърпа като тюрбан около главата си и се сви на леглото.

Колосаните чаршафи бяха студени, а матракът — твърд, но въпреки това леглото ѝ се стори като застлано с най-фин пух. Отвън долиташе все по-силният шум на сутрешния трафик, тъй като с напредването на времето все повече хора се запътваха към работните си места. Стори ѝ се странно, че докато лежи в стаята си в този невзрачен хотел в Ню Джърси, обмисля пътуване, която да я отведе в Райската градина. Идеята изглеждаше абсурдна — все едно да позвъни в някоя туристическа агенция и да поиска да резервира самолетен билет до Мордор. От повърхностното религиозно образование, което

бе получила, бе останала с впечатлението, че историите за Сътворението и Райската градина са просто легенди. Никога не ѝ бе минавало през ума, че в тях може да има истина.

Любопитството ѝ надделя над умората и тя се пресегна към нощното шкафче и отвори чекмеджето. Както очакваше, в него имаше екземпляр от Библията, книгата, която можеше да бъде открита във всяка хотелска стая в Америка. Лив отвори на Битие и прегледа набързо първите няколко страници. Тънката хартия ѝ се стори прекалено крехка и нетрайна, за да издържи тежестта на думите, отпечатани върху нея. Във втора глава попадна на нещо интересно:

От Едем изтичаше река, за да напоява рая, и подир се разклоняваше на четири реки.

Името на едната е Фисон: тя обикаля цялата земя Хавилска, там, дето има злато; златото на тая земя е добро; там има бдолах и камък оникс.

Името на втората река е Гихон (Геон): тя обикаля цялата земя Куш.

Името на третата река е Хидекел (Тигър): тя тече пред Асирия. Четвъртата река е Ефрат.

Тази легендарна история бе изпъстрена с реално съществуващи и в наши дни географски названия: Етиопия, Асирия, Ефрат... Лив винаги бе смятала историята за грехопадението на човека за притча, за метафора, отразяваща по-значими теологични възгледи. Сега обаче четеше текста буквално, възприемаше го като действителен разказ за едно изгнание, като история, чието действие бе толкова бързо и ужасяващо, че човекът бе прогонен от рая още преди края на следващата глава.

Тогава Господ Бог го изпъди от Едемската градина, да обработва земята, от която бе взет.

И изгони Адама, и постави на изток при Едемската градина Херувим и пламенен меч, що се обръщаше, за да пазят пътя към дървото на живота.

Лив взе бележника си и отгърна следващата страница. Записа имената на всички местности, споменати в Битие, които съществуваха и в наши дни, сетне прегледа списъка. Добави Ал Хилах, мястото, където бе намерена каменната плоча, а после и Едем. Отново огледа написаното. Трудно ѝ бе да приеме, че Едем може да е място също толкова реално, колкото и останалите. Постави до реда няколко въпросителни, преди да продължи да чете с надеждата да открие улики, които да ѝ подсказват къде се намира Райската градина. В крайна сметка обаче богатият, изпълнен с дълбока символика език на Библията и собствената ѝ умора взеха своето. Лив не бе преполовила четвърта глава от Битие — малко след като Каин убива Авел, когато очите ѝ се затвориха и книгата се изплъзна от ръцете ѝ. Сънува огнени стълбове и съвременни реки, които текат през древни земи, изпълнени със злато и оникс.

61.

Бадият ал Шам

Дух проследи от безопасно разстояние конвоя, който прекосяваше пустинята, като внимаваше най-вече за тежковъоръжените охранители в последния джип и монтираната там картеница М60. Проследяването им не беше проблем: трите автомобила вдигаха достатъчно прах и издаваха местоположението си от километри, а конят му бе състояние да прекосява неравната пустош не по-зле от техните джипове. След близо час прашният облак изчезна, което означаваше, че конвоят е спрял. Дух тръгна по следите от гумите, докато не реши, че се е приближил достатъчно, и остави коня си в сянката на една долчинка, след което измина пеша останалото разстояние. Почти бе стигнал до позицията, която смяташе да заеме, когато чу изстрел.

Мигом свали калашника от гърба си и се хвърли на земята. Огледа пътя пред себе си и видя облаче прах да се разсейва в далечината. От изстрела можеше да заключи, че става въпрос за пистолет — или най-общо, за оръжие, предназначено за близък бой — което означаваше, че не са стреляли по него. Въпреки това продължи да пълзи.

Автомобилите бяха спрели в сянката на поредната купчина камъни и пръст, останала след изкопаването на поредната дупка. Един от мъжете в бели гащеризони бе клекнал, за да измъкне широка тръба, забита в земята. Тя бе част от устройство за сеизмична рефракция, метод, при който в земята се изстрелваше халосен патрон и се измерваше ехото на звуковите вълни. Твърдите обекти отразяваха вълните по различен начин.

Тримата цивилни, които явно ръководеха експедицията, се бяха надвесили над лаптоп и изучаваха резултатите от експеримента. Изглеждаха доста развълнувани. Обсъдиха нещо и посочиха място, разложено в непосредствена близост до скривалището на Дух, след което тръгнаха към него. Работниците в бели гащеризони тръгнаха

подире им, нарамили кирки и лопати. Охранителите, останали в колата си, ги проследиха с отегчени погледи.

Цивилните стигнаха до участък, разположен на двайсетина метра от паркираните джипове, и посочиха земята. Отстъпиха встрани и загледаха безучастно как работниците започват да копаят. Един от брадатите мъже извади шише вода от хладилната чанта и я преполови на един дъх. Благодарение на бинокъла си Дух успя да види капчиците вода от външната страна на бутилката и облиза пресъхналите си от жажда устни. Слънцето бе изминало едва една трета от пътя си по небесния свод, но вече напичаше и Дух се чувстваше като гуцгер върху камък. Трябваше да намери по-добро прикритие и да пийне глътка вода, но работниците, които копаеха, бяха прекалено близо. Не му оставаше нищо друго освен да остане на място, докато те се уморят да копаят поредната дупка и се преместят на друго място.

Не се случи нито едното, нито другото.

След пет минути от дупката се чу ясен звук, който привлече вниманието на всички. Цивилните се втурнаха напред и най-дебелият от тримата се спусна в дупката и започна да разчиства земята с ръце. Когато се изправи, лицето му сияеше.

— Свържете се с базата и им кажете незабавно да пратят багерите — извика той на охранителите. — И още нещо: трябва да оградим мястото. Намерихме го! — каза той, излезе от дупката и изтупа праха от дланите си. — Слава богу, намерихме го!

Цитаделата

Драган бе обзет от пристъп на паника още в мига, в който влезе в параклиса на Тайнството и видя отворената врата, стърчащите игли и празния кръст.

Падна на колене пред него, но не в пристъп на благоговение. В резултат на усилията, съпътствали чудодейното му завръщане в Цитаделата, той се чувстваше смъртно уморен и изнемощял. Бе го крепил единствено копнежът да се озове отново в непосредствена близост с Тайнството и да продължи ритуала, който изпълваше със сила и енергия онези, които го практикуваха. Само Тайнството бе в състояние да възстанови здравето и силата — както на самия него, така и на планината, — но то бе изчезнало.

Докато оглеждаше празния параклис, Драган зърна собственото си отражение в едно от лъснатите до блясък остриета, окачени по стените. Защо Господ се подиграваше с него? Защо бе съсипал здравето му, а впоследствие му бе предложил възможност за спасение, само за да го лиши от нея? Поклати глава засрамено. Не, това не беше Божие дело. Тук бе замесен Сатаната.

Драган си припомни историята на Йов и изпитанията, на които бил подложен, след като Господ оттеглил закрилата си от него. Дяволът му отнел богатството, семейството и здравето, за да подложи на изпитание вярата му и да го накара да прокълне Божието име. Йов обаче отказал и предпочел да прокълне деня, в който се е родил. В крайна сметка Йов бил възнаграден заради вярата си и благословен с още по-голямо богатство и по-добро здраве отпреди. Драган разбра какво трябва да направи. Трябваше да опази вярата си силна и непоколебима, макар тялото му да бе слабо, а пътят пред него — неясен. Това бе единственият начин Цитаделата да възвърне някогашната си мощ.

Сведе глава и започна да се моли пред празния кръст, изповядваше греховете, които бе извършил от последната си изповед на това място насам. Помоли за прошка заради недостатъчната си вяра,

помоли и за сила, за да следва Божията воля. Накрая изрече молитва за успокоение на душата на свещеника, който бе изпратен да отнеме неговия живот, но в крайна сметка се бе простил със своя. Драган вярваше, че всичко на този свят се случва поради някаква причина, че всяка стъпка е предначертана, че всеки човек е инструмент на Божията воля. И докато разсъждаваше върху събитията, довели до завръщането му в Цитаделата, започна да прозира, че то също е част от Божието дело.

Първо, Бог му бе изпратил онзи притеснен болногледач, който винаги така бързаше да си отиде, че един ден бе забравил скалпела си. Второ, Бог му бе изпратил свещеника, който бе умрял от острието на същия този скалпел, докато се опитваше да удуши Драган с възглавница. Подобни неща не се случваха по някаква приумица на съдбата, зад тях се криеше по-висша цел, те бяха предначертани.

Когато приключи с молитвите, той се приведе напред и легна върху студения каменен под. Протегна ръце встрани и изобрази знака Тау с тялото си пред олтара в израз на пълно смирение и подчинение. Остана неподвижен известно време, отправяйки молба след молба към Господ да му даде знак, който да го ръководи. Едва когато тялото го заболя и той вече не бе в състояние да лежи в тази поза повече, а и получи силен пристъп на кашлица, стана.

Изправи се с вдървени крайници и изтупа с длани прахта от расото си. Във въздуха затанцува тънка златна нишка, уловена от потрепващата светлинка на свещите. Драган протегна ръка и я улови. Миниатюрните златисти пращинки засияха на фона на почернялата му кожа. Изненада се да открие подобно нещо в параклиса. За разлика от свещениците по целия свят, монасите в Цитаделата не носеха церемониални одежди от злато или коприна. Дори игуменът и прелатът носеха същите груби раса като всички останали. Истинска загадка бе как тази златна нишка се бе озовала тук.

Поднесе я към светлината, за да я разгледа по-добре, и осъзна грешката си. Не бе златотъкана нишка, а дълъг златисторус косъм, посветъл към върха и по-тъмен към корена. Изрусен косъм. Женски косъм. Сети се за жената, която бе евакуирана от Цитаделата. Бе видял лицето ѝ по новините, дори я бе зърнал за миг, когато и двамата постъпиха в болницата. Косата ѝ също бе руса, със същия цвят и дължина като косъма, който сега държеше в ръката си. Следователно

би трябвало да е идвала тук, в параклиса. Тя беше жена, свещен съд, който притежаваше силата да носи в себе си живот.

Драган се обърна и напусна параклиса, получил прозрение какво трябва да направи. Закрачи забързано по тунела, който водеше към стълбището, сетне зави надясно по страничните коридори. Слезе по тесните стъпала, които го отведоха няколко етажа по-надолу към един от най-рядко посещаваните участъци от планината, където нямаше нищо, освен отдавна изоставени килии, разположени встрани от главния тунел. Отвори първата врата и видя онова, което търсеше. Беше издълбано в стената срещу него. Приличаше на амбразура, тясно прозорче, изсечено в планинския склон, от което се разкриваше великолепна гледка към ширналия се в долината град Руин.

Драган затършува трескаво в джоба на расото си и извади мобилния телефон, който бе взел от мъртвия свещеник. Традицията изискваше всеки пристигнал в пещерата с асансьора да бъде събличан чисто гол. Това се възприемаше като символично прераждане, но и като предпазна мярка, която да не позволи нищичко от външния свят да попадне тайно в Цитаделата. Необичайните обстоятелства, съпътствали появата на Драган обаче, бяха довели до пренебрегването на този обичай и телефонът бе останал в джоба му.

Той го включи и екранът светна. Както се бе надявал, това място — толкова високо над града, където нямаше какво да спира вълните — осигуряваше отличен сигнал. Вдървените му почернели пръсти натиснаха няколко бутона и отвориха списъка с проведените разговори. През последните дни свещеникът бе звънял и получавал обаждания само от един номер. Всички кратки съобщения бяха изпратени от същия номер. Драган ги прочете, усмихвайки се, когато стигна до онова, в което ставаше въпрос за собствената му смърт. Набра номера, от който бе дошло съобщението, и позвъни.

Докато гледаше към Руин и очакваше телефонът да установи връзка, осъзна, че стои в същата килия, в която бе отведен брат Самюъл, след като се бе провалил по време на ритуала. Оттук брат Самюъл бе избягал и бе поставил началото на верижната реакция, довела до кризисната ситуация, в която се намираше Цитаделата. По ирония на съдбата именно завръщането на неговата сестра тук щеше да завърши кръга и да постави нещата на мястото им. Тя бе изнесла Тайнството от планината. И само тя можеше да го върне обратно.

Телефонът продължаваше да звъни.

Драган чакаше.

И тогава, сякаш именно по Божията воля, някой вдигна.

63.

Кардинал Клементи крачеше нервно из кабинета си в очакване на новината, че заповедта, която бе издал, вече е изпълнена, когато телефонът в джоба му иззвъня. Той загаси цигарата и вдигна.

— Някакви новини?

— Да — отвърна му непознат глас със силен акцент. — Нося новини от гроба.

Клементи не пророни нито дума. Почувства, че му се готви капан.

— Не се притеснявайте — продължи гласът. — Не ви се сърдя, че наредихте да ме убият. Разбирам по-добре от мнозина необходимостта от прилагането на правилата, изискващи опазване на тайната. За ваше нещастие свещеникът, когото изпратихте да ме ликвидира, се провали и сам падна жертва. Сега, по Божията милост, аз вече се намирам в мястото, на което принадлежа. Вътре в Цитаделата.

Акцентът му звучеше славянски. Според личните досиета, които Клементи бе прочел, един от монасите бе сърбин. Вероятно се обаждаше той, но кардиналът искаше да е сигурен. Отиде до бюрото си, отвори горното чекмедже, в което държеше документите, свързани с кризата в Руин, и каза по телефона:

— Кажете ми името си.

— Аз съм Драган Руя. Роден съм в Баня Лука на двайсет и четвърти октомври 1964 година. Влязох в Цитаделата през 1995-а, след като цялото ми семейство загина по време на войната в Босна.

Той беше. Нямаше съмнение. Фактите го потвърждаваха.

— Радвам се, че сте се върнали у дома, където се намирате на сигурно място — каза Клементи и потръпна, когато осъзна, че разговаря с човек, който се намира вътре в Цитаделата.

— Благодаря за загрижеността. Когато се върнах тук обаче, установих, че нещо е изчезнало... било е откраднато. Имате ли представа къде е Лив Адамсен?

— Да.

— Добре. Предполагам, че сте издали подобна заповед и по отношение на нея, заповед, която да я накара да замлъкне завинаги.

Клементи не отговори.

— Трябва да я анулирате незабавно. Лив Адамсен не бива да умре. Тя трябва да бъде доведена в Цитаделата възможно най-бързо. И трябва да бъде доведена тук жива.

— Не съм сигурен дали това е възможно.

— Това не е молба, а заповед. Запознат сте с декрета на император Константин от 374 година, който предава на Рим върховната власт по всички църковни въпроси, нали?

— Разбира се.

— Следователно знаете, че прелатът на Руин остава *de facto* глава на църквата, макар тази роля за пред обществото да играе папата.

Клементи преглътна с пресъхнало гърло. Ако все още криеше някакви съмнения относно самоличността на мъжа, с когото разговаряше, те вече не съществуваха. Единствено най-високопоставените служители на Ватикана и ръководният елит на Цитаделата знаеха за тези тайни декрети.

— Ще направя всичко по силите си — обеща Клементи, — но оперативният ни агент е прекалено близо до обекта и съществува вероятност да не успее да се свържа навреме с него. Съществува немалка вероятност момичето вече да е мъртво.

Настъпи пауза, изпълнена с гняв, който Клементи долови безпогрешно.

— Надявам се — за ваше собствено добро — тя да е жива — отвърна последният *sanctus*.

И връзката прекъсна.

64.

Нюарк, Ню Джърси
Лив се събуди бавно.

Отвън долиташе приглушеният шум на уличното движение. Светлината се процеждаше през завесите, за да покаже, че още е ден, но Лив нямаше никаква представа колко е часът. Можеше да е дремнала няколко минути, а можеше и да е спала часове или дори дни. Премигна и огледа семплата хотелска стая. Лаптопът ѝ стоеше на мястото, на което го бе оставила, якето ѝ бе хвърлено върху облегалката на стола, Библията лежеше отворена на страницата, която бе чела, преди да се унесе и книгата да се изплъзне от ръцете ѝ. Всичко бе на мястото си и въпреки това нещо се бе променило. За първи път от седмици Лив не бе сънувала кошмари. Бе се събудила спокойно, без да изпита поредния пристъп на страх и ужас, като нормален човек. Не чуваше шепот в главата си, не виждаше Т-образни кръстове, в мрака не се криеше нищо невидимо и страховито.

Всичко бе толкова тихо.

Всичко бе толкова спокойно.

Пое дълбоко дъх и го изпусна бавно, усещаше как напрежението, сковало раменете ѝ, се разсейва. Изпитваше невероятно спокойствие, сякаш най-сетне бе постигнала мир със самата себе си.

Силно чукане прониза тишината като изстрел.

Лив се изправи рязко в леглото и погледна към вратата. Колко хора знаеха, че е тук? Гейбриъл, Скай, доктор Аната и... никой друг.

Най-вероятно бе Скай, дошъл да провери как е, но Лив все пак нямаше намерение да отговори и да издаде присъствието си в стаята, докато не се увери кой е.

Следващото почукване, още по-силно и настойчиво, я накара да подскочи. Не се чу никакъв глас обаче, който да разкрие самоличността на човека в коридора. Дори камериерките биха се представили досега.

Лив тихичко се измъкна от леглото, загърна се с омачканата хавлия и обмисли вариантите за действие. Тясната стаичка не

предлагаше нито място, където да се скрие, нито предмет, който да използва като оръжие. Бе капан с един вход и един изход.

Заобиколи леглото, като се придържаше колкото е възможно подалеч от вратата. Взе телефона на Скай от бюрото и бързо набра номера на рецепцията, изписан върху бланките с логото на хотела, оставени там. Опита се ли се някой да проникне в стаята ѝ, щеше да се заключи в банята и да повика охраната, щеше да се развика, че я изнасилват, за да ги накара да дойдат по-бързо. Тъкмо направи следващата крачка, когато гласът, който чу, я накара да замръзне.

— Лив?

— Гейбриъл?

Произнесе името му, без да се замисля, но последвалата тишина я накара да съжали за действието си.

Който и да стоеше в коридора, бе казал само една дума, и то приглушена от дебелината на хотелската врата. Наистина ли бе Гейбриъл? Струваше ѝ се невъзможно — та нали се бе свързала с него в Руин, а оттам ги делеше половин ден път. Освен... ако не бе спала по-дълго, отколкото бе смятала... да, определено бе изморена...

— Лив?

Отново същият глас. И толкова приличаше на неговия.

— Гейб? — отвърна тя, осъзнала, че няма смисъл да проявява повече предпазливост. — Как дойде толкова бързо?

— Хванах първия полет. Сигурно си спала цял ден.

Той беше. Лив пламна от вълнение и се втурна към вратата, за да отвори.

От коридора я лъхна гореща вълна, въздухът там бе по-топъл дори от този в стаята.

Гейбриъл стоеше на прага, но леко встрани от вратата, с ръце, отпуснати покрай тялото. Гледаше я неловко. Изглеждаше същият, какъвто го помнеше, с тази разлика, че черните му коси и черните му дрехи караха бялата му кожа да изглежда още по-бяла. Студената синева в очите му бе единствено цветно петънце в мрачния коридор, в който нямаше нито един прозорец. Тя го погледна в очите и се усмихна, но... той не отвърна на усмивката ѝ. По лицето му се плъзна самотна сълза, сякаш горещината бе разтопила синия лед в очите му.

— Съжалявам — промълви той.

И тогава целият коридор избухна в пламъци.

Горещата вълна отхвърли Лив назад. Тя падна на леглото и закри лицето си с ръце. Шепотът надделя над бученето на пламъците и изпълни главата ѝ като предупреждение. Когато се опита да погледне към мястото, на което бе застанал Гейбриъл, горещината и блясъкът на пламъците я принудиха да затвори очи. Тя се изправи и се опита да се приближи до вратата, закрила лице с ръкава на хавлията си с надеждата, че Гейбриъл може да е оцелял в този огнен ад.

В този миг огънят изчезна също толкова бързо, колкото се бе появил, и вместо хотелски коридор пред очите ѝ изникна пустинен пейзаж. Земята бе равна и гола, покрита с нощни сенки, озарена от сиянието на луната. Лив пристъпи към нея, привлечена от необикновената гледка.

А после стигна прага и видя звяра, причинителя на огнения пъкъл. Той стоеше върху пясъка, огромен гущер с остри шипове и плочки по гърба, който бълваше огън. Червените му очи се вираха право в нея, островърхата му като копие опашка се гърчеше под нощното небе, над което грееше пълна месечина.

Звярът си пое дълбоко дъх, всмукна пламъците и дима, които бе избълвал, и затвори червените си очи, сякаш за да се наслади на миризмата ѝ. Миг по-късно нещо прониза нощта и се заби в гърдите ѝ, прободете и тялото, и душата ѝ. Тя се опита да извика, но от устата ѝ не излезе нито звук. Почувства как кръвта потича по кожата ѝ, както неотдавна в Цитаделата. Зловещото създание я повдигна с върха на опашката си и я поднесе към устата си. Лив почувства смъртоносния дъх на чудовището и видя знака върху врата му — кръст във формата на обърнато Т. Зловещото създание нададе пронизителен писък, който сякаш разцепи главата ѝ, устата му избълва огън и зина, за да я погълне.

65.

Лив подскочи в леглото, пронизителният писък от кошмара продължаваше да кънти в ушите ѝ. Хотелската стая тънеше в безпорядък — столът бе катурнат, завивките на леглото бяха смачкани на топка, накъсани листове бяха разпилени навсякъде. Зачуди се дали още сънува и това е част от поредния многопластов кошмар, от който трябва да избяга малко по малко. Сви колене към гърдите си и зачака следващото действие от кошмарния сън, но никой не почука на вратата, температурата в стаята си остана нормална, отвъд прага не изникна и фантасмагорична пустиня с огнен дракон. Всичко изглеждаше съвсем реално и естествено и това я притесни още повече.

Опита се да осмисли случилото се: или някой бе проникнал в стаята ѝ и бе направил всичко това, докато тя бе спала, или самата тя го бе сторила, досущ като някой сомнамбул. Нито едното, нито другото обяснение не я успокоиха. Лаптопът ѝ стоеше затворен на мястото, където го бе оставила. Ако някой бе влизал в стаята, щеше да го вземе, нали? Единственото логично заключение бе, че тя сама е направила всичко това. Или пък го бе направило създанието, което носеше в себе си, докато съзнателното ѝ аз е било потънало в сън.

Събра разпилените върху леглото листове. Бяха страници, откъснати от Библията. Корицата на книгата лежеше на пода до леглото. Взе я и тя увисна безжизнено в ръцете ѝ като мъртво животно. Една-единствена страница бе останала залепена за корицата. Страница от Откровението на свети Йоан Богослов и това едва ли бе случайно. По-голямата част от текста върху нея бе задраскан с разкривени, гневни линии, но няколко реда бяха останали незасегнати:

... ето, голям червен змей със седем глави и десет рога, а на главите му — седем корони; опашката му повлече третината от небесните звезди и ги свали на земята. Змеят застана пред жената, която щеше да ражда, та, кога роди, да изяде детето ѝ. И тя роди мъжко дете, което ще управлява всички народи...

Лив се взираше в думите, а пронизителният писък на дракона продължаваше да кънти в главата ѝ.

На вратата се почука силно и Лив подскочи.

— Моля, излезте и тръгнете към стълбите! Моля, побързайте!

Мъжът продължи по коридора, чукаше на всяка врата и повтаряше нареждането. Воят, който чуваше Лив, не бе причинен от дракона от съня ѝ, а от противопожарната аларма.

Тя събра набързо дрехите си и грабна чантата си.

В коридора алармата виеше още по-силно и Лив запуши ушите си с ръце, докато бързаше към стълбите. Помисли за съвпадението между текста от Откровение и кошмарните съновидения. Вероятно бе прочела точно този откъс преди да заспи и сама бе посяла в съзнанието си семената, от които бяха избуяли тези страховити картини.

Стигна противопожарната врата и я бутна, чудеше се дали Гейбриъл е успял да уреди пътуването ѝ до Руин. Не можеше да повярва, че очаква с нетърпение да се върне там. Възможността да се срещне отново с него бе променила всичко. Чувстваше се свързана с него.

До такава степен бе потънала в тези мисли, че не чу съскането на хидравличната врата, която се отвори зад гърба ѝ, не усети и острия мирис на хлороформ, преди една ръка, голяма колкото главата ѝ, да притисне кърпата към лицето ѝ.

Опита се да извика, но пищенето на алармата и кърпата приглушиха звука. Опита се да отмести огромната длан, но упойката бе започнала да действа и ръцете ѝ се отпуснаха безжизнено. Последното, което изпита, преди мракът да я погълне, бе внезапният пристъп на паника при вида на кръста, татуиран върху ръката на мъжа, който я държеше.

66.

Дик затвори вратата с крак и сложи младата жена на леглото.

Погледна си часовника. След десет минути трябваше да докладва. Най-трудното бе зад гърба му. Бе открил, че е сама, бе я подплашил да излезе навън и сега тя бе негова. Трябваше само да ѝ счупи врата и да изчезне. Табелката „Моля, не безпокойте“, окачена на врата на стаята ѝ, щеше да му гарантира, че никой няма да открие тялото ѝ преди следващата сутрин, а дотогава той щеше да е далеч, много далеч оттук.

Наведе се, за да огледа лицето ѝ. Долови аромата на хотелския сапун, смесен с етаноловия мирис на хлороформа. Момичето имаше гладка, почти прозрачна кожа, опъната върху изящни кости. Устните ѝ бяха леко разтворени, малките ѝ бели зъби искряха сред влажния сумрак в устата ѝ. Той се наведе още по-близо, за да почувства топлия ѝ дъх върху кожата си, и забеляза леката бръчка, онази, която наричат бръчка на концентрацията, между затворените ѝ очи. И той имаше такава, резултат от годините, прекарани в самообразование, предимно в затворнически библиотеки.

Погледна чантата ѝ, взе я и извади книгата, която тя бе чела по време на полета. Обичаше да запазва по нещо за себе си. *Су-ве-нир*. Видя и още нещо, което помрачи доброто му настроение.

Извади Библията, взе разкъсаните ѝ останки така нежно, сякаш държеше ранено птиче. Корицата се отвори сама и той изпита гняв при вида на драсканиците, покрили единствената оцеляла страница. Тя не само се бе отнесла богохулно към Божието слово, но дори се бе опитала да го унищожи и по този начин бе извършила най-страшния — според него — от всички грехове.

Пак погледна изпадналата в безсъзнание млада жена. Вече не му се струваше красива. Вече нямаше търпение да изпълни задачата си и да си тръгне.

Противопожарната аларма спря да вие и стаята потъна в тишина. Трябваше да действа бързо, ако искаше да се възползва от суматохата, причинена от алармата. Това щеше да улесни бягството му.

Тя бе скъсала гръбчето на Библията, сега той щеше да счупи нейния гръбнак. Това изискваше принципът на равновесието, описан в Стария завет: око за око.

Хвана главата ѝ в огромните си ръце и напрегна рамене, готов да ѝ счупи врата. И в този миг нещо изписука в тишината на стаята. Бе получил съобщение. Копнееше да чуе как вратът ѝ изпуква, но инстинктът и опитът му казваха, че трябва да изчака, а дисциплината му нареди да им се подчини. Извади телефона от джоба си и прочете съобщението. Бръчката на челото му стана още по-дълбока. Прочете съобщението повторно и погледна към леглото.

— Ти обичаш думите — прошепна на упоената Лив. — Е, в такъв случай имам една много хубава дума за теб. *От-мя-на*.

Руин

Старият град остана затворен цялата сутрин, докато улиците бъдат почистени. Когато — малко след два следобед — най-сетне вдигнаха подвижната желязна решетка на древните крепостни стени, пред нея се бе събрало многохилядно множество, за да се отпрати към черквата на върха на хълма и да благодари на Господ за своето спасение. Сред тях бе и доктор Аната.

Докато си пробиваше път през гъстата тълпа, тя забеляза, че в Стария град не се е променило почти нищо. Някои поклонници разговаряха за това безспорно чудо, но доктор Аната добре знаеше, че то е свързано с геологията, а не с теологията. Земните трусове се разпространяваха като вълни и по-нестабилните пластове усилваха въздействието им, докато скалните масиви, върху какъвто бе построен и Старият град, спираха вълните и отслабваха силата им. Тук земетресението бе усетено по-слабо, това бе единствената разлика.

Отне ѝ близо четирийсет минути, за да се изкачи на върха на хълма и да се озове в прохладния наос на каменната черква. Помещението бе изпълнено с вярващи, дошли да се покаят за греховете си, но жужеше не само от техните молитви, благодарности и изповеди, а и от оживената глъчка на туристите. Доктор Аната се насочи право към изповедалните, разположени в далечния край на черквата. Гейбриъл бе предложил да я придружи, но тъй като градът се връщаше към обичайния си ритъм, а това означаваше улиците отново да се изпълнят с хора, които го търсят, тя бе настояла да дойде сама, въодушевена от възможността да вземе макар и скромно участие в нещо толкова значимо. През целия си живот бе чела история, а днес получаваше възможност да твори история.

Стигна до изповедалните и седна на самия край на пейката, изпълнена със смълчани богомолци, вперили погледи в кабинките, закрити с плътни завеси. Стените зад тях бяха покрити с натруфени и ярки фрески в средновековен стил, пресъздаващи Страшния съд. Доктор Аната се запита дали чакащите щяха да ѝ позволят да застане

най-отпред на опашката, ако знаеха, че е дошла тук, за да се опита да предотврати тъкмо това, в чието изображение се вираха. Съмняваше се. Хората имат странно отношение към опашките — дори когато на карта е заложен крайт на света — затова реши да изчака реда си. Изминаха двайсетина минути, преди да мине по пътеката, наречена пътека на срама, и да затвори завесата зад гърба си.

Помещението бе тясно, пропито с миризма на благовония и страх. Тя седна на дървената пейка и извърна лице към дървената решетка.

— Искаш да се изповядаш? — каза приглушен глас.

— Искам да предам съобщение за брат Пийкок.

Настъпи мълчание, после човекът, седнал от другата страна на преградата, стана и излезе от изповедалнята, без да промълви нито дума.

Доктор Аната се заслуша в отдалечаващите се стъпки, които постепенно се сляха с гълчавата в огромната черква. Не знаеше какво да очаква, но това внезапно и мълчаливо оттегляне я изненада. Започна да се притеснява. Тя бе учен, не бе свикнала да попада в ситуации, които крият опасности, затова сега умът ѝ работеше трескаво и създаваше фантазия след фантазия, изпълнени с църковни стражи и жестоки инквизиции. Единствено огромното значение на съобщението, което трябваше да предаде — толкова много зависеше от това то да стигне до човека, за когото бе предназначено — не ѝ позволи да се измъкне от изповедалнята. След малко плъзгането на завесата от другата страна на решетката ѝ показа, че е изпуснала момента за бягство. Заговори я друг глас, който прозвуча толкова близо, че тя подскочи стреснато.

— Изпраща ме брат Пийкок — каза той. — Имате съобщение за него?

— Да.

— Кажете ми за какво става въпрос и ще му го предам напълно конфиденциално.

Доктор Аната извади от джоба си запечатан плик.

— Нося писмо за него.

— В такъв случай преклонете глава пред Господ и се молете брат Пийкок да го получи.

Тя се подчини. Част от преградата, разделяща изповедалнята на две, се отмести, д-р Аната се наведе и пхна писмото през отвора. Свещеникът срещу нея го дръпна лекичко от ръката ѝ, след което преградата се затвори също толкова бързо, колкото се бе отворила.

— Кога съобщението ще стигне до брат Пийкок? — попита тя, но не получи отговор. Който и да бе взел писмото, вече си бе тръгнал.

68.

На четвъртия етаж на полицейското управление в Руин цареше вечното хаотично оживление. Шумни гласове и телефонен звън изпълваха обширното пространство, разделено с прегради на множество отделни работни места, над които тегнеше миризма на кафе и витаеше напрегната атмосфера. Основният проблем бяха обирите, плякосването. Веднага след земетресението криминалният контингент бе изпълзвал от бърлозите си и бе използвал мрака, за да обере магазини и офиси, чиито витрини, врати или стени бяха пострадали от трусовете. Едва след изгрев-слънце, когато изтрезняха от радостната еуфория, свързана с обстоятелството, че са живи, хората насочиха вниманието си към по-земни и практични въпроси — и мнозина откриха, че са били обрани. В мига, в който електричеството бе възстановено, а телефоните заработиха отново, линиите на звеното за обири в отдел „Кражби и убийства“ буквално прегряха.

Аркадиан седна на бюрото си и направи опит да се абстрахира от шума. Той бе сред малцината този ден, които се занимаваха с трупове, а не с обири. Откакто се бе върнал от болницата и бе влязъл в базата данни, се опитваше да открие откъде е дошъл убитият полицай. Не откри името Несим Сентюрк в нито едно служебно досие в съседните участъци, затова разшири обхвата на търсенето и в крайна сметка обхвана всички полицейски управления на територията на страната. Компютърният терминал се задъхваше с обработката на цялата тази информация. Предвид обема на данните, събирани с години в информационните масиви на полицията, задачата му наподобяваше търсенето на игла в купа сено.

Междувременно Аркадиан се опитваше да провери какво е станало с Лив. Позвъни на Юн и разбра, че самолетът ѝ е кацнал около три сутринта местно време, няколко минути по-рано от разписанието. После се свърза със службата за сигурност на международното летище „Нюарк“ и след като се представи и обясни какво иска и след като американците провериха самоличността му, изисквайки повече лични данни, отколкото която и да било банка, успя да се свърже с

контролния им център. Дежурният служител потвърди, че паспортът на Лив Адамсен е минал през електронния четец на гишето за граничен контрол единайсет минути след кацането на самолета, а охранителните камери я показаха как напуска терминала и се качва в патрулен автомобил, управляван от униформен полицаи. Дори му дадоха регистрационния номер на колата. След ново обаждане, този път до полицейското управление в Ню Джърси, и нова проверка, но далеч не толкова стриктна, като онази от служителите на летището, Аркадиан се сдоби с името на полицаия: сержант Уилям Годлевски, който днес бил в почивен ден, макар че дежурният сержант обеща да се свърже с него и да му предаде да позвъни в Руин.

Аркадиан се усмихна за първи път от часове. Лив беше добре. Явно някой американец се грижеше за нея отвъд океана, както той се бе грижил тук. От това се почувства по-добре. Премина към следващата точка от списъка си със задачи. Набра вътрешен номер и закри другото си ухо с длан, за да спре шума от помещението.

— Охрана на ареста.

— Сюлейман, ти ли си? Аркадиан се обажда.

— Ха, ти не си ли в отпуск по болест? Не се ли беше натровил с олово?

— Да, раниха ме, но се върнах на работа. Няма как, половината град е обран. Не мога да си седя вкъщи и да гледам телевизионни игри.

— Е, те са за предпочитане пред нещата, които аз гледам по цял ден. Как ти е ръката?

— Боли. Виж, можеш ли да приготвиш записите от охранителните камери по време на вчерашното бягство, за да дойда и да ги прегледам?

— Ами... не, всъщност не мога. Току-що проверихме всички записи в системата и част от файловете липсват.

— И кои точно?

— Всички файлове от вчера следобед.

Полицейските инстинкти на Аркадиан му подсказаха, че това не е случайно.

— Някакъв шанс да ги възстановиш?

— Не. Файловете не са повредени — просто ги няма. Резервните копия — също.

— Това случвало ли се е и преди?

— Не. За първи път ни е.

— Някаква идея какво може да го е причинило?

Сюлейман въздъхна театрално като майстор строител, който оценява сложна поръчка.

— Причините може да се много — водата от противопожарната система, която намокри компютрите, освен това самата ни компютърна мрежа е толкова скапана, че... Да не забравяме и силното земетресение и спирането на тока...

Аркадиан подозираше, че причината е съвсем различна. Съвпадението бе прекалено голямо, а файловете, които липсваха, се отнасяха до съвсем конкретен период.

— Добре, Сюлейман, благодаря ти. Позвъни ми, ако все пак успеете да възстановите файловете.

Затвори телефона и огледа оживеното помещение. Чудеше се дали онзи, който е унищожил файловете, се намира тук в момента. Компютърът му изписука и привлече вниманието му към екрана. Програмата бе открила съвпадение. Екранът бе изпълнен от първата страница на служебно досие със снимка на слаб мъж с очила. Мъжът обаче изобщо не приличаше на полицаая, когото Аркадиан бе видял да лежи мъртъв на асфалта. Единственото общо между двамата бяха името, номерът на значката и фактът, че и двамата бяха мъртви. Истинският помощник-инспектор Несим Сентюрк бе служил в полицейското управление на Истанбул и бе загинал преди повече от година при изпълнение на служебния си дълг по време на операция сред наркотрафиканти. Трупът, който лежеше в градската морга в Руин, принадлежеше на човек, който се бе представял за него, бе разполагал с името и значката му, подпомогнат от човек с достъп до кадровите досиета на полицията. Който и да стоеше зад всичко това, несъмнено разполагаше с информация, власт и солидни контакти.

Телефонът на бюрото му извънтя и той вдигна.

— Аркадиан! — каза и притисна слушалката до едното си ухо, а дланта си — до другото.

— Здравейте, обажда се сержант Годлевски от полицейското управление в Ню Джърси. Предадох ми да ви се обадя във връзка с Лив Адамсен.

— Благодаря ви, че реагирахте толкова бързо.

— Имате ли представа къде е отишла?

Въпросът изненада Аркадиан.

— Мислех, че е с вас!

— Беше. Оставих я в един хотел преди няколко часа, но когато се върнах, за да проверя дали е добре, я нямаше. Нещата й също бяха изчезнали, а стаята беше в безпорядък.

След което Скай му разказа за откъснатите страници от Библията. Студени тръпки побиха Аркадиан, когато осъзна кой е отвлякъл Лив.

69.

Преустроеният в летяща болница самолет „Мақдонал Дъглас“ DC-9 се отлепи от пистата на международното летище „Нюарк“ и започна бързото си изкачване към следобедното небе.

Отвън приличаше на най-обикновен самолет, извършващ чартърен полет: единствената му отличителна черта бе светлосиньото лого с бял гълъб на опашката, предвестник на едно по-добро бъдеще, устремил се към сивото небе. Отвътре обаче изобщо не приличаше на самолет. Седалките бяха демонтирани и заменени с редици двуетажни легла, наредени по цялата дължина на салона. В задната част бе разположена напълно оборудвана операционна.

Този DC-9 принадлежеше на организация, наречена „Бял гълъб“, глобална благотворителна инициатива, ръководена от църквата, която транспортираше цивилни жертви на военни конфликти до модерни западни болници, където да им бъде оказана медицинска помощ. Самолетът извършваше по три полета седмично, като превозваше пациенти само в едната посока. Когато летеше в другата, екипажът сваляше матраците от леглата и ги превръщаше в широки рафтове, отрупани с кашони с лекарства и медицински консумативи.

Сега самолетът превозваше една-единствена пациентка, завързана. Около коленете, кръста и гърдите ѝ бяха пристегнати три колана, слабите ѝ ръце лежаха отстрани на тялото, а вратът и главата ѝ бяха бинтовани така плътно, че приличаше на мумия. Маска от специален гел покриваше лицето ѝ, подсказвайки, че пациентката е преживяла тежка лицева травма, а освен това тялото и крайниците ѝ също са увредени.

Медицинският картон, описващ получените травми и предприетото лечение, бе пъхнат в пластмасова торбичка, окачена до леглото. В нея бе поставен и паспортът на пациентката, който я идентифицираше като Ани Либерман, мисионерка от Охайо, брутално изнасилена и подпалена жива от бунтовници в Гвинея, Западна Африка. Служителят от паспортния контрол, който се бе качил на борда на самолета преди излитането, бе проверил документите, но не

си бе направил труда да развие бинтовете или да повдигне маската. Нямаше смисъл да го прави — хората, получили тежки изгаряния, бездруго не приличаха на снимките в паспортите си. Според медицинските документи жертвата била подложена на операция в клиниката по изгаряния „Сейнт Барнабас“ в Ню Джърси, а сега трябваше да бъде транспортирана до болница в Банкок, специализирана в областта на реконструктивната хирургия в областта на гърдите и гениталиите. Служителят от паспортния контрол бе преbledнял, когато бе прочел подробностите, и бе побързал да подпише документите.

Самолетът направи вираж и се издигна над облаците и когато изравни и пое на изток, салонът му се изпълни със светлина. Част от преустройството, на което бе подложен този DC-9, включваше монтирането на допълнителни резервоари за гориво, което му позволяваше да постигне далеч по-голяма далечина на полета в сравнение със стандартните модели, но при положение че Банкок отстоеше на седем хиляди и петстотин морски мили от Ню Джърси, разстоянието бе прекалено голямо, за да бъде изминато без презареждане. Затова планът на полета включваше кацане за презареждане на международното летище Газиантеп в Южна Турция.

Лив беше будна, но не съвсем. Долавяше бученето и вибрациите на самолетните двигатели. Усещаше превръзките, стегнати около тялото ѝ, които не ѝ позволяваха да помръдне и милиметър. Върху лицето ѝ също имаше нещо, прилепнало върху кожата ѝ. Опита се да вдигне ръка, за да го опипа, да види какво е, но не успя. Опита се да отвори очи, но те също останаха затворени. Сякаш всички линии за комуникация между мозъка и тялото ѝ бяха прекъснати, оставяйки съзнанието ѝ живо, но лишавайки я от възможност дори да помръдне. Някакъв сетивен спомен изплува в съзнанието ѝ и тя задиша тежко. Бе изпитвала подобни усещания и преди. Клаустрофобия. Затвор. Болка. Неща, които ѝ се струваха толкова познати и естествени, че ги усещаше като част от самата себе си. Но макар да си ги спомняше, ясно съзнаваше, че те не са нейни спомени. Те принадлежаха на създанието, което носеше в себе си подобно на дете, което трябваше да роди, когато му дойде времето. Спомни си кошмарния сън с дракона и

усети присъствието му наблизно. Той дебнеше да погълне детето, както предсказваше онзи откъс от Откровение.

А после някой повдигна маската от лицето ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Не се опитвай да говориш. И не се опитвай да се движиш. Не си в състояние да го правиш и това само ще те разстрои допълнително. Парализирана си от медикамент, наречен *сук-ци-нил-хо-лин*^[1]. Не се тревожи, действието му скоро ще отmine.

Тя почувства натиск върху клепачите си.

Мъжът ги отваряше с пръсти.

Ярката светлина прониза главата ѝ и тя видя пред себе си не библейски звяр, а едър мъж.

— Ето, събуди се — каза той. — Скоро ще се върнеш у дома, където ти е мястото.

Думите му заглъхнаха, но паниката се върна. Той продължаваше да говори, но Лив вече не го чуваше. Не чуваше нищо, освен шепота, който се надигаше в главата ѝ, за да прерасне в писък и да доведе със себе си спомена за обсипания с остри шипове Тау в параклиса на Тайнството. Цялата настръхна при спомена за това, обзе я страх, дори ужас. Припомни си превода от бележката на монаха:

*Затова я държали слаба.
Светлината Божия, окована в мрака,
не посмели да я освободят, понеже се
страхували от онова,
което би могло да се случи,
нито пък можели да я убият, понеже не
знаели как.*

Бяха държали Ева затворена от незапомнени времена и Лив я бе освободила, но не за дълго.

„Скоро ще се върнеш у дома“, бе казал мъжът. Щяха да отведат и двете в Цитаделата и да ги затворят в мрака.

[1] Миорелаксант с краткотрайно действие, който отпуска мускулатурата, като потиска предаването на невромускулни импулси. — Б.пр. ↑

70.

Братът градинар крачеше по студените мрачни коридори на планината, понесъл със себе си топлината от току-що извършеното дело. Можеше да помирише дима, мириса на изгоряло на кладата дърво, продължаваше да усеща горещината на огъня върху кожата си.

Бе станал преди изгрев, за да раздели хората си на екипи, всичките въоръжени с триони и лозарски ножици. Тръгнаха от единия край на градината към другия, като режеха всеки клон, заразен от болестта. Режеха толкова дълбоко, колкото сметнеха, че е безопасно. Отначало им се стори, че старите дървета са най-тежко засегнати, но с напредването сред овошките започнаха да откриват признаци, че болестта е достигнала листата и клонките и на най-младите.

Пак той се зае и с кладата: изучаваше всеки отсечен и отрязан клон с надеждата да намери ключа към загадката, свързана с болестта, опустошила градината. Това му даде възможността да фокусира вниманието си върху нещо друго, а не върху осакатяването на любимата му градина. Едва след като огледа и последната клонка, преди да я хвърли в пламъците, си позволи да огледа опустошението, което бяха извършили. Бе работил в тази градина четирийсет години, познаваше всяко дърво и всеки храст. Въпреки това не можеше да познае уродливото творение, в което се бе превърнала градината. И когато огънят погълна кладата, запалена върху каменния плочник, и запламтя с адските пламъци на изгаряща треска, той все още нямаше дори най-малка представа нито какво е причинило тази чума по растенията, нито какво би могло да я прогони. Изтощен и объркан, бе извърнал поглед и бе потърсил убежище в недрата на планината, където бе останало едно последно средство, към което да прибегне.

Затова сега тътреше уморени крака по коридора, като от време на време опираше длани в стените, за да не залитне. Надяваше се да не срещне никого по пътя си към параклисите, където възнамеряваше да отприщи насъбраните чувства и да ги излее в сърцераздирателна молитва към Господ да пощади градината му.

Заслиза по стъпалата, които водеха към залата под Катедралната пещера, и едва не се препъна, толкова уморен бе от дългите часове, прекарани на крак. Причерня му. Преди няколко часа му бе потекла кръв от носа, но въпреки това нищо не бе състояниие да прогони аромата на портокали, изпълнил ноздрите му.

Стигна края на стълбите и тръгна по къс тесен коридор, от двете на страни на който имаше дървени врати. Край всяка от тях имаше свещ, залепена във восъка, останал от хиляди подобни свещи. Повечето свещи горяха, което означаваше, че параклисите зад дървените врати са заети, но някои бяха угасени. Той се насочи към една от тях, запали студения фитил с пламъка на съседната свещ, после я постави на мястото ѝ и влезе в стаята.

Параклисът бе най-обикновена пещера, издълбана в скалите. Осветяваха я единствено свещите, останали от предишни посетители. Пламъчетата им потрепнаха, когато братът градинар се приведе пред тях на пода, изгладен от коленете на безброй вярващи.

Горещината продължаваше да го преследва дори тук в студеното и тъмно сърце на планината. Усети как настръхва под расото, когато коленичи и впери поглед в малкия Т-образен кръст, поставен върху олтарния камък.

Неговите дървета. Неговата градина. Погълнати първо от болест, сетне от огън, като душа, прокълната от Господ. Не можеше да направи нищо, за да ѝ помогне.

Емоциите, задържани цял ден в душата му, започнаха да се надигат и да кипят, за да експлодират в крайна сметка под формата на хлипане, толкова силно и сърцераздирателно хлипане, че гърлото го заболя. Той затвори очи и събра длани, опита да съсредоточи цялата си емоция в молитвата, която искаше да поднесе пред Господ, но риданията продължиха да разтърсват тялото му. Продължаваше да долавя миризмата на дим, да усеща горещината, която тялото му излъчваше през дрехите. Затисна уста с рамо, за да сподави хлиповете, та никой от съседните килии да не го чуе.

От потта, която се стичаше под расото му, го сърбеше. От очите му потекоха сълзи, рухнаха по лицето му, но колкото и да плачеше и да хлипаше, отчаянието не го напускаше, а започна дори да расте, да изпълва душата му и да заплашва да я прекърши отвътре. С нарастването на болката сърбежът стана непоносим, от гърлото му се

изтръгна стон, а може би жален вой, толкова суров, първичен и зловещ, че братът градинар не се съмняваше, че ще повлече след себе си и други.

Обърна се към вратата в очакване и изтри сълзите от бузите си. Воят обаче продължи — колкото повече се опитваше да го потисне, толкова по-силен и отчаян ставаше. Едва сега забеляза, че влагата по ръцете му е тъмна на цвят, а расото му е изцапано със същите петна на местата, където се бе чесал. В паниката си братът градинар разкъса дрехите си и откри, че сърбежът му не е причинен от пот, а от пришки, покрили цялото му тяло. На местата, където се бе чесал, пришките се бяха разранили и от тях бе потекла тъмна слуз. Желанието да ги почеше бе неустойимо. Сякаш всяка клетка от тялото го сърбеше и единственият начин да се отърве от това ужасно усещане бе да се чеше безспир.

Впи пръсти в кожата си, дебелите нокти на закоравелите му от усилен труд ръце раздираха цели ивици плът и разраняваха нови и нови пришки. Облекчението настъпи мигновено, надделя над болката. Беше избавление. Но беше и мъчение.

Чу вратата да се отваря, вдигна глава и видя изуменото лице на друг монах, смаян от коленичилата фигура, която се поклащаше напред-назад, трескаво вкопчила пръсти в изприщената си кожа, разкривила устни в животински вой, облещала отчаяно очи, от които вместо сълзи се стичаше кафеникава слуз.

71.

Телефонът на Аркадиан завибрира и той погледна дисплея. Скрит номер.

Стана от бюрото и забърза през оживената зала.

— Да? — каза, когато отвори вратата и се спусна по стълбите към изхода.

— Аз съм, Гейбриъл.

— Здравей, тъкмо се канех да ти се обадя — прекъсна го Аркадиан, преди Гейбриъл да успее да каже каквото и да било. — Напускам управлението и батерията ми ще се изтощи всеки момент. Ще ти дам друг номер, на който да ме търсиш. Ще съм там след пет минути.

Продиктува номера на стационарния телефон, който бе записал върху дланта си, и затвори.

Гейбриъл се заслуша в сигнала, означаващ, че връзката е прекъсната, изненадан от краткия разговор. Очевидно Аркадиан не искаше да разговаря... поне по мобилния си телефон.

Пет минути.

Огледа пълните с книги рафтове в кабинета на доктор Мириам Аната. Възможно бе Аркадиан да се нуждае от тези пет минути, за да проследи обаждането му. Бе чел някъде за новите суперкомпютри, създадени от ЦРУ като поредното оръжие във войната срещу тероризма, които за броени секунди можеха да проследят и най-сложната плетеница от пренасочени разговори. Последното, което искаше, бе полицията да го арестува и да го вкара в някоя килия.

Доктор Аната би трябвало вече да е предала съобщението. Което означаваше, че по-късно тази вечер ще трябва да се срещне с някой от обитателите на Цитаделата, а това бе среща, която в никакъв случай не биваше да пропусне.

Отвори брауъра на мобилния си телефон и въведе в търсачката номера, който бе получил от Аркадиан. Страницата с резултатите се

появи миг по-късно и той отвори първите два. Според тях номерът принадлежеше на обществен телефон в Базилика Ферумвия, централната железопътна гара на Руин. Гейбриъл свъси вежди. Странен избор! Хората използваха подобни обществени телефони, когато искаха да се обадят анонимно в полицията, а не обратното.

Погледна телевизора. Часовникът в крайчеца на екрана бе отброил една минута. Оставаха му четири, докато реши дали да позвъни, или не.

През целия ден не бе правил почти нищо друго освен да следи новинарските канали. Искаше да бъде информиран за случващото се, а междувременно провеждаше телефонни разговори с различни свои приятели и познати, опитвайки се да уреди безопасното пътуване на Лив до Турция. Бе поискал от различни хора да му върнат направени преди време услуги. Така Лив вече бе зачислена в екипажа на транспортен самолет — под фалшиво име, разбира се. Бе направил опит да се свърже с нея и да ѝ съобщи новината, но тя не бе вдигнала. Вероятно бе заспала. Така поне се надяваше Гейбриъл.

Часовникът на стената тиктакаше и отброяваше секундите. Телевизионният репортаж, посветен на незначителните щети, причинени от земетресението на няколко исторически сгради, приключи и започна друг, свързан с убийствата в болницата. На екрана се появи снимка на майка му и Гейбриъл извърна глава. Погледна часа, изписан върху екрана на телефона.

Петте минути бяха изтекли.

Той набра номера.

Аркадиан чу звъна на телефона, но все още бързаше под купола от стъкло и стомана на железопътната гара. Изруга достатъчно високо, за да накара неколцина души да се обърнат подире му, и се престори, че търси дребни монети в джоба си, за да остане до телефона. Отново се разнесе звън.

— Да — каза той.

— За какво ти е този нов номер? За да ме проследиш по-лесно ли?

— Никой няма да проследи това обаждане — каза запъхтян Аркадиан. — Точно обратното. Моят телефон може да бъде подслушан

по-лесно... всъщност не бих се учудил, ако в момента го подслушват, затова реших да изчезна от полезрението им. Така ще можем да поговорим на спокойствие.

Гейбриъл не отговори нищо.

— Проверих записите по времето, когато си избягал от килията в участъка. Беше прав: всичко е изчезнало — записите от охранителните камери, дневниците, в които се вписват арестуваните, всичко...

— След като няма никакво доказателство, че съм избягал от полицията, не би трябвало да ме издирват, нали?

— О, издирват те, и още как. Само че по друга причина. Отпечатъците ти са открити в болницата. Ти си основен заподозрян за трите убийства.

Гейбриъл обмисли чутото. Това го нямаше по новините. Очевидно полицията бе положила усилия да спре изтичането на информация, вероятно защото предполагаше, че той все още е в града, и не искаше да го подплаши.

— Полицаят не беше никакъв полицай — тихо каза той, сякаш говореше на себе си.

— Зная. Вече го проверих. Опитвам се да открия откъде е дошъл, но засега нямам резултат. Нямам представа къде си, но най-добре се скрий някъде и не си подавай носа навън.

— Как така изведнъж застана на моя страна?

— Беше прав, има нещо гнило в цялата тази работа — отвърна Аркадиан и му предаде разговора си с ченгето от Ню Джърси.

— Не е мъртва — каза Гейбриъл, когато Аркадиан му разказа всичко. — Ако искаха да я убият, ченгето щеше да открие тялото ѝ в хотелската стая. Ще я доведат тук. Вероятно са разбрали, че тя носи Тайнството в себе си, и искат да си го върнат.

Погледна си часовника и пресметна колко е часът в Ню Джърси.

— По кое време разговаря с онова ченге?

— Преди двайсетина минути.

— Той имаше ли представа кога е изчезнала Лив?

— Каза, че я посрещнал на летището, после я настанил в хотела около четири сутринта. Върнал се към девет, след като тя не вдигнала телефона си. Малко след седем в хотела се е включила противопожарната аларма. Искал да провери дали Лив е добре, но тя вече е била изчезнала.

— Противопожарната аларма е била примамка. Точно тогава са я отвлекли.

— И аз мисля така. Свързах се с граничните власти — името ѝ не фигурира сред пътниците на нито един редовен или чартърен полет.

— Няма да я качат на самолет под истинската ѝ самоличност. Вероятно ще използват чартър или частен самолет и фалшиви документи.

— В такъв случай трябва да ги посрещнем тук.

Гейбриъл обмисли трескаво всички проблеми, произтичащи от подобна задача. Двете летища на Руин обслужваха стотици полети дневно. Първия път, когато Лив бе дошла тук, той бе наблюдавал едното летище, Катрин — другото. Сега обаче майка му бе мъртва, а той не биваше да доближава летищата на километър околоръст, ако не искаше да бъде заловен от охраната.

— Имаш ли хора, на които вярваш и на които можеш да повериш наблюдението на летищата?

Аркадиан се сети за Юн Халдин и охранителната му фирма. Да, имаше пълно доверие на Юн, но в компанията му работеха много бивши ченгета и никой не би могъл да гарантира за всички тях.

— Честно казано, ситуацията е такава, че не мога да се доверя на никого. А и ако пристигне с товарен полет например, дори да изпратим хора на летището, те пак няма да я открият.

Гейбриъл погледна телевизионния екран и се опита да анализира проблема обективно. В подножието на Цитаделата бе застанал репортер, а надписът под него гласеше: **КЪДЕ СА ОЦЕЛЕЛИТЕ ОТ ЦИТАДЕЛАТА?**

Мигом осъзна, че тъкмо това е решението.

— Не е нужно да наблюдаваме двете летища — каза той. — Трябва да наблюдаваме само Цитаделата. В крайна сметка те ще я отведаат там. Ако предположим, че са я отвлекли между седем и девет сутринта в Ню Джърси, значи разполагаме с два часа, през които да наблюдаваме Цитаделата. Каква е часовата разлика между Руин и Ню Джърси?

— Седем часа.

— Най-вероятно е излетяла около девет. Ако добавим дванайсет часа полет... това означава девет вечерта в Щатите или четири сутринта в Руин.

— Идеалното време да вмъкнеш някого в Цитаделата, без да те забележат.

— Точно така. Трябва да наблюдаваме входа към планината рано сутринта и да подготвим засада, в случай че се появи някой.

Веднага след като каза това, Гейбриъл откри недостатък в плана си и се намръщи. Тази нощ нямаше да може да наблюдава Цитаделата отвън, тъй като се надяваше по това време вече да е вътре в нея. Сети се за Аркадиан, чиято ръка висеше на превръзка, прехвърлена през рамото му. Той можеше да наблюдава Цитаделата сам, но щеше да му трябва помощ, за да спаси Лив. На кого обаче можеше да се довери? Това бе опасен и труден въпрос.

На телевизионния екран се появи кметът на Руин: стоеше на трибуна, издигната в подножието на планината, заобиколен от микрофони с емблемите на всички основни телевизионни канали.

Гейбриъл се усмихна за първи път, откакто бе разговарял с Лив, и каза:

— Ще те помоля да проведеш няколко телефонни разговора.

72.

Вестта за болестта на брата градинар обиколи Цитаделата — разпространяваше се като вируса, от който всички се опасяваха. Магерницата и трапезарията гъмжаха от слухове, които отклоняваха мислите на монасите от молитвите и изучаването на свещените текстове, разпалваха тлеещото напрежение и подхранваха страховете, свързани с изчезването на Тайнството от планината. Всички се бояха да не станат жертва на някоя библейска чума.

Атанасий чу за това, докато се намиреше в кабинета на игумена. От експлозията насам прекарваше по няколко часа дневно в тази стая, за да следи многобройните пресъобщения, благодарение на които Цитаделата се информираше за случващото се във външния свят. Те обаче ставаха все по-мрачни и мрачни.

Повечето направо изхвърляше — мачкаше ги на топка миг след като ги прочетеше и ги хвърляше в коша, в който някога оставяха цепениците за огъня в камината. Тя обаче не бе палена след смъртта на стария игумен.

Брат Атанасий идваше тук най-вече за да намери усамотение. Кошът бе почти пълен и той реши да повика готвачите от магерницата, които винаги се нуждаеха от подпалки. Захвърли последното съобщение и тъкмо се канеше да стане от бюрото и да се върне в лабиринта на планината, когато леко почукване на вратата възвести пристигането на новите бюлетини.

Монахът, който ги донесе, бе брат Озгуд, слаб, неспокоен и плах на вид, с лице като на гризач. Наскоро бе повишен и бе заменил сивото расо на novitiate^[1] с кафявото на administratus^[2]. Влезе, без да пророни нито дума, и остави на бюрото купчина документи, вързани с тъмнозелена панделка.

Атанасий забеляза писмото, сложено най-отгоре. Бе написано на ръка и адресирано до „брат Пийкок“. Посегна машинално към него, изгарящ от нетърпение да прочете съдържанието му, но спря, когато осъзна, че брат Озгуд продължава да е в стаята.

— Нещо важно ли има?

— Братът градинар се разболя — отвърна Озгуд и почеса нервно едната си ръка с другата. — Казват, че кожата му е поразена от зараза. Отведоха го в лечебницата.

— Благодаря. Ще го навестя след като приключа тук.

Озгуд кимна, но не излезе. Покашля се и сведе поглед към ръцете си.

— Смятате ли, че е възможно? Имам предвид заразата? След случилото се със sancti, след като тази чума нападна градината, братята започват да се чудят.

— За какво се чудят?

— Дали не сме разгневили Бог по някакъв начин и той ни наказва за това.

Атанасий се замисли за онова, което бе видял в параклиса на върха на планината.

— Възможно е — отвърна, вдигна поглед и видя страха, изписан на лицето на Озгуд. — Не се тревожи. Братът градинар е останал без сили, дълбоко разстроен от болестта по дърветата. Сигурен съм, че болестта, която го е съборила на легло, е породена от това, а не от Божия гняв. Убеден съм, че не е заразна — каза брат Атанасий и кимна към пръстите на Озгуд, който продължаваше да се чеше нервно. — Заговорят ли всички за бълхи, човек започва да се чеше. Върни се към задълженията си и не позволявай слуховете и клюките да повлияят на здравия ти разум. Ето — той кимна към пълния със смачкана хартия кош, — отнеси това в кухнята. И не забравяй, че днешните новини бързо стават утрешни подпалки.

Озгуд се усмихна, вдигна коша и излезе. В мига, в който вратата се затвори, Атанасий грабна плика и го разкъса, после отиде до огнището. Прочете съобщението, после го накъса на парченца, хвърли ги върху студената решетка и ги запали. Изчака пламъците да превърнат хартията в пепел, след което я взе в шепи и я стри на прах.

„Тази вечер“, пишеше в бележката.

[1] Novitiate (лат.) — послушник. — Б.пр. ↑

[2] Administratus (лат.) — администратор. — Б.пр. ↑

73.

Атанасий чу брата градинар още преди да го види.

Приглушеният му вой отекваше из смълчания иначе коридор, който водеше надолу към най-изолираните пещери на лечебницата. В този вой имаше нещо, което подтикваше Атанасий да затисне ушите си с ръце и да хукне обратно. Приличаше на долетели от дълбините на ада стенания на някоя бедна, прокълната душа. В този вой имаше и мъка, и лудост, и той достигаше онази най-първична част от мозъка му, в която се криеха най-дълбоките му страхове.

Спря пред изолационното отделение, въздъхна дълбоко, преглътна сухо и бутна тежката дървена врата.

Първото, което видя, бе слабата, мършава като призрак фигура на бдящия край леглото брат лечител. До него бе простряно гърчещото се голо тяло на брата градинар. Бе гол, с изключение на набедрената си препаска, а крайниците му бяха завързани за металната рамка на леглото с яки платнени ивици с цвят на избеляла кост, покрити тук-там с кафеникави петна, оставени от нещо влажно и лепкаво. Кожата му бе изпъстрена с безброй циреи, дълбоки бразди и пресни белези показваха къде пръстите му са се забивали с такава ярост, сякаш е бил нападнат от див звяр. Дори в момента присвиваше конвулсивно юмруци, сякаш се опитваше да прогони ужасния сърбеж, който изтръгваше противния вой от разпенените му устни.

Атанасий понечи да влезе, но братът лечител се обърна към него и вдигна ръка в хирургическа ръкавица, за да го спре. Атанасий отстъпи назад в коридора, а братът лечител стана, излезе при него и затвори вратата. Чак сега свали маската, която покриваше лицето му. Бе брат Сименон, един от най-опитните лечители в Цитаделата. Мина покрай Атанасий, без да промълви нито дума, и продължи по коридора.

— Какво му е? — попита Атанасий.

— Нямаме представа. Отначало решихме, че е същата болест, която порази sancti, но тя приличаше по-скоро на хеморагична треска, докато сега сме изправени пред нещо съвсем различно. Взехме кръв и

проба от течността, която сълзи от циреите, но изследванията не са установили наличието на нито една позната болест. Има някои симптоматични сходства с едрата шарка, затова го настанихме в изолационното отделение. Не става обаче въпрос за шарка, затова не зная какво да мисля. Някои неща ме навеждат на мисълта за бубонна чума, но подобни болести или са изчезнали, или са толкова редки, че нямам представа как би могъл да се зарази с подобно нещо.

— Той разчистваше градината — каза Атанасий, като си спомни за последната си среща с брата градинар.

— Да, болестта по дърветата. Помислих по въпроса и ми се струва, че това е най-вероятната причина. Има някои спори на гъбички и плесени, които бързо поразяват имунната и дихателната система на хората. Могат да предизвикат силна алергична реакция, която да доведе до производството на микотоксини, могат да причинят и микоза, която на практика е тежка гъбична инфекция. Състоянието на кожата му ме кара да смятам, че става въпрос именно за микоза, макар никога да не съм чел за случай, при който болестта се развива толкова бързо. Надявах се да открием причинителя на болестта и да проверим доколко е опасен, но разбрах, че градинарите са изгорили всичко.

Атанасий кимна. Беше видял черния дим, който се бе издигнал към ясното небе.

— Какво е състоянието на останалите градинари?

— Най-голямото ми притеснение е свързано именно с тях — каза Сименон и отвори вратата, която водеше към най-голямото помещение в лечебницата.

Стаята бе тясна, със сводест таван и приличаше на голяма изба. Покрай две от стените ѝ бяха наредени по четири легла, общо осем. На всяко лежеше по един монах. Всички погледнаха едновременно към вратата и брат Атанасий зърна страха в очите им. Това бяха монасите, работили в градината, доведени тук под карантина. Други трима братя лечители се грижеха за тях — всичките бяха с хирургически маски и нитрилни ръкавици.

— Решихме, че е най-добре да изолираме всички, които са били в непосредствен контакт с болестта по дърветата, докато не разберем какво причинява болестта на брата градинар. — Воят, долитащ от другия край на коридора, се усили отново, сякаш в отговор на споменаването на името му. Всички в помещението го чуха.

Един от най-младите монаси, на леглото най-близо до вратата, захлипа, уви се в завивките си като дете, което се страхува от тъмното, и впери поглед в отворената врата, сякаш нещото, което издаваше този противен вой, идва да го погуби.

Сименон кимна на Атанасий да излязат, затвори вратата и тръгна по коридора. Докато вървеше, бръкна в джоба си и извади спринцовка и успокоително.

— Ако причината е в болестта по дърветата — попита Атанасий, — какъв е инкубационният период?

— Братът градинар първи е влязъл в контакт със заразата. При него симптомите се проявиха след по-малко от двацет и четири часа. Следователно, ако причината наистина е в болестта по дърветата и ако някой от помощниците му също е пипнал заразата, ще разберем много скоро.

Когато стигнаха до вратата на помещението, в което бе настанен братът градинар, Сименон си сложи маската.

— Предполагам, че ще разберем до няколко часа. Ако останалите са здрави, ще можем — в буквален смисъл — да дишаме по-спокойно. Ще видим и какво можем да направим за брата градинар. Ако обаче и те са заразени, можем да се надяваме единствено, че изолирането им ще спре разпространението на болестта. Има и трета възможност. Ако болестта се окаже по-опасна и заразна, ако например става въпрос за въздушнопреносим патоген, който с лекота преминава от приемник към приемник, тогава всички в Цитаделата — всички, до последния! — сме изложени на риск от зараза. Все пак снощи, когато братът градинар домъкна първия пострадал клон и го остави пред олтара, всички бяхме в Катедралната пещера.

Атанасий си спомни как клонът се бе счупил, спомни си уловената от светлината суха прах, издигнала се от него като струйка дим.

— Кажи ми — попита Сименон, — ти беше в градината в самото начало на операцията по прочистването ѝ. Колко дървета бяха засегнати? Само едно или две? Болестта беше ли ограничена в някакъв участък? Само определени видове дървета ли поразяваше?

Атанасий поклати тъжно глава.

— Беше навсякъде — отвърна той, осъзнал сериозните опасения и мрачната тревога, скрита зад предпазливо зададените въпроси на

Сименон. — Всички дървета бяха засегнати.

IV

И рече Господ на Моисея и Аарона: вземете по една пълна шепя пепел от пещ, и нека я хвърли Моисей на възбог пред очите на фараона (и служителите му); и ще се дигне прах по цяла Египетска земя, и циреи ще излязат по човеци и по добитък в цяла Египетска земя.

Изход 9:8-9

74.

С вечерта в Руин се върна и обичайният начин на живот. След първоначалния трус не бяха регистрирани последващи затихващи трусове, така че операцията по разчистване на отломките протичаше бързо и безпрепятствено. Повечето улици бяха отворени за движение, собствениците на ресторанти изнасяха маси и столове по тротоарите, които само допреди няколко часа бяха покрити със счупени стъкла. Улиците бяха пълни с хора, излезли, за да се отърсят от стреса, преживян през последното денонощие. С тези тълпи се сля и Гейбриъл.

Вървеше бавно, придържаше се към улиците, изпълнени с най-много туристи, криеше лицето си под козирката на бейзболната си шапка и лавираше сред тълпите, които му служеха като прикритие, към старите крепостни стени. Трябваше да бъде на уреченото място чак след няколко часа и ако подранеше, дневната светлина щеше да го направи много по-лесен за разпознаване, докато по-късно присъствието му из пустите улици можеше да предизвика нежелано любопитство.

Самият Стар град бе затворен за посетители. От средата на XIX век всяка сграда в него бе преустроена с комерсиална цел. Официалната позиция на местната власт гласеше, че своеобразният полицейски час е наложителен, за да се осигурят тишина и спокойствие за нощните молитви на монасите в планината. Истината бе съвсем друга: споразумение с дългогодишна давност бе оставило наемите на жилищните площи на средновековните им нива, докато наемите на търговските площи не подлежах на контрол. Така след въвеждането на полицейския час църквата увеличи десетократно печалбата си от наеми. Тъкмо затова никой нямаше право да влиза нощем в Стария град. Всяка вечер по залез-слънце охранителите обикаляха улиците и подканваха туристите да напуснат през крепостните врати, след което спускаха железните решетки и на практика изолираха града за през нощта.

Така че първият проблем, пред който бе изправен Гейбриъл, бе как да проникне вътре.

Откри Аркадиан край една от вратите — чакаше до желязната порта, вградена в старинния каменен зид. Милиони туристи и вярващи, дошли да потърсят спасение за душите си, изкачваха всяка година стръмните улици на Стария град. Почти всеки ден някой от тях ставаше жертва на всевъзможни нещастни случаи — от изкълчени глезени до топлинни удари. В повечето случаи получаваха помощ на място, но ако проблемът бе по-сериозен и до местопроизшествието трябваше да стигне линейка, в действие влизаха аварийни врати в крепостната стена, контролирани и обслужвани от полицаите и служителите на „Бърза помощ“.

Аркадиан видя Гейбриъл и му кимна, после се обърна към контролния панел и въведе кода за достъп. От вътрешността на каменната стена се раздаде бръмчене на електромотор и желязната решетка започна да се вдига; Гейбриъл се мушна под нея, без да забавя крачка. Аркадиан го последва, въведе същия код в друг контролен пулт и решетката леко се разтресе, спря и се заспуска обратно. След броени секунди опря с приглушено тракане в каменния под.

Всичко това продължи по-малко от минута. Без да разменят нито дума, двамата тръгнаха по улиците, над които започваше да се спуска мрак.

Старият град бе осветен от жълтеникавото сияние на натриевите лампи, които хвърляха бледа светлина върху изоставените постройки и придаваха на улиците призрачен вид. Не се чуваше нищо, освен приглушените шумове, характерни за нощта, както и гласовете на хората отвъд старите крепостни стени.

На половината път до върха на хълма Аркадиан свърна в една тясна уличка и отключи врата, водеща към тясно помещение с гише и няколко плаката на различни езици, предупреждаващи за опасност от джебчии. Това бе полицейският участък в Стария град, идеалното място, където да изчакат настъпването на нощта, момента, в който да започнат да действат. Гейбриъл си погледна часовника. Оставаха още четири часа.

Аркадиан вдигна подвижния плот и влезе в задната стаичка. Не бе включил осветлението.

— Искаш ли кафе? — попита, докато наливаше вода в джезвето.
— Очертава се дълга нощ, така че кофеинът ще ти е от полза.

— Благодаря — отвърна Гейбриъл. По време на нощните операции в Афганистан той и другарите му дъвчеха кофеинови таблетки, а понякога дори изсипваха пликчетата разтворимо кафе направо в устата си, за да не заспят. Имаше нещо странно в бойните действия: съсипва те не друго, а очакването. Скуката е толкова жесток убиец, колкото и куршумите. Подлудява те или пък те прави нетърпелив и безразсъден, а нито тогава, в Афганистан, нито сега, тук, Гейбриъл можеше да си позволи подобно нещо. Най-добре щеше да е да поспи, но знаеше, че е невъзможно. Мислеше за Лив, попаднала в плен на врага, който скоро щеше да я доведе тук. Не можеше да се отърве от чувството, че е я подвел, че не е изпълнил обещанието си.

— Заповядай — каза Аркадиан и му подаде чаша черно турско кафе. — Едва ли е по твой вкус, но ще те държи буден.

— Благодаря — каза Гейбриъл. — Благодаря за всичко.

Аркадиан сви рамене.

— Опитвам се да помогна на добрите да спечелят. Междувременно защо не ми обясниш какво всъщност става?

Гейбриъл се замисли за всичко, което бе научил през последните няколко часа: за Огледалното пророчество, за края на дните, за търсенето на Едем... Нямахше представа откъде да започне. Погледна интелигентното лице на детектива и изведнъж разбра.

— Всичко започна преди дванайсет години — каза той. — Поне за мен. Започна със смъртта на баща ми...

75.

Дванайсет молитви разделяха на части денонощието в Цитаделата. Четири бяха нощни и накъсваха нощта на равни дялове, като втората бе вечерня. Тя започваше два часа след мръкване и отбелязваше момента, когато гасяха свещите и планината потъваше в сън. След това време никой нямаше право да излиза в тунелите, с изключение на стражите, които патрулираха из тях, а също и на монасите, включени в списъка за нощни молитви, запътили се към някой параклис или пък връщащи се от него. Изключение се правеше и за монасите с достатъчно висок ранг, който им гарантираше, че за тях не важат правилата, които ръководят живота на останалите.

И така, половин час след вечерня планината потъна в тишина... но не всички бяха заспали.

Отец Тома бе буден. Работеше сам в библиотеката: извършваше безброй проверки с надеждата да отстрани пропуските в охранителната или климатичната система, които бяха затворили библиотеката за толкова дълго. За момента бе успял да се справи с проблемите в читалните и кабинетите, но не и с тези в големите зали. Затова продължаваше да работи.

Друг мъж — със зелено расо — крачеше нервно по широката тераса на прелата, от която се откриваше изглед към овощната градина в сърцето на планината. Драган.

Беше неспокоен. Не можеше да заспи. Тайнството трябваше да се върне в планината чак на разсъмване, но той вече долавяше идването му и това го изпълваше с нови сили. Предатели и еретици бяха откраднали Тайнството и той бе избраникът, предопределен да го върне. Нищо не бе в състояние да му попречи да изпълни мисията си. Още преди края на нощните молитви Тайнството щеше да заеме отреденото му място в параклиса, щеше да бъде заключено в Тау, а човешкият съсъд, в който бе попаднало, щеше да се превърне в неизбежен пленник на този божествен процес. Едва тогава силата му щеше да се върне в пълната си мяра и планината щеше да бъде излекувана. Едва тогава той щеше да се разправи с предателите.

Атанасий също не спеше, но той се намираше от другата страна на планината, в килия без прозорче, издялана в скалната твърд непосредствено до покоите на игумена. Сетивата му се бяха изострили от прилива на адреналин, причинен от страхове и мрачни предчувствия. Скоро щеше да му се наложи да напусне сигурното убежище на килията и да се впусне в опасна авантюра в мрака. И преди бе нарушавал вечерния час, но винаги за да изпълни някое поръчение на игумена. Сега обаче нямаше игумен. Този път трябваше да се оправя сам, а задачата, която го очакваше, бе изпълнена с опасности.

Улиците на Стария град също бяха потънали в тишина. Работниците от чистотата си бяха отишли и в небето грееше бледа месечина. В полицейския участък Гейбриъл и Аркадиан обсъдиха различните варианти на действие, после си стиснаха ръцете и се разделиха. Аркадиан остана в участъка, а Гейбриъл излезе и тръгна нагоре към Цитаделата.

Наближаваше един през нощта.

Гейбриъл пристъпваше тихо, слушваше се непрекъснато. Цареше тишина. Смълчан бе дори градът отвъд старите крепостни стени.

Изпълненият с туристи през деня площад бе пуст и над него сякаш витаеше призрачна атмосфера. Гейбриъл мина под една от рекламните арки, разположени встрани от черквата, и вдигна поглед към Цитаделата. Чувстваше се по същия начин, по който се чувстваше навремето преди поредната бойна мисия: съсредоточен, напрегнат и мъничко уплашен. Страхът бе изключително важен. Страхът го предпазваше от прояви на непредпазливост и дори самодоволство, а мисията, която го очакваше, бе изпълнена с опасности, от които имаше пълно основание да се страхува.

Вървеше към дървения мост, прострял снага над пресъхналия крепостен ров. Видя високо над главата си отвора на Пещерата на даровете, зейнал върху почти отвесния планински склон. И той бе потънал в мрак. Единственото свидетелство, че там все пак има нещо, бе тънкото въже, което едва се забелязваше на фона на планината. Отдалеч приличаше на фин белег върху лицето на нощта, спуснал се чак до плоския камък в подножието на планината.

Гейбриъл стигна до въжето и го хвана предпазливо. Внимаваше да не го дръпне силно. Оказа се по-тънко, отколкото бе очаквал, беше изплетено от коноп. Дано да го издържеше. Той извади от джоба си ръкавици за алпинисти и докато си ги слагаше, се огледа. Нищо не помръдваше.

Гейбриъл улови въжето и го подръпна, за да провери здравината му. Щеше да свърши работа. Той си пое дълбоко дъх, увисна на въжето с цялата си тежест и се подготви да чуе рязък метален звън, долетял някъде отвисоко.

Не се чу нищо.

Съобщението бе стигнало до получателя.

И той се бе погрижил камбаната до асансьора да не звънне.

Гейбриъл се закатери по въжето.

Мислеше за Лив, самотна и уплашена, в плен на хората, които бяха убили майка му и скоро щяха да доведат Лив тук. Нямахше да позволи да я сполети същата участ.

Най-сетне стигна до пещерата. Всичките му мускули крещяха от болка, дрехите и ръкавиците му бяха подгизнали от пот.

По-голямата част на пещерата бе запълнена от масивната дървена конструкция, известна като Асансьора. Въжето на камбаната минаваше покрай нея и изчезваше в дупка в скалата, достатъчно голяма, за да мине самото въже, но прекалено тясна за човек. Гейбриъл се набра за последен път и главата му се показа над нивото на пода в пещерата.

Беше празна.

Никой не го чакаше.

А под него зееше стометрова пропаст.

Нямаше повече сили. Усети как се плъзга надолу...

В този миг една ръка го сграбчи за якето и го задърпа нагоре.

Гейбриъл лежеше на студените камъни и се наслаждаваше на радостта от това, че е жив. От пух да бе направен подът на пещерата, нямаше да му се стори по-удобен и мек.

— Трябва да побързаме — каза Атанасий. — Не бива да ни открият тук. — И му подаде сгънато расо. — Облечи го и ще можеш да се движиш необезпокояван из планината.

Гейбриъл се надигна, навлече грубото вълнено расо, погледна Атанасий в очите и му подаде ръка.

— Аз съм Гейбриъл. Благодаря ти, че отново ми спаси живота.

— Атанасий — отвърна монахът малко смутено и стисна подадена му ръка. — Или брат Пийкок, ако предпочиташ. В

съобщението ти ставаше въпрос за някаква карта.

Гейбриъл извади листа от джоба си и му го подаде. Беше копие на картата, която Оскар бе нарисувал в дневника си. Атанасий го взе, проследи с пръст очертанията на тунелите и коридорите, стигна до символа с кръстосаните кости и каза:

— Това е костницата. Онова, което търсиш, е погребано под Катедралната пещера редом със святите кости на прелатите. — Взе светилника от нишата в стената и продължи: — Нахлупи качулката ниско над лицето си, следвай ме на десетина крачки назад, а заговори ли ме или ме спре някой, се скрий. Никой няма право да се разхожда из планината по това време. Да се надяваме, че останалите братя спазват правилата по-съвестно от мен.

Гейбриъл следваше мъждукащото пламъче на светилника, което подскачаше пред него. Виждаше тъмни врати и кабели, които се виеха по стените като кръвоносни съдове. На всеки десетина крачки имаше и електрически крушки, но нито една не светеше. Гейбриъл се запита дали това се дължи на земетресението, или така монасите пестят електричество. Тази мисъл му се стори странна. Толкова много години бе демонизирал Цитаделата и всичките ѝ обитатели, че обстоятелството, че сега се намира във вътрешността ѝ и обръща внимание на такива тривиални подробности, му се стори сюрреалистична. Напомни си, че е проникнал във вражеския лагер, воден от напълно основателна причина. Бръкна в джоба си и стисна пистолета. Тежестта му го успокои и той продължи да се вира в светлинката, която се носеше на десетина крачки пред него, насочил цялото си внимание към важността и успеха на мисията си.

От време на време пламъчето изчезваше за секунда-две зад някой завой, друг път надолу или пък нагоре, когато Атанасий започнеше да се спуска или да се качва по стълби. Гейбриъл се опитваше да се ориентира, но това бе невъзможно. Надяваше се водачът му да следва по-заобиколен маршрут, за да избегне по-оживените части на планината, а не за да го обърка и да го подмами в капан.

След десетина минути излязоха на огромна площадка, от която се откриваше фантастична гледка. Дъхът на Гейбриъл секна. Пещерата бе огромна! От високия таван висяха сталактити, а в отсрещната стена бе издълбан голям прозорец. През него той зърна късче от луната, което хвърляше сребрист отблясък, наподобяващ часовник, върху стъклото на прозореца и създаваше причудлива игра на светлини и сенки на пода. Сигурно бяха минали през самия център на планината, за да се озоват в другия ѝ край.

— Насам — прошепна брат Атанасий. — Костницата е под Катедралната пещера.

Гейбриъл го последва и заобиколи извисилия се над олтара кръст във формата на Тау. Той се издигаше до срещуположната стена, където

наредени един до друг остри сталагмити образуваха нещо като параван, зад който се криеше малка дървена врата, обкована с железни гвоздеи. Атанасий завъртя ключа в ключалката и прещракването отекна в огромното пространство като изстрел. Гейбриъл се огледа, за да се увери, че са сами, и последва Атанасий през вратата.

Озоваха се в началото на каменна рампа, която се спускаше в мрака. Миришеше на смърт. Атанасий заключи вратата и заслиза.

С всяка крачка миризмата на мухъл ставаше все по-силна. В края на рампата имаше друга врата и когато я отвори, ги заля на талози мирис на суха гнилоч.

— Костницата — каза Атанасий и вдигна светилника.

И в двете стени имаше ниши. Тясната дълга костница приличаше на спален вагон с тази разлика, че заспалите тук никога нямаше да се събудят. Във всяка ниша имаше кости, щръкнали през прогнилите раса, които покриваха останките на някогашните монаси. В една Гейбриъл видя череп, изтърколил се от купчината кости и вперил в тях празните си очни кухини. В скалата под нишата бе издълбана буквата Х.

Гейбриъл пристъпи напред. Местоположението на Звездната карта бе отбелязано с Х на картата на Оскар, но му се струваше странно дядо му да я скрие толкова близо до вратата.

На светлината на лампата успя да различи още някакъв символ, издялан в скалата до първия, но частично закрит от гъста паяжина, каквито покриваха отворите на повечето ниши. Разкъса паяжината с пръсти и едва не получи шок, когато видя изписаните под нея знаци: LIV.

Впери поглед в тях. Какво правеше името на Лив в тази тайна крипта? А после проумя грешката си. Под всяка ниша бе издълбан символ. Тази над него бе означена като XLIII, а редицата вляво продължаваше с XLII, XLI и XL. Това бяха римски цифри. XLIV означаваше 44.

Извади картата на Оскар от джоба си, макар добре да помнеше означението до кръстосаните кости: XIV.

— Насам — каза той и тръгна наляво.

Забърза по тунела, като броеше нишите, покрай които минаваше. Пламъкът от светилника на Атанасий хвърляше дълга трептяща сянка пред него.

С намаляването на числата стените на криптата ставаха все по-груби и груби. Когато подминаха нишата, означена с номер трийсет, тунелът се промени. Паяжините, покривали допреди малко стените, изчезнаха, а нишите станаха по-чисти и тъмни. Тленните останки в тях изглеждаха по-подредени, купчините прашни кости бяха заменени от платнени вързопи, поставени в центъра на всяка ниша. Върху всеки вързоп бе поставен череп.

— Тук — каза Гейбриъл и посочи номер 14. Извади фенерче и бялата светлина на миниатюрната крушка прониза мрака.

— Какво търсим? — попита Атанасий и вдигна светилника, за да освети мястото по-добре.

— Каменна плоча с издялани върху нея символи... нещо, което е прекалено тежко, за да плува човек с него, но и достатъчно малко, за да може да го донесе и да го скрие тук.

Докато осветяваше нишата, Гейбриъл почувства как сърцето му затуптява все по-силно. Нишата обаче бе съвсем празна, ако не се броеше, разбира се, вързопът човешки останки в центъра ѝ. Той провери и съседните ниши: всичките бяха празни, с изключение на други вързопи и хилещи се черепи, които сякаш им се подиграваха. Огледа стените, пода, тавана. Всички бяха чисти, празни, издълбани в твърдата скала, така че нямаше начин Оскар да е скрил нещо в тях.

Насочи вниманието си към единственото, което бе открил в ниша XIV — вързопа с кости под черепа. Отначало не му бе обърнал внимание, защото му се бе сторил прекалено малък, но след като бе изключил останалите възможности, той оставеше единственото място, където Оскар би могъл да скрие Звездната карта. Посегна към него.

— Моля те — обади се Атанасий, — не безпокой тленните останки.

При други обстоятелства Гейбриъл не би му обърнал внимание, но в мига, в който повдигна вързопа, разбра, че е прекалено лек, за да съдържа онова, което търсеше. Каквото и да бе скрил Оскар тук преди деветдесет години, бе изчезнало; вероятно някой друг го бе открил. Постави внимателно вързопа в нишата, после погали с длан студения камък.

— Защо тук е толкова чисто и подредено?

— Това са най-старите останки в костницата, останките на първите прелати на планината. Те са на такава възраст, че почти са се

превърнали в прах и дори най-лекият дъх е в състояние да го разпръсне. Съветът реши за останките им да бъдат положени специални грижи.

— Кога е станало това?

— Преди десетина години.

Гейбриъл кимна. Беше закъснял с десет години.

— Някой друг слиза ли тук?

— Само новопосветените sancti. Част от подготовката за издигането им в този ранг изисква да прекарат известно време тук, за да осъзнаят, че са се превърнали в най-новата брънка от една дълга верига, чието начало е поставено в незапомнени времена. Тези катакомби са един огромен реликварий. Реликвите в него са костите на прелатите, осветени от близостта си с най-великата от всички реликви — Тайнството. И тъй като това са останките на най-първите прелати, основателите на Цитаделата, костите им са най-святи. Затова послушниците идват тук да се молят.

Това обясняваше как Оскар бе успял да скрие Звездната карта тук. Бяха го подготвяли да го посветят в sancti точно преди да избяга. Вероятно я бе донесъл и скрил по време на някоя своя мълчалива молитва, уверен, че я оставя на сигурно място, след като малцина монаси слизат тук. И тя наистина е била на сигурно място... Докато някой не бе решил да почистят криптата.

— Пазят ли се някъде записи за тези преустройства?

— Всички документи се каталогизират и съхраняват в архивите на Голямата библиотека. Тя обаче е затворена. Вероятно бих могъл да вляза, но не и преди утринната молитва. А дори да вляза, ще отнеме доста време. Архивите са огромни.

Гейбриъл въздъхна разочаровано. Спомни си лунния сърп, който бе зърнал през прозореца на голямата пещера. С всеки час този сърп намаляваше.

Бръкна в джоба си и извади айфона си.

— Не разполагаме с никакво време. — Натисна няколко иконки и на екрана се появи снимка на страницата от дневника на Оскар с Огледалното пророчество. Гейбриъл подаде айфона на Атанасий и той започна да чете.

В сравнение с миризмата на гниене, пропила криптата, въздухът в Катедралната пещера им се стори чист.

— Трябва да побързаме — каза Атанасий, докато вървяха към главната порта. — Скоро коридорите ще се изпълнят с хора. Ще те преведа по по-кратък път.

Влязоха пак в лабиринта, който пронизваше недрата на планината, и след няколко завоя се озоваха в коридорите с килиите на спящите монаси и параклисите, в които други техни братя се молеха. Както и преди, Гейбриъл вървеше на известно разстояние — в случай че някой спре Атанасий — с приведена глава и нахлупена качулка, покрила лицето му. Малко им оставаше да стигнат пещерата с асансьора, когато и двамата чуха приглушения вой, пронизал мрака. Наподобяваше рева на ранено животно, попаднало в капан. Спряха и се заслушаха във вой, чиято сила нарастваше, сетне продължиха.

И тогава чуха стъпки. Те отекваха и не бе възможно да се определи от коя посока идват. Гейбриъл се скри в сянката на една врата и посегна към пистолета си в мига, в който зад гърба му изникна фигура с червено расо. Тя обаче го подмина, без да му обърне внимание, и се насочи към Атанасий.

— Трябва да дойдеш с мен — каза монахът.

— Къде?

— В лечебницата. Брат Сименон ми нареди да те открия. Каза, че е спешно.

Някъде от дълбините на планината прозвуча нов смразяващ вой.

— Добре — отвърна Атанасий. — Тъкмо отивах към Пещерата на даровете, за да взема новия график, но това може да почака.

Гейбриъл се притисна към вратата и проследи с поглед как монахът с червеното расо повежда Атанасий по коридора. Остана заслушан в отдалечаващите се стъпки на двамата и когато коридорът отново потъна в тишина, тръгна подир тях. Извади фенерчето от джоба си и го включи, като заслони крушката с длан. Видя пред себе си каменна стълба, която водеше към едно от разклоненията на главния тунел. Надяваше се това да е пътят, за който ставаше въпрос в неясните инструкции на Атанасий.

Заизкачва стълбите и след няколко минути усети отляво полъх свеж нощен въздух, тръгна натам и стигна до пещерата с асансьора. Свали монашеското расо, остави го сгънато на един рафт и отиде до

ръба на шахтата. Ръцете му бяха уморени и слаби, но поне този път гравитацията щеше да е на негова страна. Сложи си ръкавиците и дръпна въжето, за да се увери, че е вързано здраво.

Бе се изкатерил дотук с надеждата да открие карта, която да ги отведе до края на едно свещено древно пророчество. Сега обаче си тръгваше с празни ръце, само с едва мъждукащата надежда, че брат Атанасий би могъл да открие някаква улика в архивите.

Погледна лунната нощ. Там някъде бе Лив. Беше й обещал да се погрижи за нея, но отново се бе провалил. Не бе успял да я опази, не бе успял да открие и единственото нещо, което би могло да разкъса нишката от събития, описани в пророчеството, и да я освободи.

С натежало от тези мисли сърце той уви въжето около крака си, отблъсна се от ръба на пещерата и се запуска в нощта като човек, когото бесят бавно-бавно.

78.

В подножието на стълбите, които водеха към лечебницата, самотният вой се превърна в същински хор на прокълнатите. Ставаше все по-силен и на брат Атанасий му се наложи да мобилизира цялата си воля, за да продължи спускането си към лечебницата. Вече различаваше отделни думи, думи на скръб и покаяние, като най-често сред тях се повтаряше „прошка“.

Посрещна го пазач с хирургическа маска — изглеждаше странно под качулката на червеното му расо. Друг пазач, също с маска, стоеше до вратата на приемното отделение, мястото, откъдето идваше целият този шум. Когато Атанасий се приближи, му подаде маска и го загледа мълчаливо как си я слага. Едва тогава отстъпи встрани от вратата и почука достатъчно силно, за да го чуят вътре. Разнесе се стържене на резе и вратата се отвори.

Сцената, която посрещна брат Атанасий, бе достойна за описание на ада. Осемте легла, които бе видял по-рано, бяха разпръснати хаотично из цялото помещение, разместени от силните конвулсии на завързаните за тях пациенти. Всеки монах бе гол, с изключение на набедрената препаска и завързан за леглото си подобно на брата градинар. Всички имаха едни и същи симптоми: безброй циреи покриваха телата им, а дълбоки рани бележеха местата, където бяха впиwali пръсти в кожата си, преди да бъдат завързани за леглата. Непрестанен протяжен вой съпътстваше мъките им.

Най-силните викове долитаха откъм леглото, разположено най-близо до вратата. Неговият обитател бе успял да измъкне от каишите едната си ръка и сега забиваше нокти във възпалената си плът, при което циреите се пръсваха и от тях потичаше течност, а това предизвикваше у него викове и на болка, и на облекчение. Двама братя от редиците на *arothescaria* се опитваха да го усмирят, но сините им нитрилови ръкавици се плъзгаха по кожата му, овлажнена от кафеникавата течност, стичаща се от разранените циреи. Трети бе насочил спринцовка към рамото на пациента и дебнеше момента, в който да забие иглата. Когато успя и седативът започна да действа,

разкривеното от агония лице на пациента се успокои. Едва сега Атанасий разпозна в него уплашения млад монах, когото бе срещнал по-рано.

Обърна се и погледна брат Сименон.

— Всички дървета, нали? — попита той.

Атанасий кимна.

— Да. Всички.

— А болестта върнала ли се е в градината?

Атанасий поклати глава.

— Последния път, когато проверих, всичко беше наред.

— Значи смяташ, че сме спрели разпространението на болестта? — попита брат Сименон и Атанасий кимна. — В такъв случай едва ли ще имаш нещо против да приложим същата процедура към всички братя, за да спрем тази зараза?

Въпреки че в помещението бе доста топло, студени тръпки побиха Атанасий, когато разбра защо е повикан.

— Искаш да кажеш, че трябва да бъде поставен под карантина?

— Не само ти. Единствените болни до момента са братята, прекарвали известно време в заразената градина и обработвали пострадалите дървета. Ти също си бил там, както и останалите водачи на гилдии. Всички вие сте прекарвали известно време в градината, оглеждали сте болните дървета и клони, вероятно дори сте ги докосвали, докато решите как да постъпите.

Атанасий се сети за двамата мълчаливи пазачи, които го бяха посрещнали отвън. Бе решил, че задачата им е да не пускат другите монаси да влизат в помещението. Сега обаче проумя истината. Пазачите не трябваше да позволяват никой да напуска помещението.

— Ако бях заразен... не би ли трябвало вече да съм развил симптомите?

— Не е задължително. Времето, което си прекарал там, е било ограничено, следователно е напълно възможно при теб болестта да се развие по-късно. Братята тук са били изложени на по-продължителен контакт с градината, а в случаите на остра микоза количеството е ключов фактор. Ако виждах друго решение, което да спре разпространението на болестта, щях да го предложа. Всички, за които съществува вероятност да са заразени, трябва да останат под карантина в продължение на поне четири дни и да бъдат наблюдавани.

Ако симптомите не се проявят в рамките на този период, ще можем да предположим, че заразата е била овладяна. В противен случай... — Брат Сименон не довърши мисълта си. — Ако ще се почувстваш по-добре от това, ще спомена, че аз и всичките ми помощници също ще останем тук през този карантинен период.

Атанасий видя логиката в думите на брат Сименон, но тази ситуация го изправяше пред сериозен проблем. Карантината означаваше, че през следващите четири дни той няма да има възможност да провери архивите, от които се интересува Гейбриъл. А можеше да се озове завързан за някое болнично легло или... по-лошо. Тази мисъл повдигна друг въпрос и макар да се страхуваше от отговора, той бе длъжен да го зададе.

— Как е братът градинар?

— За жалост братът градинар предаде Богу дух малко след като го видя за последен път. Почина в резултат на полиорганна недостатъчност, причинена от хронична инфекция. Циреите, които виждаш, не са избили само по повърхността на тялото, те са и вътре. Всяко по-рязко движение води до спукването им и токсините от тях се вливат в организма. Когато нивата на токсините станат прекалено високи, органите просто отказват да функционират.

Атанасий отново погледна гърчещите се завързани за леглата братя и си представи как циреите ги разяждат, същите циреи, които можеха да се появят и по неговото тяло.

— И къде ще ни настаните? Тук няма място, а и съжителството с тези, които вече са развили болестта, обезсмисля налагането на карантина.

— Пазачите ще се погрижат. Аз и хората ми ще заемем останали пещери в изолационното отделение. Сигурен съм, че ще намерим подходящо решение.

Атанасий разсъждаваше трескаво, за да открие начин да се възползва от неизбежната изолация, на която щеше да бъде подложен.

— Мога ли да предложа нещо? Библиотеката бездруго е затворена, а освен това до нея може да се стигне, без да се минава през по-оживените части на планината. Можем да превърнем някоя от читалните в болнично отделение, без да притесним никого. В момента библиотеката не се използва, а е достатъчно изолирана и разполага с

климатична система, която ще гарантира, че въздухът, който дишаме, няма да зарази останалата част от планината.

Сименон кимна.

— Ще предложи този вариант. Междувременно ти ще трябва да напуснеш тази стая и да изчакаш в коридора. Изпратихме хора да доведат и останалите водачи на гилдии. Искан да разговарям първо с теб, тъй като бях сигурен, че ще разбереш логиката и ще ми помогнеш да убедим останалите.

— Разбира се.

Точно в този момент се чу силно почукване по вратата. Брат Сименон отвори и видяха на прага объркания Аксел. Атанасий отиде при него, постави ръка на рамото му и го завъртя леко, за да не става свидетел на тази ужасна гледка.

Аксел обаче се откопчи, впери поглед в него с едва прикрито раздражение и викна:

— Видя ли какво направи? Ти донесе тази чума!

— Да се надяваме, че не си прав — отвърна Атанасий. — Да се молим — за доброто и на двама ни — болестта да се окаже нещо друго.

Силните ветрове над Атлантика брулеха белия гълъб, изрисуван върху опашката на транспортния DC-9. Самолетът изпревари разписанието си и кацна на международното летище в Газиантеп в два часа и петдесет минути.

В три часа и три минути до самолета спря товарна платформа, на която качиха сандък с приблизителните размери на ковчег. Качи се и едър рус мъж с черни дрехи, който постави длан върху сандъка, сякаш се намираше в съдебна зала и полагаше клетва върху огромна Библия. Платформата спусна ковчеза и мъжа до товарния микробус, чиито врати вече зееха отворени, а ключът бе поставен в контакта. Мъжът сам избута сандъка от платформата в микробуса, затръшна вратите и седна зад волана. Завъртя ключа и роботизираният глас на сателитната навигация започна да го упътва по предварително зададения маршрут. След четири минути мъжът изкара микробуса от контролно-пропускателния пункт и пое по страничния път, който обикаляше летището. Той го отведе до главния път, който прекосяваше планините, за да стигне до град Руин.

Мина без проблеми планинския проход и навлезе в покрайнините на града точно в три и половина. Гласът от арматурното табло го насочи към широкия Източен булевард, а оттам по околоръстния път, който заобикаляше Стария град и навлизаше в североизточната му част, известна като Сенчестия квартал, понеже лежеше в сянката на планината. След девет минути стигна до крайната точка на своето пътуване.

Дик вкара микробуса в склада, построен досами старата крепостна стена, спря до една рампа и изключи двигателя. Достъпът на по-тежки превозни средства в Стария град бе забранен, затова хранителните продукти и стоките, необходими за всекидневната дейност на кафенетата и магазините за сувенири, се превозваха със зъбчата железница. Фуникулерът, който приличаше на голямо и бавно увеселително влакче, минаваше директно през крепостната стена, след

което навлизаше в подземен каменен тунел, в който пълзеше към върха на хълма, за да стигне до главния склад в Стария град.

След като се увери, че наоколо няма някой, Дик слезе от шофьорската седалка, взе количка за палети и отвори задните врати на микробуса. Издърпа сандъка и го откара с количката до самотния товарен вагон с отворена странична врата, който го очакваше пред входа на тунела. Качи сандъка в него, седна в кабинката в задната част на вагона и отвори съобщението в телефона си, за да прочете отново получените инструкции.

Вдигна капака на пулта за управление и натисна последния от трите червени бутона. Вагонът пое бавно-бавно, теглен по релсите от железна верига и зъбни колела, но заради пневматичните гуми и електрическият двигател не издаваше никакъв шум, който да наруши нощната тишина. Навлезе в сумрачния тунел и започна да се изкачва. Целта му бе третата и последна спирка, разположена на самия връх на Стария град до улицата, която заобикаляше основите на Цитаделата.

Беше три часът и четирийсет и една минута.

Драган спря до грубо издяланата стена на Пещерата на даровете и погледна надолу през отвора. Приличаше на опърпана хищна птица, която дебне плячката си. Не забеляза никакво движение по озарените от натриеви лампи улици на Стария град, проснали се в подножието на Цитаделата като яркожълт килим.

Усети как нощният студ се прокрадва в изнемоцялата му плът, но усети и още нещо, което му напомни за първия полъх на предстоящия дъжд, донесен от пролетния вятър, или за първите лъчи на слънцето, надзърнало иззад студените облаци, за да го стопли. Както океаните и моретата реагираха на лунното притегляне, така и клетките на тялото му реагираха на приближаването на Тайнството.

Скоро То щеше да се върне, да изпълни планината с пречистващата си сила, да огрее тялото му и да възстанови здравето на жалкото създание, в което се бе превърнал.

Двама пазачи с червени раса стояха до големия дървен рудан на повдигащия механизъм. Той бе надделял над страховете им, възползвайки се от амбицията им с обещанието да ги издигне до sancti в замяна на помощта им.

„Върнете Тайнството — бе им казал — и всичко ще се върне
постарому.“

Това се отнасяше до Цитаделата, до санкти и... до самия него.

80.

Дик усети включването на автоматичните спирачки и вагонът започна да намалява скорост. Високо пред него сиянието на натриевите лампи осветяваше последната спирка в тунела.

Краят на неговата мисия.

Бе изпълнен със спокойствие и удовлетворение. Щом натовареше сандъка на платформата и дръпнеше въжето на камбаната, мисията му щеше да приключи.

Щеше да бъде *из-пъл-не-на*.

Това бе една от любимите му думи, толкова съвършена като форма и съдържание. Дори самото ѝ изричане го караше да се усмихва доволно. По този начин се бе почувствал, когато бе открил Божието слово в затвора и бе запълнил празния съд на старото си аз.

Вагонът бавно спря и той слезе на перона. Складът бе с размерите на двоен гараж, покрай стените му бяха наредени стелажи за стоки, а в единия ъгъл бяха оставени електрокари, чиито акумулатори бяха включени в електрическата мрежа, за да се заредят през нощта. Стелажите бяха празни, всички стоки бяха заминали по предназначение. Стъпките му отекнаха в празното пространство, рикошираха от стените и се сляха с тихото жужене на електродвигателя на малкия кар, който Дик насочи към вагона. Натовари сандъка и се насочи към изхода на склада.

Усети полъха на нощния въздух, когато напусна склада и пое по рампата към улицата в подножието на цитаделата. Дървената платформа се намираше точно над него и до нея се стигаше по дървен мост.

И тъкмо стигна до моста, когато всичко се обърка.

Първо чу забързани стъпки. Трима или четирима души, ако се съдеше по звука. Обърна се инстинктивно и посегна под якето си за пистолета, но в този миг го заслепи ярка бяла светлина.

— Джеймс Харис. „Уърлд Нюз“. Какво има в този сандък?

Видя обектива на телевизионна камера под ослепителната светлина, а също и обвития в нещо като дунапрен микрофон да се

насочват към него. Зачуди се дали да не стреля в прожектора, а после и по хората зад камерата, но се поколеба. Камерата вероятно излъчваше сигнал към някоя подвижна телевизионна станция, а може би дори предаваше директно.

Извади ръка изпод якето, но не и преди операторът да види пистолета и да фокусира върху него за секунда.

— В сандъка няма нищо — каза Дик. — Нямайте никакво право. Изобщо не бива да сте тук.

— Имат моето разрешение — каза друг глас и напред пристъпи друг мъж. Едната му ръка висеше в клуп, прехвърлен през врата, а другата държеше полицейска значка.

Полиция и преса! Ужасна комбинация!

Не му оставаше нищо друго, освен да зарече мисията си и да си плюе на петите.

Пристъпи към камерата, усмихна се широко и вдигна ръце, сякаш се канеше да се предаде. Операторът отстъпи назад, но не бе достатъчно бърз. Дик свали рязко ръката си надолу и събори камерата на земята. Чу се чупене на стъкло, прожекторът гръмна и всичко потъна в мрак. А Дик се хвърли върху полицаия.

* * *

Болка прониза ръката на Аркадиан и той падна по гръб на плочника. Извърна се и посегна към пистолета си, при което рамото му изтръпна в агония, но едрият мъж вече завиваше зад ъгъла на склада. След миг изчезна.

Никой нямаше намерение да го преследва. Всички бяха прекалено заинтригувани от основния фокус на ексклузивната история, която Аркадиан им бе обещал.

Операторът вдигна камерата и насочи обектива към капака на сандъка, а репортерът почна да го отваря, като не преставаше да коментира.

Аркадиан се изправи с мъка. Искаше да хукне след нападателя, но физическото му състояние не му позволяваше, затова закуцука към сандъка с надеждата там да го очаква добра новина.

Репортерът отмести капака и той падна на земята.

Вътре лежеше Лив, увита в бинтове и одеяла като мумия. Репортерът ѝ зададе няколко въпроса, но стана очевидно, че тя е упоена. Или поне така се надяваше Аркадиан, тъй като бе очевидно, че суматохата отпреди малко изобщо не я е обезпокоила.

Той допря пръсти до врата ѝ.

Имаше пулс.

Беше жива.

Драган наблюдаваше събитията, разиграли се в подножието на планината, като безпомощно божество, застанало на върха на своя Олимп. В мига, в който блесна прожекторът и едрият мъжага събори оператора и избяга, той разбра, че мисията се е провалила.

Видя как онези долу наобиколиха сандъка и вдигнаха капака. При вида на свитата вътре фигура нещо в него потрепна. Тя го привличаше и той трябваше да се хване за стената на пещерата, за да не полети надолу в бездната. Беше достатъчно близо, за да я види, но същевременно прекалено далеч, за да му е от полза. Смесени чувства бушуваха в душата му — искаше и да се разплаче, и да се разкрещи от гняв, и да убие някого. Не можеше обаче да направи нищо друго, освен да наблюдава как онези долу си тръгват и отнасят момичето.

81.

По време на целия път из неравните калдъръмени улички на Стария град Аркадиан не се отдели нито за миг от Лив. Беше я прегърнал като баща, който успокоява детето си, въпреки че при всяко друсване остра болка пронизваше ранената му ръка.

Пътуваха с един от „луноходите“, както наричаха електрическите колички, наподобяващи тези за голф, но използвани за транспортиране на възрастните и инвалидите до подножието на планината. Точно в този момент Аркадиан бе склонен да се причисли и към едната, и към другата категория. Шофираше репортерът, а операторът обхождаше улиците с обектива на камерата си подобно на войник на пост. Не разговаряха, тъй като добре знаеха, че едрият мъжага, който ги бе нападнал, може да се крие някъде в сенките и да се опита да им устрои засада.

Когато се озоваха в подножието на Стария град, Лив се размърда неспокойно, събудена от друсането. Аркадиан въведе нужния код в клавиатурата и се усмихна, когато подвижната врата се отвори и разкри, че и втората част от спасителния план се развива според очакванията.

— Какво прави тази линейка тук — попита репортерът.

— Аз я повиках. Не бях сигурен в какво състояние ще е заложничката. Спри до задната врата и ще ги помоля да я прегледат. Трябва да се уверим, че е добре, преди да разговаряш с нея.

Репортерът спря до паркираната линейка и натисна спирачките достатъчно рязко, за да разкрие раздразнението си. Сделката, която бе сключил с Аркадиан, му предоставяше ексклузивни права върху историята и сега той се боеше, че те ще му се изплъзнат.

Шофьорската врата на линейката се отвори и оттам слезе слаб мъж с бледо лице и дълга до раменете черна коса. Дойде при тях, наведе се над Лив и хвана китката ѝ.

— Пулсът е слаб — каза след няколко секунди. — Кръвното налягане е ниско. — Повдигна единия ѝ клепач и насочи фенерче към окото ѝ, сетне направи същото и с другото око. — Зениците са свити,

но реагират. Прилича ми на натравяне с барбитурати. Ще ѝ сложа кислородна маска, ще ѝ дам глюкоза, но трябва незабавно да я настаним в болница, за да установим с какво е упоена и да прочистим организма ѝ от него.

Отвори вратите на линейката и извади оттам сгъваема количка. Разтвори краката ѝ и те издрънчаха върху паважа.

— Помогнете му — каза Аркадиан. — Сам бих му помогнал, но не съм в състояние...

— Продължавай да снимаш — нареди репортерът на оператора и помогна на лекаря да настани Лив върху количката.

Дългокосият медик я привърза с колан, после бутна количката с рамо, за да я намести в линейката.

Репортерът се обърна към Аркадиан.

— Нали каза, че можем да вземем интервю от нея?

— Да, но първо трябва да се погрижат за нея в болницата. Не би искал да застрашиш здравето ѝ заради репортажа си, нали?

Лекарят запали двигателя на линейката и сигналните лампи на покрива ѝ започнаха да се въртят и да хвърлят ярки синьо-червени отблясъци върху сивотата на старите крепостни стени.

— Ще държа останалите журналисти настрани, обещавам — каза Аркадиан. — Така че най-добре да отида в болницата, за да се погрижа за това. — С тези думи се настани на мястото до шофьора и затръшна вратата. — Ще се срещнем в болницата. Попитай за мен на рецепцията. Там ще те упътят.

И линейката потегли.

Репортерът скочи зад волана на новинарския си микробус и запали двигателя. Включи на скорост и натисна педала на газта веднага щом операторът се настани на седалката. Бусът сякаш се спъна, раздруса се и воланът се извъртя надясно. Репортерът се опита да го овладее, но след няколко метра натисна спирачката и скочи, за да види какво не е наред.

Едната предна гума бе спукана от дървена летва с набити в нея пирони. Репортерът метна летвата встрани и тя изтрака на паважа. Саботаж! Той вдигна поглед и видя как линейката завива зад ъгъла и изчезва.

— Наистина ли става въпрос за свръхдоза барбитурати? — попита Аркадиан.

Шофьорът поклати глава.

— Едва ли. Вероятно са ѝ давали някакви барбитурати, но концентрацията им не е опасна. Тя е контактна, кръвното ѝ е нормално. Бях ли убедителен? Нямам голям опит с пациенти, които още дишат.

Шофьорът бе доктор Бартоломю Райс, старши патолог в отделението за съдебна медицина. Двамата с Аркадиан бяха работили по стотици случаи и полицаят знаеше, че Райс е единственият човек, който може да се справи с подобна задача — да осигури линейка и да изиграе убедително ролята на лекар — за толкова кратко време.

— Накъде сега? — попита Райс, след като изключи сирената и светлините, намали скоростта и насочи линейката към опустелите улици на Руин.

— Карай на изток, докато излезем от града — отвърна Аркадиан. Тъкмо минаваха покрай градската болница. — Ще ти кажа, когато наближим.

82.

Резкият звън на телефона извади кардинал Клементи от кошмара, който сънуваше. Погледна часовника до леглото си. Бе малко след четири сутринта: най-неподходящото време за телефонно обаждане. Посегна към слушалката в мрака и я вдигна, за да сложи край на звъненето.

— Ало?

— Колко бързо можеш да включиш компютъра си и да се свържеш със защитения ви срещу хакерски атаки сървър? — попита Пентанджели, американският член на Групата.

— Десет минути — отвърна Клементи, който вече се бе събудил напълно. — Трябва да отида в кабинета.

— Побързай. Ще ти изпратя нещо, което трябва да видиш.

Връзката прекъсна.

След осем минути вратите на асансьора се отвориха на четвъртия етаж на Апостолическия дворец и Клементи веднага чу звъна на телефона в кабинета си. Забърза намръщен по коридора: притесняваше се, защото Светият отец спеше в съседната стая. Неговият апартамент бе разположен в друга сграда, която се намираше отвъд Сикстинската капела. Бе тичал през целия път, вярно, със скоростта, която позволяваше добре охраненото му тяло. Треперещата му ръка едва успя да пхне ключа в ключалката и когато се озова в потъналото в мрак помещение, Клементи събори на пода купчина вестници в стремежа си да стигне по-бързо до телефона и да го накара да млъкне.

— Да — каза той задъхано.

— Провери ли електронната си поща?

Клементи се стовари на стола си.

— Сега... влизам... в нея. — Пое си дъх, сърцето му биеше бясно, треперещите му пръсти тракаха по клавиатурата.

В тайната му електронна поща го очакваха две съобщения, едното изпратено от мястото на проучванията в Ирак, а другото

нямаше нито предмет на съобщението, нито подател. Предположи, че е изпратено от Пентанджели. Отвори го, при което се появи прозорец и автоматично започна излъчването на видеоклип.

Началните кадри бяха прекалено тъмни, а камерата така подскачаше, че не можеше да се види нищо. Постепенно картината се стабилизира и на ярката светлина на прожектора се появи стреснат русокос мъжага в черни дрехи, който буташе голям сандък. Клементи едва не припадна от ужас, когато осъзна какво се разиграва пред очите му.

— Това, което виждаш, е необработен материал, изпратен ми от един от моите старши продуценти. Канеха се да го излъчат ексклузивно по време на следващата емисия новини, но аз ги спрях. Всички копия вече са унищожени. Единственото доказателство, че това се е случило, е клипът, който гледаш в момента.

Картината се изгуби, после камерата отново се стабилизира и показва свалянето на капака на сандъка. Обективът фокусира върху спяща млада жена, свита в сандъка, след което показва общ план с Цитаделата за фон. Едва ли можеше да бъде по-лошо!

— Веднага след като материалът е заснет, момичето е отведено с полицейски ескорт в градската болница в Руин... но така и не е постъпило там. Изчезнало е. Отново. Доколкото си спомням, ти каза, че ще решиш проблема — Клементи нямаше как да пропусне подигравката в гласа на Пентанджели, — затова, кажи ми, моля, къде е момичето.

Клементи обмисли възможността да излъже, да съчини набързо някаква история, че уж момичето е под наблюдение и ще бъде елиминирано до час, но през последните няколко дни бе дал толкова много подобни обещания, че не намери в себе си сили да изрече тези думи.

— Нямам представа — призна той.

Пентанджели въздъхна тежко и продължи:

— Не знам защо ти е толкова трудно да се справиш с тази бъркотия. Не забравяй, че в случай на провал ти ще загубиш най-много. Нашето участие в случая — като изключим обстоятелството, че сме отпуснали кредит на църквата — не може да бъде доказано. Ние ще си получим парите по един или друг начин, независимо дали в брой, или в недвижими имоти. Знаеш ли, парцелът, на който се издига

„Сейнт Патрик“^[1] в центъра на Манхатън, сигурно ще струва към четвърт милиард долара, ако излезе на пазара. Затова на твое място бих зарязал всичко останало и бих съсредоточил усилията си върху откриването на тези хора, преди да са направили нещо непоправимо. Между нас казано, ние притежаваме повечето радио- и телевизионни станции по света, но все пак не притежаваме всички. Не разчитай, че втори път ще успеем да потулим подобна история. Време е да въведеш ред в собствения си двор, кардинале. Уведоми ме, когато приключиш.

[1] „Сейнт Патрик“ е римокатолическата катедрала на Ню Йорк, седалище на архиепископа на Ню Йорк; разположена е на най-скъпата улица на света — Пето авеню. — Б.пр. ↑

83.

Лив долови шумове и движения — достигнаха до нея през мекия пашкул на медикаментозния сън. Бяха по-различни отпреди, вече не долавяше равномерния шум на самолетни двигатели, а нещо по-тихо. Долови скърцане на гуми, усети лекото подрусване на автомобил, който се движи по неравна повърхност. А после скърцането спря. Отвори се врата и когато в колата се качи още някой, Лив усети амортизаторите ѝ да клякат. Навън бе тъмно, сигурна бе в това, макар очите ѝ да си оставаха затворени. Долови нощта, която се прокрадваше през отворената врата, и чу нощните звуци: сухото скрибуцане на щурците, лекия полъх на хладния ветреца.

Който и да се бе качил в автомобила, бе застанал близо до нея и я оглеждаше. Представи си как огромният русокос похитител се кани да ѝ бие поредната инжекция, която да я превърне в пленник на собственото ѝ тяло. Искаше ѝ се да скочи и да побегне в нощта, но знаеше, че тялото ѝ е прекалено слабо и няма да ѝ се подчини. Подготви се за убождането на иглата. А после някой каза:

— Лив?

Тя отвори с мъка очи и се опита да ги фокусира. Фигурата, надвесена над нея, бе озарена от прекалено ярка светлина, за да я различи добре, но знаеше кой е това.

Гейбриъл се усмихна, когато я видя да отваря очи, и тя също се усмихна, но мислено, после протегна ръка, за да докосне лицето му, отново мислено, тъй като ръката ѝ продължи да лежи неподвижно, а лицето ѝ си остана безизразно като маска. Все още не бе успяла да се измъкне от затвора на химикалите, с които я бяха тъпкали. И макар да се наслаждаваше на този миг, спомените за кошмара се върнаха. Последния път, когато се бе събудила от сън, бе открила Гейбриъл да стои на прага на хотелската ѝ стая, погълнат от пламъци. Образът му се размаза, когато очите ѝ плувнаха в сълзи, но тя премигна няколко пъти и отново отвори очи. Искаше да се взира в него колкото се може по-дълго, дори наистина да бе илюзия.

Той протегна ръка и изтри една сълза с палеца си, сетне се наведе и я целуна. Едва когато устните му докоснаха нейните и тя почувства топлия му дъх върху кожата си, разбра, че това не е сън. Той наистина бе тук.

„Скрий се на сигурно място и остани там, докато те намеря“, беше ѝ казал при последната им среща.

И макар тя да се бе провалила, при това ужасно, и да не бе спазила своята част от уговорката, той, незнайно как, бе удържал на думата си.

— Всичко е наред — прошепна Гейбриъл и думите му подействаха като вълшебство, което прогони зловещата магия от нея. — Спи сега. Ще поговорим пак, когато си починеш.

Хвана ръката ѝ и я задържа в своята, а тя затвори отново очи и потъна в спокоен сън.

Ватиканът

Клементи преглътна сухо. Очите му се вираха в мрака на кабинета, без да виждат нищо. Бе обещал да позвъни на Пентанджели веднага след като се свърже с оперативните си агенти и установи какво се е случило. Последният доклад, изпратен от летището в Ню Джърси, лежеше на бюрото му. Бе набрал номера, изписан на листа, но никой не се бе обадил. В съседната стая нещо изтрополи, после се чу стържене на стол по пода. Негово Светейшество се бе събудил, несъмнено от телефонния звън.

Кардинал Клементи запали настолната лампа и тя освети разпилените по пода вестници, които бе съборил в бързането си да вдигне телефона. Той клекна и започна да ги събира, в случай че на папата му хрумне да влезе в кабинета му. Ако го попиташе какво прави тук по това време, щеше да отговори, че е нещо свързано със световните финансови пазари. Негово Светейшество винаги се отегчаваше от разговори за пари и в това се криеше една от причините за проблемите на църквата.

Докато поставяше последния вестник на бюрото, погледът му се спря на заглавието на първа страница. Там бяха публикувани две снимки, едната на Лив Адамсен, другата на Гейбриъл Ман. Заглавието над тях гласеше: БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛИ — ВЕРОЯТНО УБИТИ?

Заля го вълна от чиста, неподправена омраза. Как смееха тези хора, тези нищожества, да му причиняват подобни проблеми?

Погледна екрана на компютъра, за да провери колко е часът, и забеляза получения имейл, който още не бе отворил. Бе изпратен от д-р Харзан, ръководителя на операцията в пустинята. Бе го пропуснал заради телефонния звън и спешната нужда да прочете другото съобщение. Сега обаче го отвори и прочете кратката, но чудесна новина. Това бе същинско чудо, подобно на онова, което сътворяваха слънчевите лъчи, проникнали през буреносните облаци! Това бе отговорът на дългогодишните му молитви!

Открихме го! То е много, много по-голямо, отколкото се надявахме!

Клементи прочете и препрочете съобщението. Цялата умора и напрежение от последните седмици — години дори — се разтопиха, озарени от топлината, излъчвана от тези няколко простички думи.

Бяха го открили, заровеното в пустините на Северен Ирак и скрито през хилядолетията — за да бъде намерено от него за още по-голяма прослава на Господ.

85.

Когато Лив се събуди, навън вече бе светло.

Отново сънува същия сън, но този път с известни разлики. Сега кръстът с формата на Тау се издигаше не в непрогледен мрак, а наскред пустиня, над която се бе спуснала ноц и месечината грееше на озарения от безброй звезди небосвод. Бе сън, изпълнен с безпокойство и страх, но нищо страховито не се бе случило в него. Просто си бе стояла в пустинята, вперила поглед в чезнещата на хоризонта луна, скрила се постепенно отвъд морето от пясък, преди самата тя да изчезне и... да се събуди.

Лежеше на долния ред на двуетажно легло в дървена барака, която напомняше за летните лагери, на които бе ходила като дете. В спалното помещение се носеше същата миризма на дърво, прах и слънчева светлина. Някъде наблизо съскаше кафеварка и стомахът ѝ изкурка в отговор на аромата, който долиташе от нея. Направи опит да седне в леглото и — за нейно най-голямо облекчение — тялото ѝ се подчини. Въздействието на приспивателните, които ѝ бяха давали, отслабваше, но устата ѝ бе суха, което бе обичаен страничен ефект при упойване.

Стана от леглото, изправи се бавно и провери дали е в състояние да пази равновесие. Усещаше мускулите си сковани. Стаята се залюля пред очите ѝ и тя се хвана за металната рамка на леглото. Главата ѝ пулсираше, а някъде зад очите ѝ се надигаше болка. При други обстоятелства би взела аспирип и би се върнала в леглото, но ароматът на кафе я подмами да продължи. Нуждаеше се от кофеин и течности. Но най-много от всичко искаше да види Гейбриъл.

Откри го в съседното помещение, седнал на една маса с доктор Аната и инспектор Аркадиан. Тримата се бяха надвесили над стара карта, затисната с бележник с кожена подвързия и лаптоп, свързан с мобилен телефон.

Гейбриъл стана да я посрещне. Изглеждаше неуверен и леко притеснен, сякаш не знаеше какво да направи. Лив реши проблема му, като се хвърли към него и го прегърна. Той носеше пуловер и тя усети

мекия плат върху лицето си, както и познатия отпреди аромат на кедри и цитруси. Отдръпна се и го погледна в очите.

— Само проверявам дали си истински — каза с дрезгав глас. — Често те сънувах, но сънищата невинаги бяха приятни.

Гейбриъл се усмихна.

— Истински съм — отвърна, придърпа един стол и ѝ помогна да седне. — Искаш ли да закусиш? — попита, сякаш бяха излезли на пикник с приятели и тя страдаше от лек махмурлук.

На масата се появиха хляб, ябълки и бурканче с мед и масло и при вида им гладът застърга още по-силно стомаха на Лив. Ако обстоятелствата бяха по-различни, закуската би могла да бъде наистина приятна. Гейбриъл ѝ наля кафе от една кана, сложи вътре лъжица мед и го разбърка. Тя отпи от сладката течност, наслаждавайки се на това как галеше небцето ѝ, изпълваше празния ѝ стомах и вливаше в организма ѝ обединената мощ на кофеина и меда.

Погледна картата на масата — на нея бяха изобразени Източна Турция, Сирия, Йордания и Ирак — и попита:

— Къде отиваме?

Настъпи неловко мълчание.

— Не сме съвсем сигурни — призна Гейбриъл. — Аз... не успях да открия Звездната карта. Някой ме е изпреварил. Атанасий, монахът, който ми помогна да проникна в планината, ще провери в архивите и ще се опита да открие какво се е случило с нея.

Макар думите му да бяха равносилни на смъртна присъда за Лив, тя долови разочарованието в гласа му и ѝ се прииска да го прегърне и да го успокои, че всичко е наред.

— Значи ще чакаме — весело заяви Лив, като се помъчи да го каже бодро и оптимистично.

Отново настъпи неловко мълчание, нарушено този път от доктор Аната.

— Не можем да си позволим да чакаме. Проучих някои древни карти и други документи, които смятам, че биха могли да ни насочат в правилната посока. — Говореше тихо и премерено, по начин, който силно обезпокои Лив. — Открих нещо... всъщност две неща: едното може да ни е от голяма полза, другото — не толкова.

Като криминален репортер Лив бе работила върху материал, посветен на онова, което полицаите наричаха „скръбни вести“, най-

омразната част от работата на всеки детектив от отдел „Убийства“. Ставаше въпрос за посещенията при семействата на жертвите, чиято цел бе една — да им съобщят трагичната вест, че любимият човек никога няма да се прибере у дома. Като част от проучванията си Лив бе изследвала и специфичните промени в езика на тялото и овладяната интонация, с която полицаите съобщаваха най-неприятната от всички вести, и сега разпозна тези издайнически признаци в поведението на доктор Аната.

— Действахме, изхождайки от предположението, че обратното броене е започнало в мига, в който си освободила Тайнството. Но след като се запознах с древните системи за измерване на времето, разбрах, че сме сгрешили — каза доктор Аната, взе подвързания с кожа бележник от масата и го отвори някъде по средата. — Според Огледалното пророчество ти трябва да намериш Дома на Звездната карта в рамките на една пълна фаза на луната. Първоначално приложихме съвременното си разбиране за времето като нещо относително. За нас даден период от време може да започне когато си пожелаем, тъй като разполагаме с часовници, които да го измерят. Древните обаче не са разполагали с нищо, освен с фиксирания ритъм на природата, затова времето за тях е било нещо абсолютно. Следователно изразът, който преведохме като „до края на първо пълнолуние“, не се отнася до двайсет и осем дневния лунен месец, който би трябвало да започне с освобождаването на Тайнството. Преводът всъщност гласи „до края на пълната фаза на луната“. Става въпрос за фиксиран период, в рамките на който трябва да се случат всички тези събития, и този период е пълната фаза на луната.

Сега Лив проумя защо тонът и поведението на доктор Аната ѝ се бяха сторили толкова ужасяващо познати. Подобно на детективите, които чукаха на вратите на нищо неподозиращи хора, тя се бе нагърбила със задачата да ѝ съобщи тъжната вест. Само че този път не носеше вести за някой труп в моргата, а правеше прогноза за вероятността ѝ да оцелее.

— С колко време разполагам?

— Сегашната фаза на луната завършва утре вечер — отвърна Гейбриъл с напрегнат, но овладян глас. — Разполагаме с два дни, за да открием древното местоположение на Едем. В противен случай

Тайнството ще умре в теб, ти ще също ще умреш, а бог знае какво ще се случи с всички останали.

Лив погледна през мръсния прозорец към стройната редица дървета навън. Цветчетата валяха от клоните им като сняг, а ниско над хоризонта на фона на изсветляващото небе се издигаше лунният диск.

— Каза, че си открила две неща — проговори тя, докато наблюдаваше как луната чезне, досущ като в съня ѝ, който сега придобиваше съвсем друг, зловещ смисъл.

Доктор Аната завъртя лаптопа така, че Лив да види екрана.

— Намерих това.

На дисплея се бе появила снимка на счупена глинена плоча.

— Това е Imago Mundi, най-старата известна карта на света, част от постоянната изложба от вавилонски артефакти в Британския музей. Imago Mundi означава буквално „карта на света“ и мнозина смятат — включително и аз, — че е вдъхновена от Звездната карта.

Лив се наведе и огледа снимката. Горната част на плочката бе гъсто изписана с непознати символи, а под тях бяха очертани две идеални окръжности — разположени една в друга — в центъра на които имаше друг символ, който Лив мигом разпозна като Тау.

— Стигнах до извода, че ако тази карта наистина е вдъхновена от Звездната, двете би трябвало да следват сходни принципи и да

притежават сходни характеристики. Картографията спазва определени правила, за да гарантира, че възможно най-голям брой хора ще успеят да интерпретират картите. Горната част на съвременните карти например винаги сочи на север, океаните винаги са оцветени в синьо и така нататък. Тази карта също има една обща характеристика с всички останали карти от този период — каза д-р Аната и посочи знака Т в центъра на кръга.

— Този символ винаги е в центъра, а всичко останало е разположено спрямо него. В миналото учените са предполагали, че това е Тау и посочва местоположението на Руин, тъй като Цитаделата е свързана с него от хилядолетия. Но когато през ХІХ век започнали да разшифроват клиновидното писмо, осъзнали грешката си. Горната черта символизира всъщност река, а пресечната точка е град, край чиито стени е минавала тази река. — Доктор Аната посочи символа отдясно на кръста. — Вавилон. По онова време той е бил най-големият град на земята и център на цивилизования свят. Съвсем естествено е първите картографи да го поставят в центъра на всичко.

— И смятате, че това се отнася и до Звездната карта?

Доктор Аната кимна.

— Търсенето на Едем би трябвало да започне от мястото, където са започвали всички подобни търсения в древността, или с други думи, от мястото, където някога се е издигал Вавилон. — Тя посочи с пръст, украсен със сребърен пръстен, едно място на картата. — Ал Хилах в провинция Бабил, южната част на Централен Ирак.

Лив погледна Гейбриъл, чието лице се бе изкривило в болезнена гримаса. Той се взираше в мястото, където някога бе загинал баща му.

— В такъв случай да натоварим джипа и да тръгваме — каза Гейбриъл и се надигна от стола си. — Границата е на няколко часа оттук. Нямаме много време.

V

И напълни се храмът с дим от славата на Бога и от силата Му, и никой не можеше да влезе в храма, докле се не свършиха седемте поразии на седемте Ангели.

Откровение 15:8

Ватиканът

Кардинал Клементи затвори телефона и въведе паролата си в сървъра. Бе разговарял с Харзан почти час, за да научи от първа ръка подробностите около откритието. И макар новината да го бе въодушевила, бе приключил разговора с известно безпокойство. Сега решаването на проблема, който го бе тормозил като трън в задника след експлозията в Цитаделата, ставаше още по-наложително. Би било ужасно, ако ненавременните действия на неколцина терористи успееха да провалят грандиозния му план. В главата му отекнаха думите на Пентанджели: „... на твоє място бих зарязал всичко останало и бих съсредоточил усилията си върху откриването на тези хора, преди да са направили нещо непоправимо“.

По време на дългия си разговор с Харзан кардиналът бе получил нов имейл. Отвори го едва сега, нетърпелив да научи още някоя добра новина.

Беше доклад, изпратен от единствения му останал активен агент. Клементи го прегледа набързо. Агентът потвърждаваше онова, което вече му бе известно от журналистическия репортаж: Лив бе избягала. Нямаше нова информация относно местонахождението ѝ. Според агента бягството ѝ било подпомогнато от другия оцелял, Гейбриъл Ман, и сега двамата се криели някъде.

Към доклада бяха прикрепени няколко снимки на вещи, открити в багажа на Лив: паспортът ѝ, скъсаната Библия, страници от бележника ѝ. Една от страниците съдържаше списък с имена:

Етиопия
Асирия
Ефрат
Ал Хилах
Едем???

Клементи втренчи поглед в последните три имена. Те приближаваха... всъщност бяха прекалено близо... Ако успееха да открият онова място в пустинята, тогава...

Той спря.

Тогава какво? Двама души, изправени срещу малка частна армия. Кардиналът се усмихна. Пентанджели грешеше. Клементи не трябваше „да зарязва всичко“, за да намери тези хора, те сами щяха да го открият — е, не точно него, но онова свято място в пустинята.

Кардинал Клементи вдигна телефона и набра номера на Харзан — знаеше го наизуст. Не бе необходимо и да изпраца хора, които да издирват момичето и Гейбриъл Ман — те сами щяха да паднат в капана, който щеше да им заложи.

Провинция Бабил, Западен Ирак

Хайд се взираше през прозореца към просветляващото небе. Бе станал от сън два часа преди съмване, за да организира изпращането на два екипа — охранителен и технически — на новото място в пустинята. Отвън долиташе ревът на двигателите на камионите и другата техника, която се готвеше да потегли. Бе приключил с всичко, когато доктор Харзан му бе възложил и тази задача.

Понякога се чувстваше като новобранец, на когото възлагат най-гадните задачи, онези, с които никой не иска да се захване. В армията поне имаше ясна командна верига и човек знаеше кой стои над него и откъде да очаква неприятности. Спомни си какво бе казал Дух по време на размяната.

„Тези хора може да дойдат тук и да потърсят... нещо. Уведоми ме, ако дойдат.“

Тогава си бе казал, че за нищо на света няма да помоли Дух за помощ. Сега обаче, при положение че тримата умници в пустинята изцеждаха всичките му ресурси, реши, че трябва да преглътне гордостта си и да постъпи прагматично. Щеше да плати на Дух за помощта му, щеше да установи командна верига като... като между господар и слуга. В края на краищата парите не бяха негови.

Отключи долното чекмедже на бюрото си, извади вестника и набра номера, изписан в полето на страницата. Този път Дух вдигна.

— Имаш новини за мен?

Хайд поклати глава, вече уморен, макар денят едва да започваше.

— Какво ще ти стане, ако кажеш „здравей“?

Дух не отвърна нищо.

Хайд притисна една точка между очите си с надеждата, че един бърз масаж ще прогони главоболието.

— Добре, ще карам направо. Хората, за които спомена... онези, които щели да дойдат да търсят нещо в пустинята. Идват насам.

— Откога е тази информация?

— Току-що отпечатана в пресата, доколкото знам. Помолиха ме да ги открия възможно най-бързо, а ти каза, че можеш да помогнеш. Спомняш ли си?

Дух отново не отговори.

Хайд продължи да масажира челото си.

— Виж какво, ако си зает...

— Мога да ти помогна — каза Дух и затвори.

88.

Лесно и бързо превърнаха една от читалните в библиотеката в импровизирана лечебница. Преместиха бюрата покрай стените, за да направят място за четири легла, а по лавиците, обикновено отрупани с книги, сега бяха наредени кутии със спринцовки, стерилни ръкавици, маски и силни обезболяващи. На друг рафт бяха наредени платнени колани, готови да влязат в употреба и да укротят всеки, който прояви симптоми на онова, което всички бяха започнали да наричат „риданието“.

Аксел крачеше нервно напред-назад, изпълнен с недоволство и страх. От време на време сядаше на леглото, но веднага скачаше и отново започваше да кръстосва из стаята. Атанасий го съжаляваше. Като капитан на манастирската стража, Аксел определено понасяше шока и унижението на изолацията по-тежко от останалите. Освен това целта на живота му се бе изплъзнала изпод носа му. За втори път! Вероятно след завръщането на брат Драган в Цитаделата бе смятал, че издигането му до *sancti* е в кърпа вързано. Но не би.

Отец Малахия възприемаше карантината по различен начин. Седеше на едно бюро с лице, озарено от зеленикавите отблясъци, хвърляни от екрана на компютърния терминал, бе погълнат изцяло от работата си и не обръщаше внимание на нищо друго. Външният свят нямаше представа за това, но по-голямата част от милионите книги и документи в Голямата библиотека бе прехвърлена в електронен вид. Малахия и помощниците му работеха вече повече от година върху каталог на всички заглавия. Така че той имаше какво да прави, всъщност имаше работа за няколко години напред, стига, разбира се, да останеше свързан с любимата си библиотека и... да не се разболееше.

Атанасий и отец Тома се редуваха да работят на единствения друг компютър в помещението. Пишеха си съобщения, за да не разберат нито Аксел, нито Малахия какво всъщност обсъждат. Атанасий предаде накратко същината на безплодните си издирвания в костницата и завърши писмото си с въпрос, на който се надяваше, че

Тома, съзателят на базата данни на библиотеката, ще може да отговори:

Можеш ли да влезеш в инвентарния списък на библиотеката, да проследиш какви ремонти са правени с костницата и да провериш дали нещо е добавено в списъка?

Отец Тома кимна, настани се пред компютъра и пръстите му затанцуваха по клавиатурата. Първо извика дневника, който показваше кога дадена книга е била заприходена в библиотеката, и съпостави данните в него с времето, когато е била ремонтирана костницата. Това се бе случило преди малко повече от осем години. Въведе данните в каталогизиращата програма и натисна „въведи“.

Няколко страници с резултати изпълниха екрана.

Атанасий се отчая само при вида им. Цитаделата проявяваше изключителна активност по отношение придобиването на всяка публикация, научен труд или книга, свързана по някакъв — макар и най-бегъл — начин с Тайнството. Броят на новите придобивки — дори ограничен в период от няколко седмици след края на ремонта — се измерваше с хиляди. Анализирането на подобен списък щеше да отнеме часове, може би дни, а инвентарният списък съвсем не бе пълен. Атанасий отново седна пред клавиатурата.

Можеш ли да конкретизираш търсенето?
Интересуват ме заглавията на тема археология... най-вероятно става въпрос за камък с издълбан върху него надпис.

Тома се върна към търсачката и въведе няколко кода, които не означаваха нищо за Атанасий, но които програмата очевидно разпознаваше. Този път резултатите бяха само два.

Резултатите бяха представени в табличка с четири колони. Най-вляво стоеше инвентарен номер, уникален за всяка книга или документ

в библиотеката, сетне кратко описание на съдържанието, последвано от данни за произхода и начина на придобиване, и накрая — сегашното местоположение в библиотеката.

Първият обект бе глинена плочка, покрита с протоклинопис и няколко символа Тау на различни места в надписа. Бе дошла от Ирак, където била откупена от името на Цитаделата, и сега се намираще във вавилонския отдел на библиотеката редом с няколко хиляди подобни плочки, придобити през годините.

Вторият бе истинска загадка.

Бе описан просто като каменна плоча с надписи. Колонката, в която трябваше да бъдат записани мястото, където е била открита плочата, и начинът, по който е постъпила в библиотеката, бе празна, ако не се броеше едно тире. А в последната графа, онази, която трябваше да покаже къде се съхранява тя, бяха вписани единствено буквите ASV, последвани от числото 2 и дата отпреди три години. Атанасий предположи, че това е някакъв компютърен жаргон, но когато посочи съкращението на Тома, той сви рамене и поклати глава, очевидно озадачен не по-малко от него. Погледна прегърбената фигура, седнала на бюрото в другия край на помещението, и подвижна:

— Братко Малахия! — Библиотекарят го изгледа стреснато, сякаш бе забравил, че в стаята има и други хора. — Правя тестове на инвентарната база данни и открих някаква аномалия. Би ли я погледнал?

Малахия се надигна неохотно от стола си и се затътри към тях.

— Какъв е проблемът? — попита той, застанал колкото се може по-далеч от двамата, сякаш се боеше, че може да се зарази.

— Тези данни са непълни или сгрешени. Говорят ли ти нещо?

Малахия надзърна през дебелиите стъкла на очилата си и се усмихна.

— Всичко е наред. Тирето означава, че документът не е дошъл отвън, а най-вероятно е прехвърлен от друг отдел в библиотеката, затова липсва информация за начина на придобиване.

— А този код, който трябва да посочи местоположението му?

— Това означава, че вече не е тук — отвърна брат Малахия и посочи буквите ASV. — Това съкращение означава Archivium Secretum Vaticanum и датата, когато документът е бил прехвърлен там.

Атанасий остана смаян от наученото, както и от равнодушния тон на брат Малахия.

— Но аз мислех, че нищо и никога не напуска планината!

— Макар и рядко, но се случва. През последния век сме изнесли четири документа. И четирите са постъпили в Тайните архиви на Ватикана.

— А тази двойка какво означава? — И посочи цифрата, чието значение отец Малахия не им бе обяснил.

— Тя показва позицията на човека, изискал прехвърлянето. Само най-високопоставените служители на Ватикана могат да поискат прехвърлянето на материали от нашата библиотека и всеки от тях е означен с номер. Номер едно е папата, номер две е държавният секретар и така нататък. Този документ е изискан от държавния секретар на Ватикана кардинал Клементи.

89.

Гейбриъл бе прекосявал границата много пъти като шофьор, превозващ храни и медикаменти за различни благотворителни проекти в Ирак. Докато шофираше, разказа на Лив за някои от тях — за училищата, които са построили, за блатата на юг, които са възстановили, след като Саддам Хюсеин ги бе пресушил, за да прогони от тях местните племена, живеещи там от хиляди години. Гейбриъл говореше, а Лив слушаше, като от време на време задаваше по някой въпрос, за да поддържа разговора. Бе се облегнала на нагорещения от слънцето прозорец и наблюдаваше сухата скалиста пустош, която прекосяваха.

Колкото по на изток отиваха, толкова по-оскъдна ставаше зеленината и толкова по-осезаемо — присъствието на пустинята. Пейзажът отразяваше онова, което тя изпитваше в момента — сякаш някаква енергична, изпълнена с живот част от нея изчезваше бавно, за да бъде заменена от сух прахоляк. Отначало направи опит да убеди самата себе си, че това се дължи на въздействието на приспивателните, но колкото повече километри оставаха зад гърба ѝ и колкото по-осезаемо ставаше усещането за празнота, толкова повече се засилваше убеждението ѝ, че причината се крие другаде. *Два дни*, бе казал Гейбриъл. Четирийсет и осем часа и щяха да прекарат поне половината от тях в път, без никакви гаранции, че ще се озоват на правилното място.

90.

Атанасий стана от бюрото, протегна се, за да се разкърши, и отиде до малката врата, която водеше към банята и тоалетната. След разговора си с отец Малахия двамата с Тома бяха претърсили базата данни за други трансфери с означението ASV 2. Бяха открили, че през последните три години кардинал Клементи е изпратил *седем* искания, два пъти повече, отколкото бяха пращани за предишните сто години. Първото от тези искания бе за каменната плоча, за която Атанасий бе убеден, че е Звездната карта. Това бе единственият артефакт, чието описание в каталога липсваше. От останалите шест четири бяха карти на Месопотамия, а другите две бяха древни пътеписи, в които авторите твърдяха, че са открили истинското местоположение на Едем.

В научната си дейност Атанасий неведнъж бе попадал на подобни легенди — фантасмагорични истории за дървета с вълшебни плодове и подземни пещери, пълни с купища злато. Никога не ги бе възприемал сериозно, а единствено като алегория или пък плод на богатото въображение на някой древен разказвач. Мнението му обаче нямаше значение — важното бе, че държавният секретар на Ватикана вярва в тези легенди.

Когато прекрачи прага, лампите светнаха и пред погледа му се разкри редица каменни мивки, срещу които бяха наредени дървени кабинки. Той влезе в най-далечната и затвори вратата.

В нея нямаше нищо, освен квадратно клекало — най-обикновена дупка в каменния под, която водеше право към канализацията. Встрани бе оставена кофа с вода и дървен черпак, които играеха ролята на първобитно тоалетно казанче. На вратата нямаше резе, затова Атанасий я затисна с гръб и извади от джоба си телефона, който му бе дал Гейбриъл. В мига, в който докосна дисплея, светлината му озари сумрачната кабинка. Атанасий извика съобщение, изпратено от Гейбриъл, после натисна прозорчето „отговори“ и описа накратко онова, което бе открил. Знаеше, че колкото повече се бави, толкова повече подозрения ще предизвика, затова побърза да натисне прозорчето „изпрати“.

В средата на екрана се появи малко прозорче: „Изпращането невъзможно“.

Опита отново и отново получи същото съобщение.

Вратата на тоалетната се отвори, някой отиде до една от мивките и започна да я пълни с вода. Атанасий пхна телефона в джоба си, като внимаваше светлината на дисплея да не го издаде, и лисна вода в дупката, преди да отвори вратата.

Когато излезе, видя отец Тома да плиска лицето си с вода. Използва момента и му подаде телефона.

— Не работи — каза и погледна тревожно към вратата.

Тома взе телефона, погледна го и каза:

— Няма сигнал. Вероятно сме прекалено навътре в планината.

Атанасий изпадна в отчаяние. Бе хванат в капана на карантината и поне през следващите няколко дни нямаше да може да се измъкне от него. На всичко отгоре мястото на този капан се намираше прекалено навътре в планината, скрито зад дебели плътни скали. Трябваше да открие начин да се измъкне, в противен случай от информацията, която бе открил, нямаше да има никаква полза.

Тома му подаде телефона и Атанасий посегна да го вземе — и в този миг вратата зад тях се отвори.

На прага стоеше Аксел. Изглежда ги, но като че ли не видя мобилния телефон с блеснал екран.

Едва сега двамата забелязаха кръвта, която течеше от носа му. Миг по-късно лицето му се изкриви в агония и той рухна на колене и простена:

— Помогнете ми! Моля ви, помогнете ми...

91.

Пътуването до турско-иракската граница им отне осем часа, осем безценни часа по пътища, които колкото по на изток отиваха, толкова по-тесни и разбити ставаха. Разбраха, че приближават границата, когато видяха първия контролно-пропускателен пункт. Намирал се под контрола на турската армия, обясни ѝ Гейбриъл, след като го преминаха, чиято основна грижа била ПКК — кюрдските борци за свобода, а не западници, които отиват на изток. На границата щяло да е различно. Подаде ѝ британски паспорт с кестеняви корици и снимката на русокосо момиче, което приличаше — макар и не кой знае колко — на Лив.

— Взех го назаем от една от нашите доброволки — обясни Гейбриъл, докато наблюдаваше военния пост, който се смалвяваше в огледалото за обратно виждане. — Граничната полиция не обръща особено внимание на снимките. Взимат ксерокопия от паспортите за архива си, а аз съм им давал такива, че никой не би могъл да разбере кой е на снимката. — Стисна окуражително ръката ѝ. — Всичко ще е наред. Обещавам.

След петнайсетина минути изкачиха един хълм и от билото му видяха граничния пункт при Силопи, построен край брега на някаква мътна кална река. Приличаше на бетонен паркинг с форма на триъгълник, чиято основа бе обърната към реката. Първата мисъл на Лив при вида на граничния пункт бе, че тук ще си умре. От средата на основата започваше мост, който прехвърляше реката и завършваше пред също такъв паркинг на иракския бряг. Един мост, един път и буквално хиляди камиони, които чакаха, за да преминат. Бяха паркирани в няколко редици край сградите на граничния пункт и импровизираните паркинги, разположени върху сухата земя от двете страни на пътя. Самият път бе блокиран от колона автомобили, която не помръдваше. Ако трябваше да чакат на опашката, щяха да минат дни преди да се озоват в Ирак. Дни, с които не разполагаха.

— Не се тревожи — успокой я Гейбриъл, разбрал причината за промяната в настроението ѝ. — Това е опашката за камиони. Ние ще

минем оттам. — И посочи чист участък от пътя, по който се движеше американски всъдеход „Хъмви“, насочил се към опашката от таксиметрови автомобили. Бронираният джип излезе от пътя, заобиколи спрелите автомобили, като вдигаше опашка от прахоляк, спря за броени секунди при бариерата, след което отново ускори и тръгна по моста към Ирак. На другия бряг на реката го очакваха други армейски джипове и камиони, охранявани от войници с праметнати пред гърдите автомати М4. Стояха в сянката на малка арка, издигната над пътя. На върха ѝ имаше надпис на арабски, а под него превод на английски, който гласеше: „Добре дошли в Иракски Кюрдистан!“.

— Ще минем за нула време — каза Гейбриъл. — Повярвай ми, правил съм го много пъти.

Лив не изглеждаше убедена.

— А правил ли си го с половината турска полиция по петите ти?

Той се усмихна и подаде паспорта си.

— Те не търсят мен, а някой си Гейбриъл Ман.

Тя отвори паспорта и видя от снимката да я гледа усмихнатото му лице, но името под нея не бе неговото.

— Кой е Дейвид Кинсела?

— Аз съм... при необходимост. Това е част от битието ми на служител в благотворителна фондация. Омръзнало ми е да ме гонят от разни страни за това, че се опитвам да помогна на хора, които правителството преследва. За нещастие, ако някой режим иска да те прогони, няма никакъв проблем — всички козове са в ръцете му. Единственото, което трябва да направят, е да включат името ти в списък с хора, които са нежелани в страната. В такъв случай не можеш да влезеш по обичайния начин. Затова проявих известна находчивост и престанах да играя по правилата. Повярвай ми, напускането на Турция няма да ни създаде никакви проблеми. Повече ме притеснява онова, което ни очаква в Ирак.

Продължиха по пътя, подминаха паркираните камиони и спряха зад местните таксита.

— Това може да ни забави малко — каза Гейбриъл и кимна към таксиметровите шофьори. — Те изкарват прехраната си, като превозват туристи и пътешественици, помагат им да се справят с бюрокрацията и не са особено дружелюбни към онези, които не се нуждаят от помощта им. Можем да ги помолим да ни пропуснат, но се съмнявам, че ще

проявят подобно благородство, а не ми се иска да стават скандали и да привличаме излишно внимание.

Лив огледа опашката от таксиметрови шофьори и техните пътници. Бяха петнайсетина и всичките изглеждаха така, сякаш бяха излезли на неделен пикник. Неколцина разговаряха с граничните полицаи, други обядваха, някои пушеха, имаше и такива, които играеха карти, но ако се съдеше по вида им, никой от тях не бързаше.

— Как ще разберем колко хора има преди нас на опашката?

Гейбриъл посочи черната дъска с изписаното върху нея число 12.

— Получаваш листче с номер и когато ти дойде редът, те извикват.

Вълна горещ въздух изпълни кабината на джипа, когато Гейбриъл слезе от автомобила и се запъти към униформения служител, седнал зад издраскания плексигласов прозорец на гишетото, за да вземе номерче. Лив погледна през прозореца. Не можеха да си позволят да стоят тук и да чакат на опашката. Нямаха време. Огледа оценяващо таксиметровите шофьори. Омазани ризи, елечета, космати рамене. Може би трябваше да смени подхода. Отвори вратата, излезе под палещите лъчи на пустинното слънце и тръгна към Гейбриъл.

— Двайсет и шест — каза той и ѝ подаде листчето, което бе получил току-що. — Ще поговоря с някои, за да видя дали няма да ни пуснат по-напред.

— Нека опитам аз — каза Лив, взе листчето и тръгна към четирима шофьори, които играеха на карти. — Имаш ли пари?

— Малко.

— Трябват ми колкото да привлека вниманието на тези типове. Ще ми превеждаш ли?

Застана край обърнатия с дъното нагоре варел, който служеше като маса за игра, и се усмихна широко.

— Здравейте. Някой от вас има ли по-малък номер от моя? — попита и вдигна листчето. Гейбриъл превеждаше. Мъжете забъркаха по джобовете си и извадиха своите номерца. Както можеше да се очаква, номерата на всички бяха по-малки от нейния. Тя дари с възможно най-очарователната си усмивка шофьора с номер 14, брадат мъж с очила, чиито фотосоларни стъкла бяха потъмнели от слънцето. — Какво ще кажеш да спечелиш малко пари?

В мига, в който Гейбриъл преведе думите ѝ, лицето му се изпълни с недоверие.

— Сложи на масата динари за двацет долара и го попитай отново — каза тя на Гейбриъл, без да спира да се усмихва.

Мъжът изглеждаше заинтригуван от появата на парите. Лив взе три карти от тестето и ги вдигна: тройка купа, седмица каро и дама пика.

— Трябва само да намериш дамата — каза тя и ги смеси така, че всеки да е в състояние да проследи дамата. — Познаеш ли, получаваш парите. Не познаеш ли... — продължи и вдигна листчето с изписаните върху него двойка и шестица — разменяме си номерцата.

Гейбриъл обясни правилата. Мъжът не изглеждаше убеден, но това изобщо не притесни Лив.

— Добре, ще го направим безплатно. — Тя отново разбърка картите. — Открий дамата. — Мъжът се поколеба, но посочи средната карта. Лив я обърна — беше дама пика. — Ето, имаме победител — каза и му подаде парите.

— Нали каза безплатно — прошепна Гейбриъл.

— Не виждам да се оплаква — тихо отвърна тя. — Заложил още малко пари, докато лапне въдицата.

Гейбриъл я послуша, а междувременно Лив отново разбърка картите. Направи го бавно, така че всеки да види къде е дамата, после каза:

— Добре. Сега залагаме твоето номерче срещу моите пари. Съгласен ли си?

Мъжът впери поглед в най-лявата карта и стисна здраво парите, които току-що бе спечелил. Кимна и постави до парите листчето с номер 14.

— Добре тогава. Намери дамата.

Той посочи картата, в която бе вперил поглед. Лив я обърна. Беше тройка купа. Тя взе парите и номерчето и сви рамене.

— Не можеш да печелиш всеки път. Но това е игра, в която всеки получава нещо. — Подаде му своето листче с номер 26 и се върна бързо при джипа.

След десет минути вече бяха на моста.

Гейбриъл поклати глава и се усмихна.

— Къде си се научила на тия номера, по дяволите?

— На Кони Айланд. Направих няколко репортажа на тема класически улични измами и един стар тарикат ми показва кое как става. Когато приключим с това, мога да науча и теб.

Гейбриъл се усмихна още по-широко.

— Става.

Минаха под табелата, която ги приветстваше с добре дошли в Ирак, и Гейбриъл спря в сянката на арката, за да повтори целия процес отново, но този път с иракските полицаи и митничари. Контролно-пропускателният пункт изглеждаше досущ като турския, единствената разлика бе в униформите. Тукашните гранични полицаи носеха зелени маскировъчни униформи с отличителни знаци във военен стил, на които бяха изобразени меч и автомат „Калашников“, модел АК-47, заобиколени от палмови клонки. Имаше и доста американски военни. Гейбриъл забеляза няколко полеви палатки, издигнати встрани от пътя зад основната сграда. Бронираното „Хъмви“, което бяха видели преди малко, бе паркирано пред една от тях, а броят на останалите джипове предполагаше, че тук е разквартируван цял взвод. С други думи, поне трийсетина войници.

Граничният полицай огледа снимките в паспортите им, сравни ги с лицата им и им върна документите. Приключи процедурата, подпечата документите на автомобила и... готово! Това беше всичко.

— Добре дошли в Ирак.

Оказа се по-лесно, отколкото Лив бе очаквала. Сега трябва само да изминат няколкостотин километра по една от най-опасните магистрали на света без въоръжен ескорт, разбира се, и без никаква представа къде точно отиват, но с надеждата да открият къде се е намирал древният Едем. Мисията им определено не бе от лесните, но въпреки това Лив затвори зад гърба си вратата на контролно-пропускателния пункт и излезе под ослепително ярките лъчи на пустинното слънце с усещането, че е извоювала малка победа. И тогава видя, че ги очакват.

Бяха трима и носеха кафеникавите униформи на американската армия. Двама оглеждаха автомобила, а третият очевидно се взираше в тях, макар очите му да бяха скрити зад очила „Оукли“ с черни стъкла.

— Може ли да видя паспортите ви? — Показалецът му бе на спусъка на автомата.

— Проблем ли има? — попита Гейбриъл и застана пред Лив, сякаш можеше да я защити от това, което се случваше.

Войникът не отвърна нито дума, а протегна другата си ръка за паспортите. Гейбриъл му ги подаде. Войникът дори не ги погледна.

— Последвайте ме, ако обичате. Трябва да ви зададем няколко въпроса.

92.

Брат Аксел бе вързан за леглото. Лежеше и стенеше, забиваше нокти дълбоко в разкъравените си длани, тъй като това бе единствената плът, която можеше да стигне.

Атанасий, Тома и Малахия бяха в банята — стояха пред каменните умивалници и мълчаливо търкаха ръцете и лицата си с антисептичен сапун и се питаха дали отровата, засегнала Аксел, не е попаднала и в техните тела. Едва го бяха удържали, преди зачислените към тяхното помещение *apothecaria* да го укротят с помощта на добре прицелена инжекция със силен седатив.

Излязоха от банята и завариха в стаята брат Сименон, дошъл веднага, след като бе научил вестта, че заразата е повалила нова жертва. Беше се навел над покритите с рани гърди на брат Аксел и взимаше проба от един голям цирей. Когато приключи, подаде пробата на един от помощниците си, а после се обърна към тримата, без да сваля ръкавиците и маската си. Лицето му бе изпито и изнемощяло. Изглеждаше така, сякаш не е спал от месец, макар в действителност да ставаше въпрос едва за няколко дни.

— Е, това решава един от проблемите ни — каза той, отдалечи се от леглото и седна на едно бюро в другия край на помещението. — Брат Аксел не е единствен. През последните няколко часа регистрирахме три нови случая на болестта, които очевидно не са свързани с първоначалното огнище на заразата. А това променя правилата на играта. Чудех се къде да сложа тези нови пациенти, за да ги изолирам от останалите. Сега вече мога да ги настаня и тук. Ще изнесем още бюра, ще оборудваме втора читалня и лесно ще ги настаним тук. Както каза, братко — той кимна към Атанасий, — уединеността на библиотеката я превръща в идеалното изолационно отделение.

— Ами ние? — попита брат Малахия, чиито обещани от страх очи вече започваха да се пълнят със сълзи. — Тук ли ще останем? В една стая с болните?

— Не виждам причина да ви задържам. Разпространяването на болестта прави оставането ви под карантина безпредметно. Препоръчах нова карантина, която да обхване цялата планина. Благодарение на случаите, които анализирах, успях да открия няколко ранни симптома. Всеки, който ги прояви, ще бъде изолиран незабавно. Всички останали ще трябва да се заемат единствено с изпълняването на непосредствените си задължения и няма да имат право да се движат из планината.

— Брат Драган одобри ли тези мерки?

Сименон поклати глава.

— Брат Драган е заключил Забранените стълби и се е оттеглил в параклиса на Тайнството. Съветва всички ни да се молим за спасение.

— Кой тогава ръководи Цитаделата?

— В момента? Никой.

Атанасий обмисли новополучената информация, сетне се обърна към Малахия и Тома.

— В такъв случай предлагам тримата да съставим извънреден съвет, който да подпомогне мерките, предприети от брат Сименон. Всеки от нас може да се обърне към своята гилдия с призив за запазване на спокойствие и организиране на логистиката в изолираната ни общност. Можем да организираме доставките на храна да се извършват до основните стълбища, така че никой да не трябва да слиза до магерницата. Така коридорите ще останат празни и ще позволят безопасното пренасяне на нови болни до лечебниците. Спокойствието е единственият начин да се справим с тази беда.

Тома кимна в знак на съгласие, а лицето на Сименон просветна, сякаш някой току-що бе свалил чувал с камъни от гърба му.

— А къде ще се настаним самите ние? — попита Малахия. — Моето работно място е в библиотеката, а сега тя е превърната в изолатор за заразоболни.

Атанасий кимна, сякаш обмисляше проблема, макар вече да бе измислил решение.

— Ще се настаним в покоите на игумена — каза той. — Бездруго са празни, а освен това има достатъчно място и за трима ни. Да не забравяме и че местоположението им ги прави особено подходящи за координиране на усилията на нашите братя в различните части на планината.

Премълча, разбира се, че покоите на игумена, разположени в периферията на планината, са едни от малкото в Цитаделата, които имат прозорци, обърнати към модерния град под тях. А това означаваше, че мобилният му телефон ще улови сигнал.

93.

В армейската палатка работеше климатик, но въпреки това бе толкова топло и задушно, че Лив усети леко замайване. Войникът ги поведе през платнен коридор и в крайна сметка се озоваха пред врата от брезент, която се полюшна, когато той почука по рамката ѝ.

— Да! — Гласът от другата страна бе сериозен и делови.

Войникът отвори вратата.

Влязоха в импровизиран кабинет с бюро, лаптоп, телефон и алуминиеви съгъваеми столове. Зад бюрото седеше слаб строен полковник с лъскава гола глава и толкова черна кожа, сякаш бе издялан от абанос. Държеше факс, който приличаше на официален бюлетин с две снимки — едната на Лив, другата на Гейбриъл. При вида му краката на Лив едва не се подкосиха.

Войникът пристъпи напред и остави паспортите им на бюрото.

— Благодаря — каза полковникът. — Свободен си.

Войникът излезе, а полковникът огледа паспортите, после вперил очи в Гейбриъл, поклати глава с изражението на разочарован родител и каза:

— Трябваше да останеш на служба.

Гейбриъл кимна, сякаш бе съгласен с него, и отвърна:

— А ти трябва да сложиш тук някоя и друга снимка, за да е малко по-уютно.

Широка усмивка озари лицето на полковника, той скочи на крака и преди Лив да проумее какво всъщност става, сграбчи Гейбриъл в мечешката си прегръдка. Когато се измъкна от обятията му, Гейбриъл се обърна към нея и ги запозна:

— Лив Адамсен, Джеймс Уошингтън. Препризнахме заедно обучение в специалните части, когато той беше само капитан, а аз — най-прост редник.

— Сега обаче аз съм полковник от военното разузнаване, а ти си граждански беглец от закона. Какво се обърка, та изпадна до това положение? — Уошингтън се върна зад бюрото и му подаде факса. — Това дойде преди два часа. Изпратиха ни го от Министерството на

вътрешната сигурност, което означава, че си се изправил пред опасни врагове.

Гейбриъл прочете набързо съобщението, после го подаде на Лив. То съдържаше преразказ на информацията, която бе чула по новините, докато седеше в хотелската стая в Ню Джърси. Единственият нов момент бе свързан с нея. Тя бе описана като жертва на отвличане, която трябва да бъде открита незабавно и подложена на неопределено медицинско лечение. Имаше и спешен телефонен номер, на който трябваше да позвъни всеки забелязал някой от тях двамата.

— Проверихте ли номера? — попита тя.

— Опитяхме. Оказа се сайт, виртуално телефонно разпределително табло, което прехвърля разговорите на друго място. Не можахме да установим местонахождението му, ако това имате предвид. Важното в случая е, че този факс се е озовал на бюрото ми, което означава, че който и да ви преследва, знае, че пътувате насам.

Гейбриъл кимна и попита:

— Някакъв напредък с онези досиета на иракската полиция?

— Знаеш как да поискаш услуга — засмя се Уошингтън, извади една папка от горното чекмедже на бюрото и му я подаде.

Вътре имаше официални документи, написани на арабски.

— Това са копия на разузнавателни досиета, попаднали в наши ръце по време на освобождаването на Багдад. Вероятно има и още, но честно казано, ти не ми даде достатъчно време. Не беше лесно да се сдобия с тях, а изпращането им тук бе още по-трудно. Следващия път ме предупреди по-отрано.

— Ще го имам предвид — каза Гейбриъл и прелисти най-горните документи, докато не откри резюме на английски.

Това бяха военни и полицейски доклади от 16 септември 2000 г., съдържащи информация, свързана с разследването на инцидент в пустинята край Ал Хилах, провинция Бабил. Група археолози били нападнати от неизвестна бойна група. Оцелели нямало. Към докладите имаше списък от двайсетина имена, повечето на местни жители, но част от жертвите бяха западници. Първо в списъка бе името на Джон Ман. Документите потвърждаваха онова, което Гейбриъл винаги бе подозирал — инцидентът нямаше нищо общо с иракското правителство. По времето на инцидента една военна база засякла на радарите си летателен апарат, който се движел на юг от турско-

сирийската граница. Скоростта и начинът му на летене предполагали, че става въпрос за хеликоптер. След двайсетина минути същият летателен апарат бил засечен да лети северно от мястото на археологическите разкопки, но времето се влошило и военните изгубили хеликоптера от радарите си. Докладите предполагаха, че става въпрос за въздушен набег на турски специални части, макар да не ставаше ясно каква е била целта на операцията.

Гейбриъл обаче знаеше.

В хеликоптера бе имало агенти на Цитаделата, изпратени да конфискуват всички артефакти, открити на мястото на разкопките, и да не оставят никакви свидетели.

Следващите документи разкриваха, че са се провалили.

Някой бе оцелял.

Първият документ бе формуляр за приемането на пациент в психиатрична болница в покрайнините на Багдад. Датата бе две седмици след инцидента в пустинята. Името на пациента бе Заид Азиз. Бил намерен полумъртъв в пустинята, ослепял от слънцето, с рани от изгаряния по ръцете и краката, бълнувал несвързано. Заявил на спасителите си, че е оцелял, след като бил нападат от дракон. Последвалите разпити установили, че е един от безследно изчезналите работници от археологическите разкопки край Ал Хилах. Изгарянията му съвпадали с онова, което следователите открили там. Извършителят на клането събрал труповете накуп, залял ги с керосин и ги подпалил. Азиз бил прострелян с един куршум в ръката и друг в главата. Лекувалите го специалисти предполагаха, че е изгубил съзнание в резултат на раняването в главата, затова нападателите са го взели за мъртъв. Болката от горящата му плът обаче вероятно го накарала да дойде на себе си. Тъкмо тя спасила живота му. За нещастие по времето, когато бил намерен, раните, дехидратацията и треската, причинена от сепсиса, вече били помътили разсъдъка му. Досието включваше още няколко разговора, проведени през годините от полицаи и психиатри, които не хвърляха нова светлина върху инцидента. Азиз продължил да повтаря фантазмагорията си за огнедишация дракон, който се появил в нощта, а също и за някакъв дух, който се надигнал от земята и изчезнал в пустинята. Психиатрите смятаха, че Азиз вероятно идентифицира сам себе си с въпросния дух.

Гейбриъл прочете документите с нарастващо раздражение. Този човек вероятно бе станал свидетел на случилото се, но всяка информация за нападението като че ли се бе изпарила от увредения му мозък. Току-що наученото елиминираше една от възможните насоки на тяхното разследване. Гейбриъл се бе надявал атаката срещу Ал Хилах да е осъществена от иракската Републиканска гвардия, която да е пренесла реликвите в някой от многобройните дворци на Саддам Хюсеин. Ако бе станало така, вероятността да открият поне част от тях не бе никак малка. Документите обаче потвърждаваха онова, което Гейбриъл вече знаеше. Онова, което баща му бе открил, лежеше скрито в дълбините на Цитаделата.

— Погледни датата — каза Лив и посочи горния ъгъл на резюмето от последния разпит на Заид Азиз. — Разпитът се е провел преди по-малко от половин година.

— Да. Може да е луд, но е костелив орех — каза полковник Уошингтън. — Аз лично не знам дали бих оцелял след дванайсет години в иракска лудница. Очевидно другите пациенти се страхуват от него. Година — година и половина след като е постъпил там, е изгорил жив друг пациент в съседната стая. Никой не знае как е успял да го направи. Останалите пациенти вярват, че се е сдобил с частица от силата на дракона. Затова никой не го закача, дори санитарите. — Полковникът си погледна часовника. — Не че ви гоня, но какви все пак са плановете ви, как смятате да прекарате времето си в тази прекрасна страна?

— Ще тръгнем към Ал Хилах.

— Да не сте полудели? Двама западници без въоръжен ескорт в бял джип? Стигнете ли на юг от Мосул, веднага ще ви отвлекат или убият, а може би и двете! Не, опасявам се, че ще се наложи да ви помоля да ме придружите до Централното командване в Багдад. Един хеликоптер ще ме вземе в четиринайсет нула-нула, а аз ще взема вас за доуточняване на някои подробности... преди да разбере, че — за мое най-голямо съжаление — вие не сте хората, които търсим, и се налага да ви пусна. Какво ще правите след това си е ваша работа.

Подаде на Гейбриъл бележник и молив и добави:

— Защо не си запишеш адреса на онази лудница в Багдад, преди да върна тези документи? Ей така, в случай че решиш да се отбиеш.

Сигурен съм, че господин Азиз ще ти се зарадва. Не вярвам да има много посетители.

94.

Хайд излезе под изпепеляващите лъчи на слънцето.

— Ей там — каза Тарик и посочи на изток покрай петролната сонда.

Хайд присви очи и погледна облака прах, издигнал се на хоризонта. Пясъчните и прашните бури бяха обичайно явление в пустинята. Появяваха се изневиделица и превръщаха деня в нощ за броени секунди. Освен това нанасяха повече щети на оборудването от куршумите и гранатите, затова той обръщаше повече внимание на наблюдението на пустинята и защитата от пясъчни бури, отколкото на потенциални нападатели, саботьори или похитители.

Тръгна към вишката. Неумението да се реагира бързо при пясъчна буря би могло да затвори цялата инсталация за седмици. Ако пясъкът проникнеше в машините, щеше да се наложи да бъдат разглобени, почистени и отново сглобени. Оръжията засичаха, когато по смазочното масло полепнеше прах. Електрониката даваше на късо, когато миниатюрни зрънца прах проникнеха в интегралните схеми. Дори хората може да ослепеят временно, ако песъчинките, носени от вятъра, издраскаха очите им. Това бе една от многото, безкрайно многото причини Хайд да ненавижда тази страна.

Веднага щом се качи на кулата, вдигна бинокъла и огледа устремилата се към небето колона от прах. Приличаше на малък пясъчен хълм, който се движеше и подскачаше над повърхността, сякаш земята под него бе започнала да ври и кипи. Изглеждаше сравнително малък и все още доста далеч, но определено се движеше в тяхната посока. Ако не се разсееше или не променеше посоката си, щеше да се наложи да спрат работа. Прекратяването, макар и временно, на сондажите, означаваше загуба на пари и време, а единствената причина Хайд да се нагърби с тази работа бе обещанието да получи част от печалбите. Към момента това се равняваше на половин процент от... нищо.

Хайд погледна ветроуказателя. Вятърът духаше от северозапад, а бурята се приближаваше от изток. Възможно бе там някъде да има

насрещен вятър, който да отклони бурята, преди да ги връхлети... а може би това изобщо не беше пясъчна буря.

Погледна пак през бинокъла и забеляза проблясък, последван от втори. Усмихна се. Беше прав. Това не бе природно явление, а Дух, който яздеше начело на конен отряд, строен в една линия и отправил се към него. Бедуините винаги използваша тази формация, когато се придвижваха бързо. Тя им позволяваше да дишат чист въздух, освен това бе част от тактиката им за сплашване на врага, тъй като прахолякът създаваше впечатлението, че броят на нападателите е много по-голям от реалния.

Вече можеше да различи ездачите с просто око. Приличаха на бели точки, наредени по периферията на прашния облак, досущ като острите зъби на огромно животно. Бяха трийсетина, облечени в бели дишдаши със завързани пред лицата им куфии. Помисли си, че това е гледка, която почти не е се е променила през последните няколко хиляди години: конете, мъжете, дори дрехите бяха останали същите от зората на историята. Единствената разлика бяха оръжията.

Вече чуваше тропота на копитата... и още нещо, което разсичаше въздуха и ставаше все по-шумно и по-шумно. Обърна се и видя целия диапазон от оръжия, използвани при сражения в пустинята. Към тях летеше боен вертолет, понесъл се ниско над земята. Охранителят на вишката завъртя картечницата си към него, но Хайд го спря и нареди по радиостанцията никой да не стреля. Вертолетът увисна над откритото пространство, сетне се спусна рязко и кацна на площадката в другия край на охранявания периметър. Почти по същото време конниците стигнаха до оградата.

Хайд слезе от наблюдателната кула, за да посрещне новодошлите. Видя един от ездачите да се отделя от останалите и да подкарва коня си към портата, махна на охраната да го пропусне и продължи към вертолета.

Беше „Бел АН-1 W Супер Кобра“, или онова, което морските пехотинци наричаха „най-смъртоносната змия на света“. Беше въоръжен с ракети „Хелфайър“ и тежка картечница, чийто прицел бе свързан с шлема на пилота. Погледнеше ли нанякъде, куршумите бяха готови да го последват със скорост от десет изстрела в секунда, а звукът, който издаваха, направо разкъсваше небето. Разполагаше и с инфрачервени датчици, които засичаха топлинното излъчване и куп

други лъчения. Пехотинците се бяха научили да не перат дрехите си с обичайните препарати, продавани в търговската мрежа, тъй като добавките за избелване караха дрехите им да светят в мрака. Тази „Кобра“ им бе дадена назаем от най-близкото поделение на военновъздушните сили в замяна на услуга, която работодателите на Хайд бяха направили по-рано. И в резултат на политическото им влияние, разбира се.

Когато Хайд приближи хеликоптерната площадка, страничната врата се плъзна и от задната седалка се надигна огромен русокос мъжага, който скочи на земята, за да го посрещне.

— Казвам се Дик — заяви непознатият, протегна ръка и удостои Хайд със студена усмивка, в която имаше повече предизвикателство, отколкото поздрав. Стърчеше с трийсетина сантиметра над Хайд и вероятно бе поне двайсет-трийсет килограма по-тежък от него. — Тук съм, за да взема момичето и да го отведа с мен веднага след като го заловим *от-но-во*.

— Хайд — отвърна Хайд и стисна здраво ръката на непознатия. Проведоха за миг нещо като състезание по сила, което Хайд, ако трябваше да е честен, загуби. Мъжът срещу него бе същинско чудовище. Освен това именно той командваше парада.

Гигантът пусна ръката на Хайд и погледна към конника, който току-що бе скочил от седлото и развиваше куфията от лицето си.

— Да не очакваш цяла армия? — каза Дух и кимна към вертолета.

— Добре е човек да е предпазлив — отвърна Хайд, който днес съвсем не бе в настроение за размяна на подобни реплики. — Освен това може да открие целта и да я унищожи още преди тя да разбере, че е забелязана.

Дух погледна хеликоптера, после се обърна към Хайд и се усмихна.

— Подобни машини никога не са успявали да ме открият. Предлагам да разделя моите хора на няколко екипа следотърсачи. Може би хеликоптерът ти ще покрие източния сектор, докато ние ще навлезем в пустинята на запад отгук. Има ли нещо, което трябва да знаем? Нещо, което може би не е отбелязано на картите?

Хайд погледна бледите очи на Дух, разбрал от тона му, че той вече знае отговора на въпроса си.

— Копаем на два̀йсет-трѝйсет километра отгук, на място, където някога е имало петролни сондажи. Малко по-далеч има малък лагер с палатки и охрана. Ще го видиш. Инструктирани са да водят активна отбрана. Ще ги предупредя, че ще сте в района, но все пак не се приближавайте прекалено.

— Сериозна работа. Да не би да сте открили нещо ценно?

— Възможно е — отвърна Хайд и запозна Дух с гиганта, с което преследваше две цели. Едната бе да смени темата, другата — да подложи Дух на същото изпитание с ръкостискане, от което едва се бе отървал без нито една счупена кост. Наблюдава как двамата се здрависват. Дух дори не трепна. Стоеше и се взираше в очите на мъжа, а после го принуди да се наведе така, че погледите им да се изравнят.

— Трябва да си покриеш главата с нещо — посъветва го Дух с дрезгав като шкурка глас. — Доста си светъл и лесно можеш да изгориш на слънце.

След което пусна ръката му и се върна при своите хора и техните коне.

95.

Багдад

Психиатричната клиника се намираше в южните покрайнини на града. Приличаше по-скоро на изоставен затвор със строг режим, отколкото на лечебно заведение. Сградата представляваше голям железобетонен куб с плосък покрив, опасан с бодлива тел. На пръв поглед изглеждаше изоставена. Едва когато минаха покрай нея, Лив забеляза хора, които се движеха в сенките, досущ като привидения, които се крият в прахоляка.

Уошингтън дойде с тях. Бе заявил, че има работа в тази част на града, но Гейбриъл не му повярва. Във всеки случай се радваше, че полковникът е с тях. Благодарение на пълномощията, с които разполагаше той, и строгото му поведение на военен, тримата получиха разрешение да посетят психиатричната клиника за по-малко от десет минути. След като им обеща, че ще се върне да ги вземе след около час, Уошингтън се отправи към своята среща, или поне така каза, като остави Лив и Гейбриъл на грижите на някакъв мъж с бяла престилка, който ги поведе по голите циментови коридори, пропити с миризмата на урина, фекалии и отчаяние. Тук-там виждаха по някой вентилатор на тавана, който се въртеше лениво над главите им колкото да смеси различните миризми, но не и да охлади въздуха.

Вървяха, без да разговарят. Колкото по-навътре в задушната и вмирисана сграда навлизаха, толкова по-мизерни изглеждаха коридорите и стаите. Очевидно бе, че времето, което Заид Азиз бе прекарал тук, не му бе спечелило никакви привилегии. Слязоха в сутерена, където единственото осветление идваше от едва мъждукащите голи крушки, включени от пазача. Тук долу се намираха пациентите — ако, разбира се, „пациенти“ бе подходящата дума — които очевидно прекарваха по-голямата част от времето си, потънали в мрака и оставени сами със своята лудост и своите демони. Пазачът спря по средата на коридора и посочи последната стая, по-точно килия, до която не стигаше дори светлина от крушките.

— Азиз — каза той. Произнесе името като ругатня.

След което се обърна и се отдалечи: очевидно не желаше да остане тук повече от необходимото.

Лив и Гейбриъл се заслушаха в отдалечаващите се стъпки на пазача, който ги остави сами с тези подобия на човешки същества, които живееха в мрака. „Пациентите“ също чуха стъпките и мазето се изпълни с тътрене на крака и гаден кикот, който сякаш направи тъмнината още по-непоносима. Гейбриъл погледна Лив. Вече съжаляваше, че я е довел тук, но тя само се усмихна и улови ръката му.

В този миг в коридора избухна същинска какофония.

Няколко секунди двамата останаха хванати за ръце, стреснати от ужасяващия вой. Решетките на вратите в целия коридор се разтресоха заплашително. Някъде отблизо долетя силен трясък — един от пациентите се засили и се блъсна с всички сили във вратата, при което разцепи главата си и опръска помещението с кръв. В друга килия друг мъж бе смъкнал панталоните си до коленете, блъскаше яростно с бедра по решетката и размахваше пениса си, покрит с рани от предишни подобни изпълнения, и стенеше и от болка, и от удоволствие. Двамата не забелязаха мъжа зад тях, докато той не се изправи и не разцепи въздуха с нечовешки писък, в резултат на който лудешкият тропот спря и другите пациенти се изпокриха в най-тъмните ъгълчета на килиите си.

Гейбриъл се обърна и видя слаб като върлина мъж да се взира в него иззад решетките. Беше гол от кръста нагоре и цялата дясна половина на тялото му бе покрита с дебели белези, които приличаха повече на люспи, отколкото на кожа. Покриваха цялата му ръка от китката до рамото, продължаваха по врата и част от главата, като опъваха кожата на лицето в постоянен присмехулен израз. От мъжа се носеше някаква особена миризма, специфична и обезпокоителна — миризма на дим.

— Заид Азиз — каза Гейбриъл, сложи ръка на сърцето си и сведе глава в знак на уважение. — Аз съм...

— Джон! — възкликна мъжът зад решетките. Устните му се разкривиха в усмивка, преминаваща в грозно зъбене там, където започваха белезите. — Джон Ман! — повтори той и пристъпи към светлината. Дясното му око бе бяло и безжизнено, но лявото трескаво обхождаше лицето на Гейбриъл.

Гейбриъл издържа стоически огледа благодарение на Лив, която продължаваше да стиска ръката му като спасително въже към света на здравия разум.

— Аз те видях да умираш. — Гласът на Азиз бе дрезгав, най-вероятно от рядка употреба.

— Наистина умрях — отвърна Гейбриъл, решил да изиграе ролята на Джон Ман и да използва доверието, може би съществувало между баща му и Азиз. — Но се върнах и търся хората, които ни причиниха това. Търся отмъщение.

Лицето на мъжа се изкриви в нова озъбена усмивка. А после изражението му стана предпазливо и той пристъпи към решетките и прошепна:

— В такъв случай трябва да убиеш дракона.

— Да — съгласи се Гейбриъл. — Разкажи ми за дракона.

Азиз трепна и се присви, бялото му око се взря към тавана, сякаш отново виждаше там последното нещо, на което бе станало свидетел.

— Чухме го в далечината, помниш ли? Вой в пустинята... плясък на криле...

— Как изглеждаше?

Азиз впи поглед в него.

— Ти го *видя!* — изрече с яростта на човек, който разказва една и съща история от дванайсет години, но никой не му вярва. — Не ми кавай, че не си бил там! Другите може да са глупаци, но *ти беше там!* Ти го *видя!* — Гневът разкриви лицето му, после изражението му омекна и мъжът вдигна дясната си ръка и потърка обезобразената плът около безжизненото си око. — Не! — каза тихо, очевидно спомнил си нещо. — Когато драконът дойде, ти беше в изкопа. Беше в пещерата с библиотеката.

— Разкажи ми за библиотеката. Какво открихме там?

— Купища съкровища! Не помниш ли? — каза Азиз и се почука по главата. — Аз помня. Аз помня всичко. Понякога се опитват да ми откраднат спомените с ритници и юмруци. Понякога се опитват да ми ги откраднат с ток. Но аз си ги пазя. И помня!

— Разкажи ми какво си спомняш. Драконът всички ли уби?

Азиз поклати глава.

— Не драконът донесе смърт. Тя дойде с белите дяволи, изскочили от утробата му. Те донесоха огъня и смъртта. Наредиха ни на земята и изгориха всичко. Палатки. Коли. Хора. Някой от нас ни беше предал. Аз се скрих от дракона и го видях да показва на другите дяволи къде да търсят. Той ги отведе в пещерата, в която беше ти. Той те уби.

— Видя ли кой беше?

— Бял дявол като всички останали.

— Западник?

Азиз поклати глава.

— Дух. Всички те бяха духове. Само духовете могат да яздят дракони. Духът влезе в пещерата, извади сандъците и ги натовари на дракона. Открадна съкровището, което намерихме. После земята се разтърси и пещерата изчезна. Ти така и не излезе от нея. Белият дявол ме видя и ме нападна. — Той отново вдигна ръка към слепоочието си. — Огънят ме събуди, когато драконът вече си бе отишъл. Пясъкът угаси огъня. Пустинята ме спаси... — Той протегна ръка. Под кожата му сякаш бяха забити песъчинки от пустинята. — Сега съм част от земята и земята е част от мен. Пепел при пепелта, прах при прахта.

— Какво направи, след като изгаси огъня?

Азиз отново поклати глава.

— Всички бяха мъртви. Всичко гореше. Страхувах се да не би огънят да ме докосне отново. Страхувах се да не би драконът да се върне. Затова хукнах през пустинята. Драконът обаче знае, че съм жив. Искан да ме довърши — усещам го! — каза Азиз, пристъпи напред и сграбчи решетките. — Намери дракона, Джон Ман! Убий го, за да мога да изляза оттук, за да бъда свободен! Само ти можеш да се справиш с дракона... защото сега и ти си дух!

96.

Атанасий седеше в личната баня на игумена с гръб към вратата и с лице, озарено от светлината на мобилния телефон. Отвън долиташе гласът на брат Тома, който разговаряше с Малахия, за да отвлече вниманието му, докато Атанасий изпълни задачата си.

Атанасий отвори съобщението и отново натисна „изпрати“. Този път не получи съобщение за грешка. Въпреки това изчака дисплеят да потъмнее и после го докосна пак, за да се увери, че всичко е наред. Отново се появи началният екран със снимката на Огледалното пророчество. Откакто Гейбриъл му го бе показал в сумрака на костницата, Атанасий непрекъснато разсъждаваше върху възможното значение на последните няколко реда.

Ключът трябва да намери Дома на Звездната карта
И там да угаси огъня на Дракона до първо
пълнолуние
Погине ли Ключът, земята ще се разцепи и
Чума ще връхлети, за да бележи края на дните

Чума.

Така братът градинар бе нарекъл болестта, когато тя бе връхлетяла дърветата. А сега нещо подобно витаеше из коридорите на планината и поваляше хората. Ами земетресението, разтърсило планината? Не означаваше ли то, че земята е започнала да се разцепва?

Всичко навеждаше на мисълта, че пророчеството е вярно, което означаваше, че единственият начин да се спре разпространението на заразата е да се помогне на момичето да намери пътя към дома си, към Едем. Въпреки това брат Драган бе убеден, че единствено връщането на Тайнството в параклиса ще изцери планината. И се опитваше да върне момичето тук. Може би тъкмо *той* бе драконът, споменат в пророчеството, и не друг огън, а този на религиозния му фанатизъм трябваше да бъде угасен. Трябваше да поговори с него. Може би ако

му показеше Огледалното пророчество, щеше да го убеди в съдържашката се в него мъдрост.

Атанасий излезе от банята и буквално затича към бюрото на игумена.

— Трябва да говорим с Драган — заяви той и отвори горното чекмедже, където старият игумен държеше ключовете за Забранените стълби. — Мисля, че зная как да се справим със заразата.

Игуменът бе един от двамата в Цитаделата, които имаха право да преминават както през най-горната, забранена част от планината, запазена единствено за sancti, така и през долната, в която живееха обикновените членове на братството. Единственият друг монах, който се ползваше с тази привилегия, бе прелатът. Драган се бе озовал в забранената част, използвайки стълбището на прелата. Атанасий възнамеряваше да направи същото, но по стълбището на игумена. Грабна ключовете и тръгна към спалнята.

По-голямата част от нея бе заета от огромно дървено легло, драпирано с дебели платове, за да топят абата. Единственото друго нещо в стаята бе големият гоблен със знака Тау, избродиран със зелени конци. Атанасий го отметна встрани и застана пред скритата в стената врата.

— Какво правиш? — извика подире му Малахия. — Нямах право да отваряш тази врата!

Атанасий се обърна към него и му отвърна с цялото разочарование и напрежение, трупани през последните няколко седмици:

— Какво значение има? Сам видя, че там няма нищо! Каквато и да е била тайната, определяла миналото ни, вече я няма! Ще е глупаво да обречем и бъдещето си на нея! Брат Драган се е вкопчил в една мечта, която е толкова опасна, че може да погуби всички ни! — И Атанасий завъртя ключа в ключалката и прекрачи прага. — Трябва да го намеря и да го убедя, че трябва да остави тази мечта в името на всеобщото ни добруване.

Малахия тръгна към него, но Атанасий затръшна вратата и я заключи, така че никой да не може да го последва и да го спре.

Излязоха от вонящия мрачен ад на психиатричeskата клиника. Полковник Уошингтън ги чакаше. Качиха се в джипа, в който цареше приятен хлад — Гейбриъл отпред, Лив отзад — и потеглиха, без да промълвят нито дума.

— Толкова зле ли беше? — попита полковникът, след като пропътуваха няколко километра в пълно мълчание.

Гейбриъл поклати глава. Все още се опитваше да осмисли смахнатата история, която бе чул.

— Не зная. Азиз не ми се стори чак толкова луд. Мисля, че ни разказа истината... или поне нещо, за което е убеден, че е истина. Според него дракон разрушил лагера, а дух убил баща ми. Убеден съм, че това са абстрактни или метафорични термини, зад които се крие нещо друго, но раните му са съвсем истински, а преживяното е било толкова ужасяващо, че е повредило разсъдъка му.

Уошингтън помълча, после попита:

— Кой според него е убил баща ти — някакъв дух или Дух?

Гейбриъл гледаше през прозореца и мълчеше.

— Някакъв дух — отвърна Лив.

Уошингтън свъси вежди.

— Има един бунтовник... не представлява кой знае каква заплаха, затова не сме го поставили на някое от челните места в списъците ни. Макар че ни е създавал проблеми в миналото. Известен е като Аш'абах — Дух.

— Активен ли е все още?

— О, да. Той е федаин от старата школа, воюва срещу всеки, който посегне на свободата на родината му. Очевидно е създавал проблеми и на стария режим, трябва да му се признае това. Мнозина от местните го възприемат като Робин Худ, а това ни затруднява в опитите ни да съберем достоверна разузнавателна информация или да открием базата му. Повечето бунтовници, които могат да се похвалят с някакви успехи, живеят в пустинята. Повечето съобщения за дейността на Дух идват от юг, от провинция Бабил.

— В близост до Ал Хилах?

— Точно така. Другото, което си струва да се спомене, е, че търгува с антики, с древни реликви, които продава на черния пазар за баснословни суми. Любопитното е, че продава единствено на щедро финансирани християнски организации и в много редки случаи на музеи. Някои твърдят, че самият той е християнин, който може да проследи родословието си до библейски времена, още преди по тези земи да дойдат мюсюлманите и да прогонят християните.

— Някаква представа къде можем да го намерим?

Уошингтън сви рамене.

— Честно казано, не. Неслучайно го наричат Дух. Местните се отнасят към него със смесица от уважение и страх. Мнозина са убедени, че той наистина е дух. Твърди се, че има голям белег на врата и говори доста странно, гласът му бил дрезгав. Ако той е убил твоя старец, съветвам те да си изключително внимателен. Той командва значителни сили, разполага с отлични връзки, а ти си чужд човек, озовал се в чужда земя, и нямаш представа къде и как да го откриеш. За твой късмет... — продължи полковникът и посочи един джип, паркиран пред порутен гараж — ти също имаш влиятелни приятели. Наех го посредством една от компаниите, които използваме за прикритие по време на тайните ни операции тук. Това е доста удобен подход в света на разузнаването, а и шефовете не са толкова придирчиви по отношение на разходите. Документите са на твое име, или поне на името, вписано във фалшивия паспорт, с който пътуваш. Приеми го като прощален подарък от Чичо Сам за върнатата служба.

Гейбриъл го изгледа с благодарност.

— И през ум да не ти минава да ми благодариш като някой мекушав цивилен, Ман! Знаем, че вече не си на служба, но това не е причина да се размекваш!

Лив, която седеше на задната седалка, се наведе напред и целуна полковника по бузата.

— Благодаря ви!

Уошингтън се усмихна.

— Що се отнася до теб, нямам нищо против да ме целуваш. — Сетне отново се обърна към Гейбриъл и го погледна строго. — Но ти, войнико, ме разочарова, много ме разочарова.

След по-малко от десет минути Гейбриъл и Лив вече пътуваха по прашното асфалтирано шосе, което водеше на юг към покрайнините на града. Наложиха се да подпишат цял куп документи, свързани със застраховка срещу експлозиви, застраховка срещу щети, нанесени от стрелково оръжие, и прочие, но като се изключеше това, наемането на джипа не се отличаваше кой знае колко от наемането на автомобил където и да било другаде по света. Уошингтън се бе сбогувал с тях като разтревожен за децата си баща и преди да се разделят им бе оставил своя комплект за оцеляване в пустинята, автоматичния си пистолет, плюс резервен пълнител, и им изнесе цяла лекция, основното в която бе никога да не тръгват на път рано сутрин, когато шосетата са току-що минирани.

Гейбриъл шофираше из предградията на Багдад и от време на време поглеждаше неспокойно към небето, което започваше да помръква на изток. Пътуваха в мълчание. И двамата осъзнаваха, че ги очаква негостоприемната пустиня, в която трябваше да открият нещо, за което имаха съвсем бегла представа. Отиваха на място, обитавано от дракони и духове, а не разполагаха с повече време освен с настъпващата нощ.

По изгрев-слънце всичко щеше да е приключило. По един или друг начин.

Аркадиан седеше в едно оживено интернет кафене на Източния булевард. След като получи имейла от Цитаделата, той плати два часа компютърно време за работа на евтин анонимен терминал и запретна ръкави. Бързо стана очевидно, че Тайните архиви на Ватикана неслучайно се наричат така. Човек не можеше просто да изпише адреса на уебсайта и да се порови в съдържанието му. Не можеше да получи достъп, без преди това да е преминал дълга и отчайващо сложна процедура на представяне на препоръчителни писма и изпращането на молба за достъп до конкретен текст, която да бъде одобрена от комисия от епископи, заседаваща веднъж месечно. Едва след това кандидатът можеше да получи — евентуално! — едночасов достъп до читалня, в която да изучи документа, преди той отново да изчезне в сухия мрак на архивите.

Аркадиан използваше името и паролата на свой приятел от университета в Руин, но те му осигуряваха единствено достъп до сайта и нищо повече. Все пак бе открил, че в Тайните архиви наистина има цял отдел с древни карти, но в сайта нямаше информация за нито една от тях. Съобщението на Атанасий съдържаше точните дати на прехвърляне на документа в архивите на Ватикана, но тъй като не разполагаше с други данни, Аркадиан не можеше да направи позадълбочена справка. Ядосан, той написа в прозорчето за търсене *Imago Mundi* и натисна „въведи“. Достъпът му до сайта мигновено бе блокиран, а последвалите му опити да влезе отново не дадоха резултат.

Аркадиан се зае с човека, изискал прехвърлянето. Надяваше се да открие нещо, някаква нишка, по която да тръгне и да установи какви точно реликви е изискал или какво е тяхното значение.

Беше чувал за кардинал Клементи, затова го позна в мига, в който видя снимката му в един новинарски сайт: възпълен белокос мъж в кардиналски одежди, който се здрависва с германския канцлер. Статията го описваше като двигателя на църковните реформи, като *éminence grise*, или сивия кардинал зад избрания наскоро папа. Прочете още няколко статии, но те повтаряха горе-долу същите неща и

рисуваха портрета на човек с мисия, чиято крайна цел е да постави църквата в центъра на световната политика. Ако се съдеше по ранга на политиците, с които го бяха снимали журналистите, като че ли бе на прав път. Ето, усмихнатият червендалест кардинал се ръкува с министър-председателя на Великобритания, с френския президент, с президента на Съединените щати... Политическите коментатори единодушно твърдяха, че достъпът му до масите за преговори, на които се решаваха въпроси от глобално значение, е осигурен от едно-единствено нещо: парите. След като десетилетия наред финансите на църквата страдаха от некомпетентно и раздирано от скандали управление, кардинал Клементи очевидно бе успял да възстанови за нула време финансовото ѝ здраве. А това, повече от всичко останало, провокира полицейските инстинкти на Аркадиан.

След като вече повече от двацет години бродеше из най-тъмните кътчета на човешката душа, Аркадиан добре знаеше, че в основата на почти цялото зло се коренят парите. Разбира се, ставаха престъпления и от страст например, но определено не толкова често, колкото ги представяха телевизионните сериали и криминалните романи. Опитът го бе научил, че ако искаш да хванеш някой престъпник, в девет от десет случая трябва да проследиш движението на парите. Да, звучеше като клише, но беше вярно.

Сравни датите, на които реликвата е била изискана и прехвърлена във Ватикана, с тези на новинарските статии. Всички материали, възхваляващи финансовата стабилност на църквата, бяха публикувани след извършването на трансфера. Преди това новините много рядко споменаваха името на кардинала, а икономически анализи за състоянието на църквата почти отсъстваха. Случило се бе нещо важно, толкова важно, че бе променило правилата на играта. И то — каквото и да бе — се бе случило много бързо.

Аркадиан се включи в сайта на Интерпол и въведе серия пароли, които му осигуриха достъп до директориите с данни за различни компании. В тях се съдържаше информация за всяка фирма, регистрирана на територията на Европа, включително печалбата, платените данъци, имената на директорите. Един от основните проблеми, свързани с управлението на доходоносен, но незаконен бизнес, бе свързан с невъзможността да се похарчат натрупаните огромни средства, без да се привлече нежелано внимание. Най-

популярният начин за пране на пари бе чрез наливането им в напълно легитимни компании и именно затова специалистите от Интерпол бяха създали подобна база данни.

Аркадиан въведе в прозорчето за търсене името „Клементи“. Появиха се стотици резултати.

Благодарение на поста, който заемаше във Ватикана, а също и на огромния инвестиционен портфейл на църквата, кардинал Клементи бе свързан с множество компании от цял свят. Аркадиан започна да ги преглежда една по една. Търсеше нещо, което да генерира такъв поток от пари, който да реанимира огромна организация като католическата църква. Ако легендите бяха истина и реликвата бе карта, указваща мястото, на което е заровено несметно съкровище, най-близкият до ума начин да се прикрие подобно откритие бе да се създаде фиктивна златна мина. Древните съкровища трудно можеха да бъдат превърнати в пари, но престориш ли се, че си открил златна жила, спокойно можеш да претопиш намереното злато на кюлчета и да си решиш проблема по възможно най-лесния начин. Наличието на подобна златна мина би означавало изваждането на съответното разрешително за добив, както и закупуването на необходимата миньорска и леярска техника. Само че в документите нямаше и следа от златна мина.

Отново започна да проверява данъчните декларации на всички компании, с надеждата да открие нещо достатъчно доходно, че да обясни внезапното забогатяване на църквата. И отново не намери нищо. След като търси в продължение на цял час, единствената фирма, която привлече вниманието му като потенциален кандидат, бе една петролодобивна компания.

Според документите тя се намиреше в катастрофално положение. Генерираше огромна загуба, но въпреки това сондираше в райони, в които са работили и други компании, без да открият нищо. Въпреки това тя бе единствената компания, която имаше законното право да сондира. И най-важното, сондираше на точното място. Седалището на акционерно дружество „Дрегънфийлдс“ — названието се превеждаше като *драконови полета* — се намиреше във Ватикана, но компанията разполагаше и с офиси в Багдад и извършваше сондажи в Сирийската пустиня. Полученият лиценз съдържаеше точните координати на парцела, което означаваше, че в момента компанията се разпорежда с огромна част от тази пустош.

Аркадиан зареди Гугъл, извика на екрана картата на Сирийската пустиня и въведе координатите. Минута по-късно пред погледа му изникна огромен кафеникав парцел пустош. Той започна да увеличава изображението и видя шосе, което водеше на изток, а покрай него се издигаше малко селище, чиито къщи имаха същия цвят като земята, на която бяха построени.

Аркадиан едва не подскочи, когато на екрана се появи и името на въпросното селище.

Беше Ал Хилах.

Лив и Гейбриъл откриха мястото, където бе загинал Джон Ман, броени минути след като луната изгря на хоризонта и се изви силен вятър. Намираще се на десетина километра от Ал Хилах, в непосредствена близост до огромните купчини от тухли, останали от древния град Вавилон.

Сега тук бе разквартируван американски гарнизон. Войниците се бяха разположили в сянката на величествените някога крепостни стени, а палатките им бяха наредени по периферията на площада, по който някога бе преминала триумфалната процесия на цар Навуходоносор. Същият площад неотдавна бе изравнен със земята от булдозери, за да могат да кацат ескадрилите хеликоптери „Апачи“ и „Кобра“. Когато Лив и Гейбриъл минаха покрай тях, видяха, че наземният екип работи трескаво, за да привърже машините към земята с помощта на стоманени въжета и да покрие двигатели им с платнища, които да ги предпазят от влошаващото се време. Гейбриъл забеляза ставащото, но не каза нищо. Каквато и буря да се извиеше, те нямаха друг избор, освен да продължат.

Няколко километра по-нататък по главния път забелязаха козя пътека, която вървеше на север през пустинята, и поеха по нея, докато сателитната навигация в джипа не обяви, че най-сетне са достигнали координатите на мястото, където баща му бе загубил живота си. Гейбриъл ги беше запомнил наизуст още преди дванайсет години. Никога не се бе съмнявал, че един ден ще дойде тук. Често ги повтаряше наум като мантра или като магия, поддържаща жив спомена за баща му.

Изключи двигателя и слезе от колата. Огледа равната пустиня. Не бе сигурен какво точно е очаквал да види, но определено не бе това. Нямахше гробове, които да бележат мястото на трагедията, нито останки от постройки, които да покажат, че тук някога е имало нещо друго освен камъни и прах.

Често се бе питал какво ли ще изпита, когато най-накрая се озове тук. От време на време му бе хрумвало, че пристигането тук ще

придаде някакъв смисъл на гнева и самотата, които бе изпитвал през по-голямата част от зрелия си живот. Сега обаче стоеше тук и не изпитваше нищо. Ако не друго, то пристигането му на това място бе показало колко нищожен и безпомощен е той срещу безмилостния поток на вселената. Баща му бе загинал тук и Гейбриъл не бе успял да го спаси. Сега беше тук с човек, който също се нуждаеше от спасение, но нямаше представа как да спаси и него.

Чу вратата на джипа да се отваря зад гърба му и се извърна, за да не би Лив да види сълзите, които изпълваха очите му. Не искаше тя да прояви съжаление. Веднъж вече се бе провалил, сега щеше да се провали отново.

Вместо да се присъедини към него обаче, тя тръгна встрани, с поглед вперен някъде към хоризонта, вдигнала очи към звездите.

— Лив? — извика я той, но тя не му отговори. Продължаваше да върви, без да откъсва поглед от небето. — Лив! — извика Гейбриъл, изтича пред нея и я хвана за раменете, за да я извади от трансa.

Тя премигна и го изгледа така, сякаш току-що се е събудила.

— Къде отиваш?

Тя посочи виещата се като змия линия звезди, разположена ниско на хоризонта, и каза:

— Драконът. Следвам дракона.

Гейбриъл проследи протегнатата ѝ ръка и различи съзвездието, което сочеше. Беше права, това наистина бе Дракон. Като че ли драконът бе навсякъде: в пророчеството, в разказа на лудия Азиз за смъртта на баща му, в небето дори.

— Ела в джипа — каза той, тъй като бе студено, а и виждаше как Лив трепери. — Ще проследим дракона с колата. Ще стане по-бързо.

— Натам! — каза тя и отново посочи небето.

— Накъдето кажеш — отвърна Гейбриъл и я поведе към колата.

Усещаше, че я губи. Предсказаните в пророчеството събития започваха да се сбъдват.

Докато я настаняваше на предната седалка, чу звук, който му напомни за птичка, която пее в нощта. Телефонът. Гейбриъл седна зад волана и погледна екрана. Търсеше го Аркадиан.

— Мисля, че открих нещо — каза полицаят още преди Гейбриъл да успее да отвори уста и набързо му съобщи какво е научил за петролната компания „Дрегънфийлдс“. Изпрати му и координатите на

сондажа и Гейбриъл въведе данните в системата за сателитна навигация.

„Още един дракон — каза си. — Съвпадение или съдба?“

Когато навигацията приключи със задачата, на екрана се появи резултат, който отговори на въпроса му. Стрелката сочеше посоката, в която се намираха въведените координати — и това бе посоката, в която бе тръгнала Лив.

Петролната сонда се намираше на трийсетина километра от тях, някъде в Сирийската пустиня, под съзвездието Дракон.

100.

Брат Атанасий винаги бе мразил тъмнината. Преди да посвети живота си на Господ и да влезе в Цитаделата, никога не му бе хрумвало, че се обрича на живот в тъмнина. Сега тунелите, които пронизваха по-голямата част от планината, изглеждаха в много по-добро състояние, отколкото по времето, когато бе постъпил тук — повечето бяха осветени с електрически крушки — но забранените горни участъци почти не се бяха променили през последните няколко години.

В бързината си бе пропуснал да вземе фенерче, затова сега разчиташе на светлината от екрана на мобилния си телефон. Стори му се логично ярката фотография на пророчеството да осветява пътя му към човека, който се опитваше да го осуети.

Стигна до горната секция плувнал в пот и останал без дъх и притисна екрана към гърдите си, за да скрие светлината. Примигна, вгледа се в мрака и видя сияние. Идваше от един от по-малките тунели вляво, а не от този, който водеше към параклиса на Тайнството, както бе очаквал. Тръгна към мъждукащата светлина, скрил своята в пазвата си. Вървеше опипом, ориентираше се с длани, оперени в стените, и най-сетне се озова в отдавна забравен потънал в прах коридор, осеян с купчини камъни, които показваха колко немарливо е бил поддържан. Светлината идваше иззад откритата врата във въпросния коридор. Брат Атанасий усети и лек полъх, който му се стори особено приятен след застоялия въздух в лабиринта. Именно ветрецьт го притегли към вратата.

Източникът на светлината се оказа горяща факла, поставена в ниша в стената. Пламъкът танцуваше, разлюлян от ветреца, който долиташе от прозореца.

В съзнанието си Атанасий си бе представял това място като сърцето на планината. Никога не му бе хрумвало, че колкото по-нагоре се изкачва, толкова по-тясна става планината и толкова по-близо до периферията ѝ ще се озове.

Драган стоеше до прозореца с гръб към вратата. В първия момент Атанасий реши, че се моли, но в следващия миг той се обърна и Атанасий видя телефона, здраво стиснат в почернялата му ръка.

— Какво правиш? — попита Атанасий, осъзнал от собствен опит значението на издълбания в скалите прозорец.

Драган се озъби и лявата му ръка стисна дървеното Т-образно разпятие, окачено на колана му. Той го издърпа от пояса си, извади от него церемониален кинжал и се хвърли върху Атанасий.

Брат Атанасий се извърна рязко, грабна горящата факла от стената и я протегна пред себе си, за да го спре. Драган залитна, но се окопоти и изрита вратата, за да я затвори.

Двамата започнаха да се въртят в кръг — никой не нападаше, но и никой не отстъпваше, тъй като и двамата съзнаваха, че само един от тях ще напусне това място жив.

— Опитвам се да оправя онова, което ти съсипа — каза Драган. — Опитвам се да върна Тайнството в планината. В мига, в който То я напусна, всичко започна да умира: първо сапсті, после градината, а сега и всички останали. Болестта ще поразии и теб, не си мисли, че ще те пощади. Опитвам се да спася и твоя живот.

— Ами момичето? А неговият живот? Или тя е приемлива жертва?

Драган се намръщи.

— Библията е пълна с примери за жертви, извършени в името на по-висше добро. Сам Христос е пожертвал собствения си живот!

— Христос е пожертвал живота си за благо на всички нас.

— Връщането на Тайнството в Цитаделата ще направи същото. Огледай се: земетресения, болести... Виж мен! — каза Драган и дръпна ръкава на расото си, за да разкрие съсухрената си почерняла ръка. — Всичко това се случи след изнасянето на Тайнството.

— Не е вярно. Тук винаги е имало земетресения. Винаги е имало глад, суша, епидемии. Да заключим едно невинно момиче в средновековен кръст, пълен с игли, за да уловим в капан божествения дух, който то носи в себе си... Божии служители като нас не бива да участват в подобни дела, каквато и цена да трябва да платим. Четох Библията на еретиците. Зная истинската история на Тайнството. Зная истинската история и на планината — каза брат Атанасий, протегна телефона със снимката на Огледалното пророчество и го остави на

пода между тях. — Зная, че вярваш в това, което правиш. Но има и друг начин. Имаме шанс да оправим нещата. Прочети какво пише тук и сам се убеди. — С тези думи Атанасий отстъпи назад и отпусна горящата факла.

Драган пристъпи напред и взе телефона.

Атанасий го наблюдаваше как изчита думите на Огледалното пророчество. После каза:

— Имаме възможност да възстановим равновесието в света, но не и като повтаряме старите си грешки.

Драган поклати глава.

— Грешиш. Това доказва мъдростта на моите действия. Ако момичето наистина носи тайнството в себе си, тогава това е неговият дом — каза той и започна да се чеше през расото. — Тя трябва да се върне тук или ще умре. — Движенията му станаха по-трескави, а гласът му премина в писък. — И всички ние ще умрем заедно с нея — изкрещя той и заби нокти в плътта си. Болестта го бе пречупила напълно, както бе сторила с останалите монаси.

101.

На десет километра от петролната сонда на „Дрегънфийлдс“ ги връхлетя шамалът.

Гейбриъл бе усетил нарастването на силата на вятъра, който връхлиташе джипа им на все по-силни пориви, но не бе успял да види призрачната планина от пясък, преди тя да скрие звездите над главите им и фаровете на автомобила да осветят стената от пясък, която се движеше право срещу тях по коритото на пресъхналата река.

Миг по-късно пясъчната буря ги обгърна с тихото съскане на милиони пращинки, зачегъртали ламарините на джипа. Лив се изправи на седалката и тялото ѝ започна да реагира на шума и статичното електричество във въздуха. Въздухът около тях започна да пращи.

— Спокойно — каза Гейбриъл, сложи ръката си върху нейната и усети помежду им да преминава слаб електрически заряд. — Почти стигнахме.

Съскането се усили, а облаците прах се сгъстиха. Гейбриъл едва виждаше пътя, фаровете не успяваха да проникнат през прахоляка и хвърляха слабо призрачно сияние само на няколко метра пред джипа. Той намали скоростта и автомобилът запъпли едва-едва, като се блъскаше в камъните, които допреди малко Гейбриъл виждаше и успяваше да избегне. Погледна дисплея на сателитната навигация. Плавната извивка на речното корито ги бе отвела встрани и сега се движеха в грешна посока.

— Трябва да спрем — каза Гейбриъл. — Огледай се и се опитай да откриеш нещо, което да ни послужи като убежище. Няма да се бавим, обещавам: само докато преминат най-силните пориви на бурята.

Изминаха още няколкостотин метра, като лавираха сред непрогледните облаци прах и изтръпваха всеки път, когато бронята удареше някой камък или друг застържеше под колата. Гейбриъл знаеше, че ако спрат под открито небе, миниатюрните пращинки ще проникнат в двигателя и той може да не запали отново. Дори най-простикият заслон би им помогнал. Продължиха да пъплят, да слушат

вятъра, който виеше навън, и пясъка, който съскаше при всеки по-силен порив.

— Там! — извика Лив и посочи едно тъмно петно в речния бряг: едва се виждаше през мъглата от прах и пясък.

Гейбриъл завъртя волана и се насочи към него, а фаровете, освободили се за миг от хватката на пясъка, осветиха гладките стени на пещера. Той навлезе колкото можа по-навътре в нея, преди таванът ѝ да одраска покрива на джипа и да го накара да спре. Задницата на автомобила продължаваше да стърчи навън, но поне двигателят бе защитен от бурята. Това бе най-доброто, на което можеха да разчитат. Гейбриъл изключи двигателя, за да не изпълва пещерата с изгорели газове, изключи и фаровете, за да щади акумулатора.

Щом двигателят млъкна, воят на бурята им се стори още по-силен. Лив посегна към задната седалка и взе комплекта за оцеляване в пустинята, който им бе дал Уошингтън. В него откри малък фенер „Маглайт“, използван за разчитане на карти и сигнализиране, включи го, после развъртя горната му част и я свали, при което лъчът насочена светлина премина в меко сияние, което освети салона на джипа като лампа.

— Хайде! — каза Лив. — Да видим колко дълбока е тази пещера. Въздухът вътре трябва да е по-чист и лек за дишане.

Гейбриъл я последва, възхитен от силата на духа, която тя проявяваше пред лицето на всяка опасност.

Подобно на много други пещери, които пронизваха като пчелна пита меките скали под пустинята, тази, която бяха открили, изглеждаше сравнително голяма... поне на пръв поглед. Виеше се навътре, следвайки пътя, издълбан от подземната река преди хиляди години, когато тази местност е била плодородна и богата. Колкото по навътре навлизаха, толкова по-тих ставаше воят на бурята, докато в един момент не изчезна напълно и Лив и Гейбриъл не чуваха нищо, освен стъпките си и ехото от запъхтияния си дъх. Това напомняше на Лив за шепота, който Тайнството бе издавало вътре в нея, макар да не го бе чувала, откакто напуснаха Багдад. Усещането за приповдигнатост и лекота, което го бе придружавало, също бе изчезнало и тя се боеше от значението на този факт. Дотук бе успявала да отклони мислите си от последиците от своя провал — какво щеше да стане, ако не успееше да изпълни пророчеството — но сега, когато оставаше толкова малко

време и дори природата се бе обърнала против тях, трябваше да се изправи лице в лице с фактите. Пророчеството бе пределно ясно: не успееха ли да открият Едем преди изгрев-слънце, тя щеше да умре.

Вероятно бе постъпила глупаво, въобразявайки си, че ще се справи сама, изправена пред неизменните закони на вселената. Винаги бе съзнавала, че един ден ще умре, също както знаеше, че все някога ще настъпи краят на света. Изминеше ли достатъчно време, всяко живо същество или растение се превръщаше в прах. Такива бяха природните закони: всяко нещо умира, всяко нещо има край. Това място бе също толкова подходящо, за да посрещне смъртта си, колкото хиляди други.

Спря, издърпа ръката си от ръката на Гейбриъл, клекна на пода и опипа с длани гладкия камък. Гейбриъл коленичи до нея.

— Добре ли си?

Тя се усмихна.

— Искам да си почина. Няма смисъл да продължаваме повече.

Гейбриъл хвърли поглед през рамо.

— Предполагам, че няма — съгласи се, седна до нея и извади термоодеяло от торбата с комплекта за оцеляване в пустинята. Зави я с него, после сгъна торбата и я нагласи под главата ѝ.

Лив — наблюдаваше съсредоточеното му лице — протегна ръка да го погали.

— Искан да кажа, че няма смисъл да продължаваме това пътуване. Всичко свърши. Дори бурята да спре точно в този момент, пак няма да знаем дали се движим в правилната посока и колко ни остава до целта.

— Остават ни само десет километра. Сателитната навигация ще ни отведе право там.

— И къде по-точно ще ни отведе? На място, за което само предполагаме, че има нещо общо с цялата история.

Гейбриъл отвори уста, за да каже нещо, но спря и извърна поглед. Тя долови разочарованието и болката му. Разбираше, че той никога няма да се откаже. Бе загубил цялото си семейство в опит да изпълни това пророчество и усещаше товара на отговорностите си може би по-силно дори от нея, която носеше в себе си товара на Тайнството. Ако смъртта я сполетеше, единственото, за което щеше да съжалява, бе, че не е успяла да прекара повече време с този силен и

симпатичен мъж. И двамата бяха загубили толкова много за краткото време на познанството си, но и бяха преживели и споделили толкова много, сякаш цял един необикновен живот бе вместен в рамките на няколко седмици. А сега времето, отредено им заедно, изтичаше.

Тя седна, взе лицето му в ръце, обърна го към себе си и видя сълзите, които се стичаха по него. Приведе се напред и ги целуна, вкуси солта на неговата тъга. После го погледна право в очите.

— Вината не е твоя. Ти направи всичко по силите си, за да ме спасиш. Никой не би могъл да направи повече. През тези няколко седмици се чувствах по-спокойна и сигурна с теб — макар смъртта да бе по петите ми — отколкото през целия си живот. Ти направи това за мен и винаги ще те обичам заради това.

И го целуна. Гейбриъл отвърна на целувката ѝ.

Пращане на статично електричество изпълни въздуха около тях, когато ръцете им задърпаха трескаво дрехите им, за да заситят по-бързо глада си един за друг, но без да прекъсват целувката, тласкани от страха от онова, което би могло да последва.

VI

*След това се появи друга
поличба на небето:*

*ето, голям червен змей със
седем глави и десет рога,*

*а на главите му — седем
корони;*

*опашката му повлече
третината от небесните звезди
и ги свали на земята.*

Змят застава пред жената,

която щеше да ражда,

та, кога роди, да изяде детето

й.

Открове
ние 12:3-4

102.

Когато Дух напусна лагера начело на конния си отряд, силата на бурята бе отслабнала, макар и незначително. Във въздуха продължаваха да се носят облаци прах и да закриват сребристия полумесец на луната, увиснал ниско над мръсното нощно небе. Последваха ги два бронетранспортъора, пълни с въоръжени охранители. Зад волана на единия седеше Хайд, а компания до него му правеше русокосият гигант Дик. Комбинацията от прах и мрак затрудняваше ориентирането, но зрението на Дух и неговите бедуини бе достатъчно добро, за да им позволи да яздят, и те поведоха колоната. Именно един от ездачите на Дух първи забеляза бледата светлина на фаровете на автомобил, прекосяващ пустинята на юг, тъкмо преди прашният облак да връхлети и да закрие хоризонта.

Хайд бе доволен, че Дух е с тях. Ако хората в автомобила бяха престъпниците, които издирваше, можеше да окажат въоръжена съпротива, а по време на престрелката някой заблуден куршум можеше да уцели този противен тип с ужасни очи и дрезгав глас. Всъщност въпросният куршум би могъл да дойде дори от собствения автомат М4 на Хайд — в края на краищата в разгара на една битка се случват какви ли не неща.

Когато стигнаха до пресъхналото речно корито, облаци прах се бяха разсеяли достатъчно, за да се видят звездите на небето и хоризонтът на север. Дух спря отряда си и подкара коня си към бронетранспортъора на Хайд.

— Трябва да продължим сами — каза с глас сух като въздуха в пустинята. — Тези машини са толкова шумни, че ще събудят и мъртвец. Възможно е вече да са ни чули и да зареждат оръжията и да приготвят гранатите.

Хайд хвърли поглед към пътеката, която водеше към пресъхналата река. Беше прекалено тясна за бронетранспортъорите, а и можеха да попаднат в засада. Въпреки това не искаше да остави Дух сам — предпочиташе да го държи под око.

— Ще яздя с вас — каза русокосият гигант и слезе от машината.

Дух го измери с поглед.

— Не мисля, че някой ще ти отстъпи коня си. Яхнеш ли го, ще му счупиш гръбнака.

Дик огледа редицата ездачи.

— Този — каза и посочи най-едрия кон.

Дух кимна на ездача и той слезе неохотно от седлото и подаде юздите на Дик.

— Благодаря — каза Дик и яхна коня с изненадваща грация. — Каквото ще да става, но момичето трябва да оцелее. Инструкциите ми в това отношение са пределно ясни.

— А мъжът? — попита Дух.

— Той не ме интересува, можете да го убиете — отвърна Дик и пришпори коня си към устието на сухата река. — Интересува ме единствено момичето.

103.

Гейбриъл и Лив лежаха един до друг на пода на пещерата, хванати за ръце и доближили глави така, че всеки можеше да чуе дъха на другия. Цареше такъв непрогледен мрак, че лесно можеха да си представят, че са се откъснали от света, издигнали са се над всичко и се реят някъде в пространството. Тази мисъл бе толкова примамлива, че никой от тях не помръдна и не проговори дълго, с надеждата да удължи мига преди реалността да нахлуе с цялата си сила.

Гейбриъл скочи на крака в мига, в който чу звука.

Бе долетял откъм входа на пещерата. Нещо твърдо се бе блъснало в ламарините на колата, ударът бе лек, но достатъчно силен, за да отекне в затвореното пространство. Възможно бе някой камък да е паднал от тавана на пещерата, но инстинктите на Гейбриъл му подсказваха друго. Той намери якето си в тъмнината и измъкна от него пистолета, който му бе дал Уошингтън — деветмилиметров „Глок“ със седемнайсет патрона в пълнителя. Приведе се и тръгна предпазливо към входа на пещерата.

Ударът се стовари в корема му. Беше толкова бърз и силен, сякаш го бяха цапардосали с лопата. Опита се да отвърне, но тялото му вече се бе сгънало на две, а в гърдите му не бе останал въздух. Последва нов удар — този път с лакът върху китката му — и пистолетът падна на земята.

В този миг светна фенер.

— Здравсти! — каза Дик и свали очилата за нощно виждане. — Помниш ли ме?

Гейбриъл се опита да помръдне, но бе парализиран от болка. Хвърли поглед към Лив. Над нея се бе изправил друг мъж, облечен в широките дрехи, които носеха номадите в пустинята, с очила против пясък и лице, закрито с куфия. Приличаше повече на извънземен, отколкото на човек. На гърба си бе праметнал автомат АК-47, а в ръката си държеше пистолет, насочен право към Лив.

Гейбриъл протегна ръка към нея, но получи силен ритник, който го отхвърли по гръб и той се озова очи в очи с ухиления гигант, който

вече държеше изпуснатия от него пистолет.

— Сега вече няма да ми избягаш — каза великанът. Оръжието изглеждаше абсурдно малко — досущ като играчка — в огромната му ръка.

Гейбриъл не откъсваше поглед от огромния палец, който галеше пистолета отстрани, и осъзна, че след миг ще умре.

„Пистолетите «Глок» нямат предпазител“, помисли си той, обзет от необичайно чувство на благодарност към своя ексекUTOR за това, че му предоставя още половин секунда безценен живот. Погледна към Лив за последен път и се усмихна.

В този миг в тясната пещера прогърмя изстрел.

Хайд чу изстрела, долетял по пресъхналото корито на реката и понесъл се оттам над пустинята. Част от конете изпръхтяха, после се успокоиха. Той се послуша за други звуци, за други изстрели, които да подсказат, че засадата се е провалила или че Дух е посрещнат от огън. Нищо. Нищо, освен шепота на отслабващия вятър.

Изпита леко разочарование. Самотният изстрел означаваше, че Гейбриъл Ман е мъртъв, а момичето — заловено. Всичко бе свършило още преди да е започнало.

Запали двигателя и подкара бронетранспортъора към коритото на реката, без вече да се притеснява, че може да попадне в капан. Нямахше търпение да вземе момичето и да се върне в лагера.

Дик се олюля. Дясното му око се бе превърнало в кървава каша от разкъсани кръвоносни съдове. Оттук куршумът бе влязъл, за да размаже всичко, което се намиреше зад него.

Дик остана прав за миг: приличаше на марионетка, окачена на невидими конци, спуснати от тавана, после краката му се подгънаха. Гейбриъл се претърколи миг преди туловището му да се строполи на земята. Пистолетът на федаина, застанал над Лив, продължаваше да сочи към мястото, на което бе стоял Дик. Той прибра оръжието в кобура си и протегна ръка на Лив, за да ѝ помогне да се изправи.

— Побързай — подкани я бедуинът. — Трябва да се махнем преди да дойдат другите.

Гласът му бе изненадващо дрезгав, наподобяваше на стържене на камъни.

Гейбриъл се изправи, измъкна пистолета от ръката на мъртвеца и го насочи към Дух.

— Отдръпни се от нея!

Очилата против пясък, поради които очите на мъжа наподобяваха очи на насекомо, се обърнаха към пистолета и същият дрезгав глас каза:

— Довери ми се!

— Както ти се е доверил Джон Ман ли?

Дух поклати бавно глава.

— Каквото и да смяташ, че се е случило. Каквото и да смяташ, че съм сторил. Грешиш!

— Разкажи ми тогава. Разкажи ми какво се е случило. И ако случайно ти повярвам, няма да те застрелям на място.

Дух погледна към входа на пещерата и повтори:

— Наистина трябва да побързаме.

Отекна нов изстрел и от скалата над главата на Дух се посипаха ситни парченца.

— Следващият куршум ще се забие в крака ти — изсъска Гейбриъл през зъби. — Разкажи ми какво се случи!

Дух кимна и заразказва с дрезгавия си глас:

— Бях в главната зала, когато дойде хеликоптерът. Бяхме открили част от изгубената библиотека на Ашурбанипал, плякосана и скрита след падането на Вавилон. Беше пълна със съкровища. Огледалното пророчество бе просто едно от многото. Открихме исторически хроники от епохата на Сътворението, книги със заклинания от времето, когато боговете са бродили по земята. Опитахме се да запазим откритието си в тайна, тъй като добре съзнавахме каква опасност ни грози, ако Цитаделата научи за него. Оказа се обаче, че в лагера ни има шпионин. Нападнаха ни войници, облечени в униформи на иракската армия, но нещо в тях не беше наред — не носеха съответните отличителни знаци, а и хеликоптерът, с който кацнаха беше руски. Беше огромен.

Гейбриъл си спомни думите на Заид Азиз. Сети се за огромните бойни вертолети, които руснаците бяха оставили след себе си в Афганистан. Всички ги наричаха Морски дракони.

— Обкръжиха ни, обвиниха ни в шпионаж и ни накараха да съберем всички артефакти в сандъци. Бяха въоръжени, бяха повече от нас, затова се подчинихме. А когато всичко бе натоварено на хеликоптера, започнаха да стрелят. Бяха ни хвърлили в изкопа с вързани отзад ръце. Чудехме се какво ли ще направят с нас. Обесиха ни на една от гредите на тавана и хвърлиха гранати по нас. Експлозията ми спаси живота. Един шрапнел разкъса въжето, но не и преди то да увреди гласа ми.

— Когато дойдох на себе си, цареше мрак — продължи Дух. — Изпълзях на повърхността и открих, че всички са мъртви. Спасих каквото можах, включително фотоапарата със снимката, която изпратих на дядо ти. Потърсих вода, но те бяха отнесли всичката. Ако не ме бяха открили бедуините, привлечени от дима, със сигурност щях да умра. Те се погрижиха за мен, превързаха раните ми. Жената, която сменяше превръзките ми, ме нарече Дух, понеже реши, че съм бил мъртъв и тя ме е върнала към живота.

— В такъв случай защо, след като Цитаделата е изпратила убийци подире ти, ти си й продал толкова много реликви през годините?

— Това ме устройваше. Така поддържах контакт с тях, карах ги да смятат, че съм им приятел. Парите ми позволяваха да остана в

пустинята и да продължа да търся изгубеното. Продавах им единствено нещо, от които нямаха никаква полза.

Гейбриъл поклати глава и насочи пистолета към главата на Дух.

— Не ти вярвам. Мисля, че и сега работиш за тях. Както и тогава.

— Не — отвърна Дух и започна да развива куфията от лицето си.

— Цитаделата е мой враг. Винаги е била мой враг. И не съм предал баща ти. Нито пък съм го убил. — Свали и очилата, за да разкрие лицето си и да докаже, че говори истината. Дух не би могъл да предаде бащата на Гейбриъл. Дух беше бащата на Гейбриъл.

Гейбриъл зяпна смаяно. Не вярваше на очите си.

— Съжалявам — каза Джон Ман с още по-дрезгав от вълнение глас. — Цитаделата изби всички ни, за да запази откритието ни в тайна. Решиха, че съм мъртъв. Ако се бях върнал у дома, щяха да опитат отново и този път щяха да убият не само мен, но и теб и Катрин. За всеки случай. Докато вярвах, че тайната им е погребана с мен, вие бяхте в безопасност. Останах мъртъв, за да живеете вие.

Гейбриъл поклати глава. Усети в него да се надига някогашният гняв.

— Можехме да останем заедно. Да се скрием някъде цялото семейство.

— Това живот ли щеше да бъде? Да се оглеждаме непрекъснато, да внимаваме какво говорим, с кого говорим, за да не би да се издадем?

— За предпочитане е пред незнанието. През цялото време си бил жив, а ние не сме знаели. Мама умря. Знаеш ли това?

Джон Ман кимна.

— Не можеш да си представиш болката, причинена ми от невъзможността да прекарам живота си с Катрин. И все пак не друго, а любовта ми към нея ме накара да пазя тази тайна. Надявам се, че един ден ще разбереш.

Приглушени изстрели разтърсиха нощта навън.

— Сега вече наистина трябва да тръгваме. Остават няколко часа до изгрев-слънце. Ще ни трябва поне четирийсет минути, за да стигнем.

— Къде да стигнем?

— Чели сте Огледалното пророчество. Знаете какъв е залогът. Трябва да стигнем до мястото, където в древността се е простирал Едем, преди слънцето да изгрее. Мисля, че знам къде се намира то.

Щом чу автоматичната стрелба, Хайд натисна рязко спирачките и бронетранспортърът поднесе и спря.

— Оформете периметър — извика той и скочи от машината.

Нов откос разсече нощта, но този път долетя от друго място. Бреговете на пресъхналото речно корито отразяваха звука по начин, който правеше невъзможно определянето на мястото, от което се стреляше. Мъжете зад гърба му наизскачаха от бронетранспортъра и се подредиха във ветрило, заобиколиха спрялата машина и тръгнаха към сухите брегове. От няколко нови места в пустинята проехтяха спорадични изстрели. Разнесе се отчетливото тракане на АК-47, любимото оръжие на местните бунтовници. Долиташе от всички посоки.

Хайд успя да се изкатери на брега и огледа пустинята. В окуляра на нощния му оптичен прицел тя изглеждаше зелена. Забеляза светлинки, излизащи от дулото на автомат на стотина метра от своята позиция. Бе един от хората на Дух, който притичваше на прибежки и стреляше във въздуха.

— Това са бедуините — извика той на хората си. — Привличат огъня ни. Останете тук и стреляйте по тях.

После Хайд даде знак на двама от хората си да го последват и се спусна на дъното на пресъхналата река. Зад гърба му се разнесоха изстрели от М4, които трябваше да неутрализират откосите от калашниците. Хайд проследи стъпките в прахоляка и видя задницата на джипа да стърчи от пещерата.

Приблужи се предпазливо, приведен, насочил автомата напред. Надникна иззад скалния ръб и огледа пещерата през уреда за нощно виждане.

— Останете тук — прошепна. — Погрижете се никой освен мен да не излезе от пещерата.

Пропълзя напред, като все така гледаше през очилата за нощно виждане. Пристъпваше едва след като се увери, че пред него е чисто. Радваше се, че влиза сам. Подобно затворено пространство, изпълнено

с опасности, бе най-неподходящото място, на което да се озовеш в компанията на хора, които не познаваш и на които нямаш доверие.

Откри тялото на Дик. Бе прострелян с един-единствен куршум.

Хайд огледа мястото и откри отпечатъци в прахоляка. Те обаче сочеха към вътрешността на пещерата. Понечи да ги проследи, но спря. Нещата изглеждаха прекалено подредени, прекалено идеални. Замисли се за мястото, на което бе оставил двамата охранители, и осъзна грешката си. Дик и Дух бяха дошли тук на коне. Сега обаче от животните нямаше и следа.

Джон Ман водеше, а Гейбриъл и Лив го следваха, яхнали поедрия кон. Следваха пресъхналото корито няколкостотин метра, после свърнаха по дъното на друга пресъхнала река, една от многото, които пресичаха местността във всички посоки. Изстрелите бързо заглъхнаха зад гърбовете им и не след дълго не чуваха нищо, освен някой и друг порив на вятъра, погалил лицата им, и тупкането на копитата в прахоляка.

Лив бе прегърнала Гейбриъл не само за да се наслади на близостта му, но и за да се опита да го успокои. Случилото се в пещерата бе толкова неочаквано и смайващо, че тя не можеше да си представи как му е въздействало. Въпреки това изпитваше радост. Все пак, ако тя умреше, Гейбриъл нямаше да остане сам-самичък на света. Щеше да си има някого и това я радваше.

Вдигна поглед и видя змиевидните очертания на съзвездието Дракон да сочат към мястото, където луната светеше ниско над хоризонта и избледняваше все повече и повече с изгрева на зората.

„Не остава много време — помисли Лив. — Каквото и да се случи, не остава много време.“

— Аз съм! — извика Хайд, когато приближи входа на пещерата.
— Не стреляйте!

Изкачи се на брега на пресъхналото корито и огледа околността с уреда за нощно виждане. Във въздуха все още се носеше прекалено много пясък, за да види по-надалеч, а и прахолякът, вдиган от два коня, бе доста по-малък в сравнение с този, който оставяше след себе си един автомобил. Бегълците разполагаха с поне петнайсетина минути преднина, но не би трябвало да са стигнали прекалено далеч. Спусна се на дъното на коритото и се качи в кабината на бронетранспортъора. Откачи от арматурното табло слушалката на радиопредавателя, включи го и чу прашене.

— Патрул Едно до Базата, чувате ли ме?

— Чуваме те!

— Нуждаем се от незабавна въздушна подкрепа за издирвателна операция. Вдигнете вертолета и кажете на екипажа да включи всички прожектори. Искам да освети пустинята като коледна елха!

107.

Почти бяха стигнали мястото на разкопките, когато чуха в далечината воя на хеликоптерни витла. Бяха пришпорвали здраво конете през последните десетина километра, за да увеличат преднината си пред въоръжените мъже, които ги преследваха.

Когато стигнаха на няколкостотин метра от мястото, Джон Ман дръпна юздите на коня и скочи от седлото. Гейбриъл направи същото и двамата се изкачиха на един нисък хълм, за да огледат местността.

Охраната на оградения периметър около разкопките определено бе подсилена през последните двацет и четири часа, откакто Джон Ман бе открил мястото. Приличаше на умалена версия на основния лагер: същата двойна ограда от бодлива тел, същите охранители зад същите тежки картечници.

— Откъде си сигурен, че това е мястото?

— Копаят из цялата пустиня вече от седмици и за първи път проявяват такъв интерес към някое място. Погледни само каква охрана са сложили!

Гейбриъл правеше точно това. Миг по-късно осъзна, че нямат никакъв шанс да проникнат със сила.

— Ако отвлека вниманието им — каза Джон Ман, — вероятно ще успееш да се приближиш. Бездруго търсим сравнително обширен район, а не конкретно място. Прекарах последните дванайсет години в изчитане на всеки ред от легендите за Едем, написан някога. Както вече ти казах, продавах безполезните реликви на Цитаделата, а запазвах най-ценните за себе си. Тайнството ще се съедини със земята в мига, в който приемникът докосне свещената пръст на своя дом. Вероятно ще успеем, ако се приближим. Това като че ли е единственият ни шанс.

— Да, нападението би означавало самоубийство. При всички случаи трябва да проникнем в периметъра и да стигнем колкото се може по-близо до онази дупка — каза Гейбриъл, обърна се към баща си и добави: — Мисля, че трябва да се предадем.

Малко след като получи съобщението за изчезналите бегълци, дежурният забеляза двата коня в пустинята. Бял мъж и жена яздеха единия, а вторият ездач приличаше на арабин. И размахваше куфията над главата си в знак, че се предава.

Дежурният включи радиостанцията и се свърза с майор Хайд.

— Тук са, шефе. Идват от пустинята с вдигнати ръце.

Изслуша заповедите му, после махна на охранителя до вратата и извика:

— Пуснете ги. Разоръжете ги и ги задръжете, докато дойда.

Джон Ман бе завързал — не особено стегнато — ръцете на Лив и Гейбриъл зад гърба им и бе свалил обувките на Лив, така че сега тя бе боса. Трябваше само да слезе от коня, да стъпи на земята и да изпълни пророчеството.

Пазачите ги пресрещнаха, взеха оръжията им и ги поведоха към портала, а оттам в оградената зона.

Дълбокият изкоп бе осветен от мощни прожектори, превърнали нощта в ден, но каквото и да се намираще в дупката, оставаше скрито под земята и не можеха да го видят от мястото, на което бяха застанали.

Откъм пустинята долетя сърдитият вой на вертолетни ротори.

Един от пазачите им махна с ръка да слязат от седлата. Гейбриъл скочи първи и протегна ръце към Лив, за да ѝ помогне.

Тя падна в прегръдката му и той започна да я сваля от коня. Пръстите на босия ѝ крак се насочиха към земята, изпънати като стрела. Тя долови нощния хлад, който излъчваше земята, сетне цялото ѝ стъпало докосна прахоляка.

Нищо не се случи.

Другият ѝ крак също стъпи на земята. Нощта не потрепна. Нищо не се промени.

Пазачът ги подкани да тръгват и те се подчиниха. Докато минаваха покрай изкопа, Джон Ман погледна надолу и осъзна грешката си и катастрофалните последици от нея.

Това не бе мястото, което търсеха. Тук не бе заровено древно съкровище, скрито от някой от най-великите владетели в историята,

ните пък се криеха свидетелства за наличието на някоя праисторическа гора. Това бе мястото, на което се бе разбил хеликоптер от онези, които наричаха Морски дракон. Корпусът му бе разрязан и хеликоптерът приличаше на изкормен звяр. Край него — досущ като малки бели червеи — се суетяха работници с бели гащеризони и вадеха артефакти от разбитите дървени сандъци.

Докато Джон гледаше машината, която бе свързана с най-трагичния епизод в миналото му, мъжът, който ръководеше операцията, вдигна глава и очите им се срещнаха. Беше същият човек, когото бе наблюдавал през бинокъла си, когато откриха мястото на катастрофата. Сега обаче бе по-близо и Джон успя да го познае.

— Харзан.

Мъжът се усмихна и се качи при пленниците.

— Джон Ман — каза Харзан. — Често съм се чудил дали ти не си Дух. Оказа се труден за убиване.

Джон кимна към работниците с бели гащеризони в изкопа.

— Те знаят ли как постъпваш с колегите си?

Харзан се усмихна.

— Те не се опитват да използват миналото, за да навредят на бъдещето на църквата.

— Моите също нямаха подобни намерения, но това не ви попречи да ги избиеете.

Харзан сви рамене.

— О, я стига. И двамата добре знаем, че историята е пълна с хора, озовали се на неподходящото място в неподходящото време. На някои даже им става навик — каза той и кимна към Гейбриъл. — Синът ти много прилича на теб. Жалко, че е поел по твоите стъпки. Насладете се на времето, което ще прекарате заедно. Връзката между баща и син е нещо много важно, не мислиш ли? Така че, насладете се на времето, което ви остава. Независимо колко кратко е то.

108.

Хайд забеляза Дух още докато хеликоптерът кацаше. Испита силно изкушение да грабне тежката картечница и да наблюдава как куршумите разкъсват тялото му на кървави парчета, но се съмняваше, че ще успее да убеди военния пилот да се подчини на подобна заповед. Освен това трябваше да предаде момичето живо, а стрелбата с едрокалибрена картечница криеше прекалено много рискове. И накрая, не искаше да убива доктор Харзан, поне докато той не му платеше, разбира се.

Плазовете на хеликоптера докоснаха земята и пазачите подкараха пленниците към него. Хайд щеше да испита особена наслада да види смъртта на Дух. Винаги бе имал усещането, че бунтовникът се отнася високомерно към него. Чудеше се дали ще се държи по същия начин, когато го изхвърли от хеликоптера наред Сирийската пустиня, като преди това простреля и двата му крака. Гейбриъл щеше да умре побезболезнено — с куршум в главата. Хайд не изпитваше никаква омраза към него, просто си вършеше работата.

Двама пазачи с насочени към пленниците оръжия ги накараха да се качат на хеликоптера. Хайд се обърна към пилота, вдигна палец и машината се издигна във въздуха. Щеше да ги откара в основния лагер, след което да се върне в базата. Останалата част от маршрута щеше да бъде измината с хеликоптера на компанията и тъй като пилотът му бе неин служител, щеше без проблем да се съгласи да извърши в пустинята кацане, което не е предвидено в плана на полета. Хайд нямаше да пропусне тази възможност. Пътят му към Турция минаваше над най-негостоприемната и прокълната от Бога пустиня, за която можеше да се сети, и той нямаше да пропусне възможността да се отърве от Дух веднъж завинаги.

109.

Щом хеликоптерът се издигна и се насочи на изток към основния лагер, Лив усети, че почва да губи сили. Отмаляваше толкова бързо, че чак се уплаши. В пещерата и на гърба на коня се бе чувствала добре. А сега сякаш нечия невидима ръка бе издърпала някаква запушалка и цялата ѝ жизнена енергия изтичаше от тялото ѝ.

Тя вдигна поглед към Гейбриъл, който седеше срещу нея в претъпканата кабина на вертолета, и през прозореца зад гърба му успя да зърне небето, което започваше да розовее, и луната, която избледняваше на хоризонта, досущ като самата нея. Когато слънцето изгрееше, и двете щяха да изчезнат. Лив не се съмняваше в това. Беше се примирила със съдбата си. Намираще известна утеха дори в обстоятелството, че няма да издържи целия път до Руин, където да бъде впримчена в безкраен цикъл на страдание и болка, затворена в непрогледния мрак на планината.

Усещаше тежестта на онова, което носеше в себе си. Свито на кълбо, то лежеше мирно и кротко в корема ѝ, но мъртвата тежест я притискаше, дърпаше я надолу, както го прави звезда, която се свива ли, свива, за да се превърне в черна дупка, засмукваща в себе си всичко, дори светлината. Вероятно това щеше да се случи и с нея. Вероятно това щеше да донесе със себе си края на дните.

Под нея се простираше пращната пустош на пустинята. В съзнанието ѝ изплува спомен, за който бе сигурна, че не е неин. Бе спомен от далечно време, когато светът е бил млад, а земята под краката ѝ — тучна и плодородна. Спомен, в който тя стъпваше леко и свободно по същата тази земя. В спомена се появи и мъж. Тя виждаше този мъж и в момента, но в спомена чувстваше топлината на тялото му, силната му ръка около раменете си. Той стоеше неподвижен и ѝ се усмихваше. Гейбриъл.

— Съжалявам — каза той, но шумът от хеликоптера бе прекалено силен, за да го чуе.

Лив поклати глава и лицето му се размаза от плувналите в очите ѝ сълзи. Нямахше за какво да се извинява, нямахше какво да му прощава.

Съзнаваше, че той разбира болката, причинена от раздялата, и че ще я изпита отново, този път заради нея. Тя го бе обикнала прекалено късно и за прекалено кратко време, но не бе в състояние сама да определя съдбата си.

Хеликоптерът се наклони и започна да се спуска към пустинята. Небето и земята, които се виждаха през прозореца, също се наклониха, сякаш наистина настъпваше краят на света.

И тогава тя го видя. Видя го да се спотайва в пустинята. Дългият му черен врат се издигаше над туловище, покрито с шипове и плочки, а от устата му излизаше огън.

Това бе драконът от нейните кошмари. Драконът от пророчеството и от Откровението на свети Йоан Богослов. Дебнеше я, за да я погълне, а заедно с нея да погълне и Тайнството.

Хеликоптерът се насочваше право към него.

110.

Хайд също го видя през прозореца на пилотската врата — гореше в пустинята под тях и я озаряваше като подранил изгрев.

„По дяволите — помисли си. — Успяха!“

Обади се по радиостанцията и успя да се свърже с ръководителя на сондажите.

— Успяхме да пробием скален пласт, който се оказа, че е покривал находището — възкликна той възбудено. — Огромно е! В момента тестваме кладенеца, затова горим газ. Данните, с които разполагаме засега, са смайващи. Петролът е изключително качествен, с много ниско съдържание на сяра. Под краката ни лежи цял океан от петрол! Никога не съм виждал нещо подобно. Пробихме толкова дълбока дупка, че сигурно поставихме световен рекорд, и на дъното ѝ открихме толкова петрол, че нищо чудно находището също да постави световен рекорд!

Докато го слушаше, Хайд започна да изчислява наум своя дял от печалбата и нещата, които щеше да направи с него. Щеше да се върне в Остин и да мине покрай стария си дом с някоя лъскава кола, така че Уанда да разбере, че го е зарязала миг преди той да удари джакпота. Бе заложил всичко на черно и бе спечелил, но не на завъртането на някоя рулетка, а на завъртането на една петролна сонда.

Закръжиха над мястото на сондажа, като избягваха топлия въздух, отделян от горящия газ, и се насочиха към площадката за кацане. Минута по-късно плазовете докоснаха земята. Хайд скочи от мястото си и отвори страничната врата, за да започне прехвърлянето на пленниците. Искеше да приключи колкото се може по-бързо, за да съсредоточи цялото си внимание върху начина, по който щеше да похарчи парите си.

Лив бе парализирана от страх. През прозореца виждаше звяра, който я очакваше: огромен и демоничен. Вратата на хеликоптера се отвори рязко и тя усети горещината, която бълваше звярът, чу рева,

който надаваше. Звярът я викаше, искаше тя да отиде по-бързо при него.

— Слизай! — извика въоръженият пазач.

Първи слезе Джон Ман, последван от Гейбриъл. Лив остана на място, вцепенена от страх. Гейбриъл се обърна и я погледна. Застана в очертанията на вратата по абсолютно същия начин, по който бе застанал и в съня ѝ миг преди пламъците да го погълнат. Този спомен ѝ се стори толкова реален в обърканото ѝ съзнание, че тя скочи напред, за да го спаси от дракона, връхлетя върху него и го събори на земята. Сега вече бе навън, лежеше просната върху Гейбриъл, който бе паднал върху бетонната площадка. Лив усещаше горещината върху гърба си, представяше си как звярът я наблюдава и поема дъх, за да избълва огън, който да погълне и двамата. Нямахше нищо против самата тя да загине, животът ѝ бездруго бе към края си, но Гейбриъл заслужаваше да живее.

Тя се надигна от него, олюля се върху бетона, за да привлече огъня само върху себе си и да накара дракона да пощади Гейбриъл. Изправи се и се обърна с лице към звяра. Отстъпи неуверено назад, водена от инстинктивно желание да побегне. Единият ѝ крак, стъпил на самия ръб на хеликоптерната площадка, докосна изпепелената от слънцето пустиня. Погледът на Лив се замъгли и като че ли всичко пред очите ѝ започна да се движи в забавен кадър.

Изчезнаха всички звуци.

Освен един.

Шепотът.

Той се надигаше вътре в нея.

Онова плътно и тежко нещо, което носеше в себе си, започна да се изправя, започна да расте. Ставаше все по-тежко и я притегляше към земята. Където и да стъпеше, усещаше земята като жива. Сега бе паднала на колене, смазана от огромната тежест на създанието, което носеше. Шепотът я обгърна цялата, връхлетя я като ураган или като пълноводна река след пролетното топене на снеговете. Където и да стъпеше, усещаше как от нея се излива нещо, което преминава в земята и облекчава болката. Тя падна напред така, че всяка частица от нея да докосне пръстта. Ефектът бе незабавен. Сякаш се отприщи бент. Онова нещо се изля от нея и напои земята. И докато то изтичаше, тя чу нещо друго, тих тътен, който сякаш се надигаше, за да го посрещне.

В следващия миг земята започна да се тресе.

В първия момент Лив реши, че причината за това е звярът, чиито стъпки разтърсват земята. Обърна се и го видя надвесен над нея, отворената му пасть продължаваше да бълва пламъци. На дългата му шия имаше някакъв знак, някакво лого с изображението на петролна сонда над червената линия на земята. Ужасената Лив го възприе за обърнато Тау. Високо някъде на платформата прозвуча пронизителна сирена и кошмарното видение от съня ѝ доби завършен вид.

Знаеше какво ще последва — пламъците. Очакваше да я погълнат, докато земята под нея започваше да се тресе все по-силно и по-силно.

От дълбините на драконовото туловище долетя измъчен стон, преминал в писък, наподобяващ скърцането на метал, който променя формата си. Шумът се усили, пламъкът замъждука и угасна, а на мястото му се появи облак пара. Сетне и парата изчезна, прогонена от вода, избила под такова налягане, че се издигна високо над лагера и се разпръсна на ситни капчици, които заваляха като дъжд.

Хранилицата, превърнати вече в езера от гъст черен петрол, започнаха да врят и кипят и изгнилите преди милиони години гори започнаха да се избистрят и да се превръщат в нещо много по-чисто. Дори хеликоптерът, кацнал на бетонната площадка с работещ двигател, се разтърси и замря, когато течността в резервоарите му се превърна във вода.

Лив вдигна поглед към водната струя, която излизаше от устата на дракона, и си припомни думите от пророчеството:

Ключът трябва да намери Дома на Звездната карта
И там да угаси огъня на Дракона до първо
пълнолуние

Беше успяла.

Шепотът я напусна така бързо, както се бе появил, потъна в земята и се завърна в дома, който някога бе напуснал. Лив се строполи върху пращната земя и изгуби съзнание.

111.

В настъпилния хаос и объркване пазачите съвсем забравиха за пленниците. Някои се взираха в сондата и наблюдаваха как обещаните им дялове от печалбата се изпаряват пред очите им. Други гледаха към пустинята и приближаващия се облак прах, вдиган от победоносните конници, които, незасегнати от чудото, превърнало петрола във вода, бяха спечелили битката с моторизираните сили на Хайд.

Гейбриъл допълзя до Лив и провери пулса ѝ. Беше много слаб. Той я вдигна и се втурна към най-близката сграда с надеждата в един толкова голям лагер да има медицинска служба.

Хайд долови движението с периферното си зрение. Все още бе в шок, неспособен да проумее какво се бе случило. Тъкмо си представяше живота, за който винаги бе мечтал — и в следващия миг се оказа беден, както и досега, окъпан от проливен дъжд. Нямаше представа какво се е случило, но знаеше, че е свързано с мъжа и жената, които се бяха опитали да му избягат. И това го изпълни с омраза към тях.

Изтича до хеликоптера, измъкна автомата си иззад седалката и се прицели в широкия гръб на отдалечаващия се мъж. Проследи движенията му и се прицели така, че куршумът да мине през мъжа и да се забие в момичето.

Показалецът му се напрегна. Натисна спусъка. В този миг пред него изскочи Дух — мълчалив и безшумен както винаги — и пое куршума с тялото си.

Гейбриъл чу изстрела, погледна през рамо и видя баща си да се хвърля напред и да събаря Хайд на земята.

Пред погледа му прелетяха всички сценарии от неговата младост, всичко онова, което си бе представял, че ще направи, за да спаси баща си. А в крайна сметка баща му бе спасил него.

Видя Хайд да отблъсква безжизненото тяло на баща му и отново да вдига автомата.

В този миг вълната конници помете Хайд, едно от животните го изрита в главата в мига, в който той стреля, после го смачка с копитата си.

Гейбриъл не изчака да види дали Хайд няма да се изправи. Продължи да тича и влетя през вратите на постройката, за да отнесе Лив на сигурно място.

112.

В сградата нямаше никого. Единственият звук идваше от огромния фонтан, който трополеше по покрива и заглушаваше бръмченето на климатичната инсталация.

Гейбриъл откри медицинския пункт в края на един дълъг коридор и отвори вратата с ритник. Внимателно положи Лив на леглото и сложи ръка на врата ѝ, за да провери пулса ѝ. Беше стабилен, но слаб. Тя отвори очи, но не успя да ги фокусира. Устните ѝ оформиха думи, които излязоха в едва доловим шепот.

— Успяхме ли?

— Мисля, че да! Дръж се!

В съзнанието ѝ отново изникнаха думите от пророчеството — *до първо пълнолуние... погине ли Ключът...*

Гейбриъл отвори най-близкия шкаф. Беше пълен с превързочни материали и стерилни ръкавици. Гейбриъл бе добре обучен в оказването на първа помощ по време на бойни действия и знаеше как да облекчи болка или да спре кръвозагуба, но нямаше представа как да действа в подобна ситуация.

Следващият шкаф беше заключен. Очевидно там пазеха по-скъпите неща. В мига, в който вдигна крак, за да го изрита, вратата зад гърба му се отвори.

Той се обърна, готов да се защити, но видя, че на прага стои лекар.

— Помогнете ѝ — викна Гейбриъл, хвана лекаря за рамото и го помъкна към Лив.

Лекарят провери пулса и зениците на Лив за времето, за което Гейбриъл не би успял да извади и отвори дори кутийка с лейкопласт.

— Дехидратирана е и е изпаднала в шок — заяви лекарят. — Нищо сериозно. Ще ѝ включа една банка глюкоза и ще ѝ дам слабо успокоително.

В коридора се разнесоха стъпки, приближаваха се. Гейбриъл взе един скалпел от тавичката с инструменти и напрегна мускули, готов да

се защити. Баща му бе останал навън, вероятно кръвта му изтичаше от огнестрелната рана, която бе получил. Трябваше да отиде при него.

Вратата на медицинския пункт се отвори и Гейбриъл видя, че е закъснял. Същият ездач, който бе прегазил Хайд, носеше тялото на баща му. Гейбриъл отново изпита чувство за вина — той трябваше да направи това, а не този непознат.

Ездачът остави Джон Ман на другото легло и отстъпи встрани. Докторът бързо разреза напоената с кръв риза, прилепнала към гърдите на Дух, и се видя входна рана от куршум. Всеки път, когато Джон поемеше въздух, част от него се всмукваше през раната, а когато издишаше, от нея излизаха мехурчета. Гейбриъл добре познаваше този тип рани. Куршумът бе пробил белия дроб, който рано или късно щеше да се напълни с кръв и баща му щеше да се задуши. Джон Ман беше блед като платно, устните му посиняваха. Лекарят му сложи кислородна маска и Гейбриъл пристъпи напред и я притисна с ръка, за да може лекарят да почисти раната и да сложи превръзка, която да задържа въздуха в белия дроб. Наведе се над баща си и видя как очите му се отварят.

— Съжалявам, синко — каза Джон Ман. — Някой ден ще разбереш. Някой ден... надявам се да ми простиш...

Сивите му очи се затвориха и хриптенето спря. Гейбриъл погледна раната в гърдите — оттам вече нито влизаше, нито излизаше въздух, а гърдите изобщо не помръдваха.

Джон Ман беше мъртъв.

Ездачът, който го бе донесъл, се обърна към Гейбриъл и попита:

— Аб?

Гейбриъл кимна.

— Да, това беше баща ми.

— Беше добър човек.

— Да — отвърна Гейбриъл. — Добър човек.

После се обърна към Лив. Тя продължаваше да е в безсъзнание, но бузите ѝ бавно поруменяваха и започваше да диша по-дълбоко. Той пристъпи към нея и я целуна по челото. Кожата ѝ бе хладна, а дъхът ѝ — топъл.

Гейбриъл се обърна към ездача и посочи автомата АК-47, който бе праметнал на рамото си.

— Ще ми го дадеш ли за малко?

Ездачът му го подаде, без да каже и дума.

— Благодаря. Остани тук и се грижи за тях. И за двамата. Ще се върна скоро.

Оръжието се оказа излишно.

Охранителите се бяха отказали от всяка мисъл за съпротива. Всички бяха прекалено погълнати от чудото, на което бяха станали свидетели, за да направят каквото и да било, освен да му се възхищават. Бяха се събрали на групички, скупчени около водния стълб, който струеше от петролния кладенец. На изток слънцето започваше да наднича зад ръба на хоризонта и небето се изпълваше с пъстроцветни дъги.

Хайд също се вираше в небето, но не виждаше нищо. Лежеше по гръб с отворени очи. Лявото бе покрито с кръв, хлътнало дълбоко в черепа на мястото, където конското копито се бе забило в главата му. Гейбриъл го гледаше и не изпитваше нищо. Винаги бе искал да открие убиеца на баща си и често си бе представял справедливия гняв, който ще избухне, за да налее масло в огъня на отмъщението му. И ето, сега стоеше над убиеца на баща си, но се чувстваше някак си... празен. Баща му не се оказа такъв, какъвто винаги си го бе представял. Смъртта му — също. Бе тъгувал прекалено дълго за него, воден от невярно предположение, и сега, когато той наистина бе загинал, Гейбриъл не бе в състояние да изпита друго чувство, освен на опрощение.

Взе автомата на Хайд, метна го през рамо и огледа сюрреалистичната сцена около себе си: водата, изригнала от земните дълбини, за да пада отново върху земята досущ като дъжд. За да властват над това парче пустош царе и императори бяха водили безброй войни.

Последното парченце от пъзела.

Бързо откри заключената врата на оперативния център. Отстъпи назад, простреля ключалката, изрита вратата и влезе.

Огледа закачената на стената голяма топографска карта на района. Разноцветни маркери показваха местата, на които са правени разкопки, а масата в средата на помещението бе покрита със сеизмични карти и парчета от древни глинени и каменни плочи,

покрити с надписи. Откри копия на документите на иракското военно разузнаване, които му бе показал полковник Уошингтън. Не откри обаче онова, което търсеше.

Оказа се, че Звездната карта е прибрана в специален шкаф, положена в легло от специална гумена пяна, изрязана така, че да съвпадне идеално с неправилната ѝ форма. Бе издялана от черен гранит, напукан и оцърбен по краищата, но символите се четяха съвсем ясно. Доктор Аната се бе оказала права. В центъра на картата стоеше същото изображение на Тау, което бе видял върху Imago Mundi в Британския музей. Централната отправна точка бе същата: древният град Вавилон, разположен в непосредствена близост до днешния Ал Хилах. Всичко останало бе разположено спрямо него. Гейбриъл огледа знаците и разпозна точките, които очертаваха съзвездието Дракон. Те посочваха пътя към скупчени един до друг символи на мястото, където някога е бил Едем: дърво, няколко знака, които би трябвало да означават разстояние, и съвсем простишко изображение на човек.

Вдигна камъка и се изненада колко е тежък. Нищо чудно, че дядо му се бе отказал от идеята да скочи с него в пълния с вода ров. Почувства с длани, че и гърбът му е покрит със символи, и го обърна. Обратната страна на камъка бе покрита с гъсто изписан текст на два езика, но Гейбриъл не успя да разпознае нито единия, нито другия. Буквите бяха заобиколени от точки, изобразяващи други съзвездия.

Извади телефона от джоба си и фотографира и двете страни на камъка. Направи снимки на стаята, на картите, на документите върху масата. Накрая засне и логото на „Дрегънфийлдс“, после събра всички снимки в един документ. Приложи го към имейла, който написа набързо, излезе навън, където сигналът бе най-силен, и изчака, докато се увери, че съобщението е изпратено.

Навън край хранилищата един от конете на бедуините бе навел глава и пиеше вода от басейна, който в началото на този ден бе пълен с петрол. Това бе сцена, която можеше да бъде видяна по тези места от зората на сътворението до наши дни. Луната бе избледняла, изчезнала, изместена от ярката светлина на настъпващия ден. Гейбриъл си пое дълбоко дъх и изпълни дробовете си с влажен въздух. Ароматът, който ги изпълни... не, не бе характерната миризма на петролна сонда... Ароматът бе свеж, естествен... с дъх на портокали.

До пълнолунието — така бе написано в пророчеството. И — слава богу! — те бяха успели, макар и на косъм. Никой не знаеше каква катастрофа са предотвратили... е, почти никой.

Гейбриъл заслони телефона от фините капчици и набра един номер.

113.

В покоите на прелата брат Атанасий тъкмо переше мръсни бинтове. Когато телефонът в джоба на расото му завибрира, той хвърли поглед към вързания на леглото Драган. След като болестта го бе връхлетяла, Драган бе изпаднал в делириум. Въпреки това съзнанието му от време на време се проясняваше и тогава се отрищаваше цялата му злоба и омраза. Атанасий трябваше да е много внимателен.

Брат Атанасий изстиска бинтовете, остави ги на мивката и бързо отиде до прозореца, който гледаше към овощната градина. На братята им бе забранено да влизат в нея, така че никой нямаше да го види. Обитателите на Цитаделата или се грижеха за своите събратя в болничните отделения, разпръснати из цялата планина, или лежаха вързани за леглата си и отчаяно се мъчеха да се освободят, за да забият пръсти в плътта си и да се чешат до смърт. Въпреки това Атанасий огледа овощната градина и след като не забеляза никой в нея, извади телефона от джоба си.

— Ало?

— Тя е у дома — каза Гейбриъл.

Атанасий затвори очи и въздъхна облекчено. Всичко бе свършило!

— Слава Богу! — каза той. — Опасявах се, че не съм успял да открия картата навреме и всичко може да пропадне. Кажи ми, как изглежда Едем?

— Няма нищо общо с нашите представи.

— Но си сигурен, че това е мястото.

— Абсолютно.

В стаята отекна вой — Драган се опитваше да скъса каишите.

— Кой крещи така? — попита Гейбриъл.

— Една бедна душа, поразена от болест.

На другия край на линията се възцари мълчание.

После Гейбриъл попита:

— Каква болест?

— Някаква... инфекция. Първият случай бе регистриран преди четирийсет и осем часа. Оттогава на всеки час откриваме по някой заразен. Никой не успя да се опази. Знаем само, че болният става заразен едва след като се проявят първите симптоми на болестта. Опитвахме да ограничим разпространението ѝ посредством карантина. Така успяхме да изолираме първите болни и да забавим разпространението ѝ. Сега обаче, след като Тайнството се е върнало там, където му е мястото, се надявам да се сбъднат думите от пророчеството и болестта да не се разпространи повече. Аз лично ще остана тук, заключен в Цитаделата.

— Какви са симптомите?

— Всеки болен разказва за наситен аромат на портокали, последван от внезапен и силен кръвоизлив от носа.

Гейбриъл не каза нищо.

— Ало? Ало?

Нямаше отговор.

Атанасий погледна телефона. Екранът бе угаснал. Батерията се бе изтощила. Той пхна мобилния телефон в джоба на расото си и насочи вниманието си към леглото, откъдето долетя поредният стон.

Драган сънуваше, очите му се движеха зад почернелите клепачи. Като че ли плачеше насън и повтаряше нещо. Атанасий се наведе, за да чуе по-добре. Разпозна отделни думи от Господнята молитва, повтаряни непрекъснато в нескончаем жалостив напев.

... прости нам дълговете ни... както и ние
прощаваме...

... прости нам дълговете ни... както и ние
прощаваме...

Взе влажната кърпа, оставена върху купичката край леглото, сложи я върху горещото чело на Драган и въздъхна:

— Прощавам ти.

Червените очи се отвориха.

— Ти! — рече Драган. — Пак ти! Тайнството ще се върне! И ще видим тогава...

Атанасий поклати глава и каза:

— Тайнството се върна в своя дом. Никога повече няма да се появи в Цитаделата.

Драган го изгледа, а после лицето му се разкриви и той рухна духом.

— В такъв случай — простена — ти си обрекъл всички ни. Идва краят на дните.

114.

Гейбриъл се взираше през прозореца, вперил поглед в дъжда.

„Първият случай е бил регистриран преди четирийсет и осем часа.“

В рамките на тези четирийсет и осем часа — или с други думи, след като бе избухнала заразата — той бе проникнал в Цитаделата.

Спомни си смразяващия кръвта вик, който бе долетял от дълбините на планината. Спомни си и как Атанасий се бе запътил към източника на вика, за да разбере какво става.

Зачуди се дали смъртната умора и болките в цялото му тяло не са резултат от нещо по-сериозно от обикновено изтощение, дали и той не е пипнал тази зараза.

Погледна към основната сграда и си представи Лив, която лежеше на болничното легло вътре, крехка и уязвима.

Заразен ли беше той? Заразена ли бе и тя?

Всяка частица от тялото му копнееше да се върне при нея, да седне до леглото ѝ, да хване ръката ѝ и да я държи, докато се събуди. Съзнаваше обаче, че не може да го направи. Трябваше да постави на първо място нейната сигурност... всъщност трябваше да постави сигурността на всички останали преди своята.

„Опитахме да ограничим разпространението ѝ посредством карантина — бе казал Атанасий. — Болният става заразен едва след като се проявят първите симптоми на болестта... наситен аромат на портокали, последван от внезапен и силен кръвоизлив от носа.“

Изтри носа си с ръка. Нямаше кръв, но ароматът на портокали бе толкова силен... И все пак бе доловил миризмата им току-що. Симптомите се бяха появили едва сега, следователно имаше шанс да ограничи заразата.

Без да се замисля повече, Гейбриъл тръгна към хангара, който служеше за гараж. Внимаваше да не се доближава до останалите. Взе две манерки вода и един пакет суха храна от кабината на един джип и се върна към образувалото се езеро.

Когато приближи, конят вдигна глава. Гейбриъл протегна ръка и го погали, заговори му тихо и нежно, докато прибираше оскъдните си запаси в дисагите. Нагласи автомата на Хайд под горния ремък. Замисли се за баща си, който лежеше на леглото до Лив в медицинския пункт, и най-сетне проумя жертвата, която бе направил той. Надяваше се един ден Лив да му прости това, което се канеше да направи, и отпрати молба за прошка — макар и закъсняла — към баща си.

Пришпори коня през калта и локвите. Постепенно земята започна да става все по-суха и по-суха и накрая Гейбриъл навлезе в пустинята.

Не откъсваше поглед от хоризонта. Не се обърна назад.

Не бе уверен в самия себе си.

Продължи да язди на север, а ароматът на портокали го следваше по петите.

115.

Аркадиан седеше на бюрото си на четвъртия етаж в сградата на полицейското управление в Руин. Съзнаваше, че всичко, върху което бе работил напоследък, скоро ще стане обществено достояние, така че не виждаше смисъл да продължи да проявява досегашната предпазливост. Завърши доклада си и го прочете.

Имейлът, изпратен от Гейбриъл, му бе позволил да запълни празнините. Сега вече успя да свърже църквата с „Дрегънфийлдс“, картата с местонахождението на Едем в древността и получаването на огромния заем, с който църквата бе финансирала тайните си операции. Излизаше, че тя наистина е търсила погребано в пустинята съкровище, но не легендарните богатства на Александър Велики или цар Крез, а нещо не по-малко ценно от съвременна гледна точка.

Всички подземни находища на петрол се намират на места, където някога е имало праисторически гори, гнили в продължение на милиони години, за да се превърнат в богат на въглерод суров петрол. В резултат на своите размери и възраст, както и благодарение на обстоятелството, че никой досега не бе успял да го открие, с времето Едем би трябвало да се е превърнал в най-голямото и най-богатото петролно находище на света. Църквата се бе опитвала да открие Едем, ръководена не само от възвишени мотиви, но и за да експлоатира собственото си минало — всъщност миналото на всички хора, за да подсигури своето бъдеще.

Аркадиан прикрепи доклада към списъка с имейл адреси, който бе подготвил — в него влизаха толкова медии — големи и малки, местни и глобални — колкото бе успял да открие, а също и няколко независими блога на политическа тематика. Списъкът включваше още Интерпол, пресслужбите на няколко правителства и Ватикана. Бе оставил адресите видими, за да може всеки да знае кой още е получил този доклад, а и за да разберат онези, чиито машинации бяха разкрити, че е невъзможно да потулят случая. Той хвърляше семената колкото се може по-нашироко, за да покълнат навсякъде, където открият благодатна почва. Библейската аналогия му допадаше.

Изпрати доклада си до всички свои колеги от полицейското управление в Руин, копира го на една флашка, която пъхна в джоба си, взе сакото си от облегалката на стола и се прибра у дома при жена си.

VII

*Но земята помогна на жената;
и отвори земята устата си и
погълна реката,
която змеят бе изпуснал от
устата си.*

Открове
ние 12:16

116.

Отново, както и преди, сънуваше мрак, но този път не се страхуваше от него, този път знаеше какво се крие в мрака. Когато се събуди, протегна ръка към Гейбриъл, както бе направила в пещерата.

Но той не бе тук.

Лив отвори очи.

Намираще се в някаква амбулатория или медицински пункт. Мястото бе непознато, но въпреки това тя се чувстваше така, сякаш мястото ѝ е тук, сякаш си е у дома.

В стаята имаше още едно легло. На него лежеше Джон Ман, намерил най-сетне покой. Лив виждаше, че е мъртъв, но усещаше и още нещо, усещаше, че той е постигнал мир със самия себе си. Нямахше търпение да види Гейбриъл, чудеше се къде е, защо не бди до тялото на баща си, когото бе намерил и загубил в рамките на само няколко часа. Сега той наистина бе останал сам-самичък на този свят. Също като нея. Не, Гейбриъл не беше сам. Никога нямаше да е сам. Той имаше нея и тя имаше него.

Стана и излезе в коридора, привлечена от шума, който идваше отвън. Сградата изглеждаше пуста, всички звуци долитаха от оградения двор. Тя тръгна по коридора и видя в края му вратата с пръснатата от куршуми ключалка.

Звездната карта лежеше на масата, където Гейбриъл я бе оставил. Погледът ѝ проследи съзвездията, очертани върху нея. Различи Дракон, Бик и Голямата мечка. Забеляза една допълнителна звезда, издълбана по-дълбоко в камъка от останалите. От нея тръгваше права линия, която отвеждаше до някакъв текст.

Шепотът в главата ѝ си бе отишъл, затова нямаше кой да го преведе вместо нея. Оказа се обаче, че Лив е в състояние да го прочете без усилие.

Тайнството се прибира у дома

*и Ключът поглежда към Небето.
Ражда се нова звезда и редом с нея — нов
цар на земята,
който да установи ред до края на дните*

Като че ли някаква частица от Тайнството бе останала завинаги у нея. Вдигна тежката каменна плоча и я обърна с надеждата да открие още нещо върху обратната ѝ страна. Под плочата обаче я очакваше бележка.

Скъпа Лив,

Нищо не е лесно, но да те напусна, е най-трудното, което съм правил. Сега вече разбирам с каква болка на сърцето ни е изоставил баща ми. Надявам се да се върна когато мога. А междувременно не ме търси, но знай, че те обичам. Пази се, докато те намеря отново.

Гейбриъл

117.

Доктор Харзан обикаляше около ръба на ямата, в която бе погребан хеликоптерът. Повечето артефакти вече бяха измъкнати от дупката и очакваха да бъдат транспортирани до Турция, където да постъпят в Голямата библиотека, нещо, което би трябвало да стане още преди дванайсет години. Най-сетне щеше да приключи едно незавършено дело и това чувство го изпълваше с огромно задоволство.

Въпреки това...

В далечината се разнесе стрелба. Изстрелите като че ли идваха откъм петролната сонда. Не успя да се свърже с никого по радиостанцията. Опита няколко пъти, но не чу нищо, освен пращането на статично електричество. Това го обезпокои. Възможно бе радиостанцията им да се е повредила. Този проклет пясък бе в състояние да повреди абсолютно всичко. Срещата му с Джон Ман също го бе обезпокоила. Тя му напомни, че миналото е в състояние да се завърне и да създаде проблеми дори когато човек е сигурен, че е мъртво и погребано. Тези артефакти, заедно с алтернативната версия на същите тези легенди, отразена в Библията, бяха неопровержимо доказателство за това. Колкото по-скоро бъдеха заключени в дълбините на планината, където никой никога нямаше да ги види, толкова по-добре.

Отметна рязко глава, когато куршумът прониза окото му и отнесе по-голямата част от тила му. Претърколи се и се плъзна почти на дъното на изкопа: тялото му опря в металния корпус на мъртвия дракон в мига, в който гърмежът на М4 отекна над пустинята.

118.

Кардинал Клементи седеше на бюрото си и се взираше в екрана на компютъра. Телефонът не спираше да звъни, но той като че ли не го чуваше. Беше се отпуснал вяло в стола, увесил глава почти до гърдите си, раменете му бяха увиснали, сякаш центърът на тежестта на тялото му се бе преместил някъде долу и бе увлякъл всичко със себе си. От единия ъгъл на устните му висеше цигара с поне два-три сантиметра пепел, увиснала на върха. На екрана стоеше съобщението, изпратено от Пентанджели.

Утре сутрин, веднага след като Уолстрийт отвори врати, ще изискаме обезпеченията на отпуснатите от нас кредити. В случай че не посрещнете задълженията си, ще публикуваме в „Уолстрийт Джърнъл“ следната статия.

Под съобщението се мъдреше копие на първа страница на „Уолстрийт Джърнъл“ със следното сензационно заглавие:

ЦЪРКВАТА Е ВЪВ ФАЛИТ!

Въпреки несекващия звън на телефона кардинал Клементи успя да долови стъпките, отекнали по мраморния коридор. Насочваха се към вратата на кабинета му. Бяха няколко души, ако се съдеше по звука. Първият спря пред вратата и почука. Клементи трепна и пепелта най-сетне падна от цигарата му върху черните поли на кардиналската му роба. Някой натисна надолу дръжката на бравата, но вратата не помръдна. Добре че бе проявил достатъчно съобразителност да я заключи. Не че това щеше да ги забави кой знае колко. Вратата бе

предназначена да осигури известно уединение, а не да издържи на обсада. Скоро щяха да я разбият.

Кардиналът се пресегна и изтри съобщението от електронната си поща, сякаш това щеше да заличи новините, които то съдържаше, после се надигна от стола и тръгна към прозореца.

На площад „Свети Петър“ вече се събираха тълпи, устремили взор към Апостолическия дворец. Това обаче не бяха обичайните тълпи от богомолци, които идваха тук с надеждата да зърнат Светия отец. Това бяха новинарски екипи, които разполагаха камери, прожектори и прочие оборудване, за да не пропуснат момента да заснемат сензационната история... Идваха да зърнат него, кардинал Клементи.

Вратата зад гърба му се тресеше от удари, а телефонът звънеше ли звънеше, а Клементи продължаваше да пуши, зареял поглед през прозореца, сякаш това бе един най-обикновен ден. Въпреки всичко, което се бе случило, той продължаваше да вярва, че планът му е бил добър. Ако бе успял да оповести откриването на Едем, църквата щеше да се сдобие със светилище, разположено в сърцето на страна, която изповядваше друга религия. И това нямаше да е единствената полза. Да не забравяме петрола. Петролното находище бе същинска печатница за пари, пари, които щяха да се влеят в съсухрените вени на църквата и да променят всичко. Петролът щеше да бъде божият дар за неговата мисия на тази земя, едно съвременно чудо, превърнато в пари. Неизвестно защо обаче петролът бе изчезнал.

Клементи дръпна от цигарата си за последен път, после внимателно я постави на мраморния пепелник и я остави да изгори чак до филтъра. Качи се на високия перваз на прозореца, погледна събралите си тълпи и чу възклицанията им, когато го забелязаха. Спомни си монаха, който се бе покачил на върха на Цитаделата преди две седмици и с чиято смърт бе започнало разплитането на цялата история. Разпери ръце във формата на кръст и остана с наведена глава, докато не разбиха вратата зад гърба му.

„Само Бог ще ме разбере“, помисли си той, когато се наведе напред и тежестта му го притегли към мраморния плочник на двора, разположен четири етажа под него.

„И само Бог може да ми прости.“

ЕПИЛОГ

Слънцето изгря и хвърли плътната тъмна сянка на Цитаделата над масите и столовете, които съдържателите на кафенетата и ресторантите бяха наредили на улицата в подножието на планината. Туристите още не бяха дошли, но камбаната на черквата в Стария град вече биеше, за да даде сигнал за вдигането на железните решетки в подножието на хълма, та поклонниците и зяпачите да могат да поемат пътя си нагоре.

Юнус отвори последния сгъваем стол и го постави върху широкия плочник, след което едвам устоя на желанието си да отпусне измореното си тяло върху него. Беше вир-вода от пот въпреки че утрото бе хладно. Всеки мускул на тялото го болеше. Вече повече от месец работеше на две места, за да спести парите, с които да заплати следването си в университета в Газиантеп. Учебната година започваше през септември. Очакваше добрият туристически сезон през лятото да му помогне да плати повече от половината от таксата за следване през идната година, стига, разбира се, да нямаше повече експлозии, земетресения и прочие щуротии, налагащи затварянето на Стария град за посетители. Но пък в дните, в които Старият град бе затворен, Юнус бе успял да си отспи, затова не съжаляваше чак толкова за тях.

Едва потисна прозявката си, след което се върна в кафенето, където леля Елмас изсипваше в мелничката зрънца кардамон и кафе.

— Изглеждаш уморен — каза тя, вперила остър поглед в изнуреното му лице.

— Ще се оправя веднага щом изпия едно кафе.

Взе една от стъклените чашки, наредени върху барплота, но я изпусна и тя падна на дъсчения под. Подскочи леко, след което се претърколи. Като по чудо не се счупи.

— Я иди си почини, преди да си счупил нещо — измърмори леля му и хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой друг от персонала на заведението не я е чул. — Ще те извикам, когато стане напечено.

Юнус понечи да възрази, но се отказа. Леля Елмас бе от хората, които трудно променяха решенията си, а точно в този момент той нямаше достатъчно сили, за да спори с нея. Може би наистина имаше нужда да подремне. Вдигна чашата, сложи я на барплота и се скри зад завесата, която водеше към стаичката на втория етаж, където спеше нелегално.

Именно леля Елмас му бе предложила да се настани тук, след като бе получил място в един от нощните екипи на чистота. Леля му подправяше списъците на персонала на кафенето — същото правеше и началникът на неговата смяна — така че поне на хартия той напускаше Стария град късно през нощта, след като смяната му приключеше, и пристигаше обратно в ранни зори. На практика кракът му не бе напускал Стария град вече близо месец, дори по време на задължителните евакуации. Хранеше се в кафенето — това бе допълнителен бонус към възнаграждението му — а на първия етаж имаше баня и тоалетна, които покриваха останалите му нужди. Положението го устройваше идеално и му спестяваше доста време, което иначе щеше да прекарва в път. Освен това му бе приятно да знае, че ако не се брояха монасите в планината, той вероятно бе единственият човек, живял в Стария град през последните сто и петдесет години. В университета възнамеряваше да следва история и туризъм, така че подобни неща му допадаха.

Влезе в таванската стаичка и се строполи на леглото, скрито зад стена от кашони. Пространството, с което разполагаше, бе само няколко квадратни метра, заети от продукти за кафенето, и приличаше повече на затворническа килия. На тавана имаше капандура с размерите на книга, през която проникваха оскъдни количества въздух и светлина, но пък надигнеше ли се на пръсти, от нея се откриваше изглед към Цитаделата. Понякога в най-тъмни доби, и то ако вятърът духаше в съответната посока, до него достигаше дим, дошъл откъм планината. Достигаха и звуци, свидетелстващи за живота вътре. Това също му харесваше, караше го да се чувства част от нещо древно и загадъчно... макар че напоследък звуците, които довяваше вятърът, бяха доста смущаващи. Приличаха на стенания на инквизириани, на стонове, изтръгнати от силна болка. Това никак не му допадаше, особено в тъмнината и тишината на Стария град.

Юнус затвори очи и се опита да заспи. В стаята бе по-топло от обичайното. Той обикновено спеше между два и шест през нощта, а през останалото време работеше. Чудеше се колко ли топло ще стане тук в разгара на лятото. Разбира се, винаги можеше да се изнесе, ако горещината станеше непоносима. А можеше да опита да спи и на долния етаж. Дотогава щеше да търпи и ако се наложеше, щеше да си купи тапи за уши, за да не чува странните звуци, които долитаха през нощта.

Вдиша прашния въздух на старата сграда, примесен с аромата на различни ястия, който идваше по стълбите откъм кафенето. Долови миризмата на току-що изпечено кафе, а също и на прясно изцедени портокали, толкова силна, сякаш някой режеше портокали в стаята му... което бе невъзможно, тъй като леля Елмас не предлагаше прясно изцеден портокалов сок в заведението.

Сигурно идваше отнякъде другаде, вероятно понесена на крилете на лекия ветрец, който нахлуваше през капандурата. Сигурно идваше от Цитаделата...

БЛАГОДАРНОСТИ

Процесът на написване на първа книга е като организирането на многолюдно празненство, на което нямаш представа кой ще дойде. Слава богу, отзоваха се доста хора, затова най-напред бих искал да сваля шапка и да се поклоня дълбоко на онези, които прочетоха „Sanctus“ и повдигнаха духа ми, като се свързаха с мен, за да ми кажат колко много харесват книгата. Затова искам да ви кажа следното: изпитате ли някога желание да се свържете с някой писател, не се срамувате и не се притеснявайте да не му досадите, не се колебайте — направете го. Ние, писателите, прекарваме по-голямата част от годината заключени в едни малки стаички в главите си, затова всяко писмо от читател ни се струва като слънчев лъч в мрачните сурови килии на нашите затвори.

Наскоро установих, че написването на втора книга също прилича на организирането на парти. Този път обаче човек се труди в сянката на първото парти с надеждата хората, които са дошли на първото, да посетят и второто, като при това не бързат да си тръгнат. Що се отнася до подготовката на това второ парти, бих искал да благодаря най-напред на моята несравнима литературна агентка Алис Сондърс, за която няма невъзможни неща, както и на Марк Лукас и Пета Найтингейл за онзи обяд в „Пинг-Понг“, който едва ли можеха да организират в по-подходящ момент. Задължен съм изключително много и на всички служители на Ай Ел Ей, моята литературна агенция, които — в буквален смисъл — разпространиха написаното от мен до всички краища на света.

Щастлив съм да разполагам и с двама интелигентни и безкрайно симпатични редактори в „Харпър Колинс“ — Джулия Уиздъм в британското поделение на издателството и Дейвид Хайфил в американското, както и с гениален екип от дизайнери, специалисти по маркетинг, търговци и прочие, които оформиха тази книга по най-подходящия начин и помогнаха тя да попадне в ръцете на най-подходящите хора.

Бих искал да благодаря също така и на издателите си в чужбина, които купиха авторските права на „Sanctus“. С мнозина от тях вече се познавам, а с останалите нямам търпение да се срещна, за да ги черпя по едно питие и да им се ухилия щастливо като някой пиян глупак.

И накрая, но не на последно място, искам да благодаря на децата ми Рокси и Стан и на съпругата ми Катрин за цялата любов и подкрепа, без които нищо не би било възможно и нищо не би имало смисъл.

Издание:

Автор: Саймън Тойн

Заглавие: Ключът

Преводач: Милко Стоименов

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 11.11.2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-440-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5207>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.